INSCRIPTIONES GRAECAE ANTIQUISSIMAE PRAETER ATTICAS IN ATTICA REPERTAS:...

Deutsche Akademie der Wissenschaften zu Berlin, ...

INSCRIPTIONES GRAECAE ANTIQVISSIMAE

PRAETER ATTICAS IN ATTICA REPERTAS

CONSILIO ET AVCTORITATE

ACADEMIAE LITTERARVM REGIAE BORVSSICAE

EDIDIT

HERMANNVS ROEHL

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM

MDCCCLXXXII.

PRAEFATIO.

Inter inscriptionum Graecarum volumina, quae pro supplementis ab Augusto Boeckhio in praefatione voluminis primi p. XIV promissis Academia Regia inde ab anno MDCCCLXXIII edere instituit, hoc volumen se ad partem primam operis Boeckhiani, inscriptiones antiquissima scripturae forma insigniores continentem, pertinere profitetur. Sed accuratius definiatur necesse est, qui tituli admissi, qui exclusi sint. Primum igitur tituli Attici, cuius generis Boeckh nonnullos in primam partem recepit, nobis erant procul arcendi, quoniam hos iam licet in libro Kirchhoffiano adire; adiunxi tamen ex numero titulorum Atticorum eos, qui extra Atticae fines reperti sunt, a Kirchhoffio certo consilio omissos. Deinde quum in vetere corpore inscriptionum triginta tituli in partem primam coacti, fere quinquaginta per reliquum opus dispersi essent, deserta hac ratione, quam Boeckh instituerat, pro aliquot inscriptionibus insignioribus assumpsi quascunque ante quartum saeculum et ante alphabetum Ionicum ubique receptum confectas esse scripturae forma indicat; ubi autem parum constat de inscriptionum aetate, sive quia ex iis oriundae sunt regionibus, in quibus exeunte quinto saeculo idem fere alphabetum in usu erat atque ineunte quarto, sive quia utuntur scriptura recentiore illa quidem, sed quibusdam in rebus antiqui tenaci, sive quia carent eis ipsis litteris, quae antiquiori scripturae sunt propriae, sive quia lectio est dubia: prout e re est visum, alias foras extrusi, aliis hospitalis fui. Tum cum Boeckhio et Kirchhoffio exclusi titulos in nummis expressos; item secundum exemplum a Kirchhoffio in Atticis titulis proditum summovi, quod genus Boeckh admisit, titulos in argilla et in lapide colore pictos, qua de causa reiecta sunt imprimis nomina figuris appicta et artificum tituli; laesi tamen hanc legem in gratiam testarum Corinthiacarum pictarum (n. 20) et inscriptionis eiusdem aetate confectae (n. 3), praesertim quod haec et maximam partem illae sunt in numero dedicationum, et alphabeti Sonensis, quod a Caeretano separari non poterat. Contra in quos nefas videbatur tam severe consulere, titulos caelo in argilla incisos, qui dedicationes, donationes, possessorum nomina, alia varia memoriae tradunt, hos ascivi, ita tamen ut artificum titulis, si qui praeter consuetudinem horum titulorum non picti sed incisi sunt, fere omnibus abstinerem. Praeterea absunt aliquot tituli litteris minusculis ab editoribus emissi, ut epigraphice fructum ex eis percipere nequeat; absunt alii, qui quin sint ficticii mihi videtur non posse dubitari.

Ordinem secutus sum eum, ut titulos ad regiones digererem; in singularum regionum titulis vetustiores ante recentiores, quoad eius facere potui, collocavi, non ignarus errori obnoxium esse hoc iudicium in hodierno epigraphices statu.

Hoc quoque volumen tanquam syrma trahit Addenda et Corrigenda; quae ne quis citra necessitatem longa esse censeat, sciant ii, qui legunt, primas plagulas abhinc sedecim fere menses prelo subiectas esse; tantum enim temporis consumptum est et typorum compositione tardo gradu procedente et imaginibus quibusdam casu non in tempore paratis et praesertim, quo tempore iam ultimae ipsius operis schedae litterarum formis describebantur, satis magno intervallo interiecto, ut titulorum Olympiae erutorum nova apographa eaque prioribus accuratiora exspectarentur. Quae postquam Purgold, qui id negotium susceperat, paulatim et per intermissiones submisit, egregie ille de

his titulis meritus sollertia in describendo comprobata: tandem, quum haec stillicidia viderentur quiescere, Addenda prelum subierunt, eo ampliora quo longius prolatata erant; eis mox oportuit Nova Addenda subicere. Unum addo: si tituli mihi innotuerant quo tempore ipsi eorum populares typis mandabantur — id quod nonnunquam accidit — ne illi quidem ob lentiorem imaginum confectionem in ordinem recipi potuerunt, sed in Addenda erant differendi; attamen suo loco digito monstravi, ubi essent collocati.

Iam libentissimo corde atque animo gratias persolvo eis, qui de hoc inscriptionum fasciculo bene meruerunt: Kirchhoffio, cuius consilium sapientissimum roganti mihi nunquam defuit, viris doctis Germanis et alienigenis permultis, qui apographa et ectypa officiosissime suppeditaverunt.

Scribebam Berolini mense Februario a. MDCCCLXXXII.

H. Roehl.

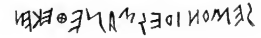
CONSPECTVS EORVM QVAE HOC VOLVMINE CONTINENTVR.

INSCRIPTIONES GRAECAE ANTIQVISSIMAE
PRAETER ATTICAS IN ATTICA REPERTAS.

I.

TITVLI ATTICI EXTRA ATTICAM REPERTI.

1 Titulus incisus est litteris 0.007—0.009 m. altis in vase parvo fictili reperto Olympiae inter templum Iovis et Heraeum. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI p. 143 tab. XIX 5.

Σημωνίδης μ' ἀνέθηκεν. Semonidis patria fuit aut Attica aut eae Ionicae dialecti regiones, ubi vocalis η exprimebatur littera E.

---

2 Titulus scalpello incisus in margine superiore lecythi globosae, quae ex vico Erenkioei (antiqua urbe Ophrynio) oriunda esse putatur, et in collectionem Calvertianam, quae erat in vico Tschanakkalessi, et iam inde in museum Britannicum delata est. Edidit Kirchhoff in actt. menstr. acad. reg. Berol. 1879 p. 497 sqq., Loeschckii secutus apographum.

Τηνδὲ σοι Θεύδημος δίδωσι. Titulus Atticus sexti saeculi; Thudemum unum ex iis fuisse Atheniensibus, qui tum Chersonesi et in ora Asiae habitabant, coniecit Kirchhoff.

3 „Pictum albis litteris in throno imaginis cretaceae Cereris sedentis, quam in sepulcro Aeginensi repertam Parisios nuper attuli." Lenormant, mus. Rhen. XXII, a. 1867, p. 290. Cf. arch. Anz. 1866 p. 294.

[Μ]ηλία | [ἀν]έθηκε. Titulum, nisi forte ficticius est, Atticum saeculi sexti esse putandum est.

---

4 In basi statuae aeneae Minervae 0.10 m. altae, Tegeae repertae; nunc servatur Athenis in museo societatis archaeologicae. Pervanoglu, bullett. dell' inst. arch. 1865 p. 131; Kirchhoff, actt. menstr. acad. Berol. 1870 p. 57; Le Bas, voy. arch. n. 335*b*.

Α Ν Ε Θ Ε Κ Ε Ν Τ Α Θ Ε Ν Α Ι Α Ι

[ὁ δεῖνα] ἀνέθηκεν τἀθηναίᾳ. Haud dubie Atheniensis donarium.

5 Tria fragmenta laminae aeneae Dodonae reperta. Primum 0.12 m. longum, quod ad sinistram servavit foramen, quo lamina affixa erat donario, in museum Berolinense delatum est. Duo reliqua, quae inter se lacunam hauserunt nullam et coniuncta 0.16 m. sunt longitudine, ad minorem modum redacta edidit Carapanos, Dodone et ses ruines, Paris 1878 p. 47 tab. XXVI 2. Cum Berolinensi haec composuit Fraenkel, arch. Zeit. XXXVI p. 71; (cf. Carapanos, bull. de l'acad. des inscr. et b. l. 1878 p. 154 sq.). Praebeo partem *a* ad fidem ectypi quod in museo confeci, partem *b* ex Carapani opere repeto restituta vera mensura.

a · ΑΘΕΝΑΙΟΙ⁝ΑΠΟΠΕΛΟΠΟΝ

b ΕΣΙΟΝ.ΝΑΥΜΑΧΙΑΙ⁝ΝΙΚΕΣΑΝΤΕΣ⁝Α

Ἀθηναῖοι ἀπὸ Πελοπον[ν]ησίων ναυμαχίᾳ νικήσαντες ἀ[νέθεσαν].

Scripturae indiciis fretus satis probabiliter coniecit Fraenkel titulum referendum esse ad proelia a. 460 commissa, quae Thucydides I 105 memoriae prodidit.

6 Prope portum oppidi Carysti eruta est columna parva lapidea, cuius in summo fastigio supererant coronae plumbeae aliquot fragmenta, 0.015 m. magnitudine. Ex his quatuor praebebant litteras incisas. Ed. Rangabé, ant. Hell. n. 358.

a	*b*
PISST	OMENES
c	*d*
SOSII	CLES

a) *b*) [Ἀ]ριστταιῖ̣ενς *c*) *d*) Σωτικλῆς.

Cleruchi Athenienses deo cuidam donarium obtulerunt. Non offendit litterae *ρ* forma antiquior et quia iam ante Ol. 83. 3 cleruchos partem insulae tenuisse constat (cf. Diod. XI 88; Paus. I 27. 5; Kirchhoff, actt. acad. 1873 p. 17) et quia S apud privatos homines sero abolevit.

7 In Euboea prope vicum Plataniatum, qui haud procul ab oppido Carysto situs est, inventa est tabula truncata marmoris candidi, unius cubiti in latitudinem, sex pollicum in altitudinem. Ediderunt Bursian ex suo apographo, Quaestt. Eub. capp. sel., a. 1856 p. 37, et Pittakis eph. 3162 et Rangabé 2237 ex apographis Io. Bioletae Carystii; cf. Kirchh. Stud. [3] p. 105, ubi una littera intercidit. Repetimus Bursiani exemplar.

NAΘODITEI
SMEΠOESENTONDEB
ΘAISVRADESEV+SAM

Nota. Litteras omnes tam distincte sculptas et a se tam religiose descriptas esse, ut ne unam quidem mutare liceat, affirmat Bursian; Bioleta ne secum quidem ipse congruit, versum 1 et initium vs. 2 tum describens ΝΑΘΓΟDΙΤΕΙ SΜΕ, tum ΝΑΘΦDΙΤΕΙ SΜΑ; idem versum primum litteris minoribus exaratum esse contendit; in caeteris a Bursiano non dissentit.

[Κρα]ναῶι Ὀδίτῃ [ἀγρευεὶ ἰλδύνῃ, ὅ]ς μ' ἐπόησεν,
τόνδε β[όλον, ξαν]θαὶ Συράδες, εὐξάμ[ενος].

Hunc titulum in Atticis ponere liceat, donec novi Euboeae tituli plura nos docuerint; de littera S cf. n. 6. Videtur latere distichum elegiacum, scriptum tribus versibus litterarum vicenarum ternarum στοιχηδὸν dispositarum; supplevi ut potui. Fac piscatorem Syradibus nymphis unum retis iactum pollicitum esse, si negotium sibi bene cessisset; hac re impetrata pecunia ex illo iactu parta eum curasse faciendum anaglyphum repraesentans hominem piscantem et subscribendum titulum. — Vs. 1 κρανᾶι 'Οδ. i. e. ἐκράνατε 'Οδ; Θ, nisi forte est Φ, fuerit ⊗ aut male factum aut laesum. Vs. 3 Syradum nomen non notum; at satis multa exstabant nympharum nomina simili m in modum formata, quae magnam partem unus Hesychius servavit, cf. Schmidtianae editionis index, p. 36 sq.

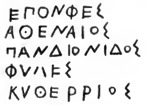
8 Sami in vico Khora repperit O. Rayet; idem ed. bull. de l'école française d'Athènes Nr. XI p. 231 (a. 1871 mens. Sept.); repetiverunt C. Curtius in programmate Luebeckensi a. 1877 p. 9, Kirchhoff in actt. acad. Berol. 1876 p. 67.

ΗΟΡΟΣ
ΤΕΜΕΝΟΣ
ΕΠΟΝΥΜΟΝ
ΑΘΕΝΗΘ/// Ν

Not. Vs. 2 inter Ν et Ο lapidem fractum esse neque repugnare quin ibi litteram Ε intercidisse putes tradit Rayet.

Ὅρος | τεμένους | ἐπωνύμων | Ἀθήνηθ[ε]ν. Athenienses devicta insula (Ol. 85.1) dedicaverunt locum, cuius terminus servatus est, heroibus decem eponymis; alphabetum est vetus Atticum, nisi quod lapicida Samius qui titulum incidere iussus erat semel recidit in consuetudinem vernaculam. Nota litterae *ρ* formam antiquiorem.

9 Meli ex sepulcro effodit Bayet tabulam lapidis vulcanii rubentis, 0.50 m. altitudine, 0.50 m. latitudine, 0.06 m. crassitudine, in duas partes fractam. Litterae ut in lapide aspero et fragili bene incisae sunt. Lapis Athenas delatus servatur in museo publico. Edidit Homolle, bull. de corr. hell. I p. 45. Repetimus Loeschekii apographum.

Var. lect. Vs. 3 Homolle: ΦV///EΣ

Ἐπόμφης | Ἀθηναῖος | Πανδιονίδος | φυλῆς | Κυθήρριος. Epomphes fuit cleruchus; itaque aetas tituli finitur annis 416 et 405. Nomen tribus additum a consuetudine titulorum Atticorum recedit. Alphabeto Attico admiscetur, si quidem ibi Loeschekii apographo fides adiungenda est, forma Melia Λ.

10 Titulus scalpello incisus in pede vasis vernice nigra illiti; haec testa reperta a. 1862 Camiri in sepulcro nunc exstat in museo Parisino. Edidit Froehner, mélanges d'épigraphie et d'archéologie, p. 10.

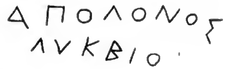
MELIXOIPINA

μελιχοιρίνα. Alphabetum non potest non esse Atticum; χοιρίνα placentae genus, cf. Athen. XIV p. 647 *b*.

II.

TITVLI MEGARICI.

11 Titulus grandibus litteris incisus est in lapide rudi, quem in *Megaridis* viculo Mazio sito sub radicibus montium Macri-plagi invenit Lebègue. Edidit idem, de oppidis Megaridis a. 1875, p. 37 et hinc Foucart, bull. de corr. hell. II p. 515.

Ἀπόλ(λ)ωνος Λυκείο sc. hic fundus (cf. Foucart l. l.).

12 Fragmentum columnae sedecim striis ornatae, 1.40 m. long., 0.25 m. crass., effossum Olympiae ad orientem periboli. Titulus litteris 0.017—0.025 m. altis exaratus est in tribus canaliculis. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI p. 143 sq. tab. XIX 6. Cf. Kaibel, mus. Rhen. XXXIV p. 212 n. 1098 *a*. Utor ectypo.

Nota. Vs. 3 fin. Lineam curvatam in lapide cerni affirmat Weil; eadem in ectypo, quo utor, non minus certo agnoscitur quam reliquae litterae.

Θρασυμάχου παῖδες τοῦ Μαλίου [ἐν Μεγαρεῦσι]
τῷ Δὶ Δάμαλος καὶ [⏑ ⏑ – ἀνέθεν].
Γράφων ἐποίει Μάλιος Κλε[ι(?)].

Dedicatio disticho elegiaco inclusa est, in quo fieri non potuit quin prima syllaba nominis Thrasymachi produceretur, artificis titulus trimetro. Miscentur in hoc titulo litterarum formae, quas apud Melios temporibus satis longe inter se distantibus in usu fuisse inscriptionibus caeteris Meliis videmur doceri. Aut igitur illa opinione reiecta Melii mirae cuiusdam perturbationis et inconstantiae incusandi sunt, aut putandum est scripturam huius tituli non esse Meliam. Pone igitur aliquot Melios Ol. 91.1 Megara demigrasse (salvo testimonio Thucydidis V 116: οἱ δὲ ἀπέκτειναν ὅσους ἡβῶντας ἔλαβον) ibique oppido receptos usos esse alphabeto Megarico, ad quod omnia in hoc titulo bene quadrant; linea curvata vs. 3 fin. fuerit vestigium litterae Ⴈ. Donatores eo tempore, quo Iovi hoc donarium obtulerunt, Meli iam non habitasse, etiam inde efficere licet, quod non Melios se vocant sed Melii filios. — Vs. 3. De participio quod est γράφων vide n. 412.

13 Stela marmorea, in Piraeeo inventa; nunc servatur Athenis in museo publico. Titulum ex ectypo, quod a Foucartio acceperat, edidit Lenormant, mus. Rhen. 1866 p. 376; cf. Kirchh. Stud. [3] p. 99. Cumanudes, Ἀττικῆς ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 2008. Exscripsit Koehler, quem sequimur.

ΜΕϹΑΡΕVΣ

Α Γ Ο Λ Λ Ο Δ
Ο Ρ Ο Σ Δ Ι Ο
Κ Λ Ε Δ Α

vac.

Ἀπολλόδ | ωρος Διο | κλεΐδα | Μεγαρεύς.

Haud scio an hic idem sit atque ille Apollodorus Megarensis, quem ex orationibus Lysiae VII 4, XIII 71. 72 et Lycurgi 112 et ex titulo Attico C. I. A. 59 notum habemus. Et potuit ille in sepulcro Megarensis dici, si quidem recte alio argumento nisus contra Lysiae codicem or. XIII 72 demonstrare conatus sum (Herm. XI p. 378 sqq.) eum non esse factum Atheniensem. Iam si est idem, sequitur ut hic titulus sit recentior a. 404, quo anno ille nondum mortuus erat (Lys. VII 4).

14 Hunc titulum in vetere ecclesia inter Eleusina et *Megara* a. 1863 se exscripsisse tradit Lenormant, mus. Rhen. 1866 p. 390. Repetiit Foucart, expl. n. 61*a*. Cf. Kirchh. Stud. [3] p. 99, Kaibel, epigrr. gr. n. 461*a*.

Σ Α Μ Α Τ Ο Δ Ε Η V Ψ Ι Κ Λ Ε Ο Σ
Μ Ε Ϲ Α Ρ Ε Σ Τ Ο Ν Δ Ε ////////////////////

Σᾶμα τόδε Ὑψικλέος· Μεγαρε͂ς τόνδε [ἐνθάδ' ἔθαψαν]. Cave in unius Lenormantii fide innitens titulum genuinum esse putes; cf. not. n. 372 [469].

III.

TITVLI CORINTHII CVM PHILIASIIS ET MYCENAEO.

15 Fragmentum cippi e lapide cano facti, qui et supra, ubi olim aëtomate erat instructus, et infra et a sinistra mutilus est, 0.3 m. alt., 0.4 m. lat., 0.24 m. crass., exaratum a. 1874 ex agro haud procul a via quae *Corintho* Argos fert, semihorae spatio a Corintho, eo loco qui nunc appellatur Μπαρτατά; superficiem laesit vomer. In domo rustici hunc lapidem invenit Lolling, Athenas in museum instituti Germanici archaeologici transtulit, in eiusdem instituti actis, I p. 40 sqq., edidit. Ectypum contuli.

Δϝεινία τόδε [σᾶμα], τὸν ὤλεσε πόντος ἀνα[ιδής].

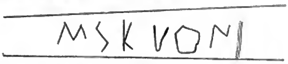
16 Prope *Oenoam* in lapide quadrangulo tofino. Forchhammer, Halcyonia p. 14; Ross, arch. Aufs. II p. 661; hinc Le Bas, voy. arch. n. 79*a*. Exstat in Rossii diario.

Var. lect. Forchhammer ʘ pro O

Κλειτόλας.

17 In hastae spiculo aeneo, 0.267 m. longo, reperto Olympiae exadversus eum muri Byzantini angulum, qui inter septentrionem et orientem spectat. Titulus est integer; repraesentamus veram magnitudinem. Edd. Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI p. 140 sq. tab. XVIII 4, Curtius, Ausgrab. zu Olymp. III tab. 25.

Not. Lineola, quae ad dextram exarata est, non est litterae vestigium, sed finem tituli indicat.

Σικυών. Spiculum non a Sicyoniis dedicatum esse docet forma Σικυών, qua ipsi Sicyonii tam antiquo tempore non utebantur pro vernacula Σεκυών. Restat igitur ut hoc donarium a Corinthiis (vel Achaeis) ob victoriam de Sicyoniis reportatam conditum esse putetur.

18 In lapide quadrangulo tofino, ad vicum Asprocampum in Peraea Corinthia, prope antiquam *Oenoam*. Rangabé n. 319, ex Le Basii apographo; Ross, arch. Aufs. II p. 661; Le Bas, revue arch. I p. 174; Forchhammer, Halcyonia p. 14; Le Bas, voy. arch. tab. IV 6 et n. 77. Exhibemus titulum ex Rossii diario.

Var. lect. Forchh: ΔΡΟΓΓΡΟΥΤΟΔΒΜΑΜΑ; Le Bas quinque primas litteras non habet, tum ap. Rang: ΛΟΡΤΟΔΞΜΑΜΑ, in rev. arch.: HOSΤΟΔΒΜΑΜΑ, in itin. arch.: HOSΤΟΔΒΜΑΜΑ, sed Foucart inspecto ectypo annotat, primam litteram non esse H sed Δ, tertiam non esse S, decimam non M sed Ϻ.

[Μνα]δροπύλου τόδε σᾶμα; ni fallor, pars hexametri. Quod aliis placuit, Δρυπύδου τόδε σᾶμα, repugnat dialecto Doricae.

19 Prope *Oenoam* in lapide quadrangulo tofino. Forchhammer, Halcyonia, p. 14; Le Bas, voy. arch. n. 78. Depromimus titulum ex Rossii diario.

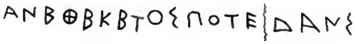
Var. lect. Forchh.: ΔΑΜΑ; Le Bas: ΔΑΜΑ

Δαμάσ[ιππος] vel sim.

20 *Corinthi* ab arce ad meridiem versus effossae sunt testae permultae, in quibus picti sunt dii, imprimis Neptunus et Amphitrita, heroes pugnantes, homines varia negotia administrantes, animalia. Adscripti sunt tituli, plurimi penicillo picti, pauci acu incisi. Testae illae pervenerunt in museum Berolinense, ubi eas exscripsi quam diligentissime, sed cum crebro periculo erroris, quia nonnulli titulorum admodum pallidi atque evanidi sunt.

a *b*

1

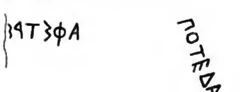

In testa in complures partes fracta; titulus *a* prope marginem incisus, *b* in media testa pictus est.

a — — ἀνέθηκε τῷ Ποτειδᾶνι. Titulus *b* est integer, nisi quod vs. I ad dextram aliquot litterae detrimentum ceperunt; sed etiam harum, ΔΑΜ, vestigia restant. Τιμωνί[δας] | ἔγραψε Βία.

2

Ἀφιτρί[τα] Ποτειδᾶν; ad Ἀφιτρ. cf. νύφη, Ὀλύπιος sim.

3

Ἀφιτρείταν Fιο[λας —]

4

Testa ad laevam et ad dextram fracta est. In media imagine stat Minerva, cui adscriptum est nomen Ἀθαναία; idem αι pro α occurrit in tit. sequ. Ad sinistram est currus sinistrorsum versus et equorum pedes posteriores; supra hos legitur nomen [Σθ]ένελος. Ante ΒΝ intenta oculorum acie discernere mihi videor ν; sed aut species fallit aut hae sunt reliquiae litterae ⊗. Ad dextram bellator hasta dextrorsum pugnat, cuius nomen ex parte periit, Δι[Fομήδης]. Ab hoc titulo infra ad dextram fere 0.04 m. distant (intervallum enim in imagine minui) extremae litterae nominis mutilati [Πάνδα]ρος, quod spectabat ad figuram interceptam, vide Hom. Il. E 95 sqq. Cf. Addenda.

5

Πειραιόθεν ἵκομες l. e. ex portu, cui vulgo nomen Πειραιεύς seu Πείραιον. Num fractura titulum decurtaverit non diiudico.

6

[Π]οτειδᾶνός εἰμ' ἄκοιτις.

7

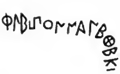
Σιμίων μ' ἀνέθηκε Ποτειδάϝων[ι ϝάνακτι].

8

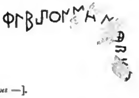
— ων μ' ἀνέ[θη]κε Ποτειδᾶνι Ϝάν[ακτι]. [Ἀμφιτ]ρίτα.

9

[Φλί]βων μ' ἀνέθηκε Ποτειδᾶ[νι].

10

Φλίβων μ' ἀνέθηκ[ε —].

11

Φλίβων μ' ἀν[έ]θη[κε —].

12

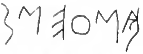
[— Ποτ]ειδάϝωνι ϝάνακτι.

13

[α β γ δ] ε ϝ ζ h θ ι κ λ μ ν ο π ξ ϙ ρ σ τ — — Litterae evanidae.

14

— α εἰμί.

15

— μου εἰμί. Titulus incisus est; pro O M exspectes V O M.

16

Ποτειδάν bis. [Φ]ιλο — Alterum nomen Neptuni incisum est.

17

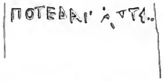
[— ἀνέθη]κε τῶ(ι) Ποτειδᾶ[νι].

18

[— ἀνέθη]κε Ποτειδ[ᾶνι].

19

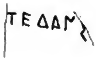
[ἀνέθηκ]ε Ποτειδᾶνι.

20

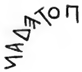
Ποτειδᾶν[ι — —]. Sinistra nihil deest; dextra titulus continuatur in altero fragmine litteris tam dubiis ut facile eis careamus.

21

Ποτειδα(ν). Littera N male picta.

22

[— Πο]τειδᾶνι.

23

Ποτειδάν.

24

Ποτειδάν.

25

Ποτ[ει]δάν.

26

Ποτειδα[ν]. Testa perforata est, ut affigi posset, item aliae.

27

Ποτειδάν.

28

Ποτειδάν.

29

Ποτει[δάν].

30

Ποτειδ[άν].

31

Ποτειδάν.

32

[Πο]τειδα[ν].

33

Ad dextram margo servatus est.

34

Ad sinistram et supra margo est integer.

35

36

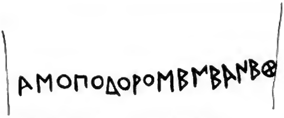
Ad sinistram margo servatus est; post A, quod videam, spatium vacuum.

37

Ἀριστ — —

38

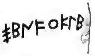
Ἀσωπόδωρος ἐμὲ ἀνέθ[ηκε]. Ad sinistram est margo.

39

Φύσκων. Ad dextram nihil periit.

40

Ξενƒοκλῆ[ς].

41

Ὀρθο — — Ad sinistram est margo.

42

Δόρκων μ' ἀνέθηκ[ε].

43

Ἴγρων μ' ἀν[έθηκε]. Litterae pallidae fugiunt oculos. Cf. Addenda.

44

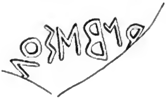
Θρασύμα[χος —].

45

[Ἀχ]ιλ(λ)εύς Λύσιπ(π)ος. Titulus incisus est.

46

[Ἀ]ρνεσίων?

47

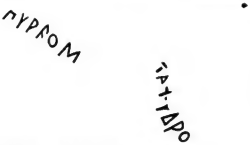
Φιλαίδας μ' ἀνέθεκε.

48

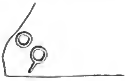
Εὐρυμήδες μ' ἀνέθεκε.

49

Λυσιάδας μ' [ἀνέθεκε]. Ad sinistram nihil deest.

50

Πυρϝός, Ταχυδρόμος. Haec nomina equis adscripta sunt.

51

κο[ρεῖτις]. Repraesentatur vulpes sub abiete; cf. Hesych. κορεῖτις· ἀλώπηξ. Dixerit quis in abietis parte nunc fracta olim sedisse corvum, ad quem spectasse titulum κό[ραξ]; hanc igitur esse fabulam Aesopeam pictam. Sed meum supplementum teneo.

52

Κάνθ[αρος] vel sim.

53

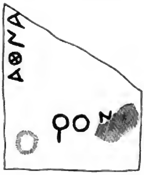
Ξάνθ[ος — —] ἀνέθεκε.

54

[— Ποτειδ]ᾶνι Θ — —.

55

Ἀριστόφι[λος].

56

Ἀθ(α)να — Κο —.

57

a Ποτ[ειδᾶνι] b (in latere postico) τᾶ Ἀθ[αναίᾳ], ante T spatium vacuum.

58

Ἀθ[αναι —].

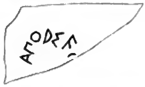
59

Στίπων s. Στί(λ)πων, ante M nihil videtur intercidisse. In latere postico — νιϙ —.

60

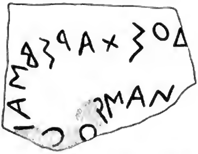
Δίρος.

61

ἀπὸ Διϝ[ὸς — —].

62

[— ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑]δην χαρίεσ(σ)αν ἀφορμάν. Quamvis pallida sit inscriptio, noli dubitare de litteris postremis M A N.

63

[— ⏑⏑ — ⏑⏑ —]ε· τὺ δὲ δὸς χαρίεσ(σ)αν [ἀφορμάν s. ἀμοιϝάν]. Cf. Addenda.

64

[— ἀνέ]θηκε [— — Ποτε]δᾶνι ϝ[άνακτι — —]· τὺ δὲ δ[ὸς χαρίεσ(σ)αν ἀφορμάν s. ἀμοιϝάν].

65

Ἀγνασ(ιωνος). Litterae non incisae sunt; post B nihil unquam scriptum fuit: titulus est imperfectus.

66

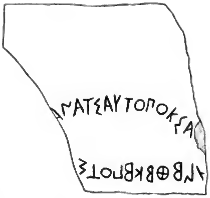
Ζεύς.

67

Λοκρίς.

68

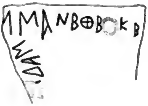
— — ἀνέθηκε Ποτε[δᾶνι ϝ]άνα(κ)τι αὐτοποιια? Quantus fuerit angulus qui periit, demonstrant partes marginis ad sinistram et infra servatae.

69

φώκα, post A spatium vacuum.

70

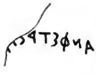
— δας — ς μ' ἀνέθηκε.

71

[Ἀ]μφιτρίτ[α].

72

Ἀνφιτρ[ίτα].

73

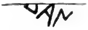
['Αμφιτ]ρίτ[α].

74

[— Ποτειδᾶν]ι ϝάνακ[τι].

75

[— Ποτειδᾶν]ι ϝάνακτι.

76

[Ποτει]δάν.

77

[Ποτειδ]άν.

78

Ποτ[ειδάν].

79

Ποτιδα[ν].

80

Ποτ[ειδάν].

81

Ποτ(ει)δάν. Titulus incisus est.

82

[— ἀν]έθηκε.

83

— η[ς] μ' (ἀ)νέθ[ηκε].

84

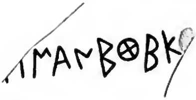
[— ἀνέθ]ηκε.

85

— ἀνέθηκε.

86

[— ἀνέ]θηκε.

87

— ς μ' ἀνέθηκ[ε].

88

[— ἀνέθ]ηκε.

89

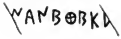
— ς μ' ἀν[έθηκε]. Littera N perperam repetita est.

90

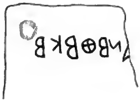
— ἀνέθηκε.

91

— ν ἀνέθηκε.

92

— ἀνέθηκε.

93

[— ἀν]έθηκε —.

94

— μ' ἀνέθηκε —.

95

[— ἀ]νέθη[κε].

96

— νος; post M spatium vacuum.

97

Litterae sunt pallidae et dubiae.

98

Ad sinistram nihil intercidit.

99

Κϙ —. Ad sinistram spatium vacuum.

100

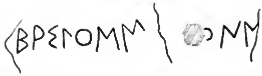
Κρα — in margine, — λος in latere antico.

101

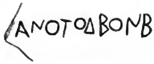
Ἐϝθε[τος —], i. e. Εὔθετος. Ante ΒϜ nihil scriptum fuit.

102

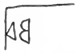
[Π]έριλ(λ)ος μ' [ἀνέθηκε]. In latere postico: — ων μ' [ἀνέθηκε].

103

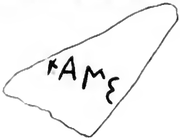
— τόδε —. Ad dextram spatium vacuum.

104

Titulus incisus est; ad dextram nihil interceptum est.

105

106

107

108

In testa integra; repraesentatur, ni fallor, statuarum artifex figuram equitis sculpens. Brevior titulorum scriptus est in media testa ad dextram, longior infra imaginem. Litterae non tam evanidae sunt ut vehementer errasse possim.

109 *a* *b*

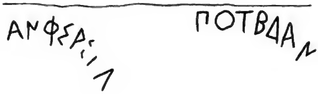
a Δαμο —, titulus incisus est; in altero latere pictus est titulus *b* [Π]οτει[δάν].

110

Ποτε(ι)δ[άν]. In parte postica turba litterarum confusa atque incondita, qui merus lusus videtur esse.

111

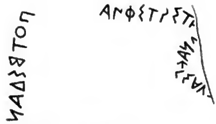
[Ποτ]ειδα[ν].

112

Ἀμφι(τ)ρί[τ]α Ποτε(ι)δάν.

113

[— ἀνέ]θηκε Ποτε[ιδᾶνι].

114

Ποτειδάν, Ἀμφιτρίτα. [— ϝά]νακτι τὺτ —.

21 Fascia aenea in duas partes dissoluta, ad sinistram manum fracta, ad dextram desecta, reperta Olympiae a templo Iovis ad meridiem versus in eo aedificio quod Leonidaeum putatur esse. Barbaro aevo clavis qui quatnor foramina reliquerunt alicui rei affixa est et scriptura in parte sinistra adeo obscurata, ut iam lectu sit difficilis. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 162; exemplar est dimidiae magnitudinis.

— ιαθος τἀριστερὸν — —. Hunc titulum Corinthus vel coloniae Corinthiae sibi vindicant. Kirchhoff dubitans proponit [στ]άθος; num supra lineam directam liceat addere transversam, imago in incerto relinquit. Crasis in τἀριστερόν obvia, quam omnino Doricam esse negaverat Ahrens (II p. 222), praeter hunc titulum occurrit in tribus Argivis: n. 32 et n. 33 τἀργυρίω, n. 42 τἀργυρίου, et in uno Eleo n. 111 τἀρχαῖον; cf. praeterea n. 482.

22 In fragmentis vasis Caeretani quae formant marginem superiorem; circum hunc marginem duae diversae manus inciderunt duas inscriptiones, alteram Atticam, alteram Corinthiam; vas nunc est Romae penes Castellanium. Edidit Brunn, bull. dell' inst. arch. 1865 p. 241. Cf. Kirchh. Stud. [3] p. 91.

Ε+ΣΕΚΙΑΣΜΕΠΟΙΕΣΕ
ΧΠΑΙΝΧΤΟΜΜΧΔΟΚΧΝ+ΑΡΟΠΟΙ

Ἐξηκίας μ' ἐποίησε. Ἐπαινετός μ' ἔδωκεν Χαρόπῳ. Alter titulus est artificis quem priore parte saeculi quinti floruisse constat, alter paulo recentior possessoris. Itaque ad chronologiam alphabeti Corinthii discimus titulos qui praebent ϟ vel Σ pro ι saeculo sexto aut initio quinti esse tribuendos.

23 In lecytho, quae servatur Athenis in Varvacio; titulus acu incisus est. Ediderunt Dumont, revue arch. 1873 XXV p. 325, Collignon, catalogue des vases peints du musée de la société archéologique d'Athènes, p. 60. Cf. Kirchhoff, Stud. [3] p. 90.

ΞΒΝΟΚΛΒΜΒΡΟΚΡΙΤΟΙ

Var. lect. Coll.: post ΛΒ apparent vestigia litterae male inchoatae Μ. Ultima littera est Ι.

Ξενοκλῆς Ἐχεκρίτῳ κ. Ἡροκρίτῳ.

24 In fragmento cuspidis quadrangulae, reperto Olympiae prope prytaneum. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 160. Imago inde repetita tertia parte minor est quam ipsum aes.

[Διὸ]ς vel [Ζηνὸ]ς Ὀλυμπίου. Titulus est Corinthi aut coloniae Corinthiae.

25 Prope *Oenoam* in lapide quadrangulo tofino. Le Bas, voy. arch. tab IV 17 et n. 79. Sumimus titulum ex Rossii diario.

ΛΑΜΙΜ

Var. lect. Le Bas typis: ΛΑΜΙΜ, tab. aenea: ΔΑΜΙΜ

Λάμιος.

26 *Nemeae* a templo ad meridiem versus, in lapide qui inversa facie insertus est parieti ecclesiae semirutae. Haec fere tota ex saxis antiquis quadratis exstructa est eo loco ubi olim vias in diversas partes Corinthum Phliuntem Argos discessisse suspicatus erat E. Curtius, Pelop. II p. 509. Titulus ad sinistram manifesto mancus est; apparet igitur aut lapidem, quum ecclesia aedificaretur, dissectum esse aut titulum antiquo tempore per compluria saxa cucurrisse. Exscripsi et edidi in: Mittheil. des deutschen arch. Inst. zu Athen I p. 229.

[ὁ δεῖνα ἀνέθηκεν Ἐνοδίᾳ vel Ἀρτέμιδι] ἐφοδίᾳ. Ἐφοδία i. q. ἐνοδία.

27 Prope *Oenoam*, in lapidibus mutilis tofinis. Le Bas, voy. arch. n. 80—83. Fragmenta *b c e* descripsit etiam Ross, ex cuius diario ea repraesentamus.

a ΕΑΛΛ *b* ΓΑΠ ΔΟΣ *c* ΛΟΔ *d* ΑΜΟΔΟΣ *e* ΜΑΡΡ·Υ

Var. lect. Le Bas *b* ΤΑΠΙΔΟΣ, *c* ΑΟΔ, *e* ΜΑΡΕ·Υ, quarta littera num sit Ρ ipse Ross dubitat.

28 Ad orientem parietinarum *Phliuntis* situs est vicus Ἅγιος Γεώργιος ab illis iter trium horae partium distans; paulo supra hunc vicum, in muris ecclesiae S. Nicolai monti applicatae, quae vocatur Δεσποτικόν, reperti sunt tituli tres de quibus duo in Corpore inscr. G. editi sunt ex Fourmonti apographis, n. 21 et n. 37. Tertio complures operam dederunt: Ross, Reisen im Pelop. I p. 29 sqq., p. 31 (exstat apographum in diario); Rangabé n. 358*b*; Le Bas, voy. arch. n. 97 tab. V 11; v. Velsen, cf. Kirchhoff Stud. [3] p. 98; denique a. 1878 Kirchhoff; huius apographo et ectypo utimur meliore quam ut reliquorum apographorum variam lectionem subicere operae pretium sit. Titulus scriptus est litteris 0.05—0.07 m. altis in lapide porino rubro 0.25 m. alto, 0.73 m. longo, ad dextram et sinistram mutilo, in duas partes fracto, qui inversa facie ecclesiae muro exteriori ad meridiem spectanti infixus est.

a

b

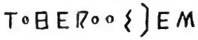
c

Magnopere dolendum est quod tituli Fourmontiani perierunt aut latent, ut fundamentum lectionis magnam partem nunc sit admodum incertum. Suspicor tamen tituli *a* duos versus non in uno lapide scriptos fuisse, sed in duobus qui similes essent fragmentorum *b* et *c*; casu autem illos duos lapides olim ita insertos esse muro, ut unus supra alterum iaceret. Quatuor igitur nobis videmur habere fragmenta longae in-

scriptionis, quae uno versu sinistrorsum per multos lapides quadratos currens fortasse cellam templi cingebat: — — δίξηται τοὺς ὅρκου[ς] — — [α]ἴτ' ὅρκον, ὅτι ἁ ἀφέλ[εια — —]; in titulo *a* haud dubie pessime descripto non periclitor. Qua inscriptione haud scio an iurantes moniti sint ne peierarent; cf. Pausan. V 24. 2: ἔστι δὲ (Olympiae) πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ὁρκίου πινάκιον χαλκοῦν· ἐπιγέγραπται δὲ ἐλεγεῖα ἐπ' αὐτοῦ δεῖμα ἐθέλοντα τοῖς ἐπιορκοῦσι παριστάναι.

29 In fragmento vasis vernice nigra illiti, quod *Mycenis* effodit Schliemann. Litterae scalpello incisae sunt. Ediderunt Milchhoefer, Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen I p. 313; Schliemann, Mykenae, p. 129, unde repeto. Cf. Kirchhoff Stud. [3] p. 83 sq.

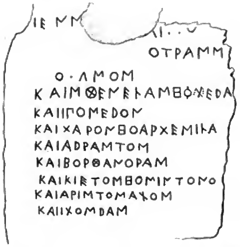

Τοῦ ἥρωός εἰμ[ι]. Inter Σ et E exarata est distinguendi nota formae non vulgaris. Herois nomen omittitur, ut passim in eiusmodi dedicationibus, cf. n. 323 et Dumont, Inscr. et mon. fig. de la Thrace (arch. des miss. scient. 1876) n. 24. 32. 33c. 39.

IV.

TITVLI ARGIVI, SEGREGATIM METHANIVS ET HERMIONEI.

30 *Argis* in fundamento turris occidentalis (sec. Rossium: orientalis) Larissae; litterae valde exesae sunt. Dodwell, a classical and topographical tour through Greece II p. 221; Gell, itinerary of Greece, Argolis tab. VII ex Bakeri apographo; repetiit ex his Rose, inscrr. gr. vet. tab. X; C. I. G. 2 praecipue ex Fourmonti apographo. Exhibemus titulum ex Rossii diario.

Var. lect. Aperta vitia omittimus. Promiscue A et A in lapide esse diserte testatur Ross. — Vs. 1. pro priore Ͷ caeteri M; ibid. fin. Dodw. \II IOP·O· — Vs. 2 fin. post alterum M Dodwell et Baker A. — Vs. 3 ante Λ Fourm. ΓΟΤ, ibid. pro Λ Dodw. A, ibid. fin. Fourm. Ͷ pro M. — Vs. 4 Dodw. BOYNAMII, Baker BϘYNAMIC, de Fourmonti lectione parum constat ex C. I. — Vs. 8 pro Ͷ Fourm. N, Baker Ͷ. — Vs. 9 Dodwell KPETOM, Fourm. KNETOM, Baker ut Ross. — ibid. Baker M pro M. in fine versus omnes addunt M. — Vs. 11 Dodw. KAINOMP, Baker KAN////OMP, de Fourmonto dubito.

[Ἀ]λσίμ[αστος δαμ]ιουρ[γ]ό[ς],
[ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνα]-ου [γ]ραμμα[τεύς]·
Πέταλος
καὶ Σθενίλας ὁ Μνασι —
καὶ Ἱπ(π)ομέδων
καὶ Χάρων ὁ Ἀρχεπόλι
καὶ Ἄδραστος
καὶ Βορθαγόρας
καὶ Κ[λ]εῖτος ὁ Σώτωνος vel Μύτωνος
καὶ Ἀριστόμαχος
καὶ Νου[ί]δας vel [Αι]κ[ί]δας

Vs. 8 B pro F ne ab huius quidem aetatis more plane alienum, cf. n. 78 Βαττίας n. 84 Βοιν —

31 Sub statua aenea iuvenis nudi 0.25 m. alta, quam *Argis* oriundam esse ex litteratura tituli constat; ex Graecia translata est in museum Nanianum, deinde pervenit in collectionem comitis Pourtalès-Gorgier, nunc asservatur in museo Petropolitano. Titulus legitur in tribus basis quadratae partibus, sinistra, antica, dextra. Maffei, Verona illustrata III p. 261, ed. alt. IV p. 378; Zanetti, due antichissime greche iscrizioni p. XXIII, unde titulum repetimus; post multos alios ed. Boeckh, C. I. G. 6, tractavit Kirchhoff, Stud. [3] p. 28.

Πολυκράτης ἀνέθηκε.

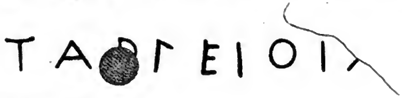
32 In galea aenea quam a. 1795 prope Olympiam in Alpheo repperit Britannus Morrit, possedit Payne-Knight, servat museum Britannicum. Litterae distincte dignosci queunt; pistillis enim sunt profunde impressae, altero rotundae lineae, altero rectae, et eodem quidem typo circulus integer et dimidius, quo factum est, ut ubi tantum linea) opus fuit ad sinistram appareant vestigia alterius dimidii cycli). Classical Journal I p. 328; Walpole, travels in various countries of the East, p. 588 n. 53; Boeckh, Pind. Explic. II 2 p. 226; Welcker, epigramm. graec. spic. alt. p. 11 n. 28; Rose, inscrr. gr. vet. p. 59 tab. VII 1; C. I. G. 29 et add.; Welcker, syll. epigr. graec. ed. alt. n. 123 p. 172. Exscripsi, unum O quod deest suppeditant priores editiones.

Τάργ[εῖ]οι ἀνέθεν τῷ Διϝὶ τῶν Κορινθόθεν.

Ad crasim cf. n. 21. Ferendus in versu senario hiatus τἀργεῖοι ἀνέθεν, licet praeceptis artis metricae adversetur. Quando Argivi illam victoriam reportaverint frustra quaeritur.

33 Scutum ex lamina aenea tenuata confectum, quod olim per medium unum metrum occupabat, repertum Olympiae in stadii vallo meridionali; litterae impressae sunt. Edidit Furtwaengler, arch. Zeit. XXXVII p. 148 sq.

Nota. Tertia littera foramine rotundo foedata est.

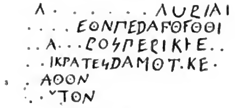
Τἀργεῖοι [ἀνέθεν ἀπὸ — —] vel sim. De crasi in τἀργεῖοι obvia cf. n. 21.

34 Tabula aenea admodum tenuis, caelata, reperta Olympiae a templo Iovis ad orientem et meridiem. Repraesentatur Hercules cum deo marino luctans; utrique nomina adscripta sunt, unum prope caput herois ad sinistram, alterum in angulo dextro inferiore. Edd. Curtius et Adler, Ausgrab. zu Olympia IV p. 18.

[Ἡ]ρακ[λ]ῆ[ς] [ἅ]λιος γέρων. Littera ι male iterata est.

35 *Argis* in templo D. Basilii invenit hunc titulum Fourmont; ex eius schedis edidit Boeckh C. I. G. 14.

— — — συμμ]ορίαι s. -α
ἐπίλ]ιοι πεδάϝο[ν]οι·
. . α . . . ρος Περικλέ[ος] s. -κλε[ίτου]
Ἐπ]ικράτης s. [Ἰφ]ικρ. Δαμοτ[έλ]ε[ος]
B]άθων
Κλ]ύτων

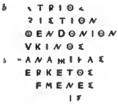
Vs. 2 πεδάϝοιοι sunt μέτοικοι, cf. n. 40.

36 *a* Fragmentum marmoris, quod Stuart olim Athenis ad stoam Poecilen (i. e. Hadriani) viderat; in Britanniam delatum possidebat Iones, Finchleii; edidit et commentatus est Dan. Wray in Archaeologia II p. 216 sqq., cum tabula aeri incisa; hinc repetierunt Boeckh C. I. G. 166 et Rose, inscrr. gr. vet. p. 70 tab. VIII 2. — *b* Fragmentum lapidis Pentelici undique mutilum, 0.15 m. alt., 0.24 m. long., 0.16 m. crass., erutum in arce ad Parthenonem. Edd. Pittakis eph. 1118; Rangabé, n. 367; exscripsit Koehler et ectypon misit Kirchhoffio, qui utrumque fragmentum edidit C. I. A. I. 441. Fragm. *b* ipse contuli.

a

b

Nota. In fragm. *b* vs. 1 prima lineola non superest ex littera A, sed aut ex K aut ex Ƨ.

a - - - - ς
[Φ]αῖνιξ
[Φ]ιλίας
[Β]ραγχᾶς
Τελέστας
Δαμοφάνης
Θυμάρης
Δαῖκλῆς
Σύλιχος
Δίρκετος
Λυκοδόρκας
Κλέων
Κρατιάδας
[Α]ἴσχυλος
[Εὐ]αρχί[δ]ας

b [ʼΑσ]τριος?
[ʼΑ]ριττιων
[Σ]φενδονίων
[Λ]υκῖνος
[ϝ]αναξίλας
[Δ]ίρκετος
[Ἐγ]εμόνης
[Κλέοβ]ις (?)

a vs. 4 cf. Keil, syll. p. 48. — Sermonis et litteraturae indicio fretus verissime Boeckh conclusit esse haec nomina Cleonaeorum illorum, qui cum Argivorum copiis Atheniensibus Ol. 80.4 auxilio profecti in pugna Tanagraea occubuerant quosque in Ceramico sepultos esse memorat Pausanias I 29. 7. Itaque fragmentum *b* non suo loco repertum, sed postmodum in arcem transportatum esse existimandum est. — In dextra tabulae parte carmen additum erat in honorem defunctorum, cuius in frg. *a* unum restat vocabulum *μαρνάμ[εν* —].

37 *Argis* in ecclesia S. Demetrii. Ex Fourmonti apographo edd. Rose, inscrr. gr. vet. tab. XI 1 et Boeckh C. I. G. 17, cf. praef. p. X et XXVII. Bis exscriptus exstat titulus in Rossii diario, editus ab eodem in inscrr. ined. I n. 55. Explendo titulo praeter hos operam dedere G. Hermann, opusc. VII p. 174 sqq., O. Mueller, Goett. Anz. 1836 p. 1152 sqq., Welcker, mus. Rhen. 1850 p. 619, Keil, mus. Rhen. 1859 p. 511 sq., Kaibel, epigrr. gr. n. 936; Roehl, N. Jahrb. 1879 p. 608. Denuo exscripsit Le Bas, voy. arch. tab. VI 15, unde repetimus; cf. in Explicationibus n. 108 variam lectionem, quam ectypum iterum examinatum suppeditavit. Praeterea invenimus in diario Welckeri apographum, et in Franzii schedis varietatem lectionis, quam ex O. Muelleri apographo ille enotaverat.

Potiores varietates lectionis. Vs. 1 pro ϙ, quod Le Basii ectypum praebuit, caeteri habent alii O alii Θ. — Vs. 2 post ϟ in Le Basii ectypo cernitur potius ✛ quam Ͱ, mox litterae K tantum linea recta in ectypo apparet; caeteri locum exscripserunt sic: Fourm. ✛ Y Ͱ, Ross [1] Ͱ Y ✛, Ross [2] ✛ Y I, Welcker Ͱ Y I, Mueller ⊣ Y Ͱ. — Vs. 3 punctum in tertio O exhibent Rossii apographa. — Vs. 5 pro interpunctione Ross [1] habet:, Welcker unum punctum, Ross [2] et Mueller spatium vacuum, Fourmont neque puncta neque spatium notat.

[Τώδε τύπω δίον ἀνά]κοιν ἀνέθηκ' ἐ[λάσ]ας
Αἴσχυλλο[ς] Θίοχος, τοῖς δαμοσίοις ἐν ἀέθλοις
τετράκι τε [σ]παδίον νίκη, και[ὶ] τρὶς τὸν ὅπλίτα[ν].

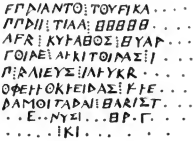
Subscripti igitur hi versus fuerunt anaglypho Dioscuros equitantes repraesentanti. Θίοψ pro Θίοψ; adhuc tantum femininum Θεόπη notum erat. Σπάδιον est forma aliquot dialectorum propria pro vulgari στάδιον, cf. Hesych.; Etym. M. p. 743. 24; Gregor. Cor. p. 364.

38 In lapide calcario mutilo, 0.2 m. alto, 0.16 m. lato, quem *Argis* a. 1872 in horto demarchi invenit Lueders; idem misit apographum et ectypum, quibus utor. Primas tres litteras, quae in ectypo cognosci non possunt, sumimus ex apographo; annotat autem Lueders eas certe non pertinere ad inscriptionem; quod sane mireris, quum hae litterae titulo bene conveniant. Edidit Kirchhoff, Stud. [3] p. 84.

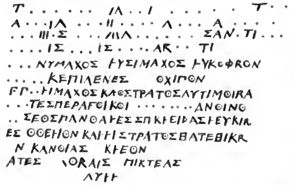
Vs. 1 [γ]ραφο-. Vs. 3 [Ϙ]κοίν s. [πατρ]ώιον s. sim. Vs. 4 -ανς τάνς; cf. Ahrens, dial. dor. p. 104. Vs. 5 [δαμο]ίᾳ ὀφλέ[τω]; de spiritu aspero cf. n. 39 Κυλαιός, n. 40 ʽΑγηικράτης, n. 42 et n. 44*a* ἱποίϝει, n. 79 νικάάς, ἐνίκαι, ʼΕλευθυια, Ποσιδαωι, ἀνεθύεαις, n. 80 ἐποίη, n. 83 Ποσιδᾶνι, n. 85 Αἰσχίπποι, n. 86 Ποσιδᾶνι, Αὐίππον, n. 87 Αἰνήας, n. 88 Ποσιδᾶνι, ʽΑγησίστρατος, not. post n. 91 Ποσιδᾶνος. Vs. 6 [ἀγ]ορεύοντε[ς] s. -όντω[ν]. Vs. 7 [τ]ῶν ἄλλων. Vs. 8 -του τοῦ ἡμ[ίσεος].

39 Ex schedis Fourmonti, in quibus exstat cum lemmate „Κουτζοποδι super puteum" inter *Argivas* inscriptiones, edidit Boeckh, C. I. G. 18.

Vs. 1 ʼΕπρίαντο — ϝικα[τ-]. — Vs. 2 sqq. Sequuntur nomina et pretia soluta; quorum haec nullo negotio leguntur: Vs. 2 numerus D. Vs. 3 Κυλαιός, de spiritu cf. n. 38. Vs. 4 ʼΑλκιτοίδας. Vs. 5 [Πο]λυκρ[άτης]? Vs. 6 ʼΟφελλοκλείδας Κλε - - Vs. 7 Δαμοιτάδα, num. C, ʼΑριστ - -

40 Ex schedis Fourmonti, in quibus inter *Argivas* inscriptiones exstat cum lemmate „prope Koutzopodam", edidit Boeckh C. I. G. 19.

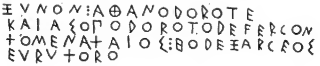
Ἀρ[ίσ]τι[ππος]
... νύμαχος Ἀντίμαχος Λυκόφρων
— Ἐπιγένης Ὀχί[μ]ων
-ππ[ος Καλ]λίμαχος Κ[λε]όστρατος [Ἀν]τιμοίρα[ς]
[-κρά]της· πε[δ]αίϝοικοι .... Ἄνθινο[ς]
..στος Πανθάλης Σ[π]ηλείδας Λεύκι[ππος]
-ης Ὠ[φ]ελίων Καλλίστρατος Ἀ[γ]ηικρ[άτης]
— Κανθίας Κλέων
[-κρ]άτης [Ἀγ]όρατ[ος Ἐ]πικτέας
[Ἄ]γυλλ[ις]

Vs. 8 πεδαίϝοικοι cf. n. 35. Vs. 10 Ἀγηικράτης, nomina dorica ab Ἀγησι- pro Ἀγεσι- non inaudita, cf. n. 68 et not. post n. 91, de interiore spiritu aspero cf. n. 38. Vs. 12 Ἀγόρατος, cf. C. I. G. 1193.

41 Olympiae ad eum Olympiei angulum, qui inter ortum brumalem et meridiem spectat, effossa sunt quinque marmora Paria nunc disiecta, olim in unam basim 3.905 m. longam, 0.32 m. altam, 0.96 m. latam coniuncta, inscriptionibus (n. 41 n. 42 n. 95) in hunc modum tecta (cf. Furtwaengler, arch. Zeit. XXXVII p. 43 sqq.):

titulus Athanodori et Asopodori	tit Prax	ulus itelis	titulu	s Atoti
0.765	0.84	0.805	0.70	0.795

Gradus tofini, in quos haec basis marmorea imposita erat, aedificati sunt in stratura humi inferiore quam ea quae recisamenta et recrementa templi continet; efficitur hoc donarium non recentius esse templo medio saeculo quinto exstructo. Congruit cum hac re optime quod anguli horum graduum crusta tectorum prorsus integri sunt, quippe qui modo aedificati humo exaggerata sint obruti. — Apparet donarii a Praxitele dedicati, quod haud exiguum fuisse basis mensura prodit, duas fuisse partes a compluribus artificibus confectas. Athanodori et Asopodori titulum, qui litteris 0.02—0.03 m. altis est scriptus, edidit E. Curtius, arch. Zeit. XXXVI p. 181 sq. Adhibeo ectypum.

Ξυνὸν Ἀθανοδώρου τε καὶ Ἀσωποδώρου τόδε ϝέργον.
χὼ μὲν Ἀχαιός, ὁ δ᾽ ἐξ Ἄργεος εὐρυχόρου.

Nomina repugnantia in versum hexametrum infarta sunt. Eadem Athanodori et Asopodori nomina coniuncta occurrunt apud Plinium XXXIV 50, ut vix liceat dubitare, quin iidem homines sint intellegendi. Quos quum Plinius a Polycleto profectos esse praedicet, erroris est incusandus, si quidem ea recte se habent, quae supra de aetate tituli dicta sunt.

42 In duobus lapidibus Olympiae repertis, qui erant partes basis magnae (cf. lemma n. 41), litteris 0.04—0.045 m. altis. Ad sinistram hos lapides excipiebant ii, qui continent titulum Praxitelis, ita ut hunc artificis titulum integrum esse constet (contra Wilamowitzium, Zeitschrift für Gymnasialwesen XXXI p. 653). Edidit E. Curtius, arch. Zeit. XXXIII p. 181, XXXIV p. 48 tab. 6, Ausgrab. zu Olymp. I tab. 32; cf. Roehl, arch. Zeit. XXXVII p. 37. Exscripsi, ectypum adhibui.

Ἀτωτος ἐποίϝηε Ἀργεῖος κἀργειάδας Ἀγελαΐδα (i. e. ὁ Ἀγελ.) *τἀργείου*, h. e. fecit Atotus, Argivus et Argeades, filius Agelaidae Argivi. De spiritu interno qui est in ἐποίϝηε cf. not. ad 38; de crasi τἀργείου cf. not. ad n. 21. Quum Argeadae Macedoniae reges se ab Argis oriundos praedicarent tum Alexandri etiam eo tempore, quo regnum nondum ad eum transierat, magnopere intererat, ut Argivus agnosceretur, cf. Herod. V 22: *Ἀλεξάνδρου γὰρ ἀεθλεύειν ἑλομένου* (sc. ἐν Ὀλυμπίῃ) *καὶ καταβάντος ἐπ᾽ αὐτὸ τοῦτο οἱ ἀντιθευσόμενοι τῶν Ἑλλήνων ἔξεργόν μιν, φάμενοι, οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων. Ἀλέξανδρος δὲ ἐπειδὴ ἀπέδεξε, ὡς εἴη Ἀργεῖος, ἐκρίθη τε εἶναι Ἕλλην καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ*, cf. etiam Herod. VIII 137, Thuc. II 99. Illa igitur aetate Ageladas artifex, unus ex Argeadis, quum Argivos et Macedones propinquitatis vinculo contineri videret, in Graeciam artium nutricem, atque Argos quidem, qui erant vel certe ab ipso existimabantur patria, constituit demigrare. Hinc Atotus filius et suo et paterno nomini consulto subiecit in hoc titulo nomen Argivi et se eundem Argeaden esse declaravit, ne pristinae patriae oblitus esse aut iura quae ibi possidebat renuntiasse videretur.

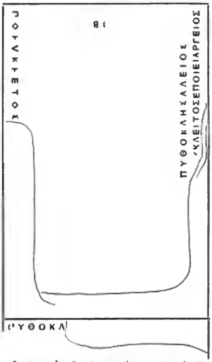
43 *Argis* ex lapide quadrato se hunc titulum exscripsisse tradit Lenormant, mus. Rhen. 1866 p. 515 n. 323. Repetiit Foucart in opere Le Basiano, explic. n. 128*a*.

Μ Ε ⊦ Α Ν Θ Ι Ο Σ

Μελάνθιος.

---

44 Basis statuae ex lapide calcario nigro facta, 0.238 m. alt., 0.49 m. lat., 0.57 m. crass., reperta Olympiae inter Heraeum et Pelopium. Vetustus titulus athletae in parte antica, vetustus titulus artificis et utriusque tituli repetitio in superficie aequa deprehenduntur. Edidit Furtwaengler, arch. Zeit. XXXVII p. 144.

Πυθοκλ[ῆς ϝαλεῖος πένταθλος]. Πολύκλειτος [ἐποίει Ἀργεῖος]. Cf. Paus. VI 7 fin.: τὴν δὲ ἐφεξῆς ταύτῃ [sc. εἰκόνα], πένταθλον Ἠλεῖον Πυθοκλέα, Πολύκλειτός ἐστιν εἰργασμένος. Polycletus minor, qui ineunte saeculo quarto Pythoclis statuam confecit, in suo quidem titulo alphabetum vetus Argivum servavit. Satis recenti aetate hi tituli antiqui, quum aliis basibus iuxta collocatis iam minus commode legi possent, alio loco superficiei repetiti sunt forma decurtata. Eodem tempore illud 18 videtur inscriptum esse, quod quid sibi velit non perspicio.

44*a* Lapis calcarius niger, infra et dextra integer, supra et laeva truncatus, 0.46 m. long., 0.42 m. lat., 0,30 m. crass., erutus Olympiae prope ecclesiam Byzantinam, viginti passibus a latere occidentali. Exscripsit Purgold.

///Γ Ϲ /// Ϝ Ϝ Β Ε Ι Α Ρ ⊦ Ε Ι Ο Σ
/// Λ///≡ Ϲ//Η Κ Α Ν

— — ἐ]πο[ί]ϝε Ἀργεῖος. — — ι ἀ[ν]έθηκαν.

Locus ubi lapis repertus est in eam opinionem adduxit Purgoldium, ut hanc censeat esse imminutam basim statuae Lysippi Elei, de qua haec tradit Pausanias VI 16: μετὰ δὲ ἕστηκεν αὐτῶν Λύσιππος Ἠλεῖος, καταπαλαίσας τοὺς εἰσελθόντας τῶν παίδων· Ἀνδρέας δὲ Ἀργεῖος ἐποίησε τοῦ Λυσίππου τὴν εἰκόνα. Inconstantia scripturae (vs. 1 Ε = η, vs. 2 Η = η) paulo recentiorem huius tituli aetatem videtur testari quam tituli n. 42; quamquam si quis respuens Purgoldii coniecturam Ionicus dedicatores versum alterum suo alphabeto incidisse contendere mavult, haec opinio, licet veri non sit simillima, certe non potest refutari.

---

45 In lapide calcario cano, 0.58 m. alt., 0.28 m. lat., 0.12 m. crass., super anaglyphum, quod repraesentat Dianam cum arcu et face, ad utramque partem capitis; litterae 0.015 m. sunt altae. Lapis *Argis* a Le Basio a. 1843 inventus Athenas transportatus est, deinde dono Prokeschii in museum Berolinense pervenit, ubi exscripsi. Edidit Le Bas, rev. arch. II p. 691 sqq. tab. XLIV et voy. arch. n. 109, monum. fig. 102 n. 1. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 87.

ΠΟ⊦ΥΣΤΡ ΑΤΑΑΝΕΘΗ
ΚΕ

Var. lect. Le Bas: Ρ.
Πολυστράτα ἀνέθηκε.

---

46 In spiculo hastae aeneo effosso Olympiae haud procul ab Olympieo. Edidit E. Curtius, arch. Zeit. XXXIII p. 181, unde exemplum veram magnitudinem aequans depromimus; id. Ausgrab. zu Olymp. I tab. 32. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 152.

Μεθάνιοι ἀπὸ Λακεδαιμονίων.

---

47 *Hermionae*; ex schedis Fourmonti ed. Boeckh C. I. G. 1195; a. 1868 lapidem in fundamentis unius ex turribus muri Venetici repperit Foucart, solvendum curavit, rectius edidit in Le Basii opere, n. 159*a*, unde repetimus. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 151.

Α Λ Ε Χ Ι Α Σ Λ Υ Ο Ν Ο Σ Α Ν Ε Θ Ε
Τ Α Ι Δ Α Μ Α Τ Ρ Ι Ι Τ Α Ι Χ Θ Ο Ν Ι Α
Η Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Ε Υ Σ
Κ Ρ Ε Σ Ι Λ Α Σ Ε Π Ο Ι Ε Σ Ε Κ Υ Δ Ο Ν Ι Α Τ

Var. lect. Vs. 1 fin. Fourm.: ΘΕΙ; errores eiusdem praeterimus.

Ἀλεξίας Λύωνος ἀνέθη[κε] τᾷ Δάματρι τᾷ Χθονία[ι] Ἑρμιονεύς. Κρησίλας ἐποίησε Κυδωνιάτ[ας].

Cresilam artificem Phidiae fuisse aequalem satis notum est. Vs. 2 littera Χ = χ errore lapicidae irrepsit.

48 *Hermionae*; ex schedis Fourmonti edidit Boeckh C. I. G. 1194. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 150.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΣΑΧΕΘ.ΕΑΛΕΧΙΑ
ΤΑΙΔΑΜΑΤΡΙΤΑΙΨΘΟΝΙΑΙ
ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ
ΗΟΚΟΘΕΟΣΕϜΚΛΑΣΑΤΟΑΚΛΕΙΟΣ

Ἀριστομένης ἀ[ν]έθ[ηκε] Ἀλεξίᾳ τᾷ Δάματρι τᾷ Χθονίᾳ Ἑρμιονεύς. [Δ]ωρόθεος ἐϝ[ε]ργάσατο Ἀργεῖος.

V.

TITVLI LACONICI ET MESSENII.

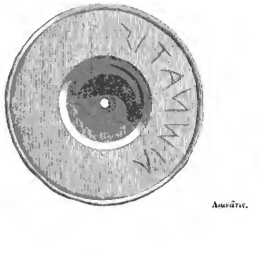
49 In lapide rudi apud *Geronthras* (Geraki) reperto. Ex Le Basil apographo parum accurate edidit Rangabé n. 317, melius ipse Le Bas, rev. arch. II (1845) p. 71 tab. XXV 2 et voy. arch. n. 226 tab. II 5.

. [Κ]λέα[ν]
ἀ. ϝάναξ
τ. Ἐλβύκιος
ἀ. Μίτας
ἀ. Μόλος
ἀ. ϝάναξ

Versus plerosque a dextra esse integros docet ornamentum undulatum; ne a sinistra quidem litteras interceptas esse, quamquam ipse margo non servatus est, inde colligas, quod in nomine Ἐλβύκιος litterae artius sunt positae, haud dubie ut spatium sufficeret. Singulae litterae quid significent ante nomina, dubium est.

50 In parte interiore cymbali aenei, quod Misithrae emit Le Bas. Idem edidit rev. arch. I p. 721, voy. arch. n. 161 tab. VI 3 et mon. fig. tab. 108; hinc titulum depromimus.

Δαμᾶτις.

51 Anaglyphum ex marmore caeruleo nigrescenti, repertum in regione quae a Magula vico est inter septentriones et orientem solem, nunc servatur in museo Berolinensi. Repraesentatur iuvenis, qui serpenti aliquid libi simile offert; inferior pars stelae fracta periit; ea quae superest, est 0.27 m. altitudine, 0.29 m. latitudine. Titulus pone tergum figurae in spatio plano deorsum currit; initio laesura lapidis fortasse paucas litteras hausit, plures in fine intercidisse licet suspicari; litterae quae inter servatas sunt quinta et sexta dirimuntur baculo seu gladio iuvenis in inscriptionem proiecto. Edd. Dressel et Milchhoefer, Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen II p. 314 sq. Lapidem examinavi.

Not. Omnia certa sunt, ne M quidem ullam dubitationem admittit. [Τοὶ] κόροι Θιοκλεῖ Ναμ[ερτίδα], equites Theocli Namertidae filio.

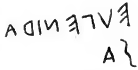
52 In vico Parorio prope *Spartam* ad occidentem versus sito, marmor caeruleum supra portam ecclesiae S. Niculai. Edd. Dressel et Milchhoefer, Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen II p. 435.

Λοχοῖ. Ipsi editores conferri iubent titulum recentiorem, quem publici iuris fecerunt p. 440 ΑΓΙΠΠΙΑΛΕΧΟΙ; fuerit Λοχώ cognomen Ilithyiae.

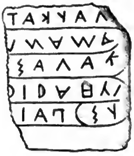
53 Inter *Amyclas* et Pharin (Βαφεί) in pila quadrata marmorea alba, c. 0.35 m. crass., 1.16 m. alt., quae in vico Γκουδίνη in exteriore pariete dirutae ecclesiae B. Virginis inaedificata fornicem sustinet; oriunda videtur e parietinis vicinis templi Amyclaei; litterae 0.05 m. altae sunt. Ex Fourmonti schedis edidit Boeckh, C. I. G. 35. Vidit Thiersch a. 1832, cf. biogr. II p. 269. Iterum exscripsit a. 1833 Ross et edidit in inscrr. ined. I n. 47, haec annotans: „litterarum ꓘ et ≷" (vide var. lect.) „nullum vestigium superest; fuisse olim non negaverim: nam omnes quae supersunt litterae dedita opera scalpro fabrili vel alio acuto instrumento adeo excisae deletaeque sunt, ut vix legi possint, in quo vastatricem Fourmonti manum licet agnoscere." Contra Goettling, qui paulo post exscripsit titulum et edidit in Neue Jen. Allg. Lit. Zeit. 1842 n. 66 p. 269 sq., affirmat illas duas litteras nunquam fuisse in lapide, inscriptionem prorsus rudem et inscitum in modum esse incisam et sibi videri a Fourmonto fabricatam. Repetimus titulum ex diario Rossii.

Var. lect. Vs. 1 Fourm.: ≷ΑΩΙΜΕΑVΕꓘ, vs. 2 idem Α3, Goettl. Α3.
Εὐγενίδας. Titulum a Fourmonto fictum esse noli Goettlingio credere; neque enim ille ullum titulum in lapide incidisse videtur neque in eis, quos in schedis adulterinos confecit, usurpavit formam Ω, sed Δ. Non integrum esse titulum demonstrant quum eae litterae, quas unus Fourmont praebet, tum vs. 2 littera Α.

---

54 Lapis canus 0.19 m. altus, 0.17 m. latus, a sinistra truncatus, caeteroquin integer; inventus est *Spartae* in muro aediculae et nunc Athenis in museo servatur; versus lineis incisis inter se separati sunt. Ross, Intelligenzblatt d. allg. Lit. Zeit. 1837 n. 48 (arch. Aufs. I p. 7); Rangabé n. 316; Le Bas, voy. arch. n. 160. Ectypo usus denuo edidit et viam interpretationis monstravit Neubauer, Herm. X p. 153 sqq.; hinc repetimus collato ectypo.

Var. lect. Le Bas: vs. 1 ΙΤ; vs. 3 Ι≸; vs. 4 Β falso pro D; ibid Ↄ om.
Neubauer: [Γ]λαυκατία μ[ε μ]νᾶμα | Κάλας [ἔθε]κ' (e. g.) Ἀν]θίδα υἱ]ύς. Πα[δίας (vel sim.) | ἐπόει]. At miramur, quum de origine eius doceamur, qui Glaucatiam sepeliit, non legi, quo patre ipse Glaucatias ortus sit aut quo propinquitatis vinculo cum Cala sit coniunctus. Itaque proponimus:

[Γ]λαυκατί[αι ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑
— ⏑⏑ — — μνᾶμα, καλᾶς ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑
— ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ — ἴδα υἱύς.
Πα[— — ἐποίει].

Quae si recta sunt, mulieris hoc est epitaphium; lapis priusquam fractus est fuit fere 0.68 m. latitudine. De υἱύς cf. n. 105 n. 475, C. I. G. 8202. 8203, C. I. A. I. 398. — Spatium, quod in fragmine infra quinque versus servatos est vacuum, eiusdem esse altitudinis atque singulos versus superiores Kuehler, qui rogatu meo lapidem examinavit, diserte affirmat, ut putare liceat in ea lapidis parte, quae ad sinistram desideratur, periisse etiam sexti versus initium. Itaque ad nomen artificis additum videtur fuisse nomen patris et urbis.

---

55 Laminae aeneae pars quae infra ad dextram erat extrema, reperta Olympiae a porticu quae Poecile vocabatur ad septentrionem versus; singuli versus lineis sunt distincti. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 162. Imago inde repetita aequat dimidiam partem verae magnitudinis.

— Σπαρτιατ —

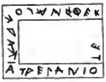
56 Tabula marmorea, 0.07 m. crass., 0.46 m. alt., in margine superiore 0.70 m. long., a sinistra mutila, supra et a dextro margine me iudice integra, quamquam repugnant Dressel et Milchhoefer, reperta a. 1855 a Velsenio *Spartae* prope canalem, qui in parte septentrionali urbem secat, haud procul a sepulcro Leonidae, quod dicunt, ad occidentem versus; ibi erat pro scamno ante domum; nunc asservatur in museo urbano. Versus lineis includuntur, litterae pleraeque sunt perspicuae. Tabula primitus tecta erat alia scriptura, versiculis transversis, postmodo consulto videtur esse detrita, ut ea quae nunc cernitur scriptura incideretur. Edd. Velsen, arch. Anz. 1855 p. 73 sq.; Hirschfeld, bull. dell' inst. arch. 1873 p. 190; Dressel et Milchhoefer, Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. zu Athen II p. 433. Exscripsi et ectypon confeci.

Var. lect. Vs. 1 Velsen falso ɪ pro ɪ; pro priore ᚠ Hirschfeld ᚹ; pro altero ⋲ Velsen F, sed illud certum est; post BK Velsen Δ, Hirschfeld <, Dressel et Milchh. praebent BᚠΔ — Vs. 2 Velsen plenius ΥϟΤΥΟΜ; ibidem pro ϟ Velsen Dressel Milchh. ⌊, Hirschfeld Σ.

Titulus obscuritatibus et aenigmatis refertus; nova in Laconia elementa sunt C retro spectans et X, mirandumque, quod in tam antiquo titulo elemento B vis vocalis videtur subesse. In extremo versu altero legerit quis *αἴ τις δὶς κίοι* s. *διτκίοι* (a *διτκία*); post ɪ nihil unquam videtur scriptum fuisse, certe nunc nihil dignoscitur.

57 Statua aenea bellatoris 0.09 m. alta, reperta *Selinunte*, in Cynuriae urbe, ubi nunc est vicus Agios Cosmas; servatur Athenis in museo societatis archaeologicae. Circa basim quadratam, 0.024 m. latam, 0.028 m. longam, legitur inscriptio. Ediderunt Deffner, Palingen. n. 3779 (minusc.); Mylonas, bulletin de corresp. hell. I p. 335; Iulius, Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen III p. 17 sq. tab. I; hinc repetimus.

Var. lect. Post P pro illo T vel M, quod editores legere sibi visi sunt, in aere esse IΛ affirmat Koehler (Mittheil. l. l.); neque enim recte in imagine ligno expressa has lineas repraesentari, sed priorem in aere paulo longiorem esse.

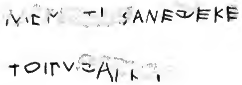
Καρῖδας ἀνέθηκε τῷ Μαλεάτᾳ. Litterae nullo ordine aliae aliam in partem conversae sunt.

58 *Spartae* in museo; lapis fere rudis, caeruleus nigrescens, 0.44 m. longus, 0.18—0.21 m. altus; litterae satis alte incisae sunt. Edd. Martha, bull. de corresp. hell. I p. 378, qui titulum integrum esse affirmat, Dressel et Milchhoefer, Mittheil. d. deutsch. Inst. in Athen II p. 434, unde eum repetimus.

Si nihil licet mutare aut addere, equidem haec non expedio.

59 In duobus lateribus ansae aeneae, repertae in *Cynuria* in vico Serjalio, qui inter Leonidium et Melavam est situs; nunc exstat in museo Berolinensi, ubi titulum exscripsi.

Μν[ασ]τα[ς] ἀνέθηκε τῷ Πυθαι[εῖ].

60 Lapis rudis, 0.491 m. long., 0.25—0.28 m. alt., colore caeruleo nigrescenti, repertus in ea regione, cui nomen Picromygdalia, quae distat a *Sparta* trium horarum spatio ad orientem, a vico Chrysapha semihorae spatio ad meridiem; nunc servatur Chrysaphae in domo rustici. Litterarum ductus admodum crassus. Edd. Dressel et Milchhoefer, Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen II p. 434.

Ἑρμᾶνος i. e. Mercurii hic fundus (cf. Foucart, bull. de corr. hell. II 1878 p. 515); de forma nominis cf. n. 94 et tabulae Andaniae et inscriptio capitis aprini aenei ex Arcadia oriundi, quod servatur in museo Winterthuriensi: ΕΡΜΑΝΟΣΦΕΝΕΟΙ.

61 In parte exteriore cymbali aenei, quod *Limnis* oriundum esse collatis titulis n. 50 et n. 73 probabile videtur, quamquam Diana Limnatis etiam alibi est culta. Asservatur in museo Berolinensi; edidit vera magnitudine expressa Fraenkel, arch. Zeit. XXXIV p. 28 tab. V 2.

'Οπαρὶς ἀνέθηκε Λιμνάτι. Spiritum asperum stirpis ὀπωρ- hic non primum in dialecto Dorica occurrere docuit Fraenkel collato fragmento Alcmanis ap. Athen. X 416 *D.*

62 Magulae prope *Spartam*, marmor subcaeruleum infixum iuxta fenestram domus, undique decurtatum, nisi forte supra est integrum; alt. 0.20 m., lat. 0.24 m., litterae diligenter incisae 0.015—0.020 m. sunt altae. Edd. Dressel et Milchhoefer, Mitth. d. deutsch. arch. Inst. in Athen II p. 433.

ΡΟΞΑΘΡΕΛΔ
ΓΑΥΤΟΞΝΙΚΑΣ
ΥΥΤΑΤΟΞΕΣ
ΕΥΑΡΙΣΤΟΜΕΛ
ΕΝΘΑΔΕΓΑΙΞΓ
ΟΙΚΑΙΕΕΥΦΡΟΝ
ΟΙΟΞΑΙΓΙΟΥ

Titulus sepulcralis versibus conceptus. Tentavi hos:

['Αλκιμάχῳ τάνδ' εἰκόν' ἔνεστ' ἀγαθῷ καὶ ἀγαυῷ]
[ἀνδ]ρὸς ἀθρῆν· δ[αμασθεὶς δ' ἤδη τε Θι]γ' αὐτὸς
νίκας [καὶ Θορύβους κατὰ τρα]χυτάτως ἐδ[αμάσθη].
[εὐχομένῳ δ]ὲ χαριζόμεν[ος σταῖσεν τόδε σᾶμα]
ἐνθάδε παῖς Π[ολυκλῆς. ἀλλ' ὄλεσε τ]ῷ καὶ ὁ εὔφρων
[δέξο, ϝάναξ ἐνέρων], Διὸς αἰγιόχ[ω κάσι τιμάν].

Quae supplementa fieri non potest quin a vero aberrent, at certe inter singulos versus interceptae sunt litterae fere senae denae; lapis fuit fere 0.61 m. latitudine.

63 Fragmenta duo marginis vasis aenei, cuius diametrus olim fuit 1.60 m.; crassitudo aeris fere 0.01 m.; litterae profunde incisae sunt. Fragmentum *a* 0.185 m. long., 0.023—0.025 m. lat. effossum est Olympiae in stadii vallo occidentali, a crypta ad meridiem versus. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVIII p. 64. Fragm. *b* 0.17 m. long. 0.023 m. lat. repertum est in viae thesaurorum ostio orientali ante murum, qui fulcit Cronium montem; litterae sunt maiores atque latius diductae quam in fragm. *a*. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVIII p. 119.

a

b

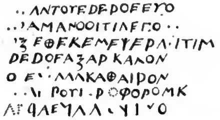
Var. lect. Apographum novum Purgoldianum praebet *a* lit. 9 A, lit. 11 A.
[Τ]οὶ Σπαρτιᾶται[ι — — 'Ολυ]μπίῳ ἀν[έθεν].

64 *Gereniae*; ex schedis Fourmonti edidit Boeckh C. I. G. 13.

ΘΙΑΡΟΣΙΧΑΡΟΠΙΝΟΣΙΗΙΑΡ
ΑΡΙΣΣΤΟΔΑΜΟΣ

'Ιαρὸς Χαροπ[ῖ]νος, [ἱ]αρ[ὸς] 'Αριστόδαμος. De interpunctione ι cf. n. 478. Τοὺς ἱεροὺς non esse hierodulos probavit Foucart, explic. n. 291, qui ipse dubitanter eos interpretatus est mystas. Cum lege Lycurgi, quam tradit Plutarchus (Lyc. 27 ἐπιγράψαι δὲ τοὔνομα θάψαντας οὐκ ἐξῆν τοῦ νεκροῦ πλὴν ἀνδρὸς ἐν πολέμῳ καὶ γυναικὸς τῶν ἱερῶν ἀποθανόντων, minus recte Inst. Lac. p. 238 ἀνεῖλε δὲ καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τὰς ἐπὶ τῶν μνημείων πλὴν τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων), bene congruunt tituli sepulcrales antiquiores servati; nam hi sunt aut virorum, quos in pugna mortem occubuisse partim constat (n. 62 n. 77. n. 78 n. 85 n. 87) partim non incredibile est (n. 51), aut feminarum (n. 54 n. 65), quas quominus sacerdotales fuisse credamus nihil obstat. Ne hic quidem titulus Charopini et Aristodami, meo iudicio sepulcralis, de lege Lycurgi a Plutarcho parum accurate relata decerat, quoniam etiam ἄνδρας τῶν ἱερῶν epitaphio dignatos esse consentaneum est; cf. n. 81.

65 Ex schedis Fourmonti, in quibus invenitur inter *Spartanas* inscriptiones cum lemmate „Febassae prope molendinum," ed. Boeckh, C. I. G. 15; cf. G. Hermann, Boeckhs Behandlung etc. p. 53 sqq., de duabus inscrr. gr. (op. VII p. 186). Locum „Febassum" nunc in Laconia exstare negant homines locorum gnari; nomen iam prorsus ignotum est.

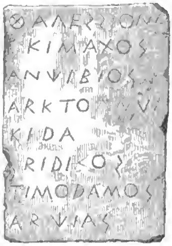
Vs. 3 ὃς ἔθηκέ με χήραν. Caetera fundamentum nimis lubricum. Dubitaveris utrum haec loquatur mulier, quae vidua mortua sit, an uxor coniugis superstes, i. e. utrum habeamus epitaphium mulieris an viri. Illud veri similius, quoniam in epitaphiis mortui saepius loquuntur quam vivi.

66 *Gereniae*; ex schedis Fourmonti edidit Boeckh C. I. G. 42.

Χνοάδας. Pro Ʒ in lapide fuerit ʃ aut ≤.

67 In lapide calcario supra et infra mutilo apud *Geronthras* (Geraki) in ecclesia S. Ioannis Chrysostomi reperto; quum litterae, 0.04 m. altae, non profunde sint incisae et superficies lapidis tempestate adesa, titulus difficilis est ad legendum. Edidit Le Bas, rev. arch. II p. 72 tab. XXV 1 et voy. arch. tab. III 4; ibid. n. 227 titulum tractavit Foucart meliore ectypo usus.

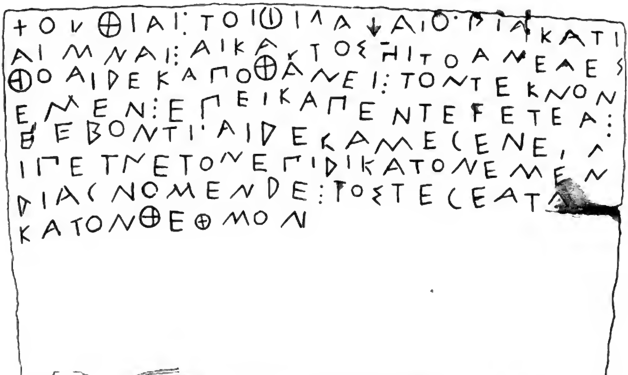

Θαλασσίων (?)
[Ἀλ]κίμαχος
Ἀνχίβιος
Ἀριστο[δά]μο[ς]
Βίων
[Χα]ρίδαμος
Τιμόδαμος
Ἀρχίας.

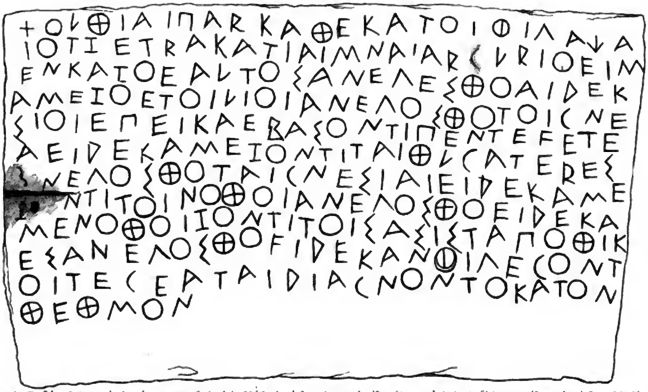
Var. lect. Vs. 1 Foucart de litteris ≷≷I dubitat, vs. 2 litteram X perspicere sibi videtur, etiamsi ectypum ibi non ita clarum sit. Vs. 4 pro K in ectypo cerni IΣ testatur, in fine agnoscit MA. Vs. 5 ΒΙΟΝ. Vs. 6 duas litteras capere lacunam affirmat.

68 Lamina aenea, 0.002 m. crassitudine, in utroque latere scriptura tecta; ab institore, qui Tegea eam oriundam dixit, emit societas archaeologica quae est Athenis et in Varvacion intulit. In latere *A* scriptura mallei ictibus adeo est levigata et complanata, ut litterae vix possint agnosci; alterum latus *B* praebet inscriptionem integram et facilem lectu. Edidit Eustratiades, eph. nov. ser. n. 410 (a. 1869) p. 341 tab. 50 et tractaverunt G. Curtius, Stud. zur gr. u. lat. Gramm. II p. 450 sqq., Kirchhoff, Actt. menstr. acad. Berol. 1870 p. 51 sqq. Imaginem repraesentantem veram tabulae magnitudinem repetimus ex ephemeride, in latere postico (*B*) ectypi auxilio satis tenui adiuti.

A

B

A Ξουθίᾳ τῷ Φιλαχαίω διακάτιαι μναῖ. αἴ κ' αὐτὸς [ζώη], ἀνελέσθω, αἰ δέ κ' ἀποθάνη, τῶν τέκνων ἦμεν, ἐπεί κα πέντε ϝέτεα ἡβῶντι. αἰ δέ κα μὴ γένν[τα]ι πέ[ντ]ε [ϝε]τ[έ]ων, ἐπιδικατὸν ἦμεν· διαγνόμεν δὲ τὸς Τεγεάτα[ς] κα(τ) τὸν θεθμόν.

B Ξουθίᾳ παρκα(θ)θήκα τῷ Φιλαχαίω τετρακάτιαι μναῖ ἀργυρίω. εἰ μέν κα ζώη, αὐτὸς ἀνελέσθω, αἰ δέ κα μὴ ζώη, τοὶ υἱοὶ ἀνελόσθω τοὶ γνήσιοι, ἐπεί κα ἡβάσωντι πέντε ϝέτεα. εἰ δέ κα μὴ ζῶντι, ταὶ θυγατέρες [ἀ]νελόσθω ταὶ γνήσιαι. εἰ δέ κα μὴ ζ[ῶ]ντι, τοὶ νόθοι ἀνελόσθω. εἰ δέ κα μὴ νόθοι ζῶντι, τοὶ (del. Σ) ἄ(γ)χιστα πόθικες ἀνελόσθω. [ε]ἰ δέ κ' ἀμφιλέγωντ[ι, τ]οὶ Τεγεᾶται διαγνόντω κα(τ) τὸν θεθμόν.

Xuthias Spartanus Tegeae in templo Minervae Aleae e more (cf. Posidon. ap. Athenaeum VI 233) rem familiarem suam deposuit, quam postea si vellet ipse, se mortuo heredes reciperent. Ita fieri potuit ut ordinem heredum suo arbitrio constitueret et liberos non legitimos prae propinquis hereditatem consequi iuberet.

69 „Tegeae (Palaeo-Episcopi);" ex schedis Fourmonti ed. Boeckh C. I. G. 1511. Titulum Laconicum esse docuit Ahrens, dial. Dor. p. 8. 157. 160. 184. 281; cf. praeterea O. Mueller, Dorier I p. 108 not. 4, II p. 529; Kirchhoff, Stud.³ p. 141 sq., actt. menstr. acad. Berol. 1870 p. 59.

a In altero latere.

/ . I Λ I O I N . . . . . \ O
T I O Δ A P I Y O Σ E Φ E I . . A Λ . Ψ O I
Λ A K E Δ A I M O N I O I Σ Γ O T O N
Ξ A M N A Σ K A I Δ E K A Σ T A T E P A Σ
E Δ A I M O N I O I Σ Λ Y P E I Δ A B Y I O Σ
ꓶ O T T O N Π O Λ E M O N T P I E P E Γ · X M . .
O M N A Σ Δ Y E K A I T P I A K O N T A
Σ T O N + I O N T O I Φ I Λ O I T O I T O N
Σ T A T E P A Σ A I Γ I N A I O Σ
Σ Λ A K E Δ A I M O N I O I Σ Π O T T O N
I I O T P A K I N ꓶ Π Λ I O Σ K A I A Λ Λ O Σ
A K I N Ψ E Λ I O Σ K A I A Σ T A X I Δ O Σ
A N T A
H . . I O Σ Σ / . . K E T
Γ O Λ Λ A K A I A P I K O Σ O K T A K A T A
V D I O T I T A T A Λ A N T A
E I . . N Γ O T T O N Π O Λ E M O N
N I O N T P I A K O N T A M N A Σ
I Σ Ψ E Λ I O Σ M E D I M N O Σ K A I
O N T A K A I A I M Y P I . . F E X E
O I E Φ E Σ T I O I T O I Σ Λ A K E Δ A I M
N Π O Λ E M O N X I Λ I O Y Σ ⅃ Λ P

b In altero latere.

E D O N T O I M A
Λ I O I T O I Σ
Λ A K E Δ A I
M O N I O I Σ
A P Γ Y P I O
F P K A T I
M N A Σ

E D O K E M O
Λ O K P O Σ T O I Σ
Λ A K E Δ A I M O
N I O I Σ T A Λ A N
T A A A P Γ Y P I O

E D O N T O I
M A Λ I O I
T O I Σ
A K E Δ A I
O N I O
Δ

a

— — —
[κα]τίω[ς] δαρι[κ]ώς. Ἔ[δωκε ὁ δεῖνα το]-
[ῖς] Λακεδαιμονίοις πό(τ) τὸν [πόλεμον ἐν]-
[ν]έα μνᾶς καὶ δέκα στατῆρας. [Ἔδωκε τοῖς Λ]-
[ακ]εδαιμονίοις Λυριάδα υἱός — — —
. . πὸτ τὸν πόλεμον τριήρε[ε? δύο καὶ ἀργυρ]-
[ί]ω μνᾶς δύ[ο] καὶ τριάκοντα. [Ἔδωκε ὁ δᾶμο]-
ς τῶν [Χ]ίων(?), τοὶ φίλοι τοὶ τῶν [Ἑλλάνων],
στατῆρας Αἰγιναίως [— — — — τοῖ]-
ς Λακεδαιμονίοις πὸτ τὸν [πόλεμον καὶ]
[τε]τρακισ[χι]λίως καὶ ἄλλως(?) — —
ακισχιλίως καί(τ) [τ]ὰς ταξι[α]ς (?)[καὶ δύο τάλ]-
αντα [ἀργυρίω — — — — —]
[— — — — — — —]
πολλὰ καὶ [δ]αρικὼς ἑπτακατ[ίως καὶ ἀρ]-
[γ]υ[ρ]ίω τ[ρί]α τάλαντα. [Ἔδωκε ὁ δᾶμος τῶν —]
[— α]ν πὸτ τὸν πόλεμον [τοῖς Λακεδαιμ]-
[ο]νίο[ις] τριάκοντα μνᾶς [καὶ ἀλφίτων τρ]-
ισχιλίως μεδίμνως [καὶ δαρικὼς τριά]-
[κ]οντα καὶ ἀ[ργ]υρί[ω] Ϝεξή[κοντα μνᾶς. Ἔδον τ]-
οὶ Ἐφέσιοι τοῖς Λακεδαιμ[ονίοις πὸτ τ]-
ὸν πόλεμον [χι]λίως [δα]ρ[ικὼς καὶ —]

b

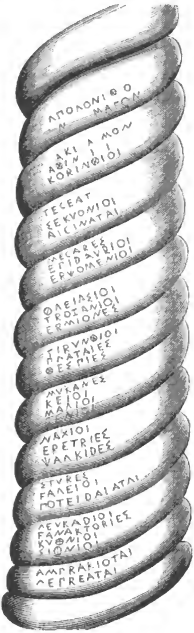
Ἔδον τοὶ Μά-
λιοι τοῖς
Λακεδαι-
μονίοις
ἀργυρίω
Ϝ[ί]κατι
μνᾶς.
Ἔδωκε Μό-
λο[β]ρος τοῖς
Λακεδαιμο-
νίοις τάλαν-
τα ἀργυρίω
— —
Ἔδον τοὶ
Μάλιοι
τοῖς
[Λ]ακεδαι-
[μ]ονίο[ις]
— —

Si in ullo titulo accusanda est Fourmonti neglegentia, certe in hoc, ex quo summam utilitatem percipere poterat rerum antiquarum studium, nisi tam misere esset exscriptus; nempe homo ille tum litteras omisit (e. g. *a* vss. 2. 15), tum de suo addidit (e. g. *a* vs. 22, *b* vs. 12), denique permultas depravavit. Atque in titulo *a* restituendo primum supplementa quaedam veri non dissimilia (cf. imprimis vss. 3. 15. 17. 21) nobis persuadent versus fuisse admodum tricenarum litterarum; deinde collato titulo *b* non dubium est, quin unaquaque paragraphus initium sumat a verbo ἔδον s. ἔδωκε; haec igitur in supplementis tenenda censui. Titulum vetustiorem esse anno 427 scriptura docet; iam singula considerantes ad eam opinionem adducimur, ut bellum de quo agitur putemus esse id quod Persis e Graecia pulsis illatum est. Contulerunt igitur pecuniam naves frumentum hi: Lyridae cuiusdam filius, Chii, Ephesii, Melii, Molobrus Spartanus nobilis, pater Epitadae, qui Ol. 88. 3 exercitui Spartanorum praeerat (Thuc. IV 8); praeterea alii, quorum nomina perierunt; cf. Plut. Arist. XXIV οἱ δ' Ἕλληνες ἐτέλουν μέν τινα καὶ Λακεδαιμονίων ἡγουμένων ἀποφορὰν εἰς τὸν πόλεμον κτλ. Ex his Chii atque Ephesii stipem suam certe solverunt paulo ante consilium de Ionibus partim foedere recipiendis partim excludendis captum; neque enim Chii recepti appellari potuerant τοὶ φίλοι τοὶ τῶν -, neque Ephesios exclusos Graecis magnopere studuisse consentaneum est. Chiorum autem liberalitas, quam in catalogo quamvis lacero agnoscere licet, sapit captationem benevolentiae, non irritam illam quidem, quoniam amicorum nomine dignantur. Hic index solutionum voluntariarum in honorem donatorum collocatus erat Tegeae, ubi aerarium bellicum Graecorum commune videtur fuisse. — Vss. 11. 12 -άκις, cf. n. 79. — Vs. 17 cave litteras Ε Ι . . Ν superesse putes ex verbo ἔδον, neque enim nomini solventis in iis quae sequuntur est locus. — Vs. 21 Ἐφέσιοι, delevi Τ; Boeckhio ἐφίσσιοι sunt certum genus inquilinorum Laconicorum; at his non convenit Persica moneta.

70 Columna aenea cava, quae olim fulciebat tripodem aureum a Graecis post victoriam Plataeensem Apollini Delphico dedicatum. Fabricata est in formam trium serpentium inter se convolutarum, quarum caudae infra non passae sed arcte contortae sunt, colla et capita, nunc fracta, in tres diversas partes olim eminebant. Huius columnae pars inferior quae reliqua est, 5.55 m. alt., in basi 0.54 m., in fastigio 0.41 m. crass., constat ex undetriginta spiris, e quibus undecim, a tertia usque ad tertiam decimam ab ima numeranti, praebent inscriptiones litteris 0.015—0.019 m. altis incisas. Quas ita videtur exarasse aerarius, ut primum angulos et extremas partes litterarum punctis notaret, deinde puncta lineis non aeque profundis inter se coniungeret. Summa earum spirarum, quae scriptura tectae sunt, priusquam ii versus quos nunc continet in ea perscriberentur, lima hoc ipso loco ita est imminuta, ut a regula caeteris applicata 0.005 m. recedat; ibi igitur olim epigramma illud Pausaniae regis videtur scriptum fuisse, quod propter arrogantiam Graeci deleverunt. [In exemplari nostro spirarum adumbratio xylographo non ex sententia successit]. Conferendi de hac columna scriptorum loci imprimis hi: Herod. IX 81: συμφορήσαντες δὲ τὰ χρήματα καὶ δεκάτην ἐξελόντες τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ, ἀπ' ἧς ὁ τρίπους ὁ χρύσεος ἀνετέθη ὁ ἐπὶ τοῦ τρικαρήνου ὄφιος τοῦ χαλκέου ἐπεστεὼς ἄγχιστα τοῦ βωμοῦ, καὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίῃ θεῷ ἐξελόντες, ἀπ' ἧς δεκάπηχυν χάλκεον Δία ἀνέθηκαν, καὶ τῷ ἐν Ἰσθμῷ θεῷ, ἀπ' ἧς ἑπτάπηχυς χάλκεος Ποσειδέων ἐξεγένετο. Herod. VIII 82: διὰ δὲ τοῦτο τὸ ἔργον ἐνεγράφησαν Τήνιοι ἐν Δελφοῖσι ἐς τὸν τρίποδα ἐν τοῖσι τὸν βάρβαρον κατελοῦσι. Thucyd. I 132: ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν (Pausanias) ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλήνων ἀρχηγὸς, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων, Παυσανίας Φοίβῳ μνῆμ' ἀνέθηκε τόδε. Τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἔστησαν τὸ ἀνάθημα. Thucyd. III 57 (in oratione Plataeensium): δεινὸν δὲ δόξει εἶναι Πλάταιαν Λακεδαιμονίους πορθῆσαι, καὶ τοὺς μὲν πατέρας ἀναγράψαι ἐς τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς δι' ἀρετὴν τὴν πόλιν, ὑμᾶς δὲ καὶ ἐκ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πανοικησίᾳ διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι. [Demosth.] in Neaer. § 97 sq. p. 1378 *R*: ἐφ' οἷς φυσηθεὶς Παυσανίας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐπέγραψεν ἐπὶ τὸν τρίποδα ἐν Δελφοῖς ὃν οἱ Ἕλληνες οἱ συμμαχεσάμενοι τὴν Πλαταιᾶσι μάχην καὶ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ναυμαχήσαντες κοινῇ ποιησάμενοι ἀνέθηκαν ἀριστεῖον τῷ Ἀπόλλωνι ἀπὸ τῶν βαρβάρων· Ἑλλήνων ἀρχηγὸς κτλ., ὡς αὐτοῦ τοῦ ἔργου ὄντος καὶ τοῦ ἀναθήματος, ἀλλ' οὐ κοινοῦ τῶν συμμάχων. ὀργισθέντων δὲ τῶν Ἑλλήνων οἱ Πλαταιεῖς λαγχάνουσι δίκην τοῖς Λακεδαιμονίοις εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας χιλίων ταλάντων ὑπὲρ τῶν συμμάχων καὶ ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἐκκόψαντας τὰ ἐλεγεῖα ἐπιγράψαι τὰς πόλεις τὰς κοινωνούσας τοῦ ἔργου. Nepos, Paus. 1: primum in eo est reprehensus (Pausanias), quod quum ex praeda tripodem aureum Delphis posuisset, epigrammate scripto, in quo haec erat sententia, suo ductu barbaros apud Plataeas esse deletos eiusque victoriae ergo Apollini donum dedisse, hos versus Lacedaemonii exsculpserunt neque aliud scripserunt quam nomina earum civitatum quarum auxilio Persae erant victi. Diod. XI 33: οἱ δ' Ἕλληνες ἐκ τῶν λαφύρων δεκάτην ἐξελόμενοι κατεσκεύασαν χρυσοῦν τρίποδα καὶ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς

ἐπιγράψαντες ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τόνδ᾽ ἀνέθηκαν Δουλοσύνης στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας. Plutarch. περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας c. 42: καὶ μὴν Παυσανίας, ὥς λέγουσιν, ἤδη τυραννικὰ φρονῶν ἐπέγραψεν ἐν Δελφοῖς· Ἑλλήνων ἀρχηγὸς κτλ. [κοινούμενος] ἀμωσγέπως τοῖς Ἕλλησι τὴν δόξαν ὧν ἑαυτὸν ἀνηγόρευσεν ἡγεμόνα· τῶν δὲ Ἑλλήνων οὐκ ἀνασχομένων ἀλλ᾽ ἐγκαλούντων, πέμψαντες εἰς Δελφοὺς Λακεδαιμόνιοι τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν πόλεων, ὥσπερ ἦν δίκαιον, ἐνεχάραξαν. ibid. paulo post: οὐδὲ Κυθνίων ἐπιγραφομένων τοῖς τροπαίοις οὐδὲ Μηλίων ἠχθέσθησαν. c. 42: καὶ οὔτ᾽ Αἰγινήτας Ἀθηναῖοι διαφόρους ὄντας εἶρξαν τῆς ἐπιγραφῆς, οὔτε Κορινθίους ἤλεγξαν κτλ. τοὺς δὲ Ἕλληνας -- ἐνέγραφον (sc. Athenienses et Lacedaemonii) τοῖς τροπαίοις καὶ τοῖς κολοσσοῖς. c. 43: --γραμμάτων μεστοὶ τρίποδες ἑστᾶσι καὶ βωμοὶ παρὰ τοῖς θεοῖς. c. 39: οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἦν Ἀθηναίους ταῦτα βλασφημεῖν περὶ τῆς Κορινθίων πόλεως ἣν τρίτην μὲν ἑώρων μετὰ Λακεδαιμονίους καὶ μετ᾽ αὐτοὺς ἐγκεχαραγμένην τοῖς ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἀναθήμασιν. Plut. Them. 20: διδάξας ὡς τριάκοντα καὶ μία μόναι πόλεις εἰσὶν αἱ μετασχοῦσαι τοῦ πολέμου καὶ τούτων αἱ πλείους παντάπασι μικραί. Pausan. X 13. 9: ἐν κοινῷ δὲ ἀνέθεσαν ἀπὸ ἔργου τοῦ Πλαταιᾶσιν οἱ Ἕλληνες χρυσοῦν τρίποδα δράκοντι ἐπικείμενον χαλκῷ. ὅσον μὲν δὴ χαλκὸς ἦν τοῦ ἀναθήματος, σῶον καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι ἦν, οὐ μέντοι κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τὸν χρυσὸν οἱ Φωκέων ὑπελίποντο ἡγεμόνες. Id. V 23. 1 (in Olympiae descriptione): παρεξιόντι δὲ παρὰ τὴν ἐς τὸ βουλευτήριον ἔσοδον, Ζεύς τε ἕστηκεν ἐπίγραμμα ἔχων οὐδέν, καὶ αὖθις ὡς πρὸς ἄρκτον ἐπιστρέψαντι ἄγαλμά ἐστι Διός. τοῦτο τέτραπται μὲν πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον, ἀνέθεσαν δὲ Ἑλλήνων ὅσοι Πλαταιᾶσιν ἐμαχέσαντο ἐναντία Μαρδονίου τε καὶ Μήδων. εἰσὶ δὲ καὶ ἐγγεγραμμέναι κατὰ τοῦ βάθρου τὰ δεξιὰ αἱ μετασχοῦσαι πόλεις τοῦ ἔργου· Λακεδαιμόνιοι μὲν πρῶτοι, μετὰ δὲ αὐτοὺς Ἀθηναῖοι, τρίτοι δὲ γεγραμμένοι καὶ τέταρτοι Κορίνθιοί τε καὶ Σικυώνιοι, πέμπτοι δὲ Αἰγινῆται, μετὰ δὲ Αἰγινήτας Μεγαρεῖς καὶ Ἐπιδαύριοι, Ἀρκάδων δὲ Τεγεᾶταί τε καὶ Ὀρχομένιοι· ἐπὶ δὲ αὐτοῖς ὅσοι Φλιοῦντα καὶ Τροιζῆνα καὶ Ἑρμιόνα οἰκοῦσιν· ἐκ δὲ χώρας τῆς Ἀργείας Τιρύνθιοι· Πλαταιεῖς δὲ μόνοι Βοιωτῶν, καὶ Ἀργείων οἱ Μυκήνας ἔχοντες· νησιῶται δὲ Κεῖοι καὶ Μήλιοι, Ἀμβρακιῶται δὲ ἐξ ἠπείρου τῆς Θεσπρωτίδος, Τήνιοί τε καὶ Λεπρεᾶται· Λεπρεᾶται μὲν τῶν ἐκ τῆς Τριφυλίας μόνοι· ἐκ δὲ Αἰγαίου καὶ τῶν Κυκλάδων οὐ Τήνιοι μόνοι ἀλλὰ καὶ Νάξιοι καὶ Κύθνιοι· ἀπὸ δὲ Εὐβοίας Στυρεῖς· μετὰ δὲ τούτους Ἠλεῖοι καὶ Ποτιδαιᾶται καὶ Ἀνακτόριοι· τελευταῖοι δὲ Χαλκιδεῖς οἱ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ. Quatuor igitur desiderantur nomina, Thespiensium, Eretriensium, Leucadiorum, Siphniorum, omissa seu neglegentia Pausaniae, quem aperte taedebat unum et triginta nomina, ordine non mutato, sine suis adnotationibus exscribere, seu culpa librariorum. Paus. III 8. 2: Παυσανίᾳ (sc. τὸ ἐπίγραμμα) τὸ ἐπὶ τῷ τρίποδι Σιμωνίδης (sc. ἐποίησε) τῷ ἀνατεθέντι ἐς Δελφούς. Ael. Arist. ὑπὲρ τῶν τεττάρων T. II p. 175 Ddf: ὥστ᾽ ἐκεῖνον (Miltiadem) προσῆκον ἐπιγράφειν ὅτι ‚στρατὸν ὤλεσε Μήδων', αὐτοῦ γὰρ ὡς εἰπεῖν ἦν τὸ ἔργον· καὶ τό γε τούτου πρότερον τὸ ‚Ἑλλήνων ἀρχηγὸς' ἀκριβῶς ἥρμοττεν αὐτῷ· πᾶσι γὰρ αὐτὸς ἦρξε τῆς ἐλευθερίας. ἀλλ᾽ ὅμως καὶ ταῦτα πράξας ἠπίστατο σωφρονεῖν καὶ οὐδεὶς αὐτοῦ κατηγόρησε τοιοῦτον οὐδὲν ὧν Παυσανίας πολλὰ κατηγορήθη. Schol. III p. 569 Ddf. (τὸ ἐπίγραμμα) ὃ ἔγραψεν ἐν τῷ τρίποδι ὁ Παυσανίας, ὅπερ ὕστερον ἐξεκολάφθη. Ael. Arist. l. l. p. 281 Ddf: τουτὶ γὰρ ἄν μοι τῆς ἀπορίας διαλύσαντες σταθήτωσαν παρὰ τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν Ἕλληνες ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἀνέστησαν. Suid. s. v. Παυσανίας· ὃς μετὰ Πλαταιὰς τρίποδα ἀναθεὶς τῷ Ἀπόλλωνι ἐπέγραψεν· Ἑλλήνων ἀρχηγὸς κτλ. καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἐξεκόλαψαν ἐκ τοῦ τρίποδος καὶ τὰς πόλεις ἐπέγραψαν. Haec igitur columna iussu Constantini Magni Delphis Constantinopolim transportata et in hippodromo collocata, mox — ut videtur Valente imperatore — ut aquae ductui applicaretur, basi lapideae quadratae cavae imposita est. Schol. Thuc. I 132: (τρίποδα) οὐκ ἐν ᾧ ἐμαντεύετο ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ᾽ ἕτερόν τινα ὃν ἔλαβον οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς καὶ μετέθηκαν ἐπὶ τὸν ἱππόδρομον τοῦ Βυζαντίου. Herm. Sozom. hist. eccl. II 5: τὰ ἐν χαλκῷ θαυμασίως εἰργασμένα πάντοθεν εἰς τὴν ἐπώνυμον πόλιν τοῦ αὐτοκράτορος μετεκομίσθη πρὸς κόσμον· καὶ εἰσέτι νῦν δημοσίᾳ ἵδρυνται κατὰ τὰς ἀγυιάς, ἱππόδρομον καὶ τὰ βασίλεια· τὰ μὲν τοῦ Πυθίας ἦν μαντείου Ἀπόλλωνος καὶ Μοῦσαι αἱ Ἑλικωνίδες καὶ οἱ ἐν Δελφοῖς τρίποδες καὶ ὁ Πὰν ὁ Βοώμενος (leg. τὸν Βοώμενον) ὃν Παυσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος καὶ αἱ Ἑλληνίδες πόλεις ἀνέθεντο μετὰ τὸν πρὸς Μήδους πόλεμον. Euseb. vit. Const. III 54: ἄλλων τὰ σεμνὰ χαλκουργήματα, ἐφ᾽ οἷς ἡ τῶν παλαιῶν ἀπάτη μακροῖς ἐσεμνολογεῖτο χρόνοις, ἔκδηλα τοῖς πᾶσιν ἐν ἀγοραῖς πάσαις τῆς βασιλέως πόλεως προὐτίθετο, ὡς εἰς ἀσχήμονα θέαν προκεῖσθαι τοῖς ὁρῶσιν· ὧδε μὲν τὸ Πύθιον, ἑτέρωθι δὲ τὸ Σμίνθιον, ἐν αὐτῷ δὲ ἱπποδρομίῳ τοὺς ἐν Δελφοῖς τρίποδας, τὰς δ᾽ Ἑλικωνίδας Μούσας ἐν παλατίῳ· ἐπληροῦτο δὲ δι᾽ ὅλου πᾶσα ἡ βασιλέως ἐπώνυμος πόλις τῶν κατὰ πᾶν ἔθνος ἐντέχνοις χαλκοῦ φιλοκαλίαις ἀφιερωμένων -- τὰ δέ γε χρύσεα τῶν ἀγαλμάτων ἄλλῃ πῃ μετήρχετο. Socrates, hist. eccl. I 16: ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καθῄρει (sc. Constantinus). τὰ γοῦν ἀγάλματα κόσμον τῇ Κωνσταντίνου πόλει προὐτίθει δημοσίᾳ καὶ τοὺς Δελφικοὺς τρίποδας ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ δημοσιεύσας προὔθηκε· ταῦτα μὲν οὖν δόξει περιττὰ λέγεσθαι νῦν· ὁρᾶται γὰρ πρότερον ἢ ἀκούεται. Zosim. II 31: ἔστησε (sc. Constantinus) δὲ κατά τι τοῦ ἱπποδρόμου μέρος καὶ τὸν τρίποδα τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ἔχοντα ἐν ἑαυτῷ καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα. Paul. Diac., hist. misc. XI p. 228 ed. Cherii: simulacra namque ornata publice in Constantinopolitana urbe proposuit (sc. Constantinus) et tripodas Delphicos in circo ad spectaculum dedit, quae cum ipso videantur, aspectu superfluere feruntur. Anonymi παραστάσεις σύντομοι χρονικαί in Georgii Codini libro de signis Constantinopolis p. 306 (55 Bk): ὁμοίως δὲ καὶ οἱ τρίποδες τῶν Δελφικῶν κακκάβων καὶ αἱ ἔφιπποι στῆλαι γράφουσι, δι᾽ ἣν αἰτίαν ἵστησαν (sc. in hippodromo) καὶ τί σημαίνουσιν. Nicephorus Callisti, hist. eccl. VIII 33 (cf. Herm. Soz.): ὅση δὲ (sc. τῶν ξοάνων ὕλη) ἐν χαλκῷ εἰς κάλλος ἐξείργαστο, κόσμου χάριν εἰς τὴν νέαν τοῦ κρατοῦντος πόλιν ἤγετο καὶ ἀνὰ τὰς ἀγυιὰς τόν τε ἱππόδρομον καὶ ἁπανταχοῦ καθιδρύετο. ἤγετο οὖν Ἀπόλλων τε ἐκ Πυθίας καὶ ἐξ Ἑλικῶνος αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ σεμνὸς ἐκ Δελφῶν τρίπους καὶ ὁ διαβόητος Πὰν ὃν Παυσανίας μετὰ τὸν Μηδικὸν ἀνέθετο πόλεμον. Cf. praeterea imaginem laesam columnae aeneae in basi obelisci Theodosiani et titulum C. I. G. 8611. Inter primos viatores, qui Constantinopoli columnam viderunt, eius mentionem fecit Christoph. Bondelmontius Florentinus, qui viderat a. 1422, in libro insularum Archipelagi a L. de Sinnero edito c. 65 p. 123: ultra hunc lapidem (sc. obeliscum Theodosii) tres aeneos serpentes in unum videmus, oribus apertis, a quibus ut dicitur, aqua vinum et lac ab eis exibat diebus instrantium (i. e. hastis concurrentium). Ex illo tempore sat multi, quos non enumero, monumentum descripserunt et delineaverunt, narrantes alii Mahometum II, alii Selimum, alii Muratum clava unius capitis maxillam inferiorem abscidisse. Ab anno 1453 inscriptiones columnae, quae Turcis in certaminibus equestribus scopus videtur fuisse, non paucis pilorum et gladiorum ictibus turpatae sunt. Unus, quod sciam, homo eruditus eas animadvertit iisque legendis operam dedit: Belsus comes Busbequii illius, qui a. 1555—1562 officio legati Germanici Constantinopoli fungebatur; in Belsi enim schedis (bibl. Guelf. ms. fol. 77. 1) p. 346 haec leguntur: „ea" (sc. columna ahenea) „spiris erigitur XXXa fastigantes" (sic) „se ab imo ad summa estque triceps. In imo haec legi inter caetera potuerunt ΛΕΥΡΑΑΙΟϹ. Caetera omnia minutim effulta" (sic) „sed et erosa." Qui tituli pretiosissimi ut non prorsus evanescerent, forte fortuna factum est, quum a. 1630 hippodromus, iam atmeidan dictus, rudere adeo exaggeraretur, ut illi obruerentur. Quod columna tam profunde in terra haerebat, sequitur ut erraverit Tournefort, relation d'un voyage au Levant II p. 228 sqq., Parisiis 1717, qui unus narrat eam a. 1700 eversam mox denuo erectam esse, et ut non recte Unger, Goetting. Nachr. 1876 n. 16, Tournefortii testimonio fisus coniecerit tum demum eam in illam basim cavam de qua supra dictum est impositam esse; cf. de his rebus Dethier et Mordtmann, Epigraphik von Byzantion in memorr. acad. Vindob. tom. XIII, p. 34. Ineunte saeculo duodevicesimo capita serpentium et superior pars columnae sunt defracta neque postea sunt visa, nisi quod unam maxillam superiorem a. 1848 invenit Fossatius; nunc asservatur in museo Constantinopolitano. Obrutam partem columnae a. 1855 Napierio auctore Newton effodit, mense Ianuario a. 1856 inscriptiones a Frickio et Dethierio sunt detectae. Editores et interpretes — rixa quam hoc monumentum inter viros doctos movit iam valere iussa — nominamus hos: Pittakis, eph. 1856 n. 42 tit. 2759; Frick, in Iahnii diariis suppl. III p. 487 sqq. et a. 1862 p. 441 sqq.; Goettling, commentariola de inscr. mon. Plat., Ienae 1861 et 1862; Kirchhoff, Stud.*

p. 144 sq.; Dethier et Mordtmann, Epigraphik von Byzantion 1864 I p. 3 sqq. Hinc repetimus titulum collato ectypo gypseo musei Berolinensis.

Nota. Tribus locis editores Dethier et Mordtmann sibi visi sunt oculis assequi vestigia quaedam litterarum evanescentia, de quibus ipsi valde dubitant: inter vss. 11 et 12 ΕΑ, inter vss. 14 et 15 Α ΕΑΣ, inter vss. 17 et 18 Ι ΙΛV; hae videntur esse notae illorum ictuum atque verberum, falsa litterarum specie investigatorem decipientes.

Ἀπό(λ)λωνι Θ[ε]ῷ[ι στάσαντ'
ἀ]ν[άθη]μ' ἀπὸ Μ[ήδων]
Λακεδαιμόνιοι
Ἀθαναῖοι
Κορίνθιοι
Τεγεᾶται
Σικυώνιοι
Αἰγινᾶται
Μεγαρῆς
Ἐπιδαύριοι
Ἐρχομένιοι
Φλειάσιοι
Τροζάνιοι
Ἑρμιονῆς
Τιρύνθιοι
Πλαταιῆς
Θεσπιῆς
Μυκανῆς
Κεῖοι
Μάλιοι
Τήνιοι
Νάξιοι
Ἐρετριῆς
Χαλκιδῆς
Στυρῆς
Ϝαλεῖοι
Ποτειδαιᾶται
Λευκάδιοι
Ϝανακτοριῆς
Κύθνιοι
Σίφνιοι
Ἀμπρακιῶται
Λεπρεᾶται.

71 In fragmine vasis ad marginem oris; repertum est hoc fragmen inter parietinas arcis Passavae, cui antiquo tempore erat nomen Λᾶς. Edidit Leake, travels in the Morea I p. 256.

72 Ad sinistram viae quae ab oppido hodierno Marathonisio fert *Gythium* (Palaeopolim), circiter sexcenta metra a Gythio (Le Bas, itin. tab. 26 *Z*) rupi incisa est inscriptio 0.37 m. alta, 0.31 m. lata et pone eam in vivo saxo sculpta sella, inferne scamnum servit pedibus. De hac sella haec narrat Pausanias III 22, 1: *Γυθίου δὲ τρεῖς μάλιστα ἀπέχει σταδίους ἀργὸς λίθος. Ὀρέστην λέγουσι καθεσθέντα ἐπ' αὐτοῦ παύσασθαι τῆς μανίας· διὰ τοῦτο ὁ λίθος ὠνομάσθη Ζεὺς Καππώτας κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα.* Supra inscriptionem in saxo est foramen, quod alicui rei aeneae affigendae usui videtur fuisse. Ex Leakii apographo edita est inscriptio a Boeckhio C. I. G. 1469 et ab ipso Leakio, travels in the Morea I p. 248 tab. n. 28. Deinde exscripsit titulum Ross, inscrr. gr. ined. I n. 52; exstat apographum in diario eius. Ex Trezelii apographo fluxerunt editiones in Le Basii libro: inscr. gr. et lat. recueillies en Grèce par la commission de Morée, fasc. 2. p. 166, et in Blouetl libro: exp. scient. de Morée III p. 55 n. 2. Alio apographo usus est Le Bas in rev. arch. I 2 p. 213 tab. XXV n. 4 et voy. arch. tab. IV n. 11, alio in voy. arch. n. 238. Recentiore memoria exscripsit et adhibito ectypo edidit R. Weil, Mittheil. des deutschen arch. Inst. in Athen I p. 154. Exscripsit etiam Lolling. Repetimus sex apographa.

Leake

ΛΕΙ·ΕΝΑ
ΠΟΣΤΡΥΘΕΣΤΑΙΣ
ΔΕΚΑΑΠΟ·ΤΡΥΟ
ΤΑΙΑΓΑΤΑΤ/
ΗΟΔΟΛΟΣ
ΡΑΙΔΕΒΟΠΕ
ΟΥ·Ο·ΛΟΣ
ΟΣΤΑΤΟ

Trézel

ΕΡΕΝΑ
ΔΟΣΤΡΥΘΕΣ Α
ΔΕΚΑΑΓ ΤΓΥ
ΤΑΙΑΓΑ ΑΤΑ
ΗΟΔΟΑΟΣ
ΑΙΔΕ Ο Ε
Α Ο

Ross

ΕΙ•ΕΝΑ
ΠΟΣΤΡΥΘΕΣΤΑΙ
ΔΕΚΑΑΠ··ΤΡΥ-
ΣΤΑΙΑΓΑ·ΑΤΑ--
?? ΒΟΔΟΑΟΣ - -
? ΡΑΙΔΕ?Ο·Ε - -
ΛΥΟΜΟΣ - - -
?? ΟΣΤΑΤΟ - - -
- - - - - - - -
- - - - -

Le Bas, rev. arch. et voy. arch. tab. IV.

ΕΛΕΝΑ
ΠΟΣΤΡΥΘΕΣΤΑ
ΔΕΚΑΑΠΟΣΤΡΥΘ
ΕΤΑΙΑΛΑΚΑΤΑ
ΒΟΔΟΑΟΣ
ΡΑΙΔΕΒΟΠΕ
ΝΟΜΟΣ
ΟΣΤΑΤΟ

Le Bas, voy. arch. n. 238.

⁝⁝ΕΛΕΝΑ
ΑΠΟΣΤΡΥΘΕΣΤΑ
ΔΕΚΑΙΑΠΟΣΤΡΥΘ
ΕΤΑΥΛΑΓΑΚΑΤΑ
ΒΟΔΟΑΟΣ.ΜΕ
ΡΑΙΔΕΒΟΠΕ
ΔΡΟΜΟΣ
Π.ΟΣΤΑΤΟ
ΜΙΛΟΝ....
ΠΟΔ........

Weil.

ΛΕΔΕΝΑ
ΠΟΣΤΡΥΘΕΣΤΑΙΣ
ΔΕΚΑΑΠΟΣΤΡΥΟ
.ΤΑΙΑΓΑΙΑΤΑ
ΒΟΔΟΛΟΣ
Ρ]ΑΙΔΕΒΟΠΕ
Λ] ᵛ ΟΜΟΣ
ΟΣΤΑΤΟ

Notae Weilii: Vs. 1 in ectypo D certum. Vs. 2 fin. Σ dubium. Vs. 4 ectypum praebet F. Vs. 4 alterum I fissura laesum. Vs. 5 ectypum praebet A. Vss. 6. 7 P et Λ (vel O vel Δ) nunc muro domus nuper aedificatae teguntur. Vs. 6 B in ectypo cognoscitur. Infra vs. 8 Weilio nullus versus periisse videtur, ad dextram titulum aliquot litterarum iacturam fecisse concedit, neque tamen quicquam scriptum fuisse vs. 1 post A; neque quinto versu post Σ quicquam intercidisse ei verisimile est visum.

Varia lectio. Lollingii apographum cum Weiliano congruit, nisi quod vs. 2 fin. Σ et vs. 7 init. ᵛ desunt.

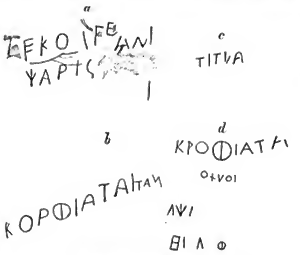
[Μ]ηδένα ἀποστρύθεσται· [ὃς] δέ κα ἀποστρύθηται, ἀϝαὶ ἀτα[σεῖ] ὁ δῶλος. αἰ δὲ ὅπῃ νόμος, π[ρ]οστάτω. Vs. 2. Terminationem σται pro σθαι habes etiam in titulis Locrensibus; sed quid est ἀποστρύθεσθαι? Vs. 4 ἀϝαί = ἀεί? Ibid. ἀτασεῖ i. q. ἀλγυνεῖ, Hesych. ἄτας, ἤλγυνας. Vs. 5. Servum nominari puto τὸν δουλοφίστην. Vs. 6 P? Hoc igitur sibi velle videtur titulus: Ne quis nescio quid committat; si commiserit, Servus eum semper cruciabit; si vero rite fecerit, eum protegito. Cf. Hesych. s. v. κρείττονας· τοὺς ἥρωας οὕτω λέγουσιν. δοκοῦσι δὲ κακωτικοί τινες εἶναι· διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρῷα σιγὴν ἔχουσι, μή τι βλαβῶσι.

73 In parte exteriore cymbali aenei; inter Spartanos titulos ed. Le Bas voy. arch. n. 162 tab. VI 18 et mon. fig. tab. 108; hinc repetimus.

Var. lect. tab. VI 18: Π··ΙΔΝ.
Π[ολυα]ιθίς(?) ἀνέθηκε τᾷ Λιμνάτι.

74 Prope locum, qui ab antiquo tramite rupi inciso dicitur λιθωμένο φρύδι, ab urbe Calamata (*Pharis*) semihorae iter distantem si quis adverso flumine Nedonte a mari ascendit, invenitur pars rupis 1.50 m. in altitudinem levigata. Ibi servatae sunt aediculae ad donaria recipienda idoneae cum inscriptionibus valde adesis. Π. Α. Κουκηνός, ἀρχαιολογικαὶ διατριβαί, ἐν Τριπόλει 1874; A. Πετρίδης, ἀρχαιολογικὴ καὶ ἱστορικὴ ἔρευνα περὶ Φαρῶν καὶ Καλαμῶν, ἐν Καλάμαις 1875; rectius R. Weil, Mittheilungen d. deutschen arch. Inst. in Athen I p. 165, unde repetimus. Exscripsit etiam Lolling.

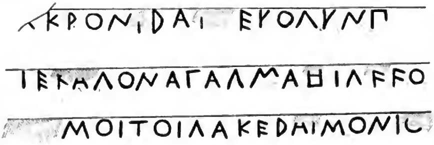

Notae Weilii: *a* ultima littera aut O aut Ϙ; altitudo litt. 0.12 m. *d* versibus 2—4 paucae agnoscuntur litterae.

Varia lectio. Lolling: *a* ͰEAN deest; *b* post И L. annotat: „vacat." *c* deest. *d* vs. 2 Ѱ/OXVOS.

a [ὁ δεῖνα Π]ανί, Χαρί[τιππι]. *b* Κορφιάτα[ι] Παν[ί]. *c* ? *d* Κροφιάτᾳ — — ι[αρόν?]. Pan Corphiatas (s. Crophiatas) appellatus est, opinor, a voce κορυφή, quae Laconibus fuerit κορφά.

75 Unus versus in summo margine basis rotundae marmoreae, 0.78 m. alt., 1.26 m. in diametrum, effossae a. 1876 Olympiae apud eum Olympiei angulum, qui euronoto est oppositus; litterae 0.03—0.04 m. alt. — E. Curtius, arch. Zeit. XXXIV p. 49 tab. VI; idem, Ausgrab. zu Olympia I tab. 32; Schubart, Neue Jahrb. 1876 p. 681 sqq.; Weil, arch. Zeit. XXXIV p. 229 et XXXV p. 196 not.; Schubart, Neue Jahrb. 1877 p. 385 sq. Ahrens, Philol. XXXVIII 1879 p. 193 sqq. Ex lapide exscripsi; ectypum gypseum contuli.

Var. lect. Curtius ante F praebet E, idem post FO habet vestigia hastae I, quae equidem neque in lapide neque in ectypo dignoscere potui.

[Δίξο, Ϝάναξ] Κρονίδα, [Z]εῦ Ὀλύμπιε, καλὸν ἄγαλμα ἱλήϜα[ς δα]μῳ τῷ Λακεδαιμονίω[ν].

Cf. Pausan. V 24. 3: τοῦ ναοῦ δὲ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ μεγάλου Ζεὺς πρὸς ἀνατολὰς ἡλίου, μέγεθος μὲν δυώδεκα ποδῶν, ἀνάθημα δὲ λέγουσιν εἶναι Λακεδαιμονίων, ἡνίκα ἀποστᾶσι Μεσσηνίοις δεύτερα τότε (cdd. ἔτι, ὅτι, ἔτε) ἐς πόλεμον κατέστησαν. ἔπεστι δὲ καὶ ἐλεγεῖον ἐπ' αὐτῷ·

Δέξο, ἄναξ Κρονίδα, Ζεῦ Ὀλύμπιε, καλὸν ἄγαλμα ἱλάῳ θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις.

Litteratura non vetat hoc donarium paulo post a. 464, quo anno Messenii iterum defecerant, dedicatum esse putari. — In voce Ϝάναξ litteram F, quam dialectus et metrum requirunt, Pausanias omisit. — Lineola obliqua ante vocem Κρονίδα superest ex littera X. — Post vocem Κρονίδα Weil coniecit lacuna interceptum esse signum Ͱ i. e. ζ; neque abhorret a fide hanc litterae ζ apud Spartanos interdum fuisse formam eo tempore quo spiritus asper nondum exprimebatur signo H; cf. in tit. Arg. n. 36 Ͱ pro Ξ; Ahrensio Κρονίδᾳ est vocativi forma notabilis. — In iis, quae sequuntur, praeter adiectivum ἱλήϜῳ difficillimum neque placet omissum Σ lapicidae vitio vertere, quod Pausanias correxerit, neque singulari numero τῷ Λακεδαιμονίῳ, quem Pausanias vel librarii plurali mutaverint, vim collectivam tribuere. Imo libenter pedibus eo in sententiam Ahrensii, qui lapidem Pausaniae aetate iisdem locis atque nunc laesum fuisse et exegetas titulum inepte explevisse suspicatur. In iis igitur quae ipse proposuit supplementis ἱλήϜα[ς] est perfectum verbi Dorici ἱλέομαι.

76 Inscripto acumine incisa sub margine in latere vasis, quod a. 1850 in insula *Cytheris* prope urbem Gonium in sepulcro repertum est; nunc servatur in museo Britannico. Exscripsi; ed. Kirchhoff, Stud.[3] p. 140.

ἡμικοτύλιον.

77 In parva stela, quae reperta esse dicitur in vico Magula et nunc servatur *Spartae* in museo; litt. alt. 0.025 m. Exscripsi et edidi in Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen I p. 230. Utor ectypo.

Αἴνητος ἐν πολέμῳ. Cf. titulos simillimos n. 78, 85, 87. Etiam posteriore aevo fuerunt qui antiquitatis studio adducti simplicissima hac forma uterentur, cf. Ussing, graeske og latinske indskrifter p. 8 n. 6 --ξις ἐν πολέμῳ; Le Bas n. 203*a* Τελέστωρ ἐν πολέμῳ, n. 283 Ὀνασίδης ἐν πολέμῳ, χαῖρε. Atque antiquiores, Aenetus, Bastias, Haerehippus, Aenebias, ceciderunt illi quidem haud dubie in terris externis; neque tamen poterit diiudicari, utrum corporibus in ipso loco pugnae humatis hae stelae domi in cenotaphiis sint collocatae, an corpora Spartam delata in ipsa urbe sepulta sint.

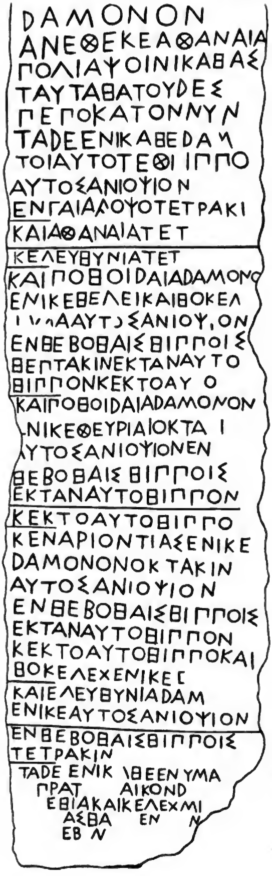
78 Ex schedis Fourmonti, ubi exstat cum lemmate „στῷ Σκλαβοχωρίῳ" (*Amyclis*) „in ecclesia D. Barbarae," ediderunt Boeckh C. I. G. 1476 et Foucart, explic. 203*a*.

ΒΑΣΤΙΑΣ..
ΕΜΠΟΛΕΜΟΝ

Var. lect. In Fourmonti schedis ultimam litteram esse Ν, non N, quod Boeckh praebet, testatur Foucart.

Βαστίας ἐν πολέμω[ι]. In formis litterarum ΣΜΠ neglegentior videtur fuisse Fourmont; inscriptionem propter O = ω satis antiquam existimo, nihil motus littera B pro F usurpata; cf. not. ad n. 30. De re vide n. 77.

79 Ex marmore, quod *Misithrae* infixum erat muro monasterii quadraginta sanctorum, titulum exscripsit Leake, travels in the Morea II p. 521 tab. n. 71; explicare conatus est Keil, anall. epigr. p. 85sqq., usus praeter exemplum Leakianum apographo ab Erasmo de Seidel sub initium saeculi XVIII confecto, quod continebat primos quatuor versus. A. 1877 rogatu meo Matsas professor lapidem Spartam in museum transportavit; idem misit ectypon. Ibi titulum transcripserunt Dressel et Milchhoefer et ediderunt in Mittheil. des deutschen arch. Inst. in Athen II p. 318sqq. Cf. praeterea A. Fick, in Bezzenbergeri diario: Beiträge zur Kunde der indogerm. Sprachen III p. 121sqq., Meister, ibid. p. 284sq., Roehl, ibid. p. 309. Supra inscriptionem sculptae sunt quadrigae cum auriga; ipsa inscriptio est 0.75 m. longa, 0.23 m. lata; litterae fere 0.017 m. altae maxime ad dextram et in imo lapide detritae sunt. Repraesentamus titulum ex ectypo pulcro, quod Treu nuper suppeditavit.

Var. lect. Dressel et Milchh.: Vs. 9 EN||AIAΛOYOTI⁻IAI|\; equidem meliore ectyporum meorum examinato iam puto inter A et O exstare litteram Ϝ. — Vs. 11 fin. TET//////I, sed dubitant editores an sit in lapide B////I. — Vs. 13 fin. AI_. — Vs. 14 init. █ıAAYI/Σ. — Vs. 17 fin. AY..BIPΓ. — Vs. 30 fin. KE[^]. — Vs. 35 fin. A'[. — Vs. 40 med. ''ON ı \.

Δαμώνων ἀνέθηκε(ν) Ἀθαναίᾳ[ι] Πολιάχῳ
νικάας ταυτᾶ ἇτ' οὐδὴς πήποκα τῶν νῦν.

Τάδε ἐνίκαhε Δαμ[ώνων]· τῷ αὐτῶ τεθ[ρ]ίππῳ[ι] αὐτὸς ἀνιοχίων ἐν Γαιαϝόχῳ τετράκι[ν], καὶ Ἀθάναια τετ[ράκιν], κἠλευhύνια τετ[ράκιν]. καὶ Ποhοίδαια Δαμώνω[ν] ἐνίκη Ἕλει (καὶ ὁ κέλ[ηξ ὁμᾶ]ι) αὐτὸς ἀνιοχίων ἐνηβώαις ἵπποις ἑπτάκιν ἐκ τᾶν αὐτῶ ἵππων κἠκ τῶ αὐ[τ]ῶ ἵππ[ω]. καὶ Ποhοίδαια Δαμώνων [ἐ]νίκη Θευρίᾳ ὀκτά[κ]ι[ν] αὐτὸς ἀνιοχίων ἐνηβώαις ἵπποις ἐκ τᾶν αὐτῶ ἵππων κἠκ τῶ αὐτῶ ἵππω. κἠν Ἀριοντίαις ἐνίκη Δαμώνων ὀκτάκιν αὐτὸς ἀνιοχίων ἐνηβώαις ἵπποις ἐκ τᾶν αὐτῶ ἵππων κἠκ τῶ αὐτῶ ἵππω, καὶ ὁ κέληξ ἐνίκη [ὁμᾶ]. καὶ Ἐλευhύνια Δαμ[ώνων] ἐνίκη αὐτὸς ἀνιοχίων ἐνηβώαις ἵπποις τετράκιν. τάδε ἐνίκαhε ἐν — — πρατ — — καὶ κέληξ — — [ἀνιοχ]ίων — —.

Lineis quae post vss. 9. 10. 11. 17. 23. 30. 34 deprehenduntur singulas huius catalogi particulas distingui apparet; sed cur linea, quae est post v. 10, sit longior et quid sibi velint caeterae lineae longae post vss. 22 et 32, me fugit. — Vs. 3sqq. de spiritu aspero interiore cf. not. ad n. 38. — Vs. 4 ταυτᾶ ἇτε sic ut. — Vs. 9 ἐν Γαιαϝόχῳ i. e. in territorio Neptuni, cf. Paus. III 20. 2, Xenoph. hist. gr. VI. 5. 30; littera ϝ inde potest explicari, quod γαιάοχος Laconibus non erat is qui terram tenet, sed qui curribus gaudet, cf. Hesych. s. v. γαιήοχος ὁ τὴν γῆν συνέχων ἢ ἐπὶ τῆς γῆς ὀχούμενος. ἢ ὁ ἱππικός, ὁ ἐπὶ τοῖς ὀχήμασιν [ἅρμασι] χαίρων. Λάκωνες. Vs. 9sqq. De adverbiis numeralibus in -άκιν cf. n. 69. — Vss. 11 et 31. Haec Eleusinia prope Taygetum acta esse colligas ex Paus. III 20. 5. — Vs. 12 de diphthongo οι quae est in voce Ποιίδαια egi in Mittheil. des deutsch. arch. Inst. in Athen I p. 232. — Vs. 13 Ἕλει, in oppido cui nomen Ἕλος. — Vss. 13. 30. 37. Ad κέληξ, quae est forma Laconica pro vulgari κέλης, conferatur vox Latina quae est celox. — Vs. 19 Θευρίᾳ, in oppido cui vulgo nomen Thuria. — Vs. 24 Ἀριοντία haud scio an sit Ἀφροδίτη ἀρεία, quam Spartae cultam esse tradit Pausanias III 17 5 et quae a re equestri non abhorrebat, cf. Hesych. s. v. Ἱπποδάμεια· ἡ Βρετηίς. καὶ Ἀφροδίτη.

80 In lapide, qui insertus est *Misithrae* muro pristinae ecclesiae Tarcicae; litterae magnae sunt atque pulcrae. Edd. Leake, travels in the Morea, tab. n. 52 (qui per errorem titulum inter Arcadicos rettulit); Ross, inscrr. gr. ined. I n. 33; Le Bas, rev. arch, I p. 716; Rangabé, n. 2239; Le Bas, voy. arch. n. 201 tab. VI 16; cf. Ahrens, dial. Dor. p. 9 et p. 76. Repetimus titulum ex Rossii diario.

ΕΠΟΙΕΒΕ

--*ἐποίηέ*, i. e. *ἐποίησε*. De spiritu cf. not. ad n. 38.

81 In lapide calcario ex omnibus partibus mutilo, reperto *Leuctri*, tum Neochorium in domum Κυριακοῦ Μαντζουνία ablato. Edidit Petrides, Pandor. 1869 p. 434.

ΒΙΑΡΕΥΣ
ΟΣ

ἱαρεύς. Pro Σ non dubium quin in lapide sit Ϟ. Cf. n. 64.

82 Fragmentum marmoris, 0.28 m. in altitudinem, 0.21 m. in latitudinem, 0.14 m. in crassitudinem, erutum Olympiae in portico meridionali ecclesiae Byzantinae. Edidit W. Dittenberger, arch. Zeit. XXXV p. 95. Hinc repetimus.

///ΞΙΑDΩΝΑ///

Ἰάρων ἀν[ἔθηκεν].
Vix ambigi potest titulum esse Laconicum.

83 In tabula lapidea aetomate ornata, c. 0.40 m. alta, 0.22 m. lata, reperta in promontorio *Taenaro* ad Στέρνας; asservatur nunc in oppido Vathya apud Sampetacem. Ediderunt Eustratiades in Palingenesia, V m. Septembris a. 1869, Kirchhoff, Herm. III p. 449 et Stud.[3] p. 145, Le Bas, voy. arch. n. 255*a*. Ex ectypo exscripsi.

ΑΝΕΘΕΚΕ
ΕΚΕΦΥΛΟϟ
ΝΕΑΡΕΤΑΝ
ΤΟΙΠΟΒΟΙΔΑΝΙ
ΕΦΟΡΟϟ
ΑΡΙϟΤΕΥϟ
ΕΠΑΚΟΩ
ΑΡΙϟΤΟΤΕΛΕϟ
ΔΑΜΟΦΟΝ

Not. Vs. 7 Ω est certum.

Ἀνέθηκε Ἐκέφυλος Νεαρέταν τῷ Ποιδᾶνι. ἔφορος Ἀριστεύς· ἐπακόω Ἀριστοτέλης Δαμοφῶν.

Vs. 4. De spiritu aspero interiore cf. not. ad n. 38; de diphthongo *οι* in Ποιδᾶνι not. ad n. 79. Vs. 5 sqq. Ἔφορος est magistratus eponymus collegii ephororum; *ἐπάκοοι* sunt testes, cf. Hesych: *ἐπάκοοι· οἱ μάρτυρες*. Aristeus ephorus videtur idem esse vir nobilis, quem a. 423 Lacedaemonii in Thraciam ad Brasidam miserunt, Thuc. IV 132: *Ἰσχαγόρας μέντοι καὶ Ἀμεινίας καὶ Ἀριστεὺς αὐτοί τε ὡς Βρασίδαν ἀφίκοντο, ἐπιδεῖν πεμψάντων Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα κτλ.* Munere ephori eponymi functus est ante a. 431; cf. Xen. Hell. II 3. 10.

84 Fragmentum tabulae, quod in promontorio *Taenaro ἐν Στέρναις* exscripsit Bursian; typis vulgaribus edidit idem in Actt. acad. Monac. VII p. 779, affirmans litteraturam saeculo quinto convenire. Repetitur titulus in Le Basii opere, explic. n. 255*c*.

ΘΟR
ΚΑΙΤΑ
ΕΠΑΚ
ΒΟΙΝΕ
ΑΡΙΣΤΙΔΑ
ΕΦΟΡΟ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΙ

[Ἀνέθηκε ὁ δεῖνα τῷ Ποιδᾶνι] Θόρ[ακα] καὶ τα[ῦτα]. ἐπακ[όω] Βοιν[ίδας] Ἀριστίδα[ς]· ἔφορο[ς] Αὐτοκρατ[ης]. De *β* pro *ϝ* in nomine Βοιν- cf. not. ad n. 30. Utrum Autocrates ephorus ante bellum Peloponnesiacum an post fuerit in officio, integrum relinquo.

85 *Spartae* in museo exscripsi ex parva stela; alt. litt. 0.025 m. Edidi in Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen I p. 230. Utor ectypo.

Αἰρη'[ππος] ἐν πολ[έμῳ]. De re cf. not. n. 77; de spiritu interiore not. n. 38; nisi forte quintum elementum est *h*, sextum Ε: *Αἰρh-* s. *Αἰρη-*.

86 Hic titulus, ipse quoque a *Taenaro* oriundus, nunc exstat Athenis in museo societatis archaeologicae. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III p. 96 sqq.; exscripsit etiam Koehler.

Α Ν Ε Θ Ε Κ Ε
ΤΟΙΠΟΗΟΙΔΑΝΙ
Ν Ι Κ Ο Ν
ΝΙΚΑΦΟΡΙΔΑ
ΚΑΙΛΥΗΙΠΠΟΝ
ΚΑΙΝΙΚΑΡΧΙΔΑΝ
ΚΑΙΤΑΥΤΑϟΠΑΝΤΑ
ΕΦΟΡΟϟ
ΕΥΔΑΜΙΔΑϟ
ΕΠΑΚΟΕ
ΜΕΝΕΧΑΡΙΔΑϟ
ΑΝΔΡΟΜΕΔΒϟ

Ἀνέθηκε τῷ Ποιδᾶνι Νίκων Νικαφορίδα καὶ Λύιππον καὶ Νικαρχίδαν καὶ ταύτας πάντα. ἔφορος Εὐδαμίδας· ἐπάκοε (i. q. *ἐπακόω* s. *ἐπάκοοι?*) *Μενεχαρίδας Ἀνδρομήδης* (vel *Ἀνδρομίδης*). Lybippus et Nicarchidas filii parvuli Nicaphoridis fuerint; hinc non dicitur *τὰ αὐτῶν*, sed *τὰ αὐτᾶς*. Niconis Nicaphoridis Lybippi Nicarchidae nomina a studio equestri desumpta esse monet Blass, misc. epigr. p. 14. Eudamidam non multo ante a. 431 ephorum fuisse conicio scripturae indiciis nisus. Nam lapicida et bis utitur littera Χ = χ et vs. 12, teste Koehlero, vocalem η primo significaverat littera Η, aeque atque is, a quo titulus n. 88 a. 427/6 incisus est, mox errorem correxit inscripta quam voluerat littera Ε. Praeterea spiritus asper, vss. 2 et 5, pro forma conclusa Β iam praebet solutam Η, quum in vocali η vetus signum Ε servatum sit; collato titulo n. 85, si modo in eo Β = η et *h* deprehendimus, intellegitur has mutationes non certo ordine factas esse.

87 In parva stela reperta apud *Spartam* prope palaeocastrum; litt. alt. 0.03 m. Exscripsi in museo Spartano; edidi in Mittheil. d. deutschen arch. Inst. in Athen I p. 230. Utor ectypo.

Αἰνήιας ἐν πολέμῳ. De re cf. not. n. 77, de spiritu interno not. n. 38. Utor ectypo.

88 Lapis in promontorio *Taenaro* repertus; ediderunt Eustratiades in Paliugenesia, V m. Septembris a. 1869, Kirchhoff, Herm. III p. 449 et Stud.[3] p. 145, Le Bas, voy. arch. n. 255*b*; cf. Roehl, Neue Jahrb. für Philol. u. Paedag. 119 p. 156. Exscripsi ex ectypo.

ΑΝΕΘΗΚΕ
ΑΙΣΧΡΙΟΝ
ΑΠΕΙΡΟΤΑΣ
ΤΟΙΠΟΗΟΙΔΑ
ΝΙΗΡΑΚΛΗΙΔΑΝ
ΑΥΤΟΝΚΑΙ
ΤΑΥΤΟΕΦΟΡΟΣ
ΗΑΓΗΗΙΣΤΡΑΤΟΣ
ΕΠΑΚΟΠΡΥΑΙΟΣ
ΕΠΙΚΥΔΗ

Var. lect.: Falso editor Gallicus ter praebet Θ pro Η et vs. 5 litt. 8 Ε pro Η.

Ἀνέθηκε Αἰσχρίων Ἀπειρώτας τῷ Ποιδᾶνι Ἡρακληΐδαν αὐτὸν καὶ ταὐτῶ, ἔφορος Ἁγηΐστρατος· ἐπάκοι Πρυαῖος Ἐπικύδη[ς].

De spiritu aspero interiore cf. not. ad n. 38; de diphthongo οι in Ποιδᾶνι not. ad n. 79; de priore spiritu nominis Ἁγηΐστρατος cf. not. ad n. 40. Hagehistratus ephorus eponymus erat ab aequinoctio auctumnali a. 427 usque ad idem tempus a. 426, Xen. Hell. II 3. 10.

89 In utroque latere arietis aenei 0.035 m. alti, reperti a. 1859 in *Cynuria* prope Leonidium haud procul ab antiquis Prasiis; nunc est Athenis in Varvacio. Edd. Mylonas, bulletin de corresp. bell. I p. 336; ex Schoellii schedis Kirchhoff, Stud.[3] p. 152. Repetimus Schoellianum apographum.

a) ΜΑΛΕΑΤΑ *b*) ΜΑΛΕΑΙ> (*sic*)

Var. lect. Mylonas in utroque latere legisse sibi videbatur ΜΑΛΕΑΤΑΙ.

a Μαλεάτα *b* Μαλεά[τα], Apollinis Maleatae, quem cum Spartae et Epidauri tum alibi cultum esse verisimile est.

90 *Spartae.* Le Bas, voy. arch. n. 200.

ΓΡ
ΕΛ
ΤΕ

91 Tabula marmorea alba, 0.33 m. lat., 0.078 m. crass., supra et infra fracta, nunc, qua est maxima, 0.45 m. alt., Deli reperta. Litterae forma pulcra eleganter incisae sunt. Edidit Homolle, bull. de corr. hell. III p. 12 sqq.

ΙΝΙ
ΝΚΑΙΘΙ
ΝΚΑΙΝΑFΟ
ΝΚΑΙΤΟΝΥ
ΡΕΜΑΤΟΝΤ
ΟΝΤΟΘΙΟ
ΕΒΑΣΙΛΕΥΟΝ
ΑΓΙΣΠΑΥΣΑΝΙΑΣ
ΕΦΟΡΟΙΗΣΑΝ
ΘΥΙΩΝΙΔΑΣ
ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΙΔΑΣ
ΑΡΧΙΣΤΑΣ
ΣΟΛΟΓΑΣ
ΦΕΔΙΛΑΣ
ΕΝΔΗΛΟΙ
ΝΑ

— ν καὶ θ[υίων] καὶ ναFῶν καὶ τῶν χρημάτων τῶν τῶ θιῶ. Ἐβασίλευεν Ἆγις Παυσανίας· ἔφοροι ἦσαν Θυιωνίδας Ἀριστογενίδας Ἀρχίστας Σολόγας Φειδίλας. Ἐν Δήλῳ — —. Quum nemo ex ephoris in titulo nominatis occurrat in catalogo Xenophonteo ephororum eponymorum, qui per tempus belli Peloponnesiaci munere functi sunt, sequitur ut hic titulus tribuendus sit annis 403—398. Itaque conicere licet devictis Athenis hoc decreto Spartanos Deliis libertatem restituisse et curam templi reddidisse. Quo in decreto (vss. 1—6) mireris quanta constantia Spartani in publico usu litteras antiquas (Ε Θ Υ) retinuerint eo tempore, quo privati homines iam diu Ionicis litteris suo arbitrio utebantur; quamquam etiam in hoc lapide litterarum ductus aequabilis prodit aetatem recentem, aspice e. g. litteram Ν, cuius hastas ubique paribus intervallis inter se distare testatur editor Gallicus. Magistratuum nomina (vs. 7 sqq.) subiecerunt Delii, usi alphabeto Ionico et — ni fallor, propter spatium angustum — litteris minoribus.

Nota. Apparet ex iis quas tractavimus inscriptionibus Lacedaemonios sensim ac paulatim singulas alphabeti Ionici proprietates recepisse. Itaque haud ab re duxi hoc loco aliquot recentiores inscriptiones addere, quae vestigia antiquioris scripturae servaverunt.

1 Basis *Spartae* apud theatrum a. 1874 reperta, nunc in museo servatur. Exscripsi, edidi in Mittheil. d. deutsch. Inst. zu Athen I p. 231.

ΔΙΑΡΗΣΗΙΑΡΕ
ΕΥΒΑΛΚΗΣΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑ

Διάρης ἱαρε[ὺς]· Εὐβάλκης Ὀλυμπιονίκα[ς σταφυλοδρόμας?] Cf. C. I. G. 1388.

2 In lapide rudi, *Spartae* in museo. Exscripsi, edidi ibidem.

//////Η Ο Ι Λ Α Ν
//////Ι Ν Α Π Ο Σ

[Πο]οι[δ]ᾶν[ος?] — νάπος.

3 „*Spartae* iuxta turrim magnam ad orientalem plagam sitam;“ ex schedis Fourmonti ed. Boeckh C. I. G. 1470.

Α Ι Μ Ο
Λ Μ Ι Α
Α Ν Δ Ρ Α Ι Κ Α Τ Τ Ο
Ι Ε Κ Α Ε Τ Ρ Α Γ Ε Υ Ε Η Ε //
Μ Ο Ν Ι Ο Υ Ε Ω Ι . . Ε Ι Λ Ι Π Λ
Υ Ε Κ Α Τ Τ Ο Δ Υ Ν
Σ Σ Ο Ν Τ Α Ι Τ Ο - - - -
Ο Ν Δ Ε Λ Α Κ Ε Δ - -
Η Α Γ Η Σ Ι Λ Α Θ
Ω Τ Ι Α Δ Α Σ \
\ Ι Ω Ν Δ Ε
Η Ϛ

Vs. 1 [Λακεδ]αιμο[νι-]. — Vs. 3 ἄνδρα(?) κὰτ τό. — Vs. 4 -ης κα στρα[τ]ευ-. — Vs. 5 [Λακεδαι]μονίους. — Vs. 6 κ[ὰ]τ τὸ δυν[ατόν]. — Vs. 8 [τ]ὸν δὲ Λακεδ[αιμόνιον. — Vs. 9 Ἀγησιλα[ο-].

4 *Misithrae* in trabe marmorea, in domo quadam. Ross, inscrr. ined. I 34*a*; habemus in diario eius.

Η Ι Α Ρ Ε Ω Ν

ἱαρέων.

5 In parva architrabe Dorica, sub triglyphis, in ecclesia ruinosa prope castellum *Misithrae*. Ross, inscrr. ined. I 34*b*; habemus in diario eius.

Η Ι Α Ι Ε Υ //////

ἱα[ρ]εύ[ς].

VI.

TITVLI ARCADICI.

92 Sub figura sedente muliebri e marmore cano facta, capite et manibus trunca, 0.97 m. alta; basis 0.73 m. est latitudine. Reperta est a. 1866 inter Megalopolim et Tripolitzam in palaeocastro Zurku-Mylio in finibus urbis antiquae *Aseae*, deinde Athenas in museum publicum est transportata. Ediderunt C. Curtius, arch. Zeit. XXXI p. 10; Cumanudes, ephem. 1874 n. 440; Foucart, explic. n. 334*d*.

Ο Μ Ǝ Ↄ Α

Ἀγημώ apud Arcades idem valuerit atque ἡγεμόνη, quod Dianae et Veneris cognomen fuisse tradunt Pausanias (VIII 37. 1) et Hesychius (s. v.); sed nimirum rarissime (cf. Foucart in opere Le Basiano n. 352*d* ΑΘΑΝΑΙΑ) sub statuis deorum nomen casu recto scriptum legitur. In extrema voce littera ι omittitur ut in titulo Paestano n. 542 et fortasse in Meliō n. 416.

93 Fragmentum lapidis calcarii, 0.40 m. altum, 0.34 m. longum, in vico Pavlitza muro domus inditum, ex parietinis *Phigaliae* ablatum; litterae grandes; titulus mutilus. Edidit Martha, bull. de corresp. hellénique, III 1879 p. 468 sq. Exscripsit Lolling, cuius apographum repetimus.

Δ Α Ϟ Ι Κ Λ Ε Ϟ
Φ Ι Λ Ο Δ Ε Μ Ο
Κ Ο Λ Ο Ι Φ Ο Ν
Α Ι Θ Ο Ν
Μ Α Λ Ε Κ Ο Ϟ
Ο Λ Υ Π Ι Ϟ

Var. lect. Martha: Vs. 1 ΦΑϞ, ibid. Ψ. Vs. 2 ΔΑΜΟϞ. Vs. 5 Φ pro Μ. Vs. 6 Λ pro Ο.

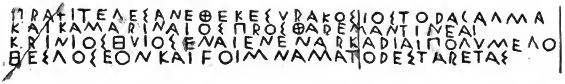
[Ἐ]ρασικλῆς vel [Φ]ρασικλῆς
Φιλόδαμος
Κολοιφῶν
Αἴθων
Μάλεκος
Ἄλυπις.

94 In marmore albo, circiter 0.6 m. longo, 0.2 m. alto, quod insertum est aut certe erat insertum muro ecclesiae D. Eliae prope Neochorium ad radices montis Artemisii in *Tegeatide*; litterae valde exesae attritaeque; marmor videbatur Rossio esse basis parvularum statuarum seu potius anaglyphi. Exscripsit Ross et edidit in inscrr. gr. ined. I 7; hinc repetiverunt Rangabé n. 2238 et Foucart, explic. n. 335*a*. Cf. praeterea Ahrens, dial. Aeol p. 233 et Philol. XXIII p. 19 sq.; Kirchhoff, Stud. [3] p. 149; Roehl, Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen I p. 232 sq. Habemus in Rossii diario.

Ι ΙΟϞΟΙΔΑΝΟ ΒΕΡΜ. . . . Ϟ ΒΕΡΑΚΛΕϞ
ΨΑΔΤ

[Π]οσοιδᾶνος Ἑρμ[ᾶνο]ς Ἡρακλ[ε]ς Χαρ[ί]τ[ων]. De diphthongo nominis Ποσοιδάν cf. not. ad n. 79, de forma Ἑρμᾶνος not. ad n. 60. Cur primum nomen in fine deorsum flexum sit, num Ε et Ϟ sint in lapide, num iure Rossium duarum litterarum omissarum arguerimus, diiudicabitur si contigerit ut lapis iterum examinetur.

95 In duobus lapidibus Olympiae effossis, qui cum aliis magnam basim formabant (cf. lemma n. 41); eius lapidis qui est ad sinistram pars postica fractura separata est ab antica. Ad dextram titulus linea directa finitur; litterae 0.03—0.04 m. altae sunt. Edidit E. Curtius, arch. Zeit. XXXIV p. 48 sq. tab. 6 et Ausgrab. zu Olympia I tab. 32. Cf. Kaibel, epigrr. gr. n. 744; Kirchhoff, Stud.[3] p. 149; Dittenberger, Herm. XIII p. 388 sqq. Exscripsi, ectypum adhibeo.

Πραξιτέλης ἀνέθηκε Συρακόσιος τόδ' ἄγαλμα
καὶ Καμαριναῖος· πρόσθ' ἄρ' ἐ(ν) Μαντινέαι
Κρίνιος υἱὸς ἔναιεν ἐν Ἀρκαδίαι πολυμήλο[ι]
ἐσλὸς ἐὼν καὶ ϝοι μνᾶμα τόδ' ἔστ' ἀρετᾶς.

Pluribus motibus saeculo quinto Siciliae urbes vexatae sunt quam ut indagare possis qua ratione Praxiteles et Syracusanorum et Camarinensium civis factus sit; cur titulum ad mediam saeculum quintum referremus dictum est ad n. 41. Scriptura tituli convenit Arcadiae. Vs. 2 in vocibus ἐ(ν) Μαντινέαι non tam littera ν omissa (cf. Boeot. ἔπασις pro ἔμπασις, ἐ(ν) πόλι ap. Carapanum, Dodone et ses ruines tab. XXXVII 1, et in his titulis Ἀ(μ)φιτρίτα νύ(μ)φη Ὀλύ(μ)πιος) quam correptio syllabae ἐ(ν) Μ-- offendit; tamen vereor in lapide diligenter inscripto Ρ pro D incisum vitio lapicidae tribuere cum Dittenbergero, qui legendum censet: πρόσθα [δ]ὲ Μαντινέᾳ. — Vss. 2. 3. Praepositio ἐν fortasse epirae dialecto debetur; quamquam ne in soluta quidem oratione Arcades veteres prae forma sibi usitata ἰν (cf. tit. Teg. Le Bas 340 c. e, Mantin. 352 p ΙΜΓΕΔΕΑ) vulgarem ἐν prorsus contemnebant (cf. tit. Teg. Le Bas 340 c et infra n. 105).

96 *Tegeae* hunc titulum repperit Fourmont, contra Miltiades Graecus eum vidit *εἰς τὸ Τζαμὶ ἀντικρυς τοῦ χανίου* (hoc est in moschea e regione deversorii) *εἰς Τριπολιτζὰν* (Tripolitzae) *ἐπὶ ἀνελλατῇ λίθου*; ex utriusque apographis edidit Boeckh C. I. G. 1520. Denuo exscripserunt Leake, travels in the Morea II p. 48 tab. n. 51, et qui lapidem Tripolitzae in aedes scholarum insumptum invenerunt Lenormant et Trézel, ex quorum apographis fluxerunt editiones Blouetii, exp. scient. II p. 88 et Le Basii, inscrr. gr. et lat. fasc. 1 n. 18; novo apographo et ectypo usus edidit Le Bas, voy. arch. tab. VI 17 et n. 339. Habemus titulum etiam in diario Rossii, qui eam in columna striata legi annotat. Sequimur Le Basii itin. n. 339.

. . . . ΘΕΚΕ·Α
ϜΑΣΣΤVΟVΟ
Λ Ε Υ Κ Ι Ο Σ Μ Ο Μ Μ

Var. lect. Nemo nisi Le Bas praebet versum primum, cuius vestigia in ectypo non ita clara deprehendit Foucart. Vs. 2. Apertos errores eorum qui prius exscripserunt titulum missos facimus; in fine nulla littera Foucarto videtur periisse.

[*ὁ δεῖνα ἀνέ*]*θηκε*[*ν*]
ϝαστυόχω.

Aetate Romana lapis recepit titulum recentiorem vs. 3.

97 *Tegeae* exscripsit et edidit Foucart in opere Le Basiano, n. 335 c; ad dextram titulus est integer.

Ν Ε Θ Ε Κ Ε

[*ὁ δεῖνα ἀ*]*νέθηκε.*

98 Basis alba marmorea, 0.47 m. alt., 0.65 m. long., 0.565 m. lat., effossa Olympiae extra murum Byzantinum orientalem, ante secundam eius portam ad meridiem versus. Titulus paene oblitteratus incisus est in margine superficiei aequae. Edidit Furtwaengler, arch. Zeit. XXXVIII p. 70.

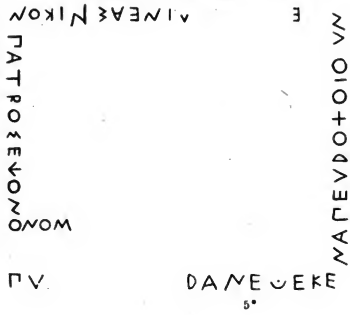
////ΣΘΑΣΙΟΣΠ////

[*Τέλλων τόνδ' ἀνέθηκε, Δαμώνος ἀγλαὸς υἱός,*]
[*Ἀρκὰς Ὀρε*]*σθάσιος, π*[*ὺξ ἐνὶ παισὶ κρατῶν*].

Supplementa mutuari licet quum a Pausania (VI 10. 9), qui Tellonem Oresthasium puerum pugilatu vicisse memoriae tradit, tum a titulo secundi fere vel primi ante Christum saeculi, qui, quum antiquior iam parum clarus esset oculis eorum qui legebant, in eiusdem superficiei margine dextro exaratus est. Is aliquanto melius servatus est archetypo; supersunt enim haec (cf. Dittenberger, arch. Zeit. XXXV p. 190):

ΤΕΛΛΩΝΤΟΝΔΑΝΕΘΗΚΕΔΑΗ/////////
ΑΡΚΑΣ(///Ε<^////ΙΟΣ///////////////////////////

99 In basi marmorea Olympiae inter rudera ecclesiae Byzantinae effossa; inscriptio in planitie superiore in alteram partem 0.65 m., in alteram 0.58 m. lata legitur et tria foramina 0.05 m. alta circumdat. Edidit Fraenkel, arch. Zeit. XXXV p. 138, ex ectypo et R. Weilii apographo; cf. Kaibel, mus. Rhen. XXXIV p. 205 n. 941 c. Utor ectypo; imaginem ad quintam partem reduxi.

Var. lect. Fraenkel vs. 1 V om. Vs. 2 fin. et vs. 3 init. ectypum obscurum. Vs. 4 fin. Fraenkel om. ΝΟΜ.

Πύ[*ρρας τόν*]*δ' ἀνέθηκεν ἀπ' εὐδόξοιο* [*Κ*]*υν*[*αιθας*]
Αἰνείας νικῶν, πατρὸς ἔχων ὄνομ[*α*].

100 In basi lapidea 1.28 m. longa, 0.93 m. lata, 0.27 m. alta. *Mantineae* intra portam Tegeaeam; quae vs. 1 ante Ἀπόλλωνι scripta erant postea dedita opera erasa sunt; superficies lapidis margine paulo altiore cincta servavit quinque foramina, quibus donarium aeneum infixum erat. Edd. Conze et Michaëlis, annali dell' inst. arch. 1861 p. 39; iterum exscripsit Foucart, et edidit in Le Basii opere n. 352*b*. Cf. praeterea Dittenberger, arch. Zeit. XXXIV p. 219 not. Sequimur Foucartum, qui formas litterarum diligentius expressit.

ΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΑ Γ Ο Λ Λ Ο Ν Ι
Κ Α Ι Σ V Ν Μ Α V Ο Ν Ρ Ε Κ Ο Τ Α Ν

[Ἀπὺ ---] Ἀπόλλωνι καὶ συνμάχων δεκόταν sc. Mantinenses dedicaverunt. Memoriam cladis hostium postea seu amicitia facta seu Mantinea ab illis devicta non placuit servare. Ἀπὸ Τεγεατᾶν, quod supplet Foucart titulum referens ad pugnam a. 422 commissam (Thuc. IV 134), vereor ne nimis spatii occupet. Vide an perierit nomen alicuius urbis a Mantinensibus subactae (Thuc. V 29 τοῖς γὰρ Μαντινεῦσι μέρος τι τῆς Ἀρκαδίας κατέστραπτο ὑπήκοον) e. g. ἀπ' Ἀλεῶν, deletum aetate Epaminondae.

101 In tabula lapidis calcarii male levigata, reperta inter parietinas *Mantineae*; litterae plus 0.04 m. altae ductu lato et profundo incisae sunt. Exscripsit a. 1868 Foucart et edidit in libro: monuments grecs publiés par l'association pour l'encouragement des études grecques en France n. 4, 1875, p. 23 sqq. et in opere Le Basiano, n. 352*a*. Cf. H. Weil, rev. arch. 1876 XXXII p. 50.

Διὸς Κεραυνῶ, sc. hic fundus (cf. Foucart, bull. de corr. hell. II 1878 p. 515); ipse igitur Iuppiter hic dicitur κεραυνός, non κεραύνιος.

102 *Tegeae*; ex Gellii schedis ediderunt Rose, inscrr. gr. vet. praef. p. VII 1, et Boeckh, C. I. G. 1512; hinc repetimus.

ΚΛΕΟΝ
ΑΡΚΟΙΑΣ
ΔΑΜΟΚΛΕΣ
ΕΡΙΤΕΛΕΣ
5 ΣΟΣΙΑΣ
ΚΛΕΤΕΑΣ
ΛΑΝΡΕΤΙ

Var. lect. Rose praebet saepe Α, semper Σ; idem versuum initia sic disponit, ut unus secundus versus dextrorsum recedat.

Κλέων
Ἀρκοίας
Δαμοκλῆς
Ἐπιτέλης
5 Σωσίας
Κλητέας vel Κλεατέας
Λανπετί[δας] vel sim.

103 Haud procul a parietinis *Tegeae*, a vico Thana ad occidentem versus in ecclesia semiruta Ag. Theodori. Edidit Milchhoefer, Mittheil. des deutsch. Inst. zu Athen IV p. 143.

Κ Λ Ε Ο Ν

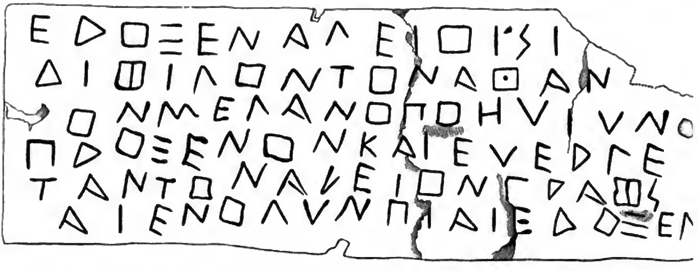
Κλέων.

104 Lapis calcarius *Mantineae* intra orbem muri in Ophi rivo erectus. Litterae ductu lato incisae et bene servatae sunt. Edidit Milchhoefer, Mittheil. des deutsch. Inst. zu Athen IV p. 145.

Α V _ Λ Ο Ι Ο

Ἀχ[ε]λώω.

105 Lamina aenea, 0.235 m. lat., 0.079—0.082 m. alt., 0.0003 m. crass., reperta Olympiae, ex Philippeo in occasum brumalem et in meridiem. Fissura mediam prope in duas partes dividit; duo foramina, ex quibus sinistrum laesum est, ad affigendam laminam idonea erant. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI p. 140, tab. XVII 3; cf. ibid. XXXVII p. 49 et p. 165. E. Curtius, Ausgrab. zu Olymp. III tab. 25. Utor ectypo.

Ἔδοξεν Ἀλειοῖσι· Δεφιλον τὸν Ἀθαν[αῖ]ον, Μελανώπω υἱύν, πρόξενον καὶ εὐεργέταν τῶν Ἀλειῶν γράψαι ἐν Ὀλυμπίαι ἔδοξεν.

Ἀλειοί, i. q. Ἀλεοί, videntur esse incolae Aleae urbis Arcadicae haud procul a Phliunte sitae; Eleis enim hunc titulum tribuere vetamur et spiritu aspero et terminatione οισι et voce εὐεργέτας pro εὐαργέτας s. εὐϝαργέτας et aliquot litteraturae discrepantiis. Littera Ξ indicium est scripturae Ionicae sensim se inferentis, sed quid scribam induxerit, ut semel (vs. 5) littera λ eversa uteretur (ⱶ), non perspicio. Vs. 3 de υἱύν cf. nota ad n. 54. Vs. 6 de ἐν cf. not. ad n. 95.

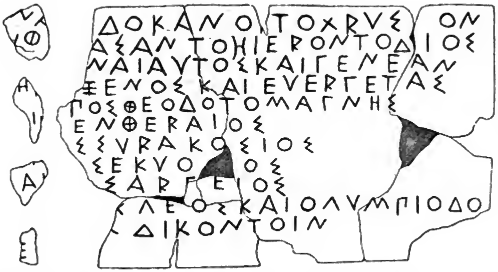
106 In fragmine, quod videtur fuisse margo cassidis, ornamentis instructo, 0.145 m. longo, reperto Olympiae, ex templo Iovis ad occidentem versus. Litterarum altitudo 0.004 m.; litterae V et Δ 0.08 m. inter se distant. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI p. 140 tab. XVIII 3.

Δάμος τοῖ — — ξό(ω)ραυ. Genetivi terminatio αυ titulum Arcadiae addicit; de littera Ionica Ξ cf. not. ad n. 105.

---

107 Lamina aenea tenuis, fracta et comminuta, reperta Olympiae in porticu ad meridiem et orientem sita; contigit ut fragmenta inter se coniungi possent praeter quatuor frustula partis sinistrae nunc deletae; supra et infra et ad dextram lamina est integra. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 156 sqq., inde repetimus exemplar, quod tertia parte minus est quam ipsum aes.

['Επεὶ τοίδε ἐ]δώκαν ὀ[π]τοχρυσ[ί]ον | [καὶ ἐπεσκεύ]ασαν τὸ ἱερὸν τῶ Διός, | [ἔδοξεν ἦ]μεν αὐτὸς καὶ γενεὰν | [αὐτῶν προ]ξένος καὶ εὐεργέτας· | [— ιπ]πος Θεοδότω Μάγνης | — ην Θηραῖος | — ς Συρακόσιος | — Σικυώ[νι]ος | — ς Ἀργεῖος. | ['Επὶ —]κλέος καὶ Ὀλυμπιοδώ|[ρω ἑλλανο]δικόντοιν (?). Hanc tabulam non esse Eleam docet dialectus, eandem non esse ita antiquam, litteratura mista; atqui eam ab antistitibus templi conscriptam esse argumentum testimonio est; itaque ad ea tempora eam referendam censet Kirchhoff, quibus Arcades una cum Pisaeis sacra administrabant, i. e. Ol. 103. 4—104. 2. Vs. 1. Ὀπτοχρυσίον i. q. χρυσίον ἑφθόν, cf. Soph. Antig. 475 σίδηρος ὀπτός. Vs. 11. Lineolam proclivem negiegendam putavi; sed in iis quae servata sunt exspectaverim [ἑλλανο]δικόντων. Parvus hellanodicarum numerus offensionem affert nullam; nam Arcades et Pisaei non curantes multiplicationem numeri Eleis placitam eum numerum restituerunt, qui fuerat Ol. 52, quo tempore Pisaei iuribus suis cedere coacti sunt. Neque mirum, quod hanc magistratus mutationem, quae per paucissimos annos staret, Pausanias (V 9) non enumeravit.

---

108 Litteris editis in globo plumbeo figura olivae, reperto *Megalopoli.* Exscripsit Foucart et edidit in opere Le Basiano n. 332 *a*.

Ο Ϙ Δ Ν Α Ε Λ Κ

Κλεάνδρω. Nomen esse funditoris recte annotat Foucart; titulus, qui in forma dextrorsum spectabat, saeculum quartum vetustate fortasse non superat.

VII.

TITVLI ELEI.

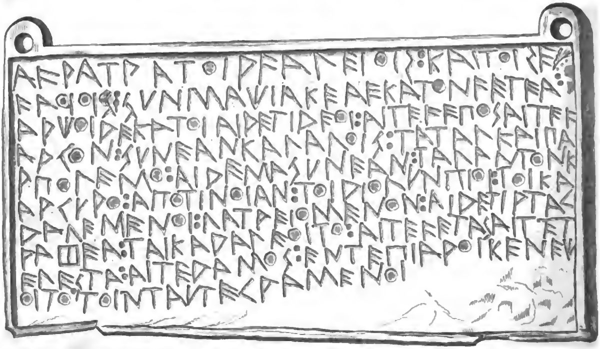
109 Lamina aenea, 0.003 m. crass., ad dextram fracta, ad sinistram et supra desecta; infra videtur integra esse. Reperta est Olympiae a templo Iovis ad meridiem versus. Litterae scalpro acuto profunde incisae sunt. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 160, unde repetimus.

Nota. Quum rogatu meo aes Olympiae denuo accuratissime examinaretur, in angulo dextro superiore haec inventa sunt litterarum vestigia ϘΛ i. e. ϘΑ.

Vs. 2 [*τοὶ ἰ*]*αρομάοι*; cf. Hesych. *ἱαρόμας· τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος*; deinde *αἰ μά*. Vs. 3 *αἴ τιρ μά*———. Vs. 4 *Ὀλυνπίαι, αἰ*. Vs. 5 *αἴ τιρ ταῦτα πα*[*ρβαίνοι*]. Vss. 6. 7 [*ὁ Θεοκόλο*]*ρ, ὅρτιρ τόκα Θεοκολ*[*έοι, ἀποτίνοι κα*———] *Ζὶ Ὀλυνπίοι λατρ*[*ειόμενον*—], cf. Dittenberger, arch. Zeit. XXXVIII p. 69; duplex *ρ* vs. 7 fin. errori scribae videtur deberi; cf. n. 110 *λατρειόμενον*. Vs. 8 *Ζὶ Ὀλυνπ*[*ί*]*οι τοὶ ζ*[*αλόμενοι*]?, cf. n. 110 *κα(δ)δαλήμενοι*.

110 Lamina aenea, modulo formaque qua infra; Olympiae effossam reportavit a. 1813 Gell; tum possedit Payne-Knight; nunc est in museo Britannico. Litterae optime sunt servatae, lineae rectae scalpro sive cuneo incisae sunt, rotundae formae typo incusae eoque duplici, altero forma O, altero puncta. Litterae versus secundi et tertii pendent ex lineis tenuissime incisis. Payne-Knight singulari charta edidit; I. M., classical journal XI p. 348 sqq.; Payne-Knight, ibid. XIII p. 113 sqq.; Walpole, mus. crit. I p. 536 sq.; Buissonade, class. journal XX p. 285 sqq.; G. Burges, ibid. XXII p. 352 sq.; Gell, ibid. XXIV p. 401 sq.; Boeckh, Staatshaushalt II p. 390 sqq.; Rose, inscrr. gr. vet. 29 tab. V, cf. append. p. 354 sqq.; C. I. G. 11 et Add.; G. Hermann, über Boeckhs Behandlung etc. p. 40 sqq., Meier p. 122 sqq.; K. F. Hermann, Heidelb. Jahrb. 1827 p. 1001 sqq.; Ahrens, dial. Aeol. p. 225 sqq., p. 280 sqq., dial. Dor. p. 548 sqq. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 153 sq. Aes examinavi; utor ectypo.

Not. Vs. I fin. In hoc angulo, ubi laminae superficies est asperior, nihil perspexi nisi ℓ, non ᚨ, quod vulgo legitur.

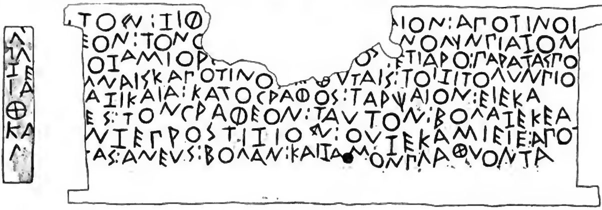
Ἁ ϝράτρα τοῖρ ϝαλείοις καὶ τοῖς Εὐϝαοίοις. συνμαχία κ' ἔα ἑκατὸν ϝέτεα, ἄρχοι δέ κα τοΐ· αἰ δέ τι δέοι αἴτε ϝέπος αἴτε ϝάργον, συνεᾶν κ' ἀλ(λ)άλοις τά τ' ἄλ(λ) καὶ πὰρ πολέμω· αἰ δὲ μὰ συνεᾶν, τάλαντόν κ' ἀργύρω ἀποτίνοιαν τοῖ Διὶ Ὀλυνπίοι τοὶ κα(δ)δαλήμενοι λατρειόμενον· αἰ δέ

τιρ τὰ γράφεα ταῖ κα(δ)δαλέοιτο αἴτε ϝέτας αἴτε τελεστὰ αἴτε δᾶμος, ἐν τἠπιάροι κ' ἐνέχοιτο τοῖ 'νταῦτ' ἐγρα(μ)μένοι.

Foedus Eleis et Evaeensibus. Societas esto in centum annos, initium autem esto hic ipse annus; si quid opus erit, sive verbum sive factum, adiuvanto inter se quum alias tum in bello. Ni adiuverint, ii qui foedus violaverint talentum argenti pendunto, quod Iovi Olympio peculiare fiat. Si quis has litteras laeserit sive civis privatus sive magistratus sive pagus, imprecatione tenetor quae hic scripta est.

Vss. 1. 2 Evaeenses ubi habitaverint, ignoratur. Boeckh: Ἡρϝαοίοις, Ahrens: Ἡρϝαώοις ab Ἡραια, ut Γελῷος a Γέλα. Vs. 2 ἄρχοι δέ κα τοί, desiderantur nomina magistratuum eponymorum quibus annus notetur; sed Boeckh contulit Thuc. V 79. Ahrens olim de τοί ταί dubitavit, quia nullum exemplum vocalis ι demonstrativis additae in Aeolicis dialectis tum reperiebatur; iam cf. τοῦ et τυί in tit. Boeot., Keil Syll. p. 562. 569. 579. 580, Athen. I p. 490 sqq., τωνί et ταυνί in tit. Arcad., Le Bas 340 e. Vss. 4. 5 πάρ pro περί, cf. n. 119. 121. Vs. 7. A λάτρος descendit λατρήϊος, λατρηϊωμι. Vs. 9 τἠπιάροι i. q. τοῖ ἐπιάροι, de qua articuli apud Eleos sorte iam satis constat; τὸ ἐπίαρον idem valet atque Att. ἡ ἐπαρά.

111 Fragmenta duo aenea, 0.0015 m. crass., effossa Olympiae. Haec eiusdem esse laminae, ita tamen, ut inter se ipsa non continuentur, confirmatur ornamentis, quibus utriusque latus posticum tectum est. Fragmentum maius 0.24 m. lat., 0.09 m. alt., repertum a templo Iovis ad orientem et meridiem versus, superne et inferne integrum, nisi quod superne frustum fractura periit, ad dextram et ad sinistram diligenter desectum, infra perforatum, edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 47 sq. Fragmentum minus, 0.068 m. alt., 0.013 m. lat., repertum a Poecile ad orientem versus, edidit Purgold, arch. Zeit. XXXVIII p. 63. Imagines ad paulo minorem modum reduxi.

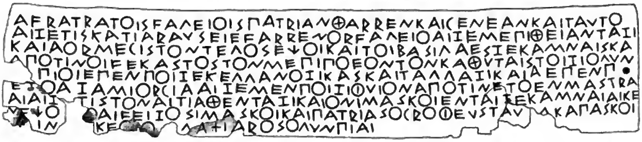

Nota. Vss. 1. 2. 7. Ter scalptor, quum litteram ϻ oporteret inscribere, coepit litteram ϟ exarare.

— ιτον ζίφ[υιον τῶν ζικ]αίων ἀποτίνοι —
— ίων τὸν (τῶν) — — Ὀλυνπιάζων —
— τ]ῶ ζαμιωργ[ῶ —]ος ὁ τίαρῶ παρὰ τᾶς πό[λιος? —
— μ]ναῖς κ' ἀποτίνο[ι κα(τ)]θυταῖς τοῖ Ζὶ τὠλυνπίο[ι —
— καὶ τ]ὰ ζίκαια κά(τ) τὸ γράφος τἀρχαῖον εἴη κα.
— τῶν γραφέων ταὐτόν. Βωλὰ ζὲ κ' ἰα- —
— ζὲ πρόστ' ἰζίων οὐζέ κα μί'(?)εἴη ἀπὸ —
— ἄνευς Βωλὰν καὶ ζᾶμον πλαθύοντα.

Littera ζ ubique litterae δ vicaria est, cf. n. 109 et 112. Vs. 3 τίαρῶ = τῶ ἱαρῶ. Vs. 5 de crasi cf. n. 21. Vss. 5. 7 εἴη, sed n. 110 et n. 119 (?) εἴα. Vs. 7 πρόστε = πρόσθεν? Kirchhoff dubitanter proponit προστιζίων = προσθιδίων. Vs. 8 ἄνευς c. acc. = ἄνευ?

112 Lamina aenea, 0.44 m. long., 0.09 m. alt., fere 0.001 m. crass., supra margine eminenti 0.007 m. lato ornata, effossa Olympiae a Philippeo ad meridiem versus. Quum tria fragmenta pusilla infra laminae aptari potuerint, apparet paucissimas litteras intercidisse; vs. 5 ad dextram foramen incisum est affigendae laminae causa; simile foramen vs. 5 ad sinistram laesura interceptum est. Litterae accurate profundeque incisae et ad unam omnes certae sunt; littera O pistillo videtur impressa esse. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVIII p. 66 sqq.; cf. G. Curtius, ibid. p. 69 sq.; Ahrens, mus. Rhen. XXXV p. 578 sqq., qui de hoc titulo optime meruit; Buecheler ibid. p. 632.

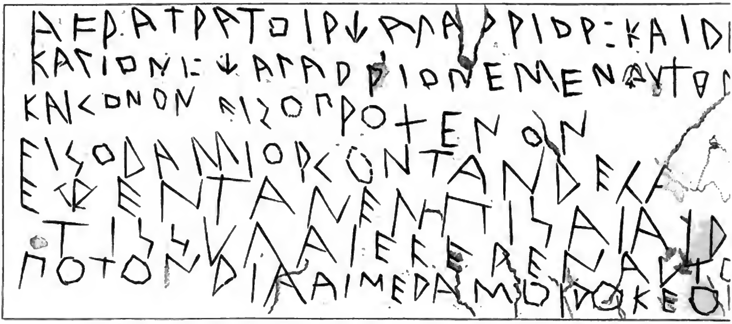

Ἀ ϝράτρα τοῖς ϝαλείοις. πατριὰν θαρρῆν καὶ γενεὰν καὶ ταὐτῶ, αἰ ζή τις κατιαραύσειε ϝάρρενορ ϝαλείω. αἰ ζὲ μἠπιθεῖαν τὰ ζίκαια ὃρ μέγιστον τέλος ἔχοι καὶ τοὶ βασιλᾶες, ζέκα μναῖς κα ἀποτίνοι ϝέκαστος τῶν μἠπιποεόντων κα(τ)θυταῖς τοῖ Ζὶ Ὀλυνπίοι. ἐπένποι ζέ κ' ἑλλανοζίκας, καὶ τἆλλα ζίκαια ἐπενπέτω ἀ ζαμιωργία. αἰ ζὲ μἠνποι, ζίφυιον ἀποτινέτω ἐν μαστράαι. αἰ ζ[ί] τις τὸν αἰτιαθέντα ζικαίων ἰμάσκοι, ἐν ταῖ ζεκαμναίαι κ' ἐνέχο[ιτ]ο, αἰ ϝειζὼς ἰμάσκοι, καὶ πατριᾶς ὁ γροφεὺς ταὔ[τ]ά κα πάσκοι. [ἀα]ν[ητί](?) α' ἔο[ι] ὁ [πίν]αξ ἱαρὸς Ὀλυνπίαι.

Si (αἰ ζή i. q. εἰ δή) quis devoverit (κατιαραύω i. q. καθιερεύω, ea vi qua καταρᾶσθαι; Kirchhoff: κατίαρ' αὔσειε) virum Eleum, phratria et gens et propinqui (ταὐτῶ minus commode dictum pro τοῖς αὐτῶ) eius qui fascinatus est tranquilli sunto neve ipsi scelus ulciscuntor. Devotorem punire secundum legem iam antea sanctam, cuius supplendae causa haec lex additur, erit collegii magistratuum ni fallor ex phratria eius qui devotus est. Intererunt autem huic collegio is quo nemo contribulium eo tempore superius munus in republica administrat (ὃρ μέγιστον τέλος ἔχοι) et reges, qui haud scio an interpretandi sint sacerdotes. Qui si de incantatore

poenam quandam priore lege constitutam (τὰ δίκαια) non ceperint (ἐπιτιθῆναι seu ἐπιποιῆν), unus quisque qui officio defuerit pendito decem minas Iovi Olympio. Ut pendant curato (ἐπίπω = ἐπ-ίαπω, quo de verbo vide quae coniecerint Ahrens et Buecheler; ipse olim notionem pignoris capiendi subesse suspicatus eram collata glossa Hesychii πίμψις· ἐνεχυρασμός) hellanodica, et ut devotor poenam legitimam luat pro magistratibus neglegentibus curato collegium damiurgorum. Ni curaverit (ἴαπω), alterum tantum solvito in ratione (ἐν μαστρείαι i. e. ἐν εὐθύναις, cf. Hesych. s. v. μαστρεία· αἱ τῶν ἀρχόντων εὔθυναι). Si quis devotus sea devoti amicus devotorem iam in iudicium poenae legitimae vocatum (αἰτιαθέντα δικαίων, ad verborum compositionem cf. ὑπάγειν θανάτου sim.) flagellis ceciderit (ἰμάσκω l. q. ἱμάσσω) sciens eum iam in iudicium vocatum esse, decem minarum multa punitor. Idem patitor (πάσκω = πάσχω) scriba phratriae — quem in phratria magna auctoritate fuisse hinc discimus — si hanc vindictam privatam admiserit. Et haec tabula in perpetuum Olympiae in templo pendeto (ἔοι = εἴη; alibi Elei εἴα et εἴη). — Hellanodicae mentio est talis, ut illo tempore unum eius generis magistratum fuisse intellegamus; igitur titulus Olympiade quinquagesima est vetustior, cf. Paus. V 9.

113 Lamina aenea, 0.262 m. lat., 0.104 m. alt., 0.001 m. crass., effossa Olympiae prope templum Iovis; margo primitivus ab omnibus partibus servatus est; ex duobus foraminibus, quae apta erant laminae clavis affigendae, id quod est ad dextram fractura amplificatum est. Inde a versu tertio sculptor, sive idem sive alter est, acutiore scalpro usus est. Edd. Kirchhoff, arch. Zeit. XXXV p. 196 sqq. tab. 16 ectypo usus: E. Curtius, Ausgrab. zu Olympia III tab. 25; cf. Ahrens, Philol. XXXVIII p. 385 sqq.

Nota. Vs. 2 fin. Sculptor quod falso exaraverat V ipse correxit. Vs. 3. Spatium vacuum olim fibula tectum fuisse, qua lamina muro affigeretur, Kirchhoff coniecit; qua coniectura haud scio an non opus sit, quoniam post versum primum is qui scripsit singulos versus integris vocibus terminavit. Vs. 4 fin. In fractura deprehenduntur vestigia lineolae /.

Ἀ ϝράτρα τοῖρ Χαλαδρίο(ι)ρ καὶ Δευκαλίωνι· Χαλάδριον ἦμεν αὐτὸν καὶ γένος ϝισοπρόξενον, ϝισοδαμιοργόν· τὰν δὲ γᾶν ἔχην τὰν ἐν Πίσαι· αἱ δέ τις συλᾶι, ἰϝέρην αὐτὸν πὸ(τ) τὸν Δία, αἱ μὶ(δ) δάμοι δοκέοι.

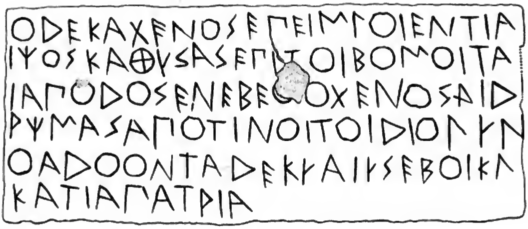
Hanc Chaladriorum urbem, a χαλάδρα i. e. χαράδρα torrente dictam, in Elide sitam fuisse perspicuum est. Chaladrii quum urbi Pisae diruendae Ol. 52 interfuissent, eam agri partem, quae ipsis obvenerat, Deucalioni videntur donasse. Eundem faciunt civem suum ϝισοπρόξενον, ϝισοδαμιοργόν; receptus igitur est in numerum optimatium, quibus liceret proxenorum et damiurgorum muneribus fungi. Vs. 6 συλᾶι pro συλάοι. ἰϝέρην videtur i. q. μηνύειν, cf. Hesych. εἴρω· εἴπω. Ahrens ϝέρην interpretatur ἔρρειν. Vs. 7 ΜΕΔΑΜΟΙ cum Kirchhoffio accipimus μὶ(δ) δάμοι, i. e. μετὰ δάμῳ, ἐν ἐκκλησίᾳ. Ahrens: μὴ δάμοι.

114 Lamina aenea, fere 0.002 m. crass., reperta Olympiae a porticu Echus ad occidentem versus; servatus est margo superior et inferior et pars sinistri, ad dextram lamina est fracta; superne ad sinistram dubitant an exstent vestigia foraminis terebrati. Edidit Kirchhoff arch. Zeit. XXXVII p. 159, unde repetimus.

[Ζε]υξίαι κά(τ) τὸν [— — τεττα]ρ[ά]κ[ο]ντα κήκα[τόν — —]. Ζευξία[ι] κά(τ) τὸν [— — τ]ρῆς μναῖς καὶ ϝ[ίκατι s. ϝεξήκοντα δαρχμαίς? — —]. Bis igitur Zeuxias in templo pecuniam deposuit.

115 Lamina aenea, 0.177 m. in longitudinem, 0.074 m. in altitudinem, 0.001 m. in crassitudinem, eruta Olympiae a templo Iovis ad septentrionem versus. Ex maiore tabula barbaro aevo dissecta hoc segmentum superest, a dextra atque a sinistra mutilum, sed supra atque infra inviolatum, quod ut ad usum nescio quem accommodaretur perforatum est. Edidit Fraenkel, arch. Zeit. XXXV p. 48 sq. tab. 4, cf. XXXVII p. 165. Inde repetimus, ectypo in auxilium vocato.

Not. Vs. 1 littera sexta decima neque Ϝ neque Ɛ fuit, sed aut Γ aut C. Vs. 2 in extremo dextro margine Weil agnovit Γ, i. e. Π; idem testatur vs. 3 bastam. Vs. 3 infra foramen vestigia circuli sunt certa. Vs. 4 ultima littera certe fuit N.

Tenor tituli hic fere potest fuisse:

[Θεός· κά(τ) τ]ὸδε κα ξένος ἐπ' — — ἐν τίαρ[οῖ — — —
— ϝαρ]έχως(?), κα(τ)θύσας ἐπὶ τοῖ βωμοῖ τὰ π[άτρια καὶ τὰ δίκαι-
α τοῖ θεο]ῖ ἀποδοὺς . . . . . . ὁ ξένος. αἰ δ[ὲ μὰ ἀποδοία, τριάκο-
ντά κα δα]ρχμὰς ἀποτίνοι τοῖ Δὶ Ὀλυν[πίοι κα(τ)θυτάς —
— — — — — — — — — —
κα(τ) τὰ πάτρια.

Vs. 1 τίαροῖ = τοῖ ἱαροῖ. Vs. 2 ϝαρέχως, cf. Hesych. βάρεχοι· ἄρνες et ἄρεχα· ἄρρεν πρόβατον. Vs. 6. Unam litteram supervacaneam intermiscuit scriba.

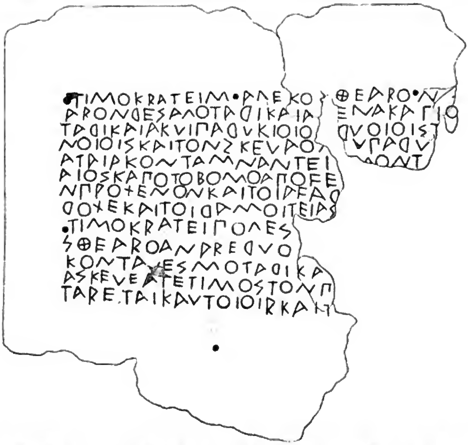
116 Lamina aenea in tres partes fracta, 0.144 m. long., 0.065 m. alt., 0.001 m. crass., reperta Olympiae ad eum muri Byzantini orientalis angulum, qui aquiloni adversus est. Titulus dextra laeva infra saucius est; idem ne supra quidem integer videtur, maior enim lamina recentiore aetate in partes dissecta est, ut aes alicui supellectili aptaretur; eodem tempore foramen (vs. 4), quo aes affigeretur, incisum esse puto. Edd. Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI p. 141 tab. XVIII 8; E. Curtius, Ausgrab. zu Olympia III tab. 25. Utor ectypo.

Vs. 1 καὶ κατακαι[π —?]. Vs. 2 [Ὀ]λυνπικοῦ μηνός. Vs. 3 -ερ λίποι ? — ὁμο[σ-]. Vs. 4 [ἰ]φθάμι 'ξ ἀλ(λ)α?, τὸν δ' ἀπορ-. Vs. 5 δαρχμάν. Vs. 6 δαρ[χμάν].

---

117 Lamina aenea tenuis mutilata, 0.23 m. lat., 0.22 m. alt., reperta Olympiae, a templo Iovis ad meridiem et orientem versus. Foramina parva, quorum quinque sunt servata, olim recipiebant clavos, quibus lamina ad murum affixa erat. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 154 sqq., unde repetimus. Imago tertia parte minor est quam archetypum.

Vs. 1 Τιμοκράτει Μάλκηκος Ξταρὸν vel -ῶν. Vs. 2 [ἰ]αρὸν δ' ἐς ἄλ(λ)ο τὰ δίκαια. Vs. 3 τὰ δίκαια; deinde, si licet litteram I errori scribae tribuere, κὐπαδυκίοι, i. e. καὶ ὑπεδοχίω. Vs. 4 -νοίοις καὶ τῶν (pro τάων seu τᾶν?) vel τὸν σκευάω[ν] ὑπαδυ[κι-]. Vs. 5 τριάκοντα μνᾶν. Vs. 6 κἀπὸ τῶ βωμῶ ἀποϝη[λε-] cf. n. 118. Vs. 7 [τὸ]ν πρόξενον vel [τὼ]ν προξένων καὶ τοὶρ? ϝάδ[εσι?]. Vs. 8 [ἔ]δοξε καὶ τοῖ δάμοι. Vs. 9 Τιμοκράτει πωλεῦσ[θαι] vel πωλησ-. Vs. 10 Ξταρὼ ἄνδρε vel ἀνάρε (n. 119 ἀνάρας?) δύο. Vs. 11 -κοντα [θ]ετυιὼ τὰ δίκα[ια]. Vs. 12 [τ]ὰ σκευά τε τιμάσταν, i. e. τιμάσθων. Vs. 13 τάρεται? (vel ἄρηται) καὐτοὶ οἱρ καί. — Littera canina, quae sigmatis vices obit, nec non vocabula quaedam, quae in titulis originis Eleae haud ambiguae (cf. etiam Add.) recurrunt, hunc titulum Elidi adiudicant.

118 Lamina aenea, 0.19 m. longa, 0.065 m. alta, quatuor foraminibus instructa, in complures partes fracta. Effossa est Olympiae intra prytaneum. Ectypis atque apographis Purgoldianis usus edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVIII p. 117 sqq., unde imaginem mutuor. Praeterea utor ectypo gypseo optimo.

Notae Purgoldii. Vs. 1 init. nihil deest. Vs. 2 init. una aut duae litterae possunt intercidisse. Vs. 5 littera a fine tertia potest fuisse K, quamquam nunc nihil certum est nisi hasta. Vs. 6 tertia littera videtur illa quidem esse T; sed verendum est ne lineae transversae specie oculos fallat fissura quam accepit lamina hoc loco violenter incurvata. Quae res si ita se habet, licet putare hanc litteram K aut P fuisse. Vs. 6 litterae ⟨ ᴎ et reliquae litterae in imagine umbra inductae fere evanidae sunt.

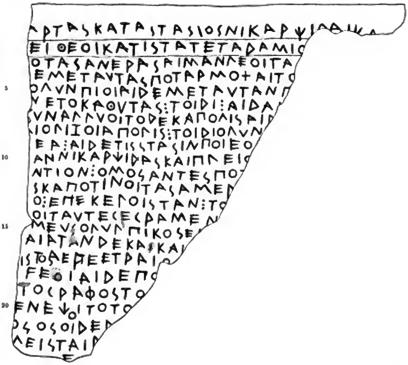
Varia lectio ex ectypo gypseo petita: vs. 5 litt. 4 a fine P; vs. 6 litt. 3 ⊦; reliqua omnia sunt certa praeter duas litteras vs. 6 interceptas. Vs. 6 fin. post O nihil video.

Ἀ ϝράτρα· τοὶς Ἀναίτο[ς] καὶ τοὶ[ς] Μεταπίοις φιλίαν (ἔχην) πεντάκοντα

ϝίτω. κἀπότα[ρ]οι κα πεδέοιαν, ἀπὸ τῶ βωμῶ ἀποϝηλέοιάν κα τοὶ πρόξενοι καὶ τοὶ μάντιες. αἰ τό[ν] ὅ[ρ]κον πα[ρ]βαίνοιαν, γνόμαν ταὶρ [ἀπ]ὸ ναῶ τὠλυπίοι.

Vss. 1. 2. Anaeti atque Metapii videntur fuisse civitatulae Elidis; nimis longe absunt Messapii Locrenses, quorum mentio est apud Thucydidem III 101. Kirchhoff ex similitudine reliquarum rhetrarum proponit: *ἁ ϝράτρα το(ῖ)ς Ἀναίτο[ις] καὶ το[ῖς] Μεταπίο(ι)ς;* deinde *φιλίαν (ἦμεν) κτλ.* Vs. 3 *ἐνπεδέω* ea vi qua Atticum *ἐμπεδόω.* Vs. 4 *ἀποϝηλέω* i. q. *ἀπειλέω ἀπειλῶ.* Vs. 5 sqq. Si quis (ni fallor proxenorum aut haruspicum) laeserit iusiurandum (quo cogebantur eos qui pacem turbassent a sacris excludere), iudicanto (*γνόμαν* i. e. *γνῶναι;* sed in titulo Damocratis *δόμεν* et similia) magistratus et sacerdotes templi Olympiaci (*οἱ ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ*).

119 Lamina aenea Olympiae reperta; margo superior servatus est; versus priores lineis distinguuntur; litterae ductu diligenti et ubique fere aeque lato incisae sunt. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 48 sq., usus ectypo et Furtwaengleri apographo. Imago tertia parte minor est quam aes.

Nota. Vs. 17. Scriba priorem scripturam correxit S pro A et P pro Γ incidens atque litteram O inserens.

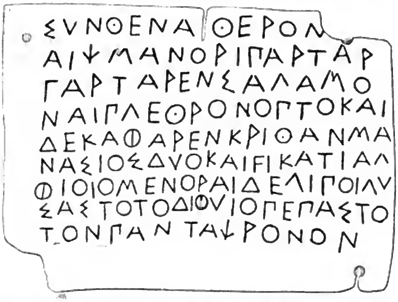
Vs. 1 [*ἁ ϝράτρα π*]*αρ* (cf. n. 110) *τᾶς καταστάσιος Νικαρχίδαι κα[ὶ τοῖς ϝαλείοις].* Vs. 2 [*ἀπ*]*οθέοι* (?) *κατίσταται ἢ τὰ* seu *ἐ(ν) τὰ* (i. e. *ἐν τᾷ*) seu *κατίσται τε τὰ δαμιο[ργ-].* Vs. 3 *-ο(ν)τας ἄνερας* (recentiore aetate Eleis terminatio acc. plur. III decl. erat *ες*), seu *τᾶς ἀ[μ]έρας,* cf. vs. 12, *αἰ μὰν λεῶι,* cf. Hesych. *λέωμι (leg. λεῷμι)· θέλοιμι ἄν.* Vs. 4 *-ι μετ' αὐτᾶς ποταρμόξαιτο.* Vs. 5 *Ὀλυνπίοι. αἰ δὲ μετ' αὐτὰν* (sive *αὐτᾶν*) *π-.* Vs. 6 [*ἀποτι*]*νέτω κα(τ)θυταὶς τοῖ Διί. αἰ δ' ἀ-.* Vs. 7 *συλλύοιτο δέ κ' ἁ πόλις. αἰ [δέ].* Vs. 8 [*σ*]*ιολάζοι* (?) *ἁ πόλις, τοῖ Διὶ Ὀλυν[πίοι].* Vs. 9 [*κ'*] *εἴα* seu [*γράφ*]*εα. αἰ δέ τις στάσιν ποιέο[ι].* Vs. 10 *-αν Νικαρχίδας καὶ πλεισ-.* Vs. 11 [*ἐνα*]*ντίον ὀμόσαντες ποτ-.* Vs. 12 *-ς κ' ἀποτίνοι τὰς ἀμπλ[ακίας]* seu *τᾶς ἀμέ[ρας].* Vs. 13 *ἐπῆκε* (i. e. *ἐφῆκε*) *λωΐσταν* vel *ὁποὶ κελοίσταν* (i. e. *κελεύσθην*). Vs. 14 *-οι ταύτη γεγρα(μ)μέν[οι].* Vs. 15 *-μενς* (*μεὶς*?) *Ὀλυνπικὸς ει-.* Vs. 16 *-μεσταν δέκα καί.* Vs. 18 *-ϝίοι. αἰ δὲ πο-.* Vs. 19 (cf. n. 110) [*αἰ δέ τις*] *τὸ γράφος τε[ῖ καδδαλέοιτο].* Vs. 20 [*κ'*] *ἐνέχοιτο τε[ῖ].* Vs. 21 *-ας. ὅσοι δέ-.*

120 Fragmentum marginis vasis aenei, 0.20 m. long., 0.02 m. lat., 0.003 m. crass., repertum Olympiae ab ecclesia Byzantina ad septentrionem et occidentem versus. Titulus in vasis parte exteriore inscriptus est ductu non adeo profundo parumque accurato quasi ab homine scribendi insueto. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVIII p. 65 sq.

Ἀλατυῆς καὶ Ἀκρ(ω)ρειοι ἀνέθεκαν. Utrumque oppidum satis notum; de prioris nomine cf. Strab. VIII 341: *τὸ δ' Ἀλείσιον* (Hom.) *ἐστι τὸ νῦν Ἀλαισυαίων* (sic. lib. A) *χώρα περὶ τὴν Ἀμφιδολίδα, ἐν ᾗ καὶ κατὰ μῆνα ἀγορὰν συνάγουσιν οἱ περίοικοι· κεῖται δὲ ἐπὶ τῆς ὀρεινῆς ὁδοῦ τῆς ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν;* Steph. Byz. *Ἀλήσιον, Ἀλησιεύς.*

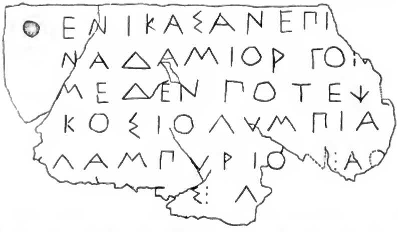
121 Lamina aenea, 0.001 m. crass., prope integra, reperta Olympiae, ab Alti in orientem; olim clavis parieti affixa erat, cui rei testimonio sunt foramina tria. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 158 sq., cf. Dittenberger, arch. Zeit. XXXVIII p. 69.

Σύνθη(κ)α, seu συνθη(κ)α, Θήρων[ι καὶ] Αἰχμάνορι πὰρ (cf. n. 110) τὰρ γὰρ τὰρ ἐν Σαλαμώνᾳ, πλέθρων ὀπτὼ καὶ δέκα. φάρην κριθᾶν μνασίως δύο καὶ ϝίκατι Ἀλφιώια μετρέ· αἰ δὲ λίποι, λυτράττω τῶ διφυίω· πεπάττω τὸν πάντα χρόνον. Si Theronem Aechmanori agrum locasse existimes, illud αἰ λίποι sit l. q. „si reliquetur," at homo privatus agrum vix elocaverit in perpetuum; quodsi malis putare agrum a republica Eleorum locatum esse Theroni et Aechmanori, αἰ λίποι intellegere possis l. q. „si quid residuum sit" atque λυτράττω et πεπάττω de duobus hominibus dicta sint (Att. -σθων). Vs. 3 Σαλαμώνα l. e. Σαλμώνη Strab. VIII 356, Σαλμωνία Diod. IV 68, in agro Pisaeo. Vss. 5. 6 μνασίως mensura frumenti; Hesych. μνασίον· μέτρον τι διμέδιμνον, Epiphan. de mens. et pond. II p. 178 B: μνάσις τούτων παρὰ Κυπρίοις μετρεῖται καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσιν· εἰσὶ δὲ [καὶ] μόδιοι σίτου ι' ἢ κριθῆς. Vss. 7. 8 λυτράττω τῶ διφυίω redimunto se duplici pretio.

---

122 Lamina aenea reperta Olympiae haud procul a Philippeo ad occidentem versus, supra et ad sinistram integra, a reliquis partibus mutila, fissuris laesa, 0.132 m. lat. et 0.074 m. alt. qua nunc est maxima, 0.001 m. crass. Ad sinistram foramen incisum est, quod clavum reciperet. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI p. 139 tab. XVII 2.

Not. Punctis notatae sunt lineae quae in marginem laminae incidunt. Omnes litterae bene perspicuae sunt praeter ultimam versus quinti.

Ἐνίκασαν ἐπὶ — —
να δαμιοργῶν [τοὶ ὀμόσαντες τὸν Δία]
μηδὲν ποτέχε[σθαι τοῖς πρὶν στυλα-]
κέτι Ὀλυμπία[ν —
Λαμπυρίων ἈΘ — —
— — ης Α — — —

Supplementis vss. 2. 3 non multum confido.

VIII.

TITVLVS ACHAICVS.

123 In cassidis in Alpheo repertae dextra parte; in Britanniam delatam possidebat B. Frere Londinensis. Ediderunt Rose, inscrr. Gr. vet. tab. VI 2 p. 58, et Boeckh, C. I. G. 30.

Ζενὸς Ὀλυνπίου. Scriptura tituli cum nulla congruit nisi cum Achaica ex titulis coloniarum nota. Itaque non visum est temerarium eum hic collocare.

IX.

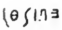
TITVLI BOEOTII.

124 *Tanagrae* in museo, lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 9.

[Ξ]άνϑιχος.

125 *Tanagrae* in museo, lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 13.

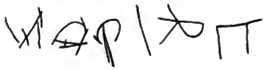
Ἐπὶ Σ[ϑεν — —].

126 Cantharus niger 0.145 m. altus, *Tanagrae* effossus et Athenas in museum societatis archaeologicae deportatus. Titulus legitur in taenia gilva, quae circa medium vas currit. Edidit Mylonas, bull. de corr. hell. II 1878 p. 539.

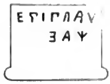
Δαλιόδωρος.

126a Titulus incisus in ventre canthari parvi *Tanagrae* reperti, qui servatur in museo Berolinensi. Exscripsi.

Πρίαων. Idem nomen occurrit in cippo Carystio musei Atheniensis (cf. e. g. Pervanoglu, die Grabsteine der alten Griechen p. 36) et in nota laterculi Aeginae reperti n. 555*a*.

127 In lapide quadrato ante ecclesiam B. Virginis in vico Vlokho, haud procul a *Tanagra*; litterae magnae rudem in modum sed profunde incisae sunt; exscripsit Leake. Leake, mus. crit. II p. 576 n. 6; Rose, inscrr. Gr. vet. p. 101 tab. XIII 2 n. 1; C. I. G. 1647; Leake, travels in northern Greece II p. 471 tab. XV 72; Le Bas, voy. arch. n. 575; cf. praeterea Keil, syll. p. 178. Sequimur Leakii itinerarium.

Ἐπὶ Π[ρ]αύχας. A nomine Πραύχος saepius obvio descendit femininum Πραόχη, Boeot. Πραύχα.

128 „Χλιμβοτσάρι" vocatur vicus quidam Albanensis medius fere inter *Thebas* et *Tanagram* positus sub colle, ubi arcis antiquae saxis quadratis exstructae haud exigua vestigia cernuntur. Aut hic aut apud vicum Bratsi, qui unius horae spatio abest ad orientem versus, antiquam urbem Εἰρέσιον vel Εἰλέσιον sitam fuisse putat Bursian Geogr. I 224[a] (Kaibel). In hoc vico lapidem in parte superiore (*a*) et in parte antica (*b*) perscriptum primus repperit Kaibel, Herm. VIII p. 425; in museum quod est in vico Scimatario transportatum iterum exscripsit Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 159; inde repetimus. Atque antici quidem lateris imago (*b*) cum ectypo a me collato optime congruit; superiore in latere (*a*) ectypum bene expressum lapidem docet esse magis corrosum, quam ut lineae et vulnera fideliter possint delineari.

a

b

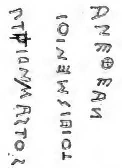

Var. lect. *b* Kaibel supra ΘƎ praebet VϹ, quas litteras charta ectypi non cepit. Idem omisit litteram ш in ectypo claram.

a Lectio nimis ambigua. *b* -πας ἀνέθε[κε]. Litteram E lapicida neglegenter repetiit.

129 Tit. *a* in dextro, *b* in sinistro femore statuae parvae aeneae repraesentantis virum nudum barbatum, qui sublata dextra hastam vel similem rem nunc perditam vibrabat. Repertum est hoc monumentum Chalcide in fundamentis castelli; nunc exstat in museo Berolinensi. Koehler, Mittheilungen des deutsch. arch. Inst. in Athen I p. 97 sqq. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 104 sq. Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 139 sq. Ex aere delineavi.

a *b*

Var. lect. *a* Kirchh.: N////M; equidem, quin inter N et M nihil interciderit, aere quam potui accuratissime examinato non dubito.

Πτωΐων Μάστος ἀνέθεαν τοῖ Ἱσμηνίοι. Apollini Ismenio Ptoion et Mastus dedicaverunt statuam viri pugnantis, ut significarent se ex pugna incolumes rediisse. Quum Thebis celeberrimum fuerit templum Apollinis Ismenii, quum Boeotica forma sit ἀνέθεαν (cf. bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 et Archaeol. Mittheil. III p. 86; ἀνέθειαν n. 144; recentiores tituli praebent ἀνέθιαν, C. I. G. 1588, Keil syll. p. 69 X 1), quum Ptoionis nomen optime conveniat Boeotio: statua Thebis nescio quo casu Chalcidem videtur ablata esse. De spiritu aspero qui est in Ἱσμηνίοι cf. n. 286.

130 In vase fictili mutilo, quod *Tanagrae* repertum est. Cumanudes, Athen. III p. 169; Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 160. Exscripsit Lolling. Ectypum contuli.

Θηρίπ(π)ιον, mulier.

131 In cippo *Tanagrae* eruto, 0.77 m. alt., 0.40 m. lat., 0.45 m. crass. Kaibel, Herm. VIII p. 427; Cumanudes, Athen. III p. 168; Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 158, unde repetimus, collato ectypo. Exscripsit Lolling.

Ἐπὶ Ϝεκαδάμοε ἐμί.

132 *Tanagrae* in museo, lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 6.

Ἐπὶ Καλ(λ)ιθε[ρ]ίδι ἠμί.

133 Cippus *Tanagraeus* tofinus aëtomate ornatus, infra et ad dextram mutilus, 0.30 m. alt., 0.36 m. lat., 0.48 m. crass. Ediderunt Cumanudes, Athen. IV p. 297, et Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 159, unde mutuor. Exscripsit Lolling; ectypum contuli.

Var. lect. Cum. ἐπὶ Φσιγα ...; Lolling |ΕΠΙΘ//ΕΓΟ///|. Litterae ΘR quum in ectypo tum teste Roberto in lapide incertae sunt.

Ἐπὶ Ψίγα[νι]?

134 Lapis *Tanagraeus* 0.35 m. alt., 1.00 m. lat., 0.24 m. crass.; in summo lapide cavum curvum. Cumanudes, Athen. IV p. 297; Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 159. Exscripsit Lolling. Ectypum contuli.

Ἱπ(π)άρχα.

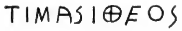
135 In marmore *Tanagrae* effosso. Kaibel, Herm. VIII p. 427 n. 31; Cumanudes, Athen. III p. 168. Exscripsit Lolling.

Not. Signa lacunae addidimus ex Lollingii apographo.

Ἐπὶ Λυσανίας Ἰαρίδα[ο].

136 Lapis marmoreus caeruleus e regione *Tanagrae* oriundus, nunc in vico Scimatario in aula ecclesiae S. Taxiarchi; edidit Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 160. Etiam Lolling exscripsit.

Τιμασίθεος.

---

137 Lapis calcarius, forma cistae, *Tanagrae* effossus, 0.50 m. alt., 0.70 m. lat., 0.32 m. crass. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. IV p. 296; utor apographo Lollingii.

ΑΘΑΝΟΛΙΤΙΣ

Ἀθανόγιτις.

---

138 Lapis calcarius, *Tanagrae* effossus, 0.58 m. alt., 0.35 m. lat., 0.15 m. crass. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. IV p. 297. Exscripsit Lolling.

ΘΡΑΙΚΙΑ

Θραικία.

---

139 *Tanagrae* in museo, lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 10.

Θιομνάστα.

---

140 Lapis *Tanagraeus*; exscripsit Lolling.

|ΒΕ..ΙΑΣ|

Ἑ[ρμ]ίας.

---

141 Lapis *Tanagraeus*, qui in museo servatur, 0.15 m. alt., 0.24 m. lat., 0.24 m. crass.; in summo lapide incisum est cavum quadrangulum. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. IV p. 297. Exscripsit Loeschcke.

Ἐπὶ Ἀθανοδώρα[ι].

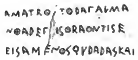
142 In vico Chlembotzario (cf. n. 128) inter *Thebas* et *Tanagram*; lapis rudis in domo privata. Kaibel, Herm. VIII p. 425 n. 26.

ΘΙΟΤΕΔΙΑ

Θιοτί[λ]ια, pro Θεοτίλεια.

---

143 Lapis calcarius oblongus, repertus in radicibus Cithaeronis montis prope vicum *Crecucium*, ad occidentem viae quae Athenis fert Thebas; nunc servatur Thebis in museo. Versus inter se plus 0.06 m. distant. Ed. Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 1, Cf. Kaibel, mus. Rhen. XXXIV p. 197 n. 756a; Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 134 sqq.

[Δ]άματρο[ς] τόδ' ἄγαλμα [ὁ δεῖνα ἵστατον ἀπαρχὰν]
[ἱ]ιθᾶδε γ[ᾶ]ς, ὁράοντι σε[βάσμιον — ◡◡ — ◡̄].
[Τ]ισαμενὸς Κυδάδας καὶ [— — ἐποησάταν].

Artificum titulus haud scio an fuerit soluta oratione conceptus. Nomen Κυδάδας Tisameno adiectum potest esse gentilicium. Kaibel sic versus refinxit: [Δ]άματρο[ς] τόδ' ἄγαλμα — [ἱ]ιθᾶδε γ' [εἰ]σορέοντι σί-[βας θέσαν ἄνδρες εἶδε·]

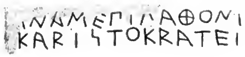
144 Lapis *ibidem* repertus, nunc servatur Thebis in museo; titulus ad dextram est integer. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 134 sqq.

— — ἀνέθειαν ταῖ Δάματρι.

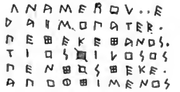
145 Anaglyphum eximiae artis vetustioris, cuius superior pars fracta periit, *Thespiis* (Eremocastri) repertum, mox Athenas in museum publicum delatum. Incedunt duo viri nudi ad dextram versi quorum de humeris vestis suspensa est. Infra legitur titulus tam bene conservatus, ut de nulla littera dubitari possit. Edidit Kaibel, Herm. VIII p. 417 sq. Cf. Cumanudes, Athen. IV p. 110; Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 151 sq., Kirchhoff, Stud. [3] p. 134 not., Koerte, Mittheil. des deutsch. Inst. zu Athen III p. 311 tab. XV. Utimur ectypo gypseo musei Berolinensis.

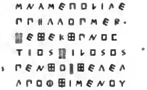
Μνᾶμ' ἐπὶ Γάθωνι κἀριστοκράτει. Nomen antea incognitum Gathonis a verbo γήθω videtur originem ducere. In epigrammatis posuit Kaibel, n. 485; atque sermo est poëticus, metrum nullum.

146 Inter vieam Palaeopanagiam et vallem Musarum, ex *Thespiarum* parietinis horae itinere ad occidentem versus, lapidem quadratum mediocris magnitudinis muro posteriori ecclesiae semirutae S. Blasii (vel teste Rossio B. Virginis) insertum repperit Ross a. 1833 et exscripsit. Idem a. 1845 iterum eo devertens vidit lapidem, quum aedificium refectum esset, adeo calce illitum, ut litterae iam non possent dignosci. Ross, epist. epigr. ad Boeckhium p. 11; Keil, arch. Anz. 1850 n. 21. 22 p. 208; Meineke, arch. Zeit. 1851 n. 25 p. 285. Postea tectorium magnam partem a lapide videtur discessisse; nam Schillbach, qui a. 1857—1859 in Graecia versabatur, titulum denuo exscripsit. Ex eius apographo edidit Keil, Jahrb. für Phil. Suppl. IV p. 533 sqq.; cf. praeterea Cauer, del. inscrr. Gr. n. 112, Kaibel, epigr. Gr. n. 486. Repetimus Rossii exemplar ex diario, Schillbachianum ex Keilii editione.

Ross.

Schillbach.

Μνᾶμ' ἐπ' Ὀλ..είδαι μ' ὁ πατὴρ [ἀν]έθηκε θανό[ν]τι
Ὀπ[θ]ίλος, ο[ἵ] πένθος θῆκε[ν] ἀποφθίμενος.

Vs. 1. Non contigit ut nomen probabili coniectura restitueretur; in diphthongo ει, quamquam orta est contractis vocalibus ε et ι, per simplicem vocalem E scripta non est quod haereas; similia enim non ita raro in titulis sat vetustis occurrunt, cf. Διοκλεῖδα n. 13, Κλειτός n. 30, Φιλοκλεῖδας n. 339, Ἀριστοκλεῖδης n. 372[38], Νικοκλείδης ibid.[214] (Lenorm.); Corinthiaci tituli antiquissimi nihil ad rem. Vs. 2 vocalis ι duabus lineolis parallelis expressa est. Vss. 2. 3. Noli praeferre faciliorem correcturam [ἐ]πέθηκε, nam ad hoc verbum addi dativum, non praepositionem ἐπί c. dat. recte monet Kaibel. Vs. 4 necessario nomen patris scriptum fuit reiciendaeque eorum sunt coniecturae, qui adiectivum φίλος agnoscere sibi videbantur. In iis quae sequuntur quamvis invitus facere non possum quin duo apographa in erroris insimulationem vocem, quoniam littera Ϟ, quam tradunt vs. 4 fin., commodam sententiam admittit nullam.

147 *Thespiis* hunc titulum a se a. 1859 descriptum esse affirmat Lenormant, mus. Rhen. 1866 p. 400 n. 272.

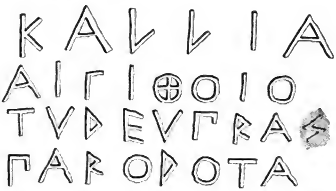
Θεοδέκτας.

148 *Thisbae* (Cacosii) in lapide longo angusto qui domus parieti infixus est; ex Leakii apographo fluxerunt quotquot exstant editiones tituli. Leake, mus. crit. II p. 577; Rose, inscrr. Gr. vet. tab. XIII 2 n. 10; C. I. G. 1592; Leake, travels in northern Greece II p. 513 tab. XX n. 94; Le Bas, voy. arch. n. 374. Repetimus exemplar ex Leakii itinerario.

—τ..ν]δ' ἀνέθηκεν Ἀθάναι, fragmentum versus.

149 In vico Mazio (*Haliarti*) in ecclesiae S. Constantini muro orientali. Exscripserunt Lolling et Io. Schmidt, qui edidit in Mittheilungen des deutschen Inst. zu Athen V p. 132 et ectypum nobiscum communicavit.

Var. lect. Vs. 3 Schmidt omisit litteram Ϟ a Lollingio exscriptam, in ectypo obscuram.

Genetivus AIΓIΘOIO, si modo flexus est a casu recto Αἴγι(θ)θος = Αἴγισθος, non utitur terminatione dialecti Boeoticae usitata; sequitur ut titulus sit metricus: Καλλία Αἰγί(θ)θοιο. τὺ δ' εὖ πρᾶσ(σ)', [ὦ] παροδῶτα. Videtur igitur hoc esse colloquium viatoris et Calliae mortui: vocat viator Calliam, Callias viatorem valere iubet. Vs. 3 fin. litteram O fugisse oculos eorum, qui titulum descripserunt, persuasum habeo; quae res ut diiudicetur, ectypum quidem dextrorsum non longius pertinens nos non adiuvat. Potuit autem illa facile fugere speculatores, quia, ni fallor, lapicida litteras ϞO vel ϞϞO primo omissas reliquis litteris στοιχηδὸν dispositis adiecit forma minore. Πρᾶττε pro πρᾶττε et ipsam epicam dialectum sapit aeque atque genetivus Αἰγί(θ)θοιο. Vs. 4 παροδῶτα i. q. παροδῖτα.

150 In lapide quadrato nigro, reperto a. 1834 *Lebadeae* ad fontem cui nomen Ἄγκας, ad sinistram integro, ceterum truncato; inscriptio admodum est oblitterata. Ex Koehleri apographo edidit Boeckh, C. I. G. 1678 *b*; hinc repetiit Le Bas, voy. arch. n. 785; cf. Keil, syll. p. 194. Alterum exemplar exstat in ephemeride arch. n. 2409, tertium in Rossii diario. Exhibemus omnia.

C. I. G.	*Ephem.*	*Ross.*
ΛΕΒΑΔΕΑ.Ο..ΚΕΦΟΑΛΟ	Ε....ΛΑ..Α.	....
ΑΠΟΤΑΣΕΥΔΟΚΑΣ	ΑΠΟΤΑΣΚΕΡΡΟΚ	ΑΠΟΤΑΚΕ.ΔΟΚ
ΑΣΥΟΝΤΕΣΕΜΠΕΔΔΕ	ΑΡΙΟΝΤΕΣΕΜ..	ΑΔ.ΟΝΤΕΣΕΜ
ΣΕ++ΙΠ......	Σ..Σ..Π.Ν.	
5 ΘΕΟΚ..........	5 Φ.Ο.Κ	In versibus qui sequuntur Ross agnovit + et Θ.
ΕΠΛΛ	.ΠΚ..	
	..Ο.Κ	

Λεβαδε — — — — — — — —
ἀπὸ τᾶς ἰ[σ]δοκᾶς — — — —
ἄρχοντες· ἐν πε[λτοφόρας ἀπογράψαντε]
Δίξξιππ[ος]
5 Θεοκ[λῆς] vel sim.
Ἐπ[αμείνων] vel sim.

Vs. 2 Boeot. ἰσδοκά i. q. Att. ἐκδοχή, successio. Vs. 3. De peltophoris vide Le Bas, voy. arch. Aegosth. n. 4 n. 5 n. 7 *a*, Ἀθήναιον I p. 490 sqq., III p. 490 sqq., IV p 215, Keil, syll. IV, Rangabé n. 1315. Vs. 4. Δίξξιππος, cf. Διξξίππα in tit. Chaeron. C. I. G. n. 1608 vs. 6 et vs. 17 (?) et ψάφιξξιν infra in tit. Locrensi n. 321; cf. praeterea Keil, syll. p. 237 fin.

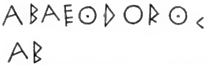
151 *Acraephiae* (Carditzae) in pila aediculae S. Georgii. Exscripsit Lolling.

ΚΡΙΤΟΝΚΑΙΘΕΙΟΣΔΟΤΟΣΤΟΙ
ΔΙΤΟΠΟΡΕΙ

Κρίτων καὶ Θειόσδοτος τοῖ Δὶ τώπατρῖ.

---

152 In marmore caeruleo *Tanagrae* reperto; litterae lineis tenuibus sunt incisae. Ediderunt Cumanudes, Athen. III p. 168, et Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 159. Exscripsit Lolling. Ectypum contuli.

Ἀβαιόδωρος. Lapicida primum inferiore loco nomen exarare coepit, mox consilium mutavit. Nomen ducitur ab Apolline Abaeo.

---

153 In marmore longo nigro, invento prope ecclesiam dirutam S. Parasceves decem minutarum iter distantem a vico Audritza in via quae Thebas fert. Titulus rudi arte incisus, sed non adeo male servatus est, lapis infra et ad dextram est mutilus. A templo Bacchi, quod erat *Tanagrae*, eum illuc allatum esse inde collegit Leake, quod in ruderibus templi multos lapides eiusdem generis repperit. Exscripsit Leake. Edd. Leake, mus. crit. II p. 576; Rose, inscrr. Gr. vet. p. 101 tab. XIII 2 n. 2; Boeckh, C. I. G. 1599; Leake, travels in northern Greece II p. 470 tab. XV 71; Le Bas, voy. arch. n. 573. Sequimur Rosium.

Αἰσχρώνδας Αἰγίτ[ας vel sim.] Διωνύσοι. Cum nomine Aegitae cf. Βοκίτης, Ἱππότης, Λυκίτας.

154 *Tanagrae* in museo, lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 16.

Ἐπὶ Πολυκράτει ἠμί.

---

155 *Tanagrae* in museo, lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 12.

Ἐ[πὶ Ἀ]μεινοκλείαι.

---

155 *a* Lapis tofinus in inferiore parte vix caesus, quem *Tanagrae* effodit Erneris. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. V 1881 p. 64.

ΕΠΙΠΥΛΙΜΙΑΔΑΕ

Ἐπὶ Πυλιμιάδαι.

---

156 Lapis calcarius *Tanagrae* effossus et in museum illatus, 0.30 m. long., 0.21 m. lat., 0.15 m. alt. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. III p. 168, maiusculis Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 11. Exscripsit Lolling.

Var. lect. Quinta littera Cumanudi et Lollingio est Κ.
Ἐπὶ Ὠκίβαι.

157 Lapis niger, 0.85 m. longitudine, 0.80 m. latitudine, 0.35 m. crassitudine, erutus *Tanagrae*, nunc in vico Scimatario in museo. Typis minusculis ed. Cumanudes, Athen. IV p. 213. Exscripsit Loeschcke.

OS	AOΘΘIDAS	ΨABAS	KOERANOS
OS	MISSOIDAS	AISΨINAS	AΦRODITOS
DAS	SAMIAS	ΓYRRAIOS	SAΛYΘINIDA
ΨOS	ΓYΘANΛEⱵOS	AKYⱵⱵE *vac.*	SAYΛENES
A ⁻EDES	ARISSTODAMOS	FERΛAENETOS	EYKⱵIDAS
MOEKIΨO.	ΨARONDAS	ΦAⱵARIS	DAMO+ENOS
ARISSTOΘΘENOS	EYAΛONTIDAS	ERATON	ΨARONDAS
DIOΓOMΓOS	ⱵAKRIDION	AMINOKⱵEES	KAΦISOΦAON
DAⱵIADAS	DAMOMEⱵON	MATRON	KAⱵⱵIKRATES
ABAEODOROS	DIAKRITOS	ONATORIDAS	FISOKⱵEES
ⱵAKON	MEⱵITON	ΦIⱵOΨARES	ΨOERIⱵOS
ΓAYSANIAS	MORYΨIDAS	AΓOⱵⱵODOROS	SARRAⱵOS
ΓIΘARΨOS	BAΨΨYⱵIDAS	MEΛΛIDAS	ΛORΛOS
DAMOTIMOS	ARIOMNASTOS	HISSTIAIDAS	AΓOⱵⱵODOROS
NIKIAS	MEΛAⱵINOS	ΘEOΞOTOS	BYⱵIA
ΦANODAMOSI	ERETRIEYS		AMEΨ.. OS
ΨNNOSIERET	RIEYS		

Var. lect. Cumanudes: vs. 2 Μισσθίδας, vs. 3 Πύρπλλος, vs. 4 ..κχος, Ἀκύλλι[ς]?, vs. 5 Ἀρ[ιστο]τίλας, vs. 6 Μοίριχος, vs. 7 Ἀριστόθοινος, v. 15 Βυλι[δ]α[ς], vs. 16 Ἀμει[νιππ]ος, vs. 17 [Ε]ὔνικος.

. . ος	Γοθθίδας	Χάβας	Κοίρανος
. . ος	Μισσθίδας	Αἰσχίνας	Ἀφρόδιτος
. . δας	Σαμίας	Πυρραῖος	Σαγυθινίδα[ς]
. . . κχος	Πυθάγγελος	Ἀκυλλῆ	Σαυγένης
Ἀρ[ιστο]τίλης	Ἀριστόδαμος	Ϝεργαίνετος	Εὐκλίδας
Μοίριχος	Χαρώνδας	Φίλαρις	Δαμόξενος
Ἀριστόθοινος	Εὐαγοντίδας	Ἐράτων	Χαρώνδας
Διόπομπος	Λακριδίων	Ἀμινοκλέης	Καφισοφάων
Δαλιάδας	Δαμομέλων	Μάτρων	Καλλικράτης
Ἀβαιόδωρος	Διάκριτος	Ὀνατορίδας	Ϝισοκλέης
Λάκων	Μελίτων	Φιλοχάρης	Χοιρίλος
Παυσανίας	Μορυχίδας	Ἀπολλόδωρος	Σάρβαλος
Πίθαρχος	Βακχυλίδας	Μεγγίδας	Γέργος
Δαμότιμος	Ἀριόμναστος	Ἱστιαίδας	Ἀπολλόδωρος
Νικίας	Μεγαλῖνος	Θεόξοτος	Βυλι[δ]α[ς]
Φανόδαμος Ἐρετριεύς			Ἀμει[νιππ]ος
[Ε]ὔνικος Ἐρετριεύς			

Lapis in eo monumentis sepulcralibus Tanagraeis est similis, quod ut multa ex his (cf. Cumanudes qui, postquam edidit eos titulos qui nobis sunt n. 130. 131. 135. 152. 156. 164. 169. 172. 223. 264 *a*. 266. 306 *a*, addit: οἱ πλεῖστοι τῶν λίθων τούτων ἔχουσιν ἄνω κοίλωμα ἢ τετράγωνον ἢ στρογγύλον; cf. praeterea n. 134. 141. 306 *b*. *f*) supra continet cavum ovatum ad libationem, opinor, idoneum. Quodsi in polyandrio collocatus videtur fuisse, non alienum est cogitare de eis Tanagraeis et Thebanis, qui a. 426 ibi mortem occubuerunt; Eretrienses vero duos in partibus Boeotiorum huic pugnae interfuisse non est absonum, praesertim quum neuter eorum Ionica fuerit origine; cf. Strab. X C 448: ἐποίκους δ' ἔσχεν ἀπ' Ἤλιδος, et nomen Χαρίδαμος in nummo apud Mionn. Suppl. IV p. 364, Ahrens dial. Aeol. p. 229. Vs. 4 Ἀκυλλῆ. En singularis quaedam dialecti Boeotiae neglegentia, quae admittit nomina mascula desinentia in consonam duplicem subiecta vocali η seu recentiore aetate ει; cf. Φραστῆ in titulo Thisbaeo n. 209, Κυδιλλῆ in tit. Orchomenio n. 258, Πτωϊλλῆ in tit. Thebano n. 300, Πτωϊλλεῖ in tit. Orchomenio bull. de corr. hell. IV p. 80, Πουθιλλεῖ ibid. p. 77, Ϝαστιουλλεῖ ibid. p. 81, Βουκαττεῖ ibid. p. 81, Ξεννεῖ in tit. Tanagraeo, Ἀθην. IV p. 295, Μειννεῖ in tit. Thebano n. 300, Τιμιλλεῖ in tit. Orchomenio, Keil Syll. n. II, cf. p. 9 fin., Εἰρωϊλλεῖ in tit. Copaeo C. I. G. 1574 Le Bas 599, --ιππεῖ in tit. Orchomenio, bull. de corr. hell. III p. 453. Haec mihi videntur nomina blanda ex longioribus compositis correptione orta; in eandem opinionem incidit Blass, miscell. epigraph. p. 10 sq.

158 Lapis *Tanagraeus*, exscripsit Lolling.

|MNASIOI|

Μνασίθ[εος].

159 *Thebis*, lapis exilis sepulcralis, repertus loco suburbano cui nomen Pyri; nunc in museo Thebano. Ediderunt Clon Stephanus, bull. de corr. hell. II 1878 p. 28 et Foucart, ibid. III 1879 p. 142.

EYΘYMIΨOS

Var. lect. Foucart omisit S.

Εὐθύμιχος.

160 *Thebis*, in domo privata. Exscripsit Lolling.

ΣΤΜΜΜΧΧ
ΘΕΑΓΕΝΕΣ

Θεαγένης. Supra alter titulus recentiore aetate exaratus est, Συμμ[α]χη.

---

161 *Thebis* in museo, lapis niger. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 590 tab. XXVI 7. Exscripsit Lolling.

Κ Α Λ Υ Ν Θ Ι Σ

Var. lect. Lolling Σ.
Καλυνθίς.

---

162 *Acraephiae* (Carditzae) in pila aediculae S. Georgii. Exscripsit Lolling.

////ΦΙΕΣΣΙΗΕΡΟΙΠΤΟΙ//////

[Ὀ]φίεσσι, ἡρωί Πτωί[οι]. Puta serpentes sacras in oraculo illo satis celebri alitas esse.

---

163 Lapis sepulcralis tofinus, *Tanagrae* repertus, in parte antica et in sinistri lateris margine sinistro perscriptus, 0.20 m. alt., 0.25 m. lat., 0.14 m. crass. Ediderunt Cumanudes, Athen. IV p. 297 et Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 160. Ectypum contuli.

Ἐπὶ Εὐξενίδα[ι]. In latere angustiore instituerat marmorarius nomen incidere; sed quum litteram Π a se omissam esse animadvertisset, partem anticam ad titulum delegit.

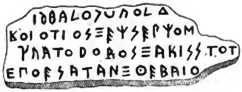
164 Lapis *Tanagraeus*, qui in museo servatur, 0.30 m. alt., 0.40 m. lat., 0.30 m. crass. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. tom. III p. 169, maiusculis Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 8. Exscripsit Loeschcke.

Var. lect. Loeschcke ΨΣ.
Ξενόκλια, pro Ξενόκλεια.

---

165 Hunc titulum, qui Delphis exstabat, unus exscripsit Dodwell et edidit in libro: a classical and topographical tour through Greece, II p. 509. Hinc Boeckh, prooem. lect. univ. Berol. hibern. 1821/22; Rose, inscrr. Gr. vet. p. 99 tab. XIII 1; Boeckh C. I. G. 25; Kirchhoff, Stud.[3] p. 130 not., p. 132 sq.

— — αλο[ς] ὁ Πολ[— — ἀνέθηκε] seu
ὁ δεῖνα —]αλω [τ]ὠπόλ[λωνι ἀνέθηκε]
Βοιώτιος ἐξ Ἐρχομ[ενῶ].
Ὑπατόδωρος Ἀ[ρ]ιστογ[είτων]
ἐποησάταν Θηβαίω.

Hypatodorum Ol. 102 floruisse auctor est Plinius XXXIV 19; quo tempore multo recentiorem existimare titulum vel iden non licet, quod Ol. 103. 2 Thebani Orchomenum diruerunt. Sed potest ille esse aliquanto vetustior; nam iam circa Ol. 98 Hypatodorum et Aristogitonem artem factitasse Pausaniae loco (X 10) nisus docuit Kirchhoff l. l. Idem angustioribus finibus aetatem tituli circumscribere studuit; nam quod Boeotium ex Orchomeno oriundum sese appellat dedicator, non simpliciter Orchomenium, inde ille efficit titulum assignandum esse ei tempori, quo Orchomenus foederi Boeotio intererat, i. e. cum non potuisse scribi eo spatio, quod intercedebat inter pacem Antalcideam et restitutionem foederis Boeotii. At potest ille nomen gentis addidisse, ne Arcas haberetur, cf. n. 362 τοῦ Κυπρίου τοῦ Σαλαμινίου, C. I. G. 2907 Κύπριος ἐκ Σαλαμῖνος.

---

166 *Plataeis* in ecclesia S. Nicolai in lapide Eleusinio quadrangulo, quem a. 1834 repperit Pittakis; edidit ephem. n. 2428.

ϜΙΛΙΧΣΙΔΡΙ

[Ϝ]ίλιξ Ἰδρί[ας]; cf. Ϝιλιξίων in tit. Orchom. bull. de corr. hell. IV 1880 p. 78.

167 *Thisbae* (Cacosii). Rangabé, n. 31 ex Prokeschii apographo; Keil, syll. LX*a* ex Rangabei Antiquitatibus et Rossii apographo; Le Bas, voy. arch. tab. VII 20 ex libro Rangabeiano. Exscripsit Lolling, cuius apographum cum Rossiano congruens atque adeo paulo perfectius repetimus.

ΣΤΟΙ..ΑΙΥΣΞΝΟΙΣΙΦΑΝΞΣΦΙΛΟ
ΣΠΟΤΑΡΙΣΣΤΞVΟΝΞΝΠΡΟΜΑΧΟΙΣ

[Ἀ]στοῖς καὶ ξείνοισι φανὶς φίλο[ς ἠδὲ ⏑ — ⏓]
[ὅ]ς ποτ' ἀριστεύων ἐν προμάχοις [ἔπεσεν.]

Idem initium versus hexametri habes in titulo Halicarnassio apud Bailium, fasc. II p. 73 (Le Bas n. 508): ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν. Versus herous exiens quomodo commode posset expleri, vidit Kaibel n. 487.

168 *Orchomeni*, in monasterio τῆς κοιμήσεως τῆς Παναγίας intra ecclesiam in lapide. Ediderunt Leake, mus. crit. or Cambridge classical researches, tom. II p. 579 n. 25; ex Leakii apographo Rose, inscrr. Gr. vet tab. XIII 2, n. 8. 9; Boeckh C. I. G. 1639; Leake, travels in northern Greece tom. II p. 152 et 154, tab. VIII 36; Rangabé n. 331; Keil, syll. p. 177; Le Bas, voy. arch. tab. VII 18 (ex Rang.), n. 633 (ex Leakio). Sequimur Leakium, itin.

ΕΠΙΒΑΚΕVFΑΙ
ΕΠΙΔΕΨΣΟΝΙ

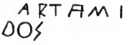
Var. lect.: Rang. Vs. 1 I pro F, vs. 2 I pro E.
Ἐπὶ Βακχύϝαι (?). ἐπὶ Δίξωνι.

169 *Tanagrae.* Edd. Cumanudes, Athen. III p. 169; Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 159. Exscripsit Lolling. Ectypum contuli.

Σαμίχα.

170 Lapis marmoreus caeruleus, in regione *Tanagraea* repertus, nunc in vico Scimatario in aula ecclesiae S. Taxiarchi. Edidit Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 160; etiam Lolling exscripsit.

Ἀρτάμιδος sc. hic fundus (cf. Foucart, bull. de corr. hell. II 1878 p. 515).

171 *Tanagrae* in museo, lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 590 tab. XXVI 15.

Φίτ(τ)αλος, cf. Le Bas, n. 489 vs. 8.

172 Lapis calcarius *Tanagrae* effossus, 0.35 m. alt., 0.23 m. lat., 0.07 m. crass. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. III p. 169; maiusculis Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 590 tab. XXVI 17. Exscripsit Lolling.

ΑRΝΕΣΙ+Α

Var. lect. Lolling P.
Ἀρνησίχα.

173 Cippus *Tanagrae* effossus, aëtomate instructus, 0.56 m. alt., 0.28 m. lat., 0.13 m. crass. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. IV p. 297. Exscripsit Lolling.

ΠVRRΙΝΟΣ

Πυρρῖνος.

174 *Tanagrae* in museo, lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 25. Exscripsit Lolling.

[Τελ]έμναστος.

175 Lapis *Tanagraeus*; exscripsit Lolling.

|ΜΕΝΕΚRΙΤΟΣ|

Μενέκριτος.

176 *Tanagrae* in museo, in cippo fusco 0.82 m. alt., 0.50 m. lat., 0.28 m. crass. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. IV p. 297. Exscripsit Loeschcke.

ΜΝΑΣΟΝ

Μνάσων.

177 *Tanagrae* in museo; cippus niger aëtomate ornatus, 0.75 m. alt., 1.08 m. lat., 0.16 m. crass.; altitudo litterarum 0.065 m. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. IV p. 297. Exscripsit Loeschcke.

ΑRΙΣΤΑRΧΟΣ

Ἀρίσταρχος.

178 *Tanagrae.* Exscripsit Lolling.

|·Ε·ΔΑΚΙΔΣ|

---

179 *Tanagrae.* Exscripsit Lolling.

— ΔΑΣ|

---

180 *Tanagrae.* Exscripsit Lolling.

— — ΔΑΣ|

---

181 In parvo cantharo *Tanagraeo* musei Berolinensis, litteris incisis. Exscripsi.

Nomen inchoatum ('Απαπο —?) is qui scripsit ad finem non perduxit.

---

182 Ad vicum Chlembotzurinm (cf. n. 128) inter *Thebas* et *Tanagram*; in colle vicino, magnum saxum. Kaibel, Herm. VIII p. 425 n. 27.

////////////////ΝΙ///Σ
ΟΝΑΣΙΜΟΙ

[ὁ δεῖνα] Ὀνασίμοι.

---

183 Dritzae, in vico inter *Thebas* et *Tanagram* sito, in ecclesia lapidem caeruleum, cuius per partem anticam currit fascia levigata titulum non mutilatum continens, primus exscripsit Ross; edidit idem in diario Morgenblatt, a. 1835 n. 209 p. 835, et in libro Koenigsreisen I p. 109, Keil in syll. LXII*l*, Le Bas n. 576. Postea lapidem in vico Scimatario in aula ecclesiae S. Taxiarchi exscripserunt Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 160, Lolling, Loeschcke, denique Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 3. Ectypon clarum misit Io. Schmidt.

Var. lect. Congruunt cum ectypo apographa Lollingii et Haussoullierii; minus recte Robert et Loeschcke tertio loco exscripserunt Υ, Ross in diario Ϙ; male Keil et Le Bas habent ΦΟΡΑΣ.

Βόϙας seu Βώϙας.

---

184 In vico Moricio (*Petrone?*), in ecclesia. Habemus ex Rossii diario.

ΦΙΛΟ+ΟΡΟΣ

Φιλόχορος. Suspicor in lapide esse Ψ.

---

185 In lapide ad sinistram fracto, apud fontem in radicibus *Messapii montis* ad viam quae Thebis Chalcidem fert. Keil, syll. LX*g* ex Rossii apographo; Le Bas, voy. arch. n. 574 ex sylloge. Habemus titulum in Rossii diario.

ΛΟΚΛΕΣ

[Δαμ]οκλῆς vel sim. Ad —κλῆς cf. n. 300 vs. 20 Πυραμοκλῆς.

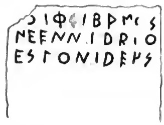
186 In vico Sialesio, qui in medio fere itinere inter *Thebas* et Phylen iacet, repertus est cyathus niger, cuius ad ansam titulus neu incisus et colore rubro illitus est. Kirchhoffio haec testatus est Phinticles professor Atheniensis.

ΒΕΛΦΙΣ

Βελφίς, forma Boeotica nominis Δελφίς; huius igitur mulieris vasculum erat.

---

187 In operculo sarcophagi ex lapide calcario subcaeruleo, eruti *Thebis* a. 1853 in Cadmeae clivo occidentali pone domos hodiernae urbis supra vallem Dirces. Titulus, litteris 0.05—0.06 m. altis inscriptus, est integer praeter primi versus initium. Exscripsit Bursian et edidit typis vulgaribus, bull. dell' inst. arch. 1854 p. XXXV; ex eius apographo Rangabé, n. 2275. Iterum exscripsit Vischer, epigr. und archaeol. Beiträge p. 47, tab. VI 5 (kleine Schriften II p. 70 sqq.); Bursiani apographum repetiit Keil, Jahrb. für Philol. und Paedag. nov. ser. suppl. IV p. 540. Sequimur Vischerum.

Var. lect. Vs. 1 Bursian, bull: ..Υ.ΙΛΑΟΣ, idem sec. Rang.: ///ΥΙΛΑΟΣ, idem sec. Keilium: ΙΙΥ.ΙΛΑΟΣ. Vs. 2 Bursian: ΜΕΝΝΙΔΑΟ. Vs. 3 idem ΕΣΠΟΝΙΔΕΥΣ.

--ἴ[δ]αμος Μεννίδαο Ἐσγονιδεύς. Vocem ἐσγονιδεύς Vischer interpretatus est unum e posteris, maluerim Ἐσγονιδεύς vel Ἐσπονιδεύς accipere nomen demoticum.

---

188 *Thebis* in uno e lapidibus, quibus compositum est pavimentum ecclesiae S. Eleusae. Ediderunt Rangabé n. 322; Keil, syll. LXVI*b*; Le Bas, voy. arch. n. 520.

ΔΑΜΑΤΡΙΟΣ

Δαμάτριος.

189 *Thebis* in museo, lapis niger, oriundus ex loco suburbano cui nomen Πυρί. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 590 tab. XXVI 24.

ΚΑΦΙΣΟΔΟΡΟΣ

Καφισόδωρος.

---

190 *Thebis*, loco suburbano, cui nomen Πυρί; in lapide exili sepulcrali. Edidit Clon Stephanus, bull. de corr. hell. II 1878 p. 28.

ΒΡΕΣΑΔΑΣ

Βρεσάδας.

---

191 *Thebis* in museo. Titulus in striis columellae inscriptus est. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 130 sqq.; accuratius exscripsit Lolling, quem sequimur.

ΔΙΟΜΟΛΟΙΟΙ
ΑΓΕΜΟΝΔΑΣΑΠΟΔΕΚΑ[...]

Var. lect. Foucart aliquot litteris male perspectis legit vs. 2. Ἀπαμώνδας Ἀγοραύς.
Δὶ Ὁμολωΐοι Ἀγημώνδας ἀπὸ δεκά[τας].

---

192 Cippus acroteriis ornatus, in Boeotia repertus, qui nunc asservatur in gymnasio Thebano. Edidit Kaibel, Herm. VIII p. 424 (cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 133 not.); exscripsit Lolling, quem sequimur.

ΑΝΤΙΨΑΡΙΣ

Var. lect. Kaibel Χ pro Ψ.
Ἀντίχαρις.

---

193 *Thebis* in museo; edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 142.

ΣΑΜΙΨΟΣ

Σάμιχος.

---

194 In vico τοῦ Ἀ. Θεοδώρου prope *Thebas*, marmor nigrum. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 142.

ΦΙΛΟΜΕΛΙΔΑΣ

Φιλομηλίδας.

195 Prope *Thebas* in aedicula τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 142 sq.

ΨΑΡΟΠΙΣ

Χαροπίς.

---

196 *Thebis* in suburbio cui nomen Πυρί; marmor nigrum. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 143.

ΦΙΛΟΨΑΡΙΔΑΣ

Φιλοχαρίδας.

---

197 In vico Moschopodio prope *Thebas*; marmor magnum e caeruleo nigricans in aedicula τῆς ζωοδόχου πηγῆς. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 143; exscripsit Lolling.

[.]ΑΡΑΔΡΙΝΟΣ

[Χ]αραδρῖνος.

---

198 *Thebis*, lapis sepulcralis repertus in coemeterio prope aediculam S. Lucae; nunc servatur in museo. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 143. Exscripsit Lolling, quem sequimur.

ΠΟΛΥΣΣΤΡΟΤΑ

Var. lect. Foucart bis Σ.
Πολυστράτα.

---

199 *Thebis* se hunc titulum a. 1859 descripsisse affirmat Lenormant, mus. Rhen. 1866 p. 401 n. 279.

ΙΣΜΕΝΟΚΛΕΣ

Ἰσμηνοκλῆς.
Quod spiritus asper desideratur, qui aetate antiquioris scripturae in stirpe Ἰσμην- non solent deesse (cf. n. 129 et n. 286), sufficit ad titulum, quem unus Lenormant testatur, in suspicionem vocandum. Nec offendit -κλῆς, cf. n. 185. 300.

---

200 *Plataeis* apud fontem, a parietinis urbis ad orientem versus. Exscripsit Lolling.

[..]ΕΣΙΠΠΟ[.]
ΕΠΙ
ΑΜΑΡΑΤΩ

[Ἀγ]ήσιππο[ς]. Subiectus est titulus recentior: ἐπὶ [Δ]αμαράτω.

201 Prope vetera *Leuctra*, in lapide, qui insertus est muro ecclesiae S. Petri, a tribus vicis qui τὰ Παραπουγγιὰ vocantur decem minutarum iter ad occidentem versus. Lapis ad sinistram est fractus. Edidit Decharme, arch. des miss. scient. 1867 p. 516 n. 24.

ASKASSTOΔAMOS

Decharme legit: - - ας Κασστόδαμος, collatis aliis nominibus praecipue Boeotiis a radice καδ ductis, Ἰακάστη Ἐπικάστη Κάδμος sim.

---

202 *Leuctris* a. 1858 se titulum exscripsisse narrat Lenormant, mus. Rhen. 1866 p. 400 n. 276.

KAΦIϟODOTOϟ

Καφισόδοτος.

---

203 Haud procul a parietinis *Thespiarum* in vico Eremocastro in muro ecclesiae; exscripsit Leake. Leake, mus. crit. II p. 577 n. 11; C. I. G. 1640; Leake, travels in northern Greece II p. 484 tab. XVII 79; Le Bas, voy. arch. n. 419. Sumimus titulum ex Leakii itinerario.

EΦIΠΠOϟ

Ἔφιππος.

---

204 In vico Eremocastro prope *Thespias*; lapis calcarius, qui in scalis domus Nicolai Χατζῆς locum gradus tenet. Edidit Ioannes Schmidt, Mittheilungen des deutschen Inst. in Athen V p. 130. Idem misit ectypum.

EΠIⱵIBVϟϟAI

Ἐπὶ Λιβύσσαι.

---

205 Titulus neglegenter incisus in margine vasculi, quod inferiore parte defracta nunc 0.07 m. altum est. Repertum est *Thespiis*, servatur Athenis in Varvacio. Edidit Mylonas, bull. de corr. hell. II 1878 p. 540.

DIONYϟIOϟA⊞⊞AⱵIOИ

Διονύσιος Ἀ[ρπ]αλίων[ι].

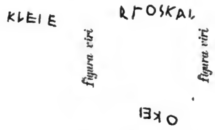
---

206 Alabaster 0.09 m. altus, qui repertus esse dicitur *Thespiis* et nunc exstat in museo Britannico; inter ornamenta picta incisus est titulus artificis. Edidit de Witte, bull. de corr. hell. II 1878 p. 551.

ΓAMEDEϟ EΠOEϟE

Γαμήδης ἐπόησε. Idem titulus colore pictus bis legitur in oenochoë musei Parisini (cf. de Witte l. l. p. 548 sqq.).

206a Cantharus parvus *Thespiis* repertus, nunc musei Berolinensis. In utroque vasis latere picti sunt terni viri; in altero titulus eis ascriptus dedita opera erasus, in altero servatus est. Litterae acu incisae sunt. Exscripsi.

Κλείεργος Καλοκ(λ)ῆι (sc. donavit). De nominibus, quae a Καλο- incipiunt, cf. Keil, Syll. p. 17, zur Syll. p. 647, Καλοκλῆς C. I. G. 1392. Non ausus sum scribere Καλοκ(κ)εῖ, quia ante terminationem hypocoristicam (cf. n. 157) non solet omitti altera consonantium.

---

207 Inter *Thisbam* et *Thespias* in muro ecclesiae prope vicum Tatezam; exscripsit Leake. Idem edidit, mus. crit. II p. 577 n. 14; Boeckh C. I. G. 1644; Leake, travels in northern Greece II p. 501 tab. XIX 86, unde repetimus; cf. Le Bas, voy. arch. n. 420; Keil, syll. p. 177.

ⱵEV.IИAϟ

Λευ[κ]ίνας.

---

208 *Ibidem*. Leake, mus. crit. II p. 577 n. 13; C. I. G. 1650; Leake, travels in northern Greece II p. 501 tab. XIX 85, unde titulum sumo; Le Bas, voy. arch. n. 417.

. . . . DIИOϟ

— — δινος.

---

209 Inter *Thisbam* et *Thespias*, in muro ecclesiae vici Xeronomi, a Thisba (Cacosio) circiter 9000 m. ad orientem versus. Leake, mus. crit. II p. 578 n. 17; Rose, inscr. Gr. vet. tab. XIII 2 n. 6 ex Leakii apographo; C. I. G. 1649 ex museo critico; Leake, travels in northern Greece II p. 501 sq. tab. XIX 90; Le Bas, n. 443 ex prioribus. Exscripsit Lolling.

ΦRAϟϟE

Nota. Litteras ϟE iam non apparere tradit Lolling.

Φραστῆ. Cf. not. ad tit. Tanagraeum n. 157. Quodsi Φραστῆ nihil aliud est nisi nominis a syllabis Φραστι- incipientis hypocorisma breve et concisum, iam intellegitur duplex σ bene se habere neque hic ullum esse locum duplici τ.

---

210 In vico Xeronomio, inter *Thespias* et *Thisbam*, in ponte. Titulus pertinet ad anaglyphum, quod repraesentat equitem. Exscripsit Lolling.

YEIRATEϟ

[Ἐ]χε[κ]ράτ[η]ς.

210a Titulus incisus in ventre lecythi parvae *Thisbaeae* musei Berolinensis. Exscripsi.

ΦΕ

ШΑΟΚΕ

Ε

ΠΟΙΜΑΝΟRΙDΑΣΜΕ

Ποιμανορίδας μ' ἐπέδωκε „insuper dedit." Quem supra inchoavit titulum Poemanoridas imperfectum reliquit. Ne quis nomine in alia Boeotiae regione celeberrimo motus incidat in coniecturam Ποιμαν[δ]ρίδας, litteram O certam esse testor.

211 In regione antiquae urbis *Coroneae* apud vicum Ἅγιος Γεώργιος eo loco qui nunc nominatur Πέντζια, in muro ecclesiae Taxiarchorum. Leake, travels in northern Greece II p. 134; ephem. a. 1838 p. 61 typis vulgaribus; Rangabé, n. 35 ex Prokeschii apographo; Keil, syll. XXXIX *d* ex Leakii et Rangabei editionibus et Rossii apographo; ephem. a. 1854 n. 2373; Rangabé, n. 2149 ex Naoumi apographo; Le Bas, voy. arch. n. 670 ex Keilii sylloge. Exscripsit Lolling. Exhibemus titulum ex Rossii diario.

ΦΟΙΣΙΑΣ

Var. lect. Leake ϯ et ϝ. Rangabé n. 35 et Lolling Λ; ephem. n. 2373 Λ. Rangabé n. 2149 Σ.

Φοισίας.

212 *Ibidem* in ecclesia Taxiarchorum. Keil, syll. LVII*b* e Rossii apographo; repetiit Le Bas, voy. arch. n. 673. Exstat in Rossii diario.

ΠΙΣΙDΟRΙDΑΣ

Πισιδωρίδας pro Πεισιδωρίδας.

213 In *eodem vico* in ecclesia S. Georgii. Ex Rossii diario.

|. ΟRΙΣ

[Δ]ωρίς.

214 *Lebadeae* in lapide muri meridionalis, in ima interiore turri castelli quod surgit supra fontes Hercynnae. Rangabé, n. 337; repetiit Keil, syll. LXVII*d*.

ΜΝΑΣΙDΙΚΟΣ

Μνασίδικος.

215 *Lebadeae* hunc titulum a. 1863 se exscripsisse contendit Lenormant, mus. Rhen. 1866 p. 401 n. 283.

ΚΑLLΙΝΙΚΟΣΣΤRΟΜΒΙΧΟ

Καλλίνικος Στρομβίχω.

216 *Lebadeae* a. 1863 hanc inscriptionem a se exscriptam esse affirmat Lenormant, mus. Rhen. 1866 p. 402 n. 284.

ΦΙLΟ+ΕΝΟΣΕVΠΟRΟ

Φιλόξενος Εὐπόρω.

217 *Orchomeni*, ubi nunc Σκριπού. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. IV 1880 p. 99.

ΕΠΑRΙΣΣΤΟΔΙΚΑΙ

Ἐπ' Ἀριστοδίκω.

218 Titulus *Acraephiae* (Carditzae) in lapide quadrato nigro, qui in pariete ecclesiae S. Blasii inclusus est, scriptus litteris magnis. Ephem. n. 787; hinc Rangabé n. 363 et Le Bas, voy. arch. tab. VII 22 et n. 595.

ΚΑΦΙΣΟDΟΤΑ

Καφισοδότα.

219 In summo margine canthari vernice atra illiti ex Boeotia oriundi. Apud Philemonem Atheniensem, qui Aeoni ephemeridi edendae praeest, exscripsit Schoell; edidit Kirchhoff, Stud.[3] p. 131. Utimur Schoellii apographo.

ϜΑRΕΣΕDΟΚΕΕVΠLΟΙΟΝΙΜΕ

Χάρης ἔδωκε Εὐπλοίωνί μοι. Versu trimetro dedicationem includere studuit Chares, sed male ei cessit.

220 *Tanagrae* in museo lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 5.

ΑΡΝΦΑLΚΕΙ

[Ἐπὶ] Ἀνφάλκει.

221 *Tanagrae* in museo; lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 589 tab. XXVI 2.

Ἐπ[ὶ] Ϙόρ[ακι] vel. sim.

---

222 In cippo *Tanagrae* effosso. Exscripserunt Kaibel, qui edidit Herm. VIII p. 427 n. 32, et paulo accuratius Lolling.

| O⊦VMΓIΨO///

Ὀλύμπιχο[ς].

---

223 Lapis niger *Tanagrae* erutus; typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. III p. 169; exscripsit Lolling.

E V T E ⊦ I A

Εὐτέλια, pro Εὐτέλεια.

---

224 *Tanagrae* in museo, lapis calcarius. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 590 tab. XXVI 21.

Κόρα[ξ]?

---

225 Lapis calcarius, *Tanagrae* effossus, 0.22 m. alt., 0.20 m. lat., 0.10 m. crass. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. IV p. 297; maiusculis Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 590 tab. XXVI 19. Exscripsit Lolling.

Var. lect. Lolling ≤.
Διονύσιο[ς].

---

226 Lapis *Tanagraeus*; exscripsit Lolling.

| E . . . ⊦ . R E T

Ἐ[πὶ] Φιλ[α]ρέτ[ω].

227 *Tanagrae*; superior pars cippi aëtomate ornati, ad dextram mutila, 0.18 m. alt., 0.20 m. lat., 0.13 m. crass. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. IV p. 297. Exscripsit Lolling.

| Ψ O I K . . . .

Var. lect. Cum.: Χοιρ . . ; at K in lapide esse plane testatur Lolling.

---

228 Lapis *Tanagraeus*; exscripsit Lolling.

| T I D O T A |

[Ἀν]τιδότα.

---

229 *Tanagrae*. Exscripsit Lolling.

| D O D |

---

230 *Tanagrae*. Exscripsit Lolling.

M Ɛ M Ɛ K ⊦ A

Nota. Utrum quinta littera sit K an Σ, item utrum septima sit A an Ɛ, Lolling videtur dubitasse.
Με[ν]έκλ[ι]α, pro Μενέκλεια, vel Με[ν]εκλέ[ης].

---

231 *Tanagrae*. Exscripsit Lolling.

— — R A —

---

232 *Tanagrae*, in tabula magna fictili. Exscripsit Lolling.

D A

---

233 *Tanagrae*. Exscripsit Lolling.

| O ⊦ R *vac.* |

---

234 Lapis niger *Aulide*, ubi nunc Rhitzona, repertus; servatur Tanagrae in museo. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 590 tab. XXVI 23.

Μυλλιχιδάων?

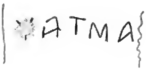
235 Apud vicum Chlembotzarium (cf. n. 128) inter *Thebas* et *Tanagram*. Kaibel, Herm. VIII p. 425 n. 28.

E I K A D I O N

Εἰκαδίων.

---

236 Dritzae, inter *Thebas* et *Tanagram*, in ecclesia; habemus titulum in Rossii diario; idem edidit in Morgenblatt a. 1835 n. 209 p. 835 et in libro Koenigsreisen I p. 109; Keil, syll. LXII*m*; Le Bas n. 577.

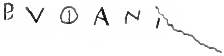
237 *Harmae*, in stela parva rudi, aëtomate instructa. Keil, Jahrb. für Philol. Suppl. IV p. 600 ex Rossii apographo; indidem nos.

H I A R O N

[ʽ]Ιάρων.

---

238 *Harmas* in ecclesia. Keil, ad syll. p. 600; nos ex Rossii diario.

[Ε]ὐφαν[τος].

---

239 In vico Darimario, qui a *Thebis* in via, quae Athenas fert, duobus fere miliariis Germanicis distat; lapis niger in ecclesia Taxiarchorum. Exscripsit Lolling.

Φιλοξενί[δας].

---

240 In stria columnae truncatae repertae *Thebis* in domo Kelartzii. Ex Iatridis apographo edidit Rangabé n. 321; hinc petiverunt Keil, syll. LXVI*a*, Le Bas, voy. arch. tab. VII 21.

Lectio ambigua.

---

241 *Thebis* in lapide pavimenti ecclesiae S. Eleusae. Rangabé n. 323; Keil, syll. LXVI*c*; Le Bas, voy. arch. n. 538.

F Γ A I K A

[Ἐπ]ά[λ]κα?

242 *Thebis* in lapide albo marmoreo, qui olim erat in ecclesia S. Theodori, nunc exstat in museo. Rangabé, n. 324 ex Xanthi apographo; ephem. n. 843; Keil, syll. LXVI*d*; Le Bas, voy. arch. n. 537. Repetimus delineationem ex ephemeride, quacum apographum Lollingianum bene congruit.

Var. lect. Rangabé et qui eum sequuntur: ΓΑ<ΙΡΗΕΑ.
Πασίκλεια.

---

243 In basi lapidis albi, reperta a. 1841 in septentrionali *Thebarum* parte. Ephem. n. 844, unde titulum repetimus; congruit exemplar Rangabei, n. 366.

[Ε]ὐπραξία.

---

244 *Thebis*, in museo. Exscripsit Lolling.

D A I M A Χ A

Δαιμάχα.

---

245 *Thebis* in aedicula extra urbem, cippus marmoreus albus. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 143.

A Y T O K R A T E I A

Αὐτοκράτεια.

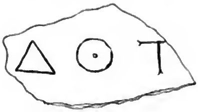
---

246 Anaglyphi pars sinistra, in qua conspiciuntur Hercules cum viro et muliere, reperta in *Thebarum* suburbio cui nomen Πυρί, tum venit in museum Thebanum. Supra anaglyphum exaratus est titulus et ipse ad dextram mutilus. Ediderunt Decharme, archives des missions scientifiques 1867 p. 503, et Wilamowitz, Herm. VIII p. 431; exscripsit Lolling.

E Y M E D E //////

Var. lect. Pro D Wilamowitz ∇, Lolling ▷.
Εὐμήδη[ς].

247 In fragmento lapidis *Thebis* reperto. Ephem. n. 846; Le Bas 566.

Fragmentum nominis in -δοτ[ος] seu -δότ[α].

247a Titulus acu incisus in margine exteriore canthari parvi nigri reperti in sepulcro prope *Plataeas*. Servatur Piraeei in collectione privata. Edidit Hauvette-Besnault, bull. de corr. hell. IV 1880 p. 547.

Γοργίδαό ἠμι.

---

248 *Leuctris*, in muro ecclesiae S. Petri (cf. n. 201). Rangabé, n. 2051; Decharme, arch. des miss. scient. 1867 p. 516 n. 23, unde titulum sumimus.

ΦΙΘΟΝ

Var. lect.: Rang. ΦΙΘΘΝ.
Φίθων.

---

249 *Leuctris*; in medio vicorum Παραπουγγιῶν, in muro ecclesiae τῆς ἁγίας παρασκευῆς. Vidit Ulrichs, annali 1848 p. 41, Reisen und Forschungen II p. 105; exscripsit Lolling.

| ΤΛΕΠΤΟΛΕΜ

Τληπτόλεμ[ος].

---

250 *Thespiis* (Eremocastri), in domo; litterae graciles. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. III 1879 p. 382.

FEIAPINO

ϝειαρίνω vel ϝειαρῖνο[ς].

---

251 In fragmine, quod a. 1834 *Thespiis* repperit Pittakis; ephem. n. 2442.

ΡΟΝ

251a In cantharo parvo *Thespio*, litteris incisis. Exscripsi in museo Berolinensi.

Titulus est integer.

---

252 In vico Tateza, inter *Thespias* et *Thisbam*; exscripsit Lolling.

ΡΙΔ

Quae ad dextram olim sequebantur, iam non apparebant.

---

253 In vico Xeronomio, inter *Thespias* et *Thisbam*, in ponte. Exscripsit Lolling.

ΕΠΑΝΤΙΦΙΛΟΙ

Ἐπ' Ἀντιφίλοι.

---

254 In vico Mazio (*Haliarti*), lapis calcarius bene levigatus, in gradu ecclesiae S. Ioannis. Edidit Io. Schmidt, Mittheilungen des deutschen Inst. zu Athen V p. 132; idem misit ectypon.

ΚΑΛΟΝΝΟ

Καλώννω.

---

255 *Coroneae*, ubi hodie est vicus Ἅγιος Γεώργιος, in ecclesia S. Demetrii. Keil, syll. LVI*b* ex Rossii apographo; Le Bas, voy. arch. n. 671 ex syll. Habemus titulum ex Rossii diario.

ΑΛΕΞΙΜΕ

Var. lect. Falso apud Le Basium ΜΕΙ pro ΜΕΙ excusum est.
Ἀλεξιμέ[νης].

---

256 In agro inter rudera antiquae urbis *Lebadeae*, ante urbem hodiernam. Rangabé n. 325; repetiit Keil, syll. LXVI*e*.

ΕΠΙΠΡΟΚΛΕΙΕΜΙ

Var. lect. Quod apud Rangabeum legitur ΕΠΕΙ, typothetae vitium videtur esse.
Ἐπὶ Προκλῆί ἠμι.

257 *Lebadeae* in lapide caeruleo, qui iacet ante museum parvulum in schola constitutum; exscripsit Lolling.

|ΕΠΡΑΚ . . . .|

Ἐπ' Ἀγκ-- s. ἐπ' Ἀλκ-- s. Ἐπαλκ--.

258 *Orchomeni.* Leake mus. crit. II p. 579 n. 24; ex eius apographo Rose, inscrr. Gr. vet. tab. XIII 7; Boeckh C. I. G. 1643 ex Leakii editione et Koehleri apographo; Leake, travels in northern Greece, tom. II p. 152 et 154, tab. VIII 35; Rangabé, n. 332; Keil, syll. p. 177; Le Bas, voy. arch. n. 647. Sumimus titulum ex Rosii libro.

ΚVDΙLLE

Κυδιλλῆ; cf. not. ad tit. Tanagraeum n. 157.

259 *Orchomeni.* Ediderunt Meletius, in libro *γεωγραφία παλαιὰ καὶ νέα* p. 343; Boeckh C. I. G. 1673 ex Meletii libro; ephem. n. 799; Rangabé n. 333; Keil, syll. p. 193 ex E. Curtii apographo; Le Bas, voy. arch. n. 634 ex ephemeride. Hanc nos quoque sequimur.

ΚΑLLΙΓΙΤΟΝ

Var. lect. Meletius ΚΑΛΛΙΠΙΤΟΝΑΜΦΑΡΙΧΟΣ; at alterum nomen Ἀμφάριχος in alio lapide Orchomenio legi testis est E. Curtius. Rangabé ΚΑLLΙΓΕΙΤΟΝ. Curtius cum ephemeride congruit.
Καλλιγίτων, i. e. Καλλιγείτων.

260 In marmore nigro in turri, quae pro aedicula est, inter vicos Grimadham et Scimatarium, prope parietinas *Tanagrae*; exscripsit Leake. Leake, mus. crit. II p. 577 n. 10; Rose, inscrr. Gr. vet. p. 101 tab. XIII 2 n. 3; C. I. G. 1642; Leake, travels in northern Greece II p. 464 tab. XV 67; Le Bas, voy. arch. n. 460. Sequimur Rosium.

ΗΙΡΡΑRΨΙΑ

Ἱππαρχία.

261 *Thebis* in museo; edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 142.

ΘΕΙΟΓΙΤΑ

Θειογίτα, pro Θειογείτα.

262 *Thespiis* (Eremocastri) in fragmento hermae. Decharme, arch. des miss. scient. 1867 p. 526 n. 27; Kaibel, Herm. VIII p. 418 n. 10, quem sequimur.

ΚΟΡΡΙΝΑDΑ
ΑΝΕΘΕΚΕ
ΓΟΙΗΕΡΜΑ

Var. lect. Decharme vs. 1 ΟΡΡΙΜΑDΑ, vs. 2 ΑΝΕΘΕΚ, vs. 3 ΤΟ ΗΕΡΜΑ.
Κορρινάδα[ς] ἀνέθηκεν τοῖ Ἑρμα[ῖ].

263 In lapide tofino invento in agro vici Cascaveli (Eremocastri) inter ruinas *Thespiarum*, deinde in aulam ecclesiae S. Eliae transportato. Rangabé n. 328; hinc Keil, syll. LXVI*f* et Le Bas, voy. arch. n. 422.

ΕΠΙΚΑΦΙΘΡΟΝ

Ἐπὶ Κάφι Θρεν --.

264 *Coroneae*, ubi nunc est vicus Ἅγιος Γεώργιος, in lapide oblongo cinereo qui muro ecclesiae Taxiarchorum inclusus est. Ahrens, dial. Dor. p. 516 ex Rossii apographo; indidem habet Keil, syll. LVIII*m*; ephem. n. 2379; Rangabé n. 2181; Le Bas, voy. arch. n. 727. Exscripsit Lolling. Sumimus titulum ex Rossii diario.

ΗΕΡΜΑΙΑ

Var. lect. ΗΕΡΜΕΙΑ apud Ahrensium errori debetur.
Ἑρμαία.

264*a* Lapis calcarius *Tanagrae* effossus, 0.25 m. alt., 0.25 m. lat., 0.15 m. crass. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. III p. 169; exscripsit Lolling.

DΕΥΣΑRΕΤΑ

Δεξαρέτα.

265 In anaglypho tofino 2 m. in altitudinem, in imo margine 0.53 m., in summo 0.42 m. in latitudinem, *Tanagrae* reperto. Repraesentantur duo viri nudi inter se amplexi; versus legitur sub anaglypho, nomina in utroque latere figurarum. Cumanudes, Athen. II p. 405; Conze, actt. acad. Vindob. 1875 p. 620; Robert, arch. Zeit. XXXIII p. 150; Dumont, comptes rendus de l'ac. des inscr. et b. l. 1878 p. 89; Koerte, Mittheil. des deutsch. Inst. zu Athen III p. 308 tab. XIV. Ectypa contuli; repeto exemplar diarii arch. satis accuratum.

ΑΜΦΑLΚΕΣ ΣΤΑΣΕΠΙΚΙΤΥLΟΙΕ | DΕΠΙDΕΡΜΥΙ

DΕΡΜΥΣ

ΚΙΤΥLΟΣ

Ἀμφάλκης [ἔ]στασ' ἐπὶ Κιτύλοι ἠδ' ἐπὶ Δέρμυι. Δέρμυς, Κιτύλος.

266 Lapis niger *Tanagrae* effossus; typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. III p. 169, maiusculis Haussoullier, bull. de corr. hell. II 1878 p. 590 tab. XXVI 22. Exscripsit etiam Lolling.

Ⱶ Α Ο Τ Ο Ξ

Var. lect. Lolling bis O.
Λάοτος.

---

267 *Tanagrae.* Exscripsit Lolling.

Τ Θ Σ |

---

268 *Thebis* in museo. Exscripsit Lolling.

Δ Α Μ Ο Θ Ο Ι Ν Υ Σ

Δαμόϑοινυς.

---

269 *Thebis*, cippus albus marmoreus, repertus ad aediculam S. Trinitatis; postea in museum translatus est. Edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 143; exscripsit Lolling, quem sequimur.

Ψ Α Ρ Ι D Α Ι Τ Ι Σ

Var. lect. Foucart Ρ.
Χαρίδαιτις.

---

270 Ad puteum lapideum in amplissimo campo, quinque miliariis a *Thebis*, in lapide. Cyriaci Anconitani inscrr. p. XXXIII n. 223; C. I. G. 1637; Le Bas, voy. arch. n. 522.

Η Α Γ Ε Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ

Ἁγήσανδρος.

---

271 *Leuctris*, in muro ecclesiae S. Petri (cf. n. 201). Decharme, arch. des miss. scient. 1867 p. 516 n. 22.

Τ Ι Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ε Σ

Τιμοκράτης.

---

272 Inter vicos τὰ Παραπουγγιά (*Leuctra*) et Καρατάς, in aedicula diruta S. Nicolai. Exscripsit Lolling.

Ψ Α Ρ Ι Α Σ

Χαρίας.

273 *Thespiis* (Eremocastri) in lapide muro domus privatae infixo. Edidit Kaibel, Herm. VIII p. 418 n. 11.

Ψ Ε Ρ Σ Ι D Α Μ Ο Σ

Χερσίδαμος? Malnerim Χερσιδάμ[α]ς, sed cf. Ἱππόδαμος.

---

274 In herma mutilo, 1 m. alt., 0.20 m. lat., 0.168 m. crass., oriundo ex ecclesia vici Palaeopanagiae; nunc servatur *Thespiis* (Eremocastri) in museo. Litterae sunt graciles. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. III 1879 p. 382.

Μ Ν Α Μ Ο Σ Υ Ν Α Σ

Μναμοσύνας. Titulus aut quinti aut quarti saeculi.

---

275 In *valle Musarum*, ad occidentem vici Palaeopanagiae in pariete ecclesiae S. Ioannis. Keil, syll. LXII *a* ex Rossii apographo; Ulrichs, annali dell' inst. arch. 1848 p. 25; Le Bas, voy. arch. n. 425. Depromimus titulum ex Rossii diario.

D Α Μ Ο Φ Ι Λ Ο Σ

Δαμόφιλος.

---

276 Prope *Thespias* in ecclesia vici Eremocastri. Rangabé, n. 330; Keil, syll. LIII *e* ex Rossii apographo; ephem. n. 2429; Le Bas, voy. arch. n. 426 ex prioribus editionibus; Keil, Jahrb. für Phil. Suppl. IV p. 515 ex Schillbachii apographo. Ex Rossii diario.

Μ Ε Ν Ε Θ Ο Ι Ν Ο Σ

Var. lect. Punctum, quod Ross bis praebet in vocali *o*, deest apud Rangabenm in altera, apud Schillbachium in utraque; ephemeris cum Rossio congruit. Omisit puncta etiam Le Bas suo periculo.
Μενέϑοινος.

---

277 In lapide tofino reperto in agro vici Cascaveli (Eremocastri) inter ruinas *Thespiarum*, deinde in aulam ecclesiae S. Eliae transportato. Rangabé n. 326; Keil, syll. LIII *b* ex Rossii apographo, cf. ad syll. p. 592; Le Bas, voy. arch. n. 418 ex sylloge. Sumimus inscriptionem ex Rossii diario, quocum Rangabei exemplum consentit.

Π Ρ Ο Κ Ⱶ Ⱶ Ε Σ

Προκλ[ί]ης. Post λ, ubi debebat esse *ι*, coepit lapidarius, ni fallor, scribere *ε*; noli reconditam quandam originem lineolae transversae suspicari cum Rangabeo.

---

278 In vico Cascavelio in marmore ex necropoli *Thespiarum* allato. Decharme, arch. des miss. scient. 1867 p. 531 n. 40.

Α Π Ο Ⱶ Ⱶ Ο D Ο Ρ Ο Σ

Ἀπολλόδωρος.

279 Ibidem in marmore *indidem* allato. Decharme, arch. des miss. scient. 1867 p. 531 n. 41.

| Φ Ε Ⱶ Ι Σ Τ Α

Φε[ρ]ίστα.

---

280 In lapide tofino invento in agro vici Cascaveli (Eremocastri) inter ruinas *Thespiarum*, deinde in aulam ecclesiae S. Eliae transportato. Rangabé n. 327; Keil, syll. LXII *f*, ex Rossii apographo; Le Bas, voy. arch. n. 421 ex Rangabei libro, quem etiam nos sequimur.

F Ε + Ι Α Σ

Var. lect. Ross in diario Κ Ε + Ι Α Σ.
Ϝεξίας. Cf. nomina Τρίτος Τεταρτίων Πέμπτις Πεμπτίδης Ἑβδομῖκος.

---

281 *Thespiis* in ima valle ad puteum, in lapide. Rangabé n. 329; hinc Keil, syll. LXVII *a* et Le Bas, voy. arch. n. 424.

Α Ν Τ Ι Φ Α Ν Ε Σ

Ἀντιφάνης.

---

282 In ecclesia prope *Thespias*. Keil, syll. LIII *a* ex Rossii apographo; Le Bas, voy. arch. n. 427 ex sylloge. Exstat in Rossii diario.

Π Ε Ι Θ Ο Ν Δ Α Σ

Πειθώνδας.

---

283 Inter *Thisbam* et *Thespias*, in muro ecclesiae vici Xeronomi. Leake, mus. crit. II p. 577 n. 16; Rose, inscrr. Gr. vet. tab. XIII 2 n. 4 ex Leakii apographo; C. I. G. 1646 ex Leakii et Rosii editionibus; Leake, travels in northern Greece II p. 501 sq. tab. XIX 89; Rangabé n. 2040; Le Bas, voy. arch. n. 423 ex prioribus; cf. Keil, syll. p. 178 et Jahrb. Suppl. IV p. 646. Exscripsit Lolling, quem sequimur.

Ν Ι Κ Ο Μ Α Χ Ο Σ

Var. lect. Litterarum formae apud caeteros non aeque accuratae. ΝΙ deest apud Rangabeum.
Νικόμαχος.

---

284 In vico Xeronomio inter *Thespias* et *Thisbam*, basis fusca 0.30 m. altitudine, 0.66 m. latitudine, 0.63 m. crassitudine. In superficie foramen incisum est quadratum 0.32 m. longum, 0.28 m. latum, 0.07 m. altum. Ectypo usus edidit Cumanudes typis minusculis, Athen. IV p. 378. Exscripsit Lolling.

. Υ Χ Α Ν Ε Κ Κ Τ Ε Ⱶ Ε Σ Α Ν Τ Ι Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ο Ι
Ν Ε Ο Μ Ε Δ Ε Σ Ε Ρ Λ Ο Ν Α Ν Τ Α Λ Α Θ Ο Ν
Μ Ν Α Μ Α Ν Ε Θ Ε Κ Ε Τ Ο Δ Ε

Var. lect. Formam litterarum suppeditavit Lolling, dispositionem ab illo neglectam e fide Cumanudis restituimus, qui titulum στοιχηδόν exaratum esse testis est. Vs. 1 alterum Κ, quod lapicidae, non typothetae, errore iteratum esse editor Graecus typis latius diductis significat, omisit Lolling.

[Ε]ὐ[χὰ]ν ἐκ(κ)τελέσαντι Διωνύσωι Νεομήδης
ἔργων ἀντ' ἀγαθῶν μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

---

285 Palaeopanagiae prope *Thisbam* (Cacosium) in ecclesia S. Blasii. Keil, ad syll. p. 533 et 592 ex Rossii diario; indidem nos.

Ε Υ Κ Ρ Α Τ Ε Σ

Εὐκράτης.

---

286 *Coroneae*, cuius locum nunc tenet vicus Ἅγιος Γεώργιος, in lapide cinereo ecclesiae Taxiarchorum infixo. Rangabé n. 2141 ex Naoumi apographo; ephem. n. 2383; cf. Keil, ad syll. p. 595; Le Bas, voy. arch. n. 735 ex Rangabei libro; indidem nos titulum depromimus. Exscripsit Lolling.

Η Ι Σ Μ Ε Ν Α

Var. lect. Ephem.: ΗΙΣΜΙΝΑ; Lolling: ΗΙ.ΜΕΝ...
Ἱσμήνα. De spiritu aspero cf. n. 129.

---

287 In *eodem vico* in ecclesia S. Georgii. Keil, syll. LVI *c* ex Rossii apographo; ephem. n. 2392; Rangabé n. 2155; Le Bas, voy. arch. n. 672 ex sylloge et n. 691 ex Rangabei libro. Exhibemus inscriptionem ex Rossii diario.

| . . Γ V Ο Ν Ι Κ Ο .

Var. lect. Annotat Ross: „fortasse V"; ephem. ΓΥΩΝΙΚΟΣ; Rangabé ΓΥΟΝΙΚΟΣ.
[Ἀ]γλώνικος; de contractis vocalibus *α* et *ο* cf. nomina Boeotica a Σα- incipientia, Keil, zur Syll. p. 613.

---

288 In *eodem vico* in ecclesia S. Ioannis. Keil, syll. LVI *a* ex Rossii apographo; Le Bas, voy. arch. n. 674 ex sylloge. Ex Rossii diario repeto.

Ε V Ρ V Τ · Μ · Σ

Εὐρύτ[ι]μ[ο]ς.

---

289 In *eodem vico*; lapis muro domus insertus. Edidit Io. Schmidt, Mittheilungen des deutschen Inst. zu Athen V p. 134.

Η Ε Ρ Μ Α Ι Σ Κ Ο Σ

Ἑρμαΐσκος.

---

290 In uno de saxis, quibus sepulcrum maximum a. 1847 in vineis ad *Lebadeam* inventum constructum erat; quae saxa ab aliis antiquioribus sepulcris abrepta esse vel inde colligere licet, quod multa eorum inversa facie reperta sunt. Rangabé n. 2088; cf. Keil, ad syll. p. 592.

Ρ Ρ Ο Κ Ⱶ Ι Ε Σ Σ

[Π]ροκλίης.

291 *Lebadeae*; ex Iatridis apographo edidit Rangabé n. 2072; cf. Keil ad syll. p. 591.

ΘΕΑΓΕΝΕΣ

Θεαγένης.

---

292 *Orchomeni.* Edidit Foucart, bull. de corr. hell. IV 1880 p. 99.

ΔΑΜΑΣΣΙΣ
ΔΑΜΟΦΙⱵ

Δάματτις, Δαμοφιλ.-. Prius horum nominum incisum est etiam in lapide Thespiensi, ex quo Ross exscripsit ΔΑΝΑΣΣΙΣ, Schillbach ΓΑΜΑΣΣΙΣ; cf. Keil, zur Sylloge p. 536 n. XXXI.

---

293 *Orchomeni.* Edidit Foucart, bull. de corr. hell. IV 1880 p. 99.

ΕΑΝΑΧΙΔΟΤΟΣ

[Ϝ]αναξίδοτος. Ε, quod in lapide esse editor pro certo affirmat, assignandum est errori lapicidae.

---

294 *Orchomeni.* Edidit Foucart, bull. de corr. hell. IV 1880 p. 99.

ΗΕRΑΙΟDΟRΟΣ

Ἡραιόδωρος.

---

295 *Orchomeni* in lapide quadrato albo. Meletius, in libro *γεωγραφία παλαιὰ καὶ νέα*, Venet. ‚αψκη' p. 343 *a*; C. I. G. 1651; ephem. n. 796; Rangabé n. 364; Keil, syll. p. 178, idem ad syll. p. 592; Le Bas, voy. arch. n. 635. Ex Rossii diario.

. ΝΟΚⱵΙΕΣ

Var. lect. Meletius ΝΟΚVΕΣ; temere Le Bas, qui titulum ex prioribus editionibus repetiit, in fine Ϛ.
Fuit [Ἀξ]ινοκλῆς [Ἀμει]νοκλῆς [Ἰσμη]νοκλῆς vel sim.

---

296 *Orchomeni* in lapide oblongo infixo parieti exteriori ecclesiae S. Redemptoris. Ephem. n. 814, unde depromimus titulum; Rangabé n. 335; Keil, syll. LXVII *b*; Le Bas voy. arch. n. 646.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΑ
ΚΕΦΑⱵⱵΙΣ

Ἀριστομίδα vel Ἀριστομήδα, Κεφαλλίς.

---

297 *Orchomeni* in lapide oblongo cinereo. Ephem. n. 816; Rangabé n. 357; Le Bas, voy. arch. n. 614. Sequimur ephemeridem.

ΦΙⱵΟΝΤΟΙΚVΓΑRΙΣΣΟΙ

Var. lect. Rangabé ϟ pro Σ. Le Bas Γ pro Ր, qui error videtur esse typothetae.
Φίλων τοῖ Κυπαρίττοι.

---

298 *Acraephiae* (Carditzae) in lapide; infra inscriptionem sculptum est caput catagraphum et humeri pallio tecti. Leake, travels in northern Greece II, tab. XI n. 49.

ΣΦΙ . . . ⱵΑΙΓΙΡΑ

Inter Ι et Ⱶ haud scio an spatium, quod Leake indicat, ita expleatur anaglypho, ut nulla littera intercepta sit; nam in promptu est legere — — ς Φιλαυγίρα[ς]; idem nomen obvium est in lamina plumbea Euboica n. 372[343].

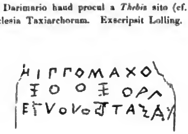
298 *a* Titulus incisus est in cavo paterae, quae Abis (ubi nunc Exarchos) in Phocidis urbe reperta esse dicitur. Servatur Berolini in museo, ubi exscripsi. Archetypum altero tanto maius est quam haec imago.

Νίκα Καλ(λ)ικρ(ά)τεος. Littera Α mire pertinet ad utramque vocem. Titulus non Phociis, sed aut Boeotiis aut Locris Opuntiis est adiudicandus.

---

299 In vico Darimario haud procul a *Thebis* sito (cf. n. 239); lapis niger in ecclesia Taxiarchorum. Exscripsit Lolling.

Ἱππόμαχο[ς]. Caetera obscuriora. In litteratura elementa vetustiora (Ħ) et recentiora (Χ) videntur esse mixta.

300 In fragminibus duobus continuis lapidis marmori Hymettio non dissimilis, quae nunc asservantur *Thebis* in museo; de origine non constat. Titulum *a* edidit Foucart, bull. de corr. hell. III 1879 p. 140 sqq., titulum *b* Kaibel, Herm. VIII p. 420 sq., eundem exscripsit Lolling, cuius apographum repetimus.

	ΛΜΠRΙΗ◡	— Λ]αμπρειῆο[ς, — — — —
	ΟⱵΥΚⱵΕΙΟΣΓⱵΛ	— Π]ολυκλεῖος, Γλα[υκ — — —
	ↄDΟΤΙΟΣΞΕΝΟΝ	— — οδότιος, Ξένων — — —
	ΣⱵΥΣΙΑΣΚⱵΙDΑΜΙDΛ	— — ς, Λυσίας Κλιδαμίδα[ο, — —
	ΞⱵΕΣΤΗΟΣΦΙⱵΟΞΕΝ	— Τ]ελεστῆος, Φιλόξεν[ος — —
	DΟΤΙΟΣΑΝΤΙDΟRΟ	— — δότιος, Ἀντίδωρο[ς — —
	ΝΟΣΤΟΣΑΠΟⱵⱵΟⱵΟ	— — νοστος Ἀπολλοδώ[ριος, — —
a	ΣΤΙΑΣΠΤΟΙⱵⱵΙΟ	— — στίας Πτωίλλειο[ς, — —
	ΜΕΝΝΕΙDΙΟΞΟΤΙ	— Μεννεῖ Διοζότι[ος, — —
	ΚⱵΙDΑΣΑΜΙΝΑDΑΟ	— — κλίδας Ἀμινάδαο, — —
	ΚΙDΑΟΑRΙΣΤΗΧΜΟ	— — κίδαο, Ἀρίστηχμο[ς — —
	ΟΣΠΤΟΙⱵⱵΕΕΠΙΣΤ	— ι]ος, Πτωΐλλη Ἐπιστ — —
	ΨΑRΙDΑΣΑRΙΣΤΟΓ	— χαρίδας Ἀριστογ[ιτόνιος, —
	ʼΠΑΤΟDΟRΟΣΜ	— — Ὑ]πατόδωρος Μ —
	ⱵΣΤΩΛ	— — — Ἀρ]ίστων — —
	ⱵΙΟΣΑΜΦΙ	— — λεος, Ἀμφι — —
	ΣΘΙΟΓΕΝΕΙΟ	— — ς Θιογένειο[ς, — —
	ↄΠΟΚΥDΕΣΤΙΜΟΝ	— Ἱπ]ποκύδης Τειμώ[ιος, — —
	ʼΜΠΙΟDΟRΟΣΠRΑ	— Ὀλυ]μπιόδωρος Πρα — —
	ΥRΟΜΟΚⱵΕΣΜΝΑ	— Π]υρομοκλῆς Μνα[σ — —
	ΦΙⱵΙΠΠΟΣΑΝDΟRΕ	— Φίλιππος Ἀνδωρε — —
b	ΚRΑΤΕΙΣΜΟΤΤΥⱵ	— κράτεις Μοττυλ — —
	ʼΣΙDΑΣΝΙΚΟΣΤRΟΤ	— Βρα]σίδας Νικοστρότ[ιος, —
	‿ΜΕΙΝΟΤΕⱵΕΙΣ	— Ἰ]σμεινοτέλεις — — —
	ΟΝΙΟΣΜΝΑΣΙΑΣ	— ώνιος, Μνασίας — —
	RΙΟΣΨΑRΤΑDΑ	— ιος, Χαρτάδα[ς — —
	ΣΤΟΓΙΤΟΝΙΟΣDΙ	— Ἀρι]στογιτόνιος, Δι — —
	ΙΙΟΓF . . ⌒ʼ	

Var. lect. *b* Kaibel: vs. 15 deest; vs. 18 init. ↄ deest; vs. 19 fin. P pro R; vs. 22 Υ deest; vs. 23 init. \Σ; vs. 24 init. ΣΜ; vs. 26 init. ΙΙΟ; vs. 28 ⱵΟΓΕΛ—Ω.

Singulis nominibus subicitur nomen paternum in adiectivi formam deflexum, nisi quod a nominibus in -δας non adiectivum, sed potius genetivus derivatus est. Alphabetum est mixtum: E = η, ubi originem trahit ab ε, H = η ubi vices diphthongi ει obit (cf. n. 395), Ⱶ = λ, Ξ = ξ, O = ω, Ψ = χ. Irrepsit vocalium scriptura recentior: η pro antiquo ει, ι pro antiquo ει; sed antiquum η recentiori ει nondum ubique cessit. Vs. 9 Μεννεῖ et vs. 12 Πτωΐλλη, cf. not. ad tit. Tanagraeum n. 157. Vs. 9 Διοζότιος pro Διοδότιος, cf. Θεόζοτος in eodem titulo Tanagraeo. Vs. 20 Πυρομοκλῆς, ut opinor, pro Πυρρομοκλῆς; ad -κλῆς cf. n. 185.

---

301 *Thebis*, in lapide marmori Hymettio simili; ephem. p. 58, unde titulum repetimus; ibid. n. 2433; Keil, syll. LII *b* 2; idem ad syll. p. 599; Le Bas 521.

ΑΡΙΣΤΟΞΕΝΕΣ

Var. lect. Eph. n. 2433 ... ΞΕΝΕΣ, ut lapis interea fractus esse videatur.

Ἀριστοξένης; de hac nominativi forma cf. Keil, syll. p. 193 ad C. I. G. 1677. Litteratura mixta: Ξ = ξ, E = η.

---

302 *Coroneae*; exscripsit Lolling.

ΨΑΡΟΚΛΙΑ

Χαρόκλια pro Χαρόκλεια. Litteratura mixta: Ψ = χ, Λ = λ.

303 *Lebadeae.* Rangabé n. 2084.

ΧΑΡΕΣ

Χάρης. Litteratura mixta: X = χ, E = η.

---

304 *Copis* (Topoliae); edidit Lyons, transactions of the royal society of literature, n. s. II p. 233, typis vulgaribus.

ΔΕΞΟΔΕΞΟΝΟΣ

Δεξὼ Δέξωνος. Litteratura mixta: Ξ = ξ, O = ω.

305 Lapis Boeotius; ex schedis Rossii, in quibus de origine nihil tradebatur, edidit Keil, ad syll. p. 605.

ϹΥΛΕΙΔΑ··
ΚΛΕΙΔΑΟ
ΘΕΒΑΙΟΣ

Κυλείδα[ς] Κ[υ]λείδαο Θηβαῖος. Litteratura mixta: Λ = λ, Ε = η.

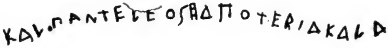
306 Lapides calcarii sepulcrales *Tanagrae* effossi. Typis minusculis edidit Cumanudes, Athen. tom. III p. 169 sq. (*a*), tom. IV p. 297 (*b*—*f*). Litteraturam horum et aliorum titulorum Tanagraeorum, quos edidit, exprimit hanc (vide Athen. II p. 405, III p. 167): A D D E E C L M O Γ R R S Ϟ Σ Y V Φ V Ψ + („τὰ τρία τελευταῖα εἶναι διάφορα σχήματα τοῦ χῖ“). Itaque quae in his ipsis sex titulis sit forma litterarum δ ε ρ σ υ χ, in medio relinquitur.

a Χοι . . . . . . , i. e. Χοι[ρ - -].
b Lapis 0.70 m. alt., 0.80 m. lat., 0.38 m. crass.; in summo lapide cavum curvum. Ϝιππίξενος; suspicor primam litteram non esse C sed B: [ʽ]Ιππίξενος.
c Cippus fuscus, aëtomate ornatus, 0.48 m. alt., 0.29 m. lat., 0.08 m. crass. Κλιάρχα.
d Cippus niger, aëtomate ornatus, 0.46 m. alt., 0.29 m. lat., 0.10 m. crass. Μνασίχα.
e Superior pars cippi fusci, aëtomate ornati. ·λυμπιόδορος, i. e. [Ὀ]λυμπιόδωρος.
f Lapis 0.65 m. alt., 0.86 m. lat., 0.35 m. crass.; in summo lapide cavum curvum. Φιλαρέτα.

X.

TITVLI LOCRORVM OPVNTIORVM.

307 Titulus incisus in ventre scyphi nigri 0.60 m. alti, reperti in sepulcris prope oppidum Livanatas (in *Locris Opuntiis*). Edidit Girard bull. de corr. hell. II 1878 p. 588 tab. XXVI 27.

Καλ[ά]· Παντέλεος [τ]ὰ (?) ποτήρια· καλά.

308 Titulus incisus prope alteram ansam in ventre calicis nigri, ornamentis nudi, 0.90 m. alti, reperti in sepulcris prope oppidum Livanatas (in *Locris Opuntiis*). Edidit Girard, bull. de corr. hell. II 1878 p. 588 tab. XXVI 4.

Θεοί.

309 Lapis calcarius aëtomate instructus, in palaeocastro vici cui nomen Villivo, prope oppidum Livanatas (in *Locris Opuntiis*). Exscripsit Lolling.

ΑΓΑΠΙΝΕΤΟ

Ἀγαπίνετω.

310 Lapis calcarius rectangulus, repertus prope vicum Cyparissium (in *Locris Opuntiis*), ubi insertus est muro antico domus. Edidit Girard, bull. de corr. hell. II 1878 p. 588.

NAVSITELES

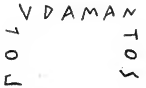
Ναυσιτέλης.

311 Lapis calcarius haud procul ab oppido Atalante (in *Locris Opuntiis*) in vinetis repertus. Edidit Girard, bull. de corr. hell. II 1878 p. 588 tab. XXVI 26. Exscripsit Lolling.

Var. lect. Lolling I pro Γ; in fine litteram Ϟ praetermisit.
Ἐξαίνετος.

312 Lapis calcarius rectangulus, repertus in loco cui nomen Καραγὲς τὰ Βῶμα prope oppidum Atalanten (in *Locris Opuntiis*). Edidit Girard, bull. de corr. hell. II 1878 p. 588 tab. XXVI 18. Exscripsit Lolling.

Πολυδάμαντος.

313 In anaglypho, quod oculis proponit effigiem viri, infra fracto, 0.50 m. alto, 0.57 m. lato; repertum est in loco, qui appellatur Χαλαδεῦ, prope vicum Πρόσκυνα, i. e. in sepulcretis urbis antiquae *Corseae*; nunc Malesinae in monasterio inclusum est muro ecclesiae S. Georgii. Titulus incisus est ad dextram ante caput viri litteris parvis aequalibus, olim rubro colore pictis, cuius etiam nunc superesse dicuntur vestigia. Edidit Girard, bull. de corr. hell. II 1878 p. 588 tab. XXVI 20; Koerte, Mittheil. des deutsch. Inst. zu Athen III p. 313, IV p. 270. Exscripsit Lolling.

Not. In fine litteram Ƨ oblitteratam esse testatur Girard; Koertio laesura lapidis, quae est post O, prope minor videbatur quam quae litteram Ƨ hausisse posset; itaque dubitat an titulus sit integer.

Ἀγασῖνο[ς].

XI.

TITVLI PHOCEI.

314 Ara duabus escharis instructa, quae reperta est inter parietinas *Crissae* prope vicum qui vocatur Χρυσό, haud procul a via quae inde orientem versus ad dirutam ecclesiam quadraginta sanctorum (τῶν ἁγίων σαράντα) fert; lata 0.65 m., longa quum reperta est 1 m.; altera ex escharis ita erat fracta, ut inscriptio duo arae latera tegens non esset laesa. Titulus scriptus est litteris magnis, non adeo profunde incisis, propter vetustatem et lapidis asperitatem fissurasque difficillimis ad legendum. Ineunte quinto huius saeculi decennio titulus truncatus est lapidis parte desecta, ut ad ecclesiam reparandam usui esset; etiam terrae motu, qui a. 1870 factus est, aliquot litterae perierunt. Fragmentum superstes nunc asservatur in ecclesia S. Georgii. — Ex mala Gropii delineatione ediderunt Hughes, travels in Sicily, Greece and Albania, tom. I (a. 1820) p. 369, Rose, inscrr. Gr. vet. tab. XLI, Boeckh C. I. G. 1. Accuratius titulum exscripsit Ulrichs et apographum suum edidit primum typis vulgaribus in libro: Reisen und Forschungen in Griechenland I p. 31, deinde ligno incisum in Actt. acad. Bavar. tom. III 1 p. 95, et — non sine discrepantia — in annalibus inst. arch. 1848 p. 57, tab. A. Ex Ulrichsii itinerario et ex actis acad. Bav. repetiit Le Bas, voy. arch. tab. V 3 et tab. XII *F* n. III. Praeterea exstat apographum ab O. Muellero confectum; Velsenianum (cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 134) non vidi. Iam deminutum exscripsit lapidem Cumanudes, ἀνάλυσις περὶ δύο ἐπιγραφῶν, a. 1858, et post recentem iacturam R. Weil cuius schedis utor. — Interpretatus est titulum Kirchhoff, Philol. VII p. 192 sqq.; postmodo infeliciter eum tentavit Raff. Garrucci, iscrizione greca arcaica di Crissa (estratto dalla Civiltà cattolica, quad. 650 p. 206 sqq. del 21 luglio 1877).

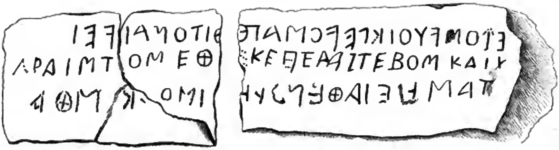
Ulrichs, actt. acad. Bav.

Ulrichs annal.

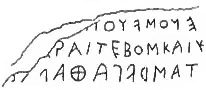
O. Mueller.

Cumanudes.

Weil.

Τάσδε γ' Ἀθαναίᾳ δ — — — ς Φ . . . . ιττος ἔθηκε
Ἥρᾳ τε, ὡς καὶ κεῖνος ἔχοι κλέϝος ἄπθιτον αἰϝεί.

Post vocem Ἀθαναίᾳ in litteris laesis latere videtur ipsarum escharum significatio, quae certa via inveniri nequit. Etiam dedicatoris nomen omnibus tentaminibus contumaciter resistit. Vs. 2. Post particulam τέ spiritus asper vocis ὡς aut tam insolenter scriptus aut ita laesus est, ut litterae Θ consimilis evaderet.

315 Titulus incisus in ventre scyphi nigri, 0.08 m. alti, reperti in parietinis *Abarum*, ubi nunc Exarchos. Edidit Girard, bull. de corr. hell. II 1878 p. 588 tab. XXVI 14.

Διονυσίτων.

316 In vico Distomo, ubi olim *Ambrysus*, in pariete ecclesiae Beatae Virginis. Ross, inscrr. ined. I n. 80 et ex eius apographo Rangabé n. 2222; Le Bas, voy. arch. n. 979, tab. VII 19. Cf. Keil in Iahnii diariis, tom. XL p. 271. Repraesentamus titulum ex Rossii diario. Exscripsit etiam Lolling.

Var. lect. Le Bas supra vocem TIMEAI habet EΠI. Vs. 2 Lolling ᚠ pro Ͷ.

Ἐπὶ Τιμέᾳ [Οἰ]νειδ[α] vel sim.

317 Inter rudera *Bulidis* in fragmento laterculi. Forchhammer, Halcyon. p. 27.

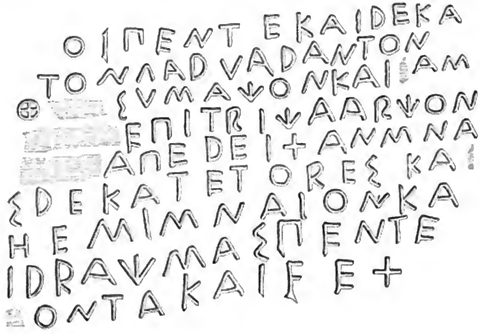

318 „In fragmento ad theatrum Deli;" ex schedis vetustis Koehlerianis edidit Boeckh C. I. G. 2324.

ΔΕΛΦΟΝ

Δελφῶν, sc. donarium.

319 In saxo satis aspero, 2.1 m. longo, 1.3 m. lato, *Delphis* ad fontem Castalium paulo infra viam sacram a. 1861 reperto, quod olim ex Phaedriadibus rupibus terrae motu solutum videtur decidisse. A. 1870 terra tremente hoc saxum cautibus devolutis obrutum esse narratur. Wescher, bulletino dell' inst. arch. 1861 p. 135; Wescher et Foucart, inscriptions recueillies à Delphes p. 304 n. 480, et accuratius ex ectypo Wescher, annali dell' inst. arch. 1866 p. 5 sqq. tab. A, unde depromimus delineationem decimae parti verae magnitudinis parem.

Var. lect. Vs. 3 in bull. ΣYNMAXO. Vs. 9 annotat Wescher initio vestigia, quae in lapide cernantur, non impedire ne litteram Ϙ exaratam fuisse credas; certius de hac re nihil affirmari posse.

Οἱ πεντεκαίδεκα τὸν Λαδυάδαν, τὸν Θ[ρα]σύμαχον καὶ τὰν . . . . ἐπὶ Τριχᾶ ἄρχο[ντος] ἀπίδειξαν μνᾶς δεκατέτορες κα[ὶ] ἡμιμναῖον καὶ δραχμὰς πεντή[κ]οντα καὶ ϝέξ.

Magistratus fortasse amphictionius notare videtur Apollini debentes (ἀπίδειξαν τινάς τι sc. ὀφείλοντας?) Ladyadam quatuordecim minas, Thrasymachum quinquaginta drachmas, feminam quandam, cui nomen erat admodum breve, quinquaginta sex drachmas. Quae si recta sunt, quidnam causae fuit cur non ascriberetur suum cuique debitum debitori? Neque vacat offensione articulus nominibus contra consuetudinem

additos. Quibus difficultatibus haud levibus ut mederer, equidem, si versus 2 et 3 quirem explicare, ceteros versus sic legerem: καὶ [τ]αμ[ίαι] ἐπὶ Τριχᾶ ἄρχοντες ἀπέδειξαν μνᾶς δεκατέτορες κτλ. i. e. quaestores ostenderunt in aerario esse minas quatuordecim etc. Vs. 6 cum accusativo δεκατέτορες cf. in lamina Elea Olympiae effossa (arch. Zeit. XXXIII p. 183) accusativos πλείονερ, χάριτερ, et in titulo Achaico (bull. de corr. hell. II 1878 p. 41) συμπολεμήσαντες, συνδιαπράξαντες.

---

320 Non procul a parietinis *Stiris* in lapide cano sub fenestra in parte septentrionali monasterii S. Lucae; litterae sunt 0.2 m. altae. Rangabé n. 339. Le Bas, voy. arch. n. 996.

ΨΑΡΙΜΕΔΕΣ

Χαριμήδης.

XII.

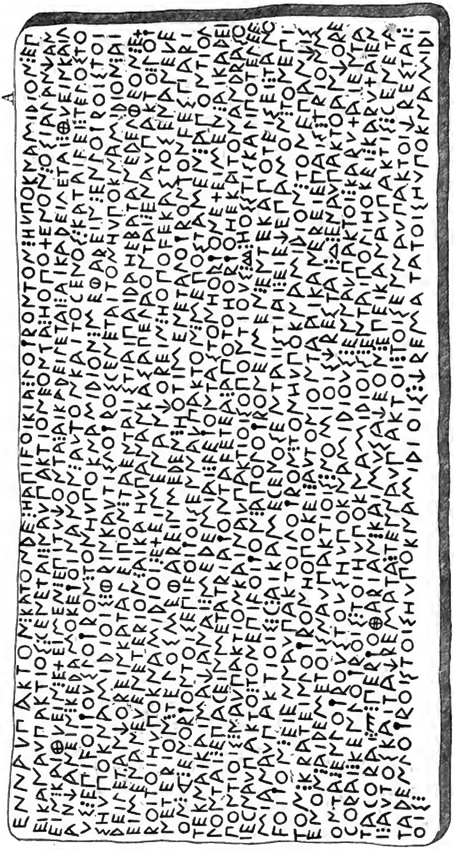
TITVLI LOCRORVM OZOLARVM.

321 Lamina aenea, 0.35 m. lata, 0.18 m. alta, in utroque latere litteris impleta, reperta Galaxidii (*Oeantheae*); tum Corcyram in collectionem Woodhousii pervenit, iam penes Taylorem Anglum est, qui ibi consulis munere fungitur. Ἐποίκια Λοκρῶν γράμματα, τὸ πρῶτον ὑπὸ I. N. Οἰκονομίδου ἐκδοθέντα, Athenis 1869; G. Curtius, Studien zur griech. und lat. Gramm. II 1869 p. 441 sqq., Allen, ibidem 1870 p. 212 sqq., Bursian, lit. Centralblatt 1870 p. 154 sq., Vischer, mus. Rhen. XXVI p. 39 sqq. (kleine Schriften II p. 172 sqq.); Riedenauer, Herm. 1872 p. 111 sq. Bréal, revue arch. 1876 août p. 115 sq., Cauer, delect. inscrr. Gr. n. 91. Ex ectypo exhibemus delineationem quae paulo infra veram magnitudinem est; aes non adeo bene levigatum est, qua re factum est ut aliquot locis inter litteras spatia solito maiora relinquerentur.

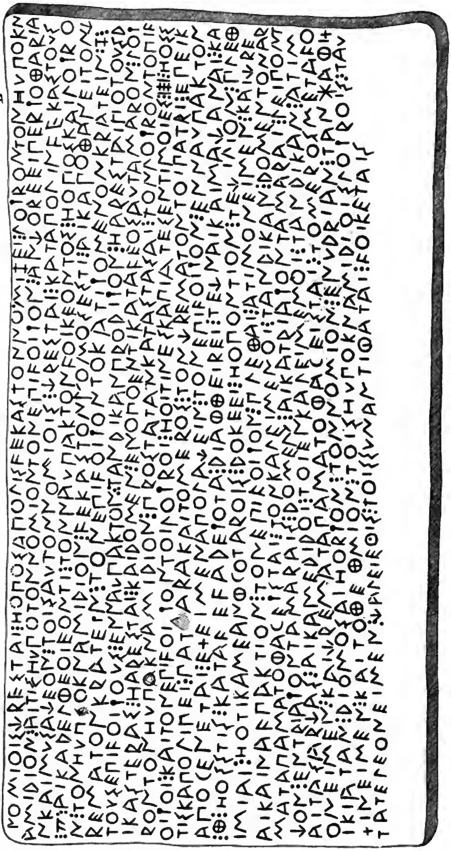
(*Textum vide pag. 70. 71.*)

Ἐν Ναύπακτον κὰ(τ) τῶνδε ἀ(γέστω τὸν νόμον ἰ)πιϝοικία· Λοϙρὸν τὸν Ὑποκναμίδιον, ἐπεί κα Ναυπάκτιος γένηται, Ναυπάκτιον ἐόντα, ὅπω (κ' ἦ Λοϙρῶν), ξένον ὅσια λανχάνειν καὶ θύειν ἐξεῖμεν, ἐπιτυχόντα αἴ κα δείληται θύειν καὶ λανχάνειν κἠ δάμω κἠ θοινάνων, αὐτὸν καὶ τὸ γένος κατ' αἰϝεί. Τέλος τοὺς ἐπιϝοίϙους Λοϙρῶν τῶν Ὑποκναμιδίων μὴ φάρειν ἐν Λοϙροῖς τοῖς Ὑποκναμιδίοις, φρίν κ' αὖ τις Λοϙρὸς γένηται τῶν Ὑποκναμιδίων. Αἰ (κα) δείλητ' ἀνχωρεῖν, καταλείποντα ἐν τᾷ ἱστίᾳ παῖδα ἡβατὰν ἢ 'δελφεὸν ἐξεῖμεν ἄνευ ἐνετηρίων. Αἴ κα ὑπ' ἀνάνκας ἀπελάωνται ἐ Ναυπάκτω Λοϙροὶ τοὶ Ὑποκναμίδιοι, ἐξεῖμεν ἀνχωρεῖν ὅπω ϝέκαστος ἦν ἄνευ ἐνετηρίων. Τέλος μὴ φάρειν μηδὲν ὅ, τι μὴ (μ)ετὰ Λοϙρῶν τῶν ϝεσπαρίων. I Ἔνορϙον τοῖς ἐπιϝοίϙοις ἐν Ναύπακτον μὴ 'ποστᾶμεν ἀ(π' 'Ο)ποντίω(ν) τέ(χ)νᾳ καὶ μαχανᾷ μηδεμιᾷ ϝεϙόντας. Τὸν ὅρϙον ἐξεῖμεν, αἴ κα δείλωνται, ἐπάγειν μετὰ τριάϙοντα ϝέτεα ἀπὸ τῶ ὅρϙω ἑκατὸν ἄνδρας 'Οποντίοις Ναυπακτίων καὶ Ναυπακτίοις 'Οποντίους. II Ὅστις κα λιποτελέῃ ἐγ Ναυπάκτω τῶν ἐπιϝοίϙων, 'Απόλοϙρον εἶμεν, ἔν τέ κ' ἀποτείσῃ τὰ νόμια Ναυπακτίοις. III Αἰ κα μὴ γένος ἐν τᾷ ἱστίᾳ ἦ ἐχέπαμον τῶν ἐπιϝοίϙων ἐν Ναυπάκτῳ Λοϙρῶν τῶν Ὑποκναμιδίων, τὸν ἐπάνχιστον κρατεῖν Λοϙρῶν ὅπω κ' ἦ, αὐτὸν ἰόντα, αἰ κ' ἀνὴρ ἦ ἢ παῖς, τριῶν μηνῶν· αἰ δὲ μή, τοῖς Ναυπακτίοις νομίοις χρῆσται. IV Ἐ Ναυπάκτω ἀνχωρέοντα ἐν Λοϙροὺς τοὺς Ὑποκναμιδίους ἐν Ναυπάκτῳ καρῦξαι ἐν τἀγορᾷ κἠν Λοϙροῖς τοῖ(ς) Ὑποκναμιδίοις ἐν τᾷ πόλι ὧ κ' ἦ καρῦξαι ἐν τἀγορᾷ. V Περϙοθαριᾶν καὶ Μυσαχέων ἐπεί κα Ναυπάκτι(ός τι)ς γένηται, αὐτὸς καὶ τὰ χρήματα τὰν Ναυπάκτῳ τοῖς ἐν Ναυπάκτῳ (νομίοις) χρῆσται, τὰ δ' ἐν Λοϙροῖς τοῖς Ὑποκναμιδίοις χρήματα τοῖς Ὑποκναμιδίοις

A

B

νομίοις χρῆσται, ὅπως ἁ πόλις ϝεκάστων νομίζει Λοϙρῶν τῶν Ὑποκναμιδίων. Αἰ (κα) τις ὑπὸ τῶν νομίων τῶν ἐπιϝοίϙων ἀνχωρέῃ Περϙοθαριᾶν καὶ Μυσαχέων τοῖς αὐτῶν νομίοις χρῆσται κατὰ πόλιν ϝεκάστους. VI Αἴ κ' ἀδελφεοὶ ἔωντι τῶ 'ν Ναύπακτον ϝοικέοντος, ὅπως καὶ Λοϙρῶν τῶν Ὑποκναμιδίων ϝεκάστων νόμος ἐστί, αἴ κ' ἀποθάνῃ (τῶν ἀδελφεῶν τις ἄπαις), τῶν χρημάτων κρατεῖν τὸν ἐπίϝοικον τὸ κατιϙόμενον. VII Τοὺς ἐπιϝοίϙους ἐν Ναύπακτον τὰν δίκαν πρόδιϙον ἀρέσται πὸ(τ) τοὺς δικαστῆρας (καὶ δόμεν ἐν Ὀπόεντι κατὰ ϝέων αὐταμαρόν· καὶ) ἀρέσται καὶ δόμεν ἐν Ὀπόεντι κατὰ ϝέος αὐταμαρὸν Λοϙρὸν τὸν Ὑποκναμίδιον. Προστάταν καταστᾶσαι τὸν Λοϙρὸν τῶν ἐπιϝοίϙων καὶ τὸν ἐπίϝοικον τῷ Λοϙρῷ αἴτινές κα πιστευτεύωντι. VIII Ὄστις κ' ἀπολίπῃ πατάρα καὶ τὸ μέρος τῶν χρημάτων τῷ πατρί, ἐπεί κ' ἀπογένηται, ἐξεῖμεν ἀπολαχεῖν τὸν ἐπίϝοικον ἐν Ναύπακτον. IX Ὄστις κα τὰ ϝεϝαδηϙότα διαφθείρῃ τέχνᾳ καὶ μαχανᾷ καὶ μιᾷ — ὅ, τι κα μὴ ἀνφοτάροις δοκέῃ Ὀπουντίων τε χιλίων πλήθᾳ καὶ Ναϝπακτίων τῶν ἐπιϝοίϙων πλήθᾳ — ἄτιμον εἶμεν καὶ χρήματα παματοφαγεῖσται. Τὠνκαλειμένῳ τὰν δίκαν δόμεν τὸν ἀρχὸν ἐν τριάϙοντ' ἀμάραις, αἴ κα τριάϙοντ' ἀμάραι λείπωνται τᾶς ἀρχᾶς. Αἴ κα μὴ διδῷ τῷ ἐνκαλειμένῳ τὰν δίκαν, ἄτιμον εἶμεν καὶ χρήματα παματοφαγεῖσται τὸ μέρος μετὰ ϝοικιατᾶν. Διωμόσται ὅρϙιον τὸν νόμιον· ἐν ὑδρίαν τὰν ψάφιξιν εἶμεν. Καὶ τὸ θέθμιον τοῖς Ὑποκναμιδίοις Λοϙροῖς ταὐτᾷ τέλεον εἶμεν Χαλεί(ο)ις τοῖς σὺν Ἀντιφάτᾳ ϝοικεταῖς.

Naupactum secundum hanc legem ducitor colonia Locrorum. Locro Hypocnemidio si Naupactius factus erit, quoad Naupactius erit, liceat, ubicunque Locrorum erit, hospitum iura civilia nancisci et sacrificare, ita ut, si volet sacrificare et iura civilia nancisci, adipiscatur et a populo et a sodalibus, ipse et gens eius in perpetuum. Vectigal coloni Locrorum Hypocnemidiorum ne pendunto in Locris Hypocnemidiis priusquam rursus aliquis factus erit Locrus Hypocnemidius. Si volet redire, liceat ei, relinquenti domi filium puberem vel fratrem, sine vectigali introitus. Si vi expellantur Naupacto Locri Hypocnemidii, liceat redire eo, ubi quisque erat, sine vectigali introitus. Vectigal ne pendunto (sc. Naupactii) nisi id quod ipsi Locri occidentales pendunt. I Iuranto coloni Naupactum proficiscentes se non descituros esse ab Opuntiis ulla ratione aut arte sua sponte. Liceat, si volent, triginta annis post iusiurandum centum viris Naupactiorum ab Opuntiis, item Opuntiis a Naupactiis iusiurandum iterum exigere. II Quicunque colonorum Naupacto abscesserit vectigali non penso, seiungitor a Locris quoad pendat Naupactiis quod legitimum est. III Si in domo alicuius ex colonia Locrorum Hypocnemidiorum Naupacti non sit gens cui liceat hereditatem adire, genere proximus hereditatem capito ubicunque Locrorum est, ipse (sc. Naupactum) demigrans, si vir est sive puer, intra mensem tertium; si minus, adhibentor leges Naupactiae. IV Si quis Naupacto in Locros Hypocnemidios revertetur, pronuntiato Naupacti in foro et in Locris Hypocnemidiis in ea urbe, in qua est, in foro. V Si quis Percothariarum et Mysacheorum Naupactius factus erit, ipse et res familiaris, quae est Naupacti, Naupactiis utuntor legibus; ea autem, quae est in Locris Hypocnemidiis, utitor legibus Hypocnemidiis ut cuique mos est urbi Locrorum Hypocnemidiorum. Si quis colonorum, Percothariarum et Mysacheorum, redierit secundum leges(?), utuntor ipsorum legibus in sua quisque urbe. VI Si fratres sint eius qui Naupactum demigraverit, ut apud quosque Locrorum Hypocnemidiorum ius est, si quis fratrum mortuus erit sine liberis, capito rei familiaris colonus tantum quantum in eum cadet. VII Coloni Naupactum proficiscentes prae caeteris litem instituunto coram iudicibus et contra se permittunto Opunte uno die; et instituito et contra se permittito litem Opunte uno die Locrus Hypocnemidius. Praetor sistito Locrum colono et colonum Locro. VIII Si quis reliquerit patrem et partem rei familiaris patri, quum pater mortuus erit, liceat colono Naupactum profecto eam capere. IX Qui decreta everterit aliqua arte atque ratione — nisi quid utrisque probatum erit, Opuntiorum mille maiori parti et colonorum Naupactiorum maiori parti — infamis esto bonaque eius publicantor. Ei, qui instituit litem, diem dicito magistratus intra triginta dies si triginta dies muneris supererunt. Ni dixerit diem ei qui litem instituit, infamis esto bonaque eius publicantor, pars cum servis(?). Iusiurandum legitimum dator; suffragia ponuntor in urna. Et hoc Locrorum Hypocnemidiorum decretum Chaliensibus, qui cum Antiphata ibi habitant, eodem modo (sc. atque Naupactiis) ratum esto.

Titulum scriptum esse ante Naupactum ab Atheniensibus occupatam (Thuc. I 103) certum videtur esse. Originem eius fingo hanc: Locri Hypocnemidii, quum parati essent Naupactiis petentibus colonos mittere, horum iura atque officia constituerunt in novem paragraphos divisa (vss. 11—46), quarum quae est prima continet caput totius decreti i. e. iusiurandum quod a colonis dandum est Locris Hypocnemidiis, ultima poenae minas si quis decretum abolere audeat. Quibus rebus constitutis ii, qui coloniae interfuturi erant, nomina professi sunt; sed effecerunt ut insuper aliquot aliae leges sancirentur quibus condicio sua stabiliretur (vs. 1 Λοϙρόν usque ad vs. 11). Hae igitur leges quoniam debebant paragraphum nonam praecedere nec placebat eas inserere in paragraphus iam numeris notatas, collocatae sunt ante priorem textum. Quae omnia (vs. 1 ἐν Ναύπακτον usque ad vs. 46 εἶμεν) scripta sunt in tabulis duabus nunc deperditis quarum altera Opunte altera Naupacti servabatur. Deinde Opuntiis et eis colonis, qui iam ante cum Antiphata Opunte Chalium profecti erant et ibi habitabant, placuit eisdem legibus temperare horum condicionem, cum assensu reliquorum Chaliensium. Itaque et Opuntii suae tabulae subiecerunt clausulam qua eaedem leges etiam Chaliensibus colonis ratae esse iubebantur — quamquam paragraphus septima in hos iam non valebat —, et coloni Chalienses apographum conficiendum et item clausulam addendam curaverunt ut hoc exemplar in templo quodam sanctissimo Oeantheae urbis vicinae suspenderent. Id tempus tulit. Scriptura igitur necessario non est Locrorum Hypocnemidiorum (ᛒ) sed Locrorum occidentalium (A); neque mirum est quod in clausula occurrit dativus tertiae declinationis in ις, qui convenit Locris occidentalibus.

Vs. 1. Primum enuntiatum est mutilum; equidem non vereor aerarium, qui in hac tabula toties peccaverit, etiam hic omissionis arguere. Kirchhoff, Stud.[3] p. 137 not., ea quae hic desiderantur in fine alterius tabulae deperditae scripta fuisse censet; at ne ante legem de colonia scitam, quae in hac tabula incipit, quasdam pactiones Locrorum Hypocnemidiorum et Naupactiorum in tabula eiusdem fere magnitudinis perscriptas fuisse opinemur, clausula tantum ad coloniam pertinente videmur moneri. Praeterea litterae latius diductae ΕΝΝΑΥΠΑΚΤΟΝ produnt aerarium ad scribendum aggredientem et de mensura scripturae etiam tum dubitantem. Nos lacunam explentes ita rem administravimus, ut simul tolleretur offensio, quam praebuerat ἀπιϝοικία pro ἁ ἐπιϝοικία seu ἡπιϝοικία; de ἄγεν pro ἄγειν cf. n. 322. Vs. 2. Ναυπάκτιον ἐόντα, seu Ναυπακτίων ἐόντα, quoad ex Naupactiis erit. Ibid. κ' ᾖ omissum esse coniecit Wilamowitz (Zeitschr. f. Gymnasialwesen XXXI p. 637); G. Curtius: ἐπ(λ)έξεναν; Cauer: ὅπω(ς) ξέναν. Vs. 3.

Dele alterum αἴ κα διδῶνται. Vs. 4 κἠ = καὶ ἐ; de ἐ pro ἐκ vide not. ad n. 322. Vs. 7. Interpunctionem male ante TA posuit scriba quam debebat post TA ponere. Vs. 8 ἐνεσταν, a verbo εἰσίημι ducta. Vs. 12 TEKNAI non dubito collato vs. 38 quin sit error scribae perquam neglegentis. Vs. 14 Nomen Opuntiorum eodem sensu usurpatur atque Locrorum Hypocnemidiorum. Vs. 15 Ἀπόλοικρος, formatum ut ἀπόικος. Vs. 16 ἐχεπάμων vox nova. Vs. 17 dele EI. Vs. 22. Percotharias et Mysachei (α περικαθαίρω et μύσος) fuerint gentes sacerdotum praeditae Opunte fundis sacris quos vendere lege vetabantur. Vs. 23 αὐτός ex soloecismo pro αὐτόν. Vs. 27 ὑπὸ τῶν νομῶν obscurum. Vs. 29. De hac paragrapho rectissime disputavit Vischer; sed quae desiderantur verba τῶν ἀδελφεῶν τις ἅπαις non cogitatione supplenda sed a scriba omissa esse in tanta eius incuria est verisimile; quamquam voce ἅπαις possumus carere propter id quod additur ὅπως καὶ Λοκρῶν τῶν Ὑποκναμιδίων ϝεκάστων νόμος ἐστίν. Vs. 31 dele alterum κρατεῖν. Vs. 32 sqq. Hac lege eae lites, quae tum temporis inter colonos et remanentes Locrorum agebantur, iubentur celeriter (αὐταμαρόν) confici ne illorum iter retardetur. Ad posterum tempus haec lex ideo non potest pertinere quoniam, si coloni facti erant Naupactii, necesse erit litigent cum Opuntiis eodem modo haud dubie iam multo ante κατὰ συμβολὰς statuto quo caeteri Naupactii. Nec placet quod fuerunt qui proponerent κατὰ ϝέ(τ)ος; semel tantum quotannis lites Opuntiorum et Naupactiorum diiudicatas esse quis sibi persuaserit? Vs. 32 ἀρέσται = ἀρέσθαι, inf. aor. verbi αἴρω; spiritus vix obstat, cf. e. g. Ὀπουντίων vs. 39. Vs. 34 προστάταν, articulus omittitur ut in altero titulo Locrensi: δαμιοργούς. Ibid. καταστᾶσαι, intellige ἐν δίκαν. Vs. 35. Vereor ne in hoc loco, quem viri docti frustra tentarunt, maior sit neglegentia scribae quam ut verum possit reperiri. Ibid. Littera ν, iacens, Ƶ, ornata est lineola transversa ne confunderetur cum littera ζ erecta, Ƶ. Vs. 36 τὸ μέρος, eam partem, quae patre mortuo pro numero fratrum illi eventura erat; alios patres statim hanc partem discedenti filiorum dedisse consentaneum est. Vs. 40 χρήματα, de articulo omisso cf. supra vs. 34. Vs. 41 παματοφαγεῖσται, cf. Homericum δωροφάγος. Ibid. ὁ ἐνκαλείμενος (ab ἐνκάλειμι = ἐγκάλημι = ἐγκαλέω) non potest non esse accusator; neque inauditum hoc medium genus pro activo. Vs. 42. Similes leges vigebant Athenis, cf. Meier et Schoemann, der attische Process, p. 579 et p. 693. Ibid. alterum δόμεν expunxi. Vss. 44. 45 τὸ μέρος μετὰ ϝοικιατᾶν non intellego; haud scio an scribendum sit: (καὶ τῶ θεῶ εἶμεν) τὸ μέρος μετὰ (τῶν) ϝοικιατᾶν et dei esto pars legitima cum servis. Vss. 45. 46. In voce ψάφιξξιν aut neglegentia scribae agnoscenda est aut conferenda similis scriptura in titulis Boeotiis, cf. n. 150. Vs. 47 ταὐτᾶ, cf. ταυτᾶ n. 79. Ibid. Χαλειέοις pro Χαλειεῦσιν ex flexione praecipue vicinis Aetolis usitata; cf. μειόνοις n. 322.

322 Lamina aenea utrimque inscripta, reperta Galaxidii (*Oeantheae*); tum Corcyrae eam possedit Woodhouse, nunc ibi apud Taylorem consulem Britannicum est. Λοκρικῆς ἀνεκδότου ἐπιγραφῆς διαφώτισις ὑπὸ Ἰ. Ν. Οἰκονομίδου, ἐν Κερκύρᾳ 1850; Ross, alte locrische Inschrift von Chaleion oder Oeanthea, 1854; Rangabé n. 356b; Kirchhoff, Philol. XIII p. 1 sqq.; Cauer, del. inscrr. Gr. n. 94. Delineatio, quam hic habes, ex ectypo sumpta praebet veram magnitudinem; ansam laminae bene servatam non totam cepit charta huius libri.

(*Textum vide pag. 74.*)

(§ 1) Τὸν ξένον μὴ ἄγειν ἐ τᾶς Χαλείδος τὸν Οἰανθέα μ-
ηδὲ τὸν Χαλειέα ἐ τᾶς Οἰανθίδος μηδὲ χρήματα, αἴ τι(ς) συ-
λῷ· τὸν δὲ συλῶντα ἀνάτω(ς) συλῆν. Τὰ ξενικὰ ἐ θαλά(σ)σας ἄγειν
ἄσυλον, πλὰν ἐ λιμένος τῶ κατὰ πόλιν· αἴ κ' ἀδίκω[ς] συλῷ, τέ-
τορες δραχμαί· αἰ δὲ πλέον δέκ' ἁμαρᾶν ἔχοι τὸ σῦλον, ἡ-
μιόλιον ὀφλέτω ϝότι συλάσαι. (§ 2) Αἰ μεταϝοικέοι πλέον μηνὸς ἢ
ὁ Χαλειεὺς ἐν Οἰανθέᾳ ἢ Ὠιανθεὺς ἐν Χαλείῳ, τᾷ ἐπιδαμίᾳ δίκᾳ χ-
ρήσται. (§ 3) Τὸν πρόξενον, αἰ ψευδέα προξενέοι, διπλ-
είῳ θῳέστω.
(§ 4) Αἴ κ' ἀνδιχάζωντι τοὶ ξενοδίκαι, ἐπωμότας ἑλέσ-
τω ὁ ξένος ὡπάγων τὰν δίκαν ἐχθὸς προξένω
καὶ ϝιδίω ξένω ἀριστίνδαν, ἐπὶ μὲν ταῖς μνααί-
αις καὶ πλέον πεντεκαίδεκ' ἄνδρας, ἐπὶ (δὲ) ταῖς
μειόνοις ἐννέ' ἄνδρας. (§ 5) Αἴ κ' ὁ ϝαστὸς πό(τ) τὸν ϝ-
αστὸν δικάζηται κὰ(τ) τὰς συνβολάς, δαμιωργοὺς
ἑλέσται τοὺς ὁρκωμότας ἀριστίνδαν, τὰν πε-
ντορκίαν ὀμόσαντας· τοὺς ὁρκωμότας τὸν αὐτὸ-
ν ὅρκον ὀμνύειν, πληθὺν δὲ νικῆν.

(§ 1) Ne abducito Oeantheensis peregrinum ex terra Chaliensi neve Chaliensis ex terra Oeantheensi neve quae eius sunt, pignus capiens; si vero ipse peregrinus prior ausus sit pignus capere, liceat impune pignus capere ab illo. Res peregrini ex mari abducere liceat, securum ab retaliatione, praeterquam ex portu prope urbem; si quis iniuste pignus ceperit, quatuor drachmae sunto multa; si longius decem diebus pignus retinuerit, dimidio plus debeto quam quod ceperit. (§ 2) Si diutius quam unum mensem habitaverit aut Chaliensis Oeantheae aut Oeantheensis Chalii, domestico iure utitor. (§ 3) Proxenus si in munere gerendo mendacia commiserit, duplici multa multator. (§ 4) Si rerum peregrinarum iudices inter se different paribus suffragiis, assessores creato peregrinus, qui litem instituerit, praeter proxenum et proprium proxenum ex optimatibus, in litibus, quae mina aut pluris sunt, quindecim viros, in vilioribus novem viros. (§ 5) Si civis civi litem intenderit ex pactione publica, damiurgi creanto iudices ex nobilibus, iurati iusiurandum quintuplum; iudices idem iusiurandum iuranto; maior pars suffragiorum vincito.

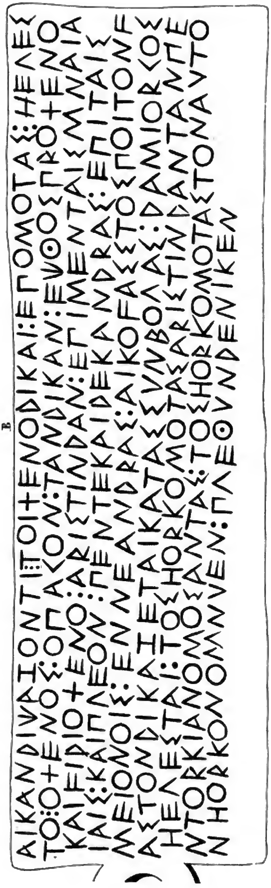
Hoc non esse foedus integrum Oeantheensium et Chaliensium vel uno aspectu apparet; sed ne partem quidem ipsius foederis esse has quinque leges putare licet, quoniam materias inter se admodum diversas ita tractant ut nulla absolvatur. Nam e. g. de proxenis plura in tali foedere dicenda erant quam hoc: τὸν πρόξενον, αἰ ψευδέα προξενέοι, διπλείῳ θῳέστω, et de civium commoratione in altera civitate plura quam illud: αἰ μεταϝοικέοι — χρήστω. Itaque mihi persuasi has esse leges additicias, foederi — quod periit — ex utriusque civitatis consensu subiectas, postquam variis occasionibus constitutiones, quae illo continebantur, non sufficere cognitum est; qua cum opinione optime congruit, quod leges tres posteriores haud dubie ab alio scriba atque duae priores sunt exaratae et eo quidem, ni fallor, paulo recentiore, cf. M et M, N et N. Ansa haec lamina et fortasse aliae prope ipsam foederis tabulam in templo suspensae erant.

Vs. 1 ἐ τᾶς; praepositionis ἐκ malui in hoc titulo Locrensi nec non in eo qui praecedit n. 321 breviorem formam ἐ etiam alibi obviam (cf. Keil, Jahrb. für Philol. Suppl. IV p. 543) admittere, quam statuere litteram finalem semper sequenti consonanti assimulatam, deinde pro gemina littera simplicem positam esse. Quidni haec dialectus utramque formam noverit, ἐ et ἐκ (cf. n. 321 vs. 15 ἐγ Ναυπάκτω), aeque ac Latina lingua e et *ex*? Vs. 3. Sic haec distinxi, quamquam post συλῆν aerarius non interpunxit; sed quod aliis placuit τὸν δὲ συλῶντα ἀνὰ τὸ συλῆν τὰ ξενικὰ ἐ θαλά(σ)σας ἄγειν ἄσυλον vereor ne nimis contorte sit dictum. Vs. 4. Illud αἴ κα cum optativo potius incuriae scribae quam rudiori Locrorum dialecto tribuere maluit Kirchhoff, cui adstipulor. Vs. 8. Structura neglegens; vel legendum τῶν προξένων αἴ (τις) κτλ. Interpretationem supra propositam verborum ΔΙΠΛΕΙΟΙΘΟΙΕΣΤΟ, quae puto idem valere atque τῷ διπλῷ ζημιούσθω, non is sum qui impense venditem; sed cf. διπλέῃ Herod. III 42. Oeconomides: διπλεῖ οἱ θῳήστω; Kirchhoff: διπλῆ (ϝ)οι θωϊ' ἔστω; Ahrens, Zeitschr. f. vergl. Sprachforsch. VIII p. 345: διπλεῖ ἰῷ (i. e. ἐπεὶ ἤν, Hom. Il. Z 422) θῷ' ἔστω. Vs. 10 sqq. Multifariae quae inter Chalienses et Oeantheenses et peregrinos fieri poterant lites quomodo deberent institui, expositum fuisse puto in ipsa foederis tabula; ibi igitur sanctum erat ut, si vel Chaliensis Oeantheae vel Oeantheensis Chalii peregrinum accusavissent (cf. Kirchhoff l. l.), rei cognitio esset penes iudices qui ξενοδίκαι vocabantur; iam hoc legis supplemento constituitur, quid sit agendum, si horum iudicum suffragia sint paria. Vs. 14 πό(τ) τόν, cf. n. 321 vs. 32 πό(τ) τούς; ποί convenit Argivis, cf. Le Bas n. 157a et 159h. Vss. 16. 17. Damiurgi iurant se in neutrius favorem iudices electuros esse.

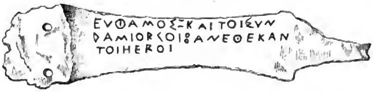
A

B

323 In ansa paterae aeneae, reperta *Oeantheae* (Galaxidii) et in museum societatis archaeologicae Atheniensis illata. Edidit Collignon, rev. arch. 1876 XXXII p. 182.

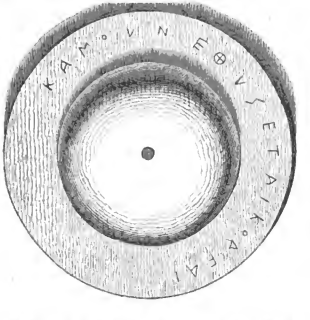

Ευφαμος καὶ τοὶ συνδαμιοργοὶ ἀνέθηκαν τῷ ἥρωι.
De omisso nomine herois vide n. 29.

XIII.

TITVLI THESSALICI.

324 In parte exteriore cymbali aenei, cuius de origine nihil traditur; exstat Athenis in museo societatis archaeologicae. Typis vulgaribus titulum excudit Oeconomides in ephemeride Clio, d. XIX/I m. Maii a. 1869 et in libro *ἐποίκια Λοκρῶν γράμματα*, p. 129 sq., ex U. Koehleri delineatione edidit Fraenkel, arch. Zeit. XXXIV p. 31 tab. 5; hinc imaginem depromimus. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 139.

Κάμουν ἔθυσε τᾷ Κόρϝᾳ. Propter diphthongum vocis Κάμουν pro Κάμων titulus Thessaliae videtur adiudicandus. Insolens ἔθυσε „dedicavit."

325 In vico Hadji-Amar, qui a *Pharsalo* ad occidentem versus 9000 m. distat, in lapide oblongo, qui in porta ecclesiae dirutae est loco liminis superioris. Ediderunt Heuzey et Daumet, mission archéologique de Macédoine n. 199. Tentaverunt titulum Christ et v. d. Pfordten; cf. Pfordtenii de dialecto Thessalica commentatio p. 5 sqq. et Meisteri recensio, Ien. Litt. Zeit. 1879 p. 454.

ΟΔΑΜΑΤΕΡΔΙΟΚΛΕΛΙΕΣΣΤΑΣΕΧΕΝΟ////
///ΟΣΣΟΤΑΝΟΡΟΣΟΛΕΤΟΟΛΑΓΑΘΟΣ
////ΛΕΛΤΕΟΣΑΔΕΛΘΕΟΣΕΣΣΤΑΓΕΛΟ///
ΛΤΟΙΚΤΙΡΑΣΑΝΔΡΑΛΓΑΘΟΝΠΑΡΙΤΟ

[Σᾶμα τ]όδ' [ἁ] μάτηρ Διοκλέ[α]ι ἔστασ' Ἐχ[ε]νο[ΐα]
[ἰσγόνῳ], ὅς ποτ' ἀνεὺρ σὺς ὄλετ'(ο) οὖ[ν] ἀγαθός.
[— ◡◡ —]έλταιος· ἀδελ[φ]εὸς ἔσστασε λε[ιθάο]·
[πᾶς δὲ κα]τοικτίρας ἀνδρ'[(α) ἀ]γ[α]θὸν πα[ρ]ίτου.

Vs. 1. Nomina in -κλέας collegerunt Ahrens, dial. Dor. p. 562, et Fick, Beiträge zur Kunde der Indogerm. Sprachen V p. 18. Vs. 2 ἀνεύρ (= ἀνέρ) Thess. pro ἀνήρ. Ibid. σύς (= ὥς) pertinet ad anaglyphum, quod Diocleam in pugna occidentem repraesentasse putandum est. Ibid. σὺν = ὧν. Vs. 3 -έλταιος est patronymicum Thessalorum more in αιος exiens. Ibid. ἔσστασε pro Att. ἔστασε. Vs. 4 παρίτου = παρίτω.

326 In urbe Thessalica *Melitaea*, quae nunc dicitur Avaritsa. Ussing, inscr. Gr. ined. n. 51; Keil, Philol. IV 1849 p. 737; Le Bas, voy. arch. n. 1180. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 138; Dittenberger, Herm. XIII p. 396 sq.

ΑΛΚΙΜΑΧΟΥ
.ΕΚΥΟΝΑΘΕΝ

Ἀλκιμάχου [Σ]εκυόναθεν.

Genetivi declinationis secundae apud Phthiotas et Thessaliotas in ου, apud Magnetes in ω, apud Pelasgiotas in οι exierunt (cf. Fick, Beiträge zur Kunde der Indog. Spr. V p. 2). Offensionem habet Σεκυόναθεν pro Σικυωνόθεν.

327 *Pharsali*, in domo urbis superioris; tabula parva rectangula. Ediderunt Heuzey et Daumet, mission archéologique de Macédoine, n. 201.

ΔΑϜΟΝΤΑΘΙ
ΔΙΤΑΙΤΑΠΕΙΟϹ

Δάϝουν τᾶφ[ρο]δίτᾳ τᾶ Πε[θοῖ]. Dativus articuli iam privatus est iota muto, quod recentiore aetate ne nominum quidem primam aut secundam declinationem sequentium dativi in dialecto Thessalica servaverunt; cf. n. 503.

---

328 In domo Turcica oppidi hodierni Turnavi, a Larissa in occidentem et septentrionem versus ad Europum flumen siti, ubi antiquo tempore urbs *Metropolis* fuisse putatur, exstat anaglyphum, in quo effictus est miles clipeo magno rotundo armatus; in latere inscriptus est titulus. Edidit Heuzey, le mont Olympe et l'Acarnanie, p. 484 n. 47; cf. Fick, Beiträge zur Kunde der Indog. Spr. V p. 19.

ΑΔ.ΕΟΑ
ΣΑΣΙΔΑΜΟΣΠΑ ΣΠΕΘΟΝΕΟΣΕΠΑΣ
ΟΙΑΠΕΟΔΝΕΑΡΙΣ ΓΙ ΟΝΤΟΜΣΕΙΙΑΔΟΔ
ϜΙΡΑ

— ϝασίδαμος πα[ῖ]ς Πειθούνειος ἐπ' ἀϝ[ίδδ]ῳ ἀπέ[θα]νε ἀρισ[τεύ]ων τοῦν [ἐ]ς Ἑ[λλ]άδο[ς] ϝιρά[νουν]. Vs. 2. Nomen Asidami saepius obvium esse, vel in hac ipsa regione, monet Fick: Le Bas 1305 (nomen Cyretiensis) ΑΕΙΔΗΜΟΥ leg. ΑΣΙΔΗΜΟΥ; Wescher et Foucart, inscr. de Delphes n. 191 vs. 21, (nomen Amphissensis) Ἀσίδαμος. De littera Ϝ cf. nomina Boeotica ϝάσανδρος Keil, syll II vs. 38 et ϝασίας C. I. G. 1575 vs. 7, Keil, syll. p. 48. Vs. 2 παῖς Πειθούνειος, cf. Le Bas 1269 tit. Lariss.: Πευταλεία κόρα. Vs. 2. 3 ΕΠΑΣ[ΕΘΑ]ΟΙ aut genetivus in οι aut dativus, quem illa aetate in ῳ, non in ω seu οι, exisse verisimile est, cf. τῷ Κόρϝᾳ n. 324, Ἀφροδίτᾳ n. 327; dativum, quem structura commendat, praefero. Vs. 3 ἐς Thess. = ἐξ. Vs. 4 ϝιράνουν, cf. Hesych. ἴρανες, οἱ εἴρενες. οἱ ἄρχοντες ἡλικιῶται. Λάκωνες.

XIV.

TITVLI ACARNANIAE ET EPIRI.

329 In *Acarnania* septentrionali loco incerto repertus titulus, ab iuvene quodam, cui eius apographum missum erat, communicatus cum Rossio; is edidit in bullett. dell' inst. arch. 1840 p 28; repetiverunt Welcker, Mus. Rhen. nov. ser. I p. 206; Boeckh, C. I. G. 1794 *h*; Le Bas, voy. arch. n. 1056; cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 95. Rossianum exemplar, nunc deperditum, olim exscripsit Kirchhoff; inde repetimus.

ΠΡΟΚΛΕΙΔΑΣΙΟΛΕΣΑΛΛΑΚΕΚΛ
ΕΣΕΙΑΙΕΝCVΣΟΔΟΙΟ
ΒΟΣΠΕΡΙΤΑΣΑVΤΟϹΑΣ
ΘΑΝΕΜΑΕΝΑΜΕΝΟΣ

Προκλείδας [τ]ό[δ]ε σᾶμα κεκλή(σε)[τ]αι ἐγγὺς ὁδοῖο,
ὃς περὶ τᾶς α[ὐ]τοῦ γᾶς θάνε βα[ρ]νάμενος.

Scriptura titulum coloniae cuidam Corinthiacae addicit. Vs. 1 nominativum Προκλείδας a suspicione Boeckhii, qui genetivum postulaverat, recte defendit Kaibel, epigrr. Gr. n. 182. Vs. 4. Verbum βαρνάμενος redit in epitaphio Arniadae Corcyraei n. 343.

---

330 In Vonitzae urbis vico cui nomen Bokali, prope rudera *Anactorii*. Edidit Leake, travels in northern Greece IV tab. XXXIV n. 166, et inde Boeckh C. I. G. 1794*g*, Le Bas, voy. arch. n. 1049.

[Πόντος ⏑ — ⏑ (τὸν δεῖνα) ἀπ]ώλλυ', ὃς Ἀμ[πρακίαν ποτ' ἵκανεν].

Quamquam tempus imperfectum (ἀπώλλυε) pro aoristo in titulis id genus non frequenter usurpatur (in promptu mihi sunt haec exempla: Kaibel, epigrr. Gr. n. 27 θνήσκομεν, n. 28 θνῆσκον, n. 203 θῦνε ἀνὰ σκιερούς Περσεφόνας θαλάμους), tamen satius duxi in versu restituendo periclitari, quam ex litteris traditis nomina propria inaudita aut rara saltem (-έλλυος Ἀμ[αίτου]) extorquere. Ultima littera velim iterum in lapide examinetur.

---

331 In parte occidentali urbis Artae (*Ambraciae*), trecentis metris ab muro, qui antiquam urbem circumdedit, inventus est lapis 1.17 m. long., 0.44 m. lat., 0.09 m. crass.; titulus incisus est in lacuna 0.94 m. long., 0.08 m. lata. Ediderunt Duchesne et Bayet, archives des miss. scient. 1876 p. 331.

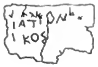
Ἁρμονέα.

332 Hanc laminam plumbeam 0.039 m. long., 0.026 m. alt., aestate a. 1879 Trau Vindobonensis inter alias res antiquas emit a machinatore quodam Graeco, qui Corcyrae domicilium habebat; atque confirmabat Graecus Dodonae se eas effodisse. Servatus est huius laminae margo is qui est inferior si anticam partem *a* contemplaris (idem est superior posticam partem *b* intuenti); item margo dexter, nisi quod in medio paulum est laesus et iacturam fecit anguli superioris; item medius margo superior; ad sinistram plumbum est fractum. Edidit Gurlitt, archaeol. epigr. Mittheil. aus Oesterr. IV p. 61 sq. Imago quarta parte infra veram magnitudinem est.

a

b

a [Ἐπικοινῆται -]αττχ· (ὁ δεῖνα)
[Διὶ καὶ Διώνᾳ, τί]νι κα θεῶ-
[ν ἢ δαιμόνων ἢ ἡρ]ώων εὐχ[ό]-
[μενος καὶ θύων] ὑγιὴς εἴη.

b Varias manus recentiores distinxit editor.

a Supplementa ministrant complures tituli a Carapano editi in libro: Dodone et ses ruines tab. XXXIV sqq. Vs. 1 ἐπικοινῆσθαι idem atque Atticum ἐπικοινοῦσθαι vel ἀνακοινοῦσθαι. Vs. 2. Propter spatii angustias brevissimos dandi casus supplevi (cf. Carap. tab. XXXV 2 lat. post.); saepius tituli huius generis praebent formam ampliorem: τῷ Διὶ τῷ Ναΐῳ καὶ τᾷ Διώνᾳ. Vs. 4. Utrumque H labente stilo simillimum evasit signo N. Si titulus oriundus est ex coloniis Corinthiacis, quae erant in illis regionibus (Corcyraeos quidem recentiore aetate hos deos aliquotiens consuluisse demonstrant tituli Carapani tab. XXXIV 4. 5), alphabetum Corinthiacum ibi non iisdem gradibus appropinquavit Ionico, quibus in Sicilia: n. 332 B = ε, H = η, n. 509 E = ε et η.

XV.

TITVLI INSVLARVM MARIS IONII.

333 In fragmento lapidis calcarii, quod in insula *Cephallenia* inter rudera Craniorum repertum in museum Parisinum a. 1860 pertulit Lenormant; idem edidit mus. Rhen. 1866 p. 519 n. 345.

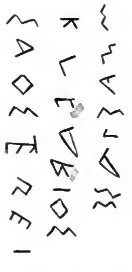

334 Titulus *Cephalleniacus*. Apud Philemonem Atheniensem, qui Aeonem ephemeridem emittit, e lapide calcario exscripsit Schoell. Litterae leviter sunt incisae. Edidit Kirchhoff, Stud.[3] p. 156. Utimur Schoellii apographo.

ΔΑΜΑΙΝΕΤΟ
ΤΟΠΑΛΕΟΜ

Δαμαινέτου τοῦ Παλέος. Mortuus civis erat Palae urbis in insula Cephallenia sitae. Alphabetum est Achaicum.

335 In lapide tofino oblongo, reperto Palae (Lixuri) in insula *Cephallenia*; in Britanniam delatus pervenit in collectionem Nogentianam. Editus est titulus a Boeckhio C. I. G. 1928 ex Gellii et Crawfurdi apographis; deinde typis minusculis bis in diario Ἰόνιος Ἀνθολογία V 1835 p. 84 sq. et p. 122 sq., tum a Leakio, transactions of the royal society, nov. ser. I p. 273 et p. 305, unde imaginem mutuamur.

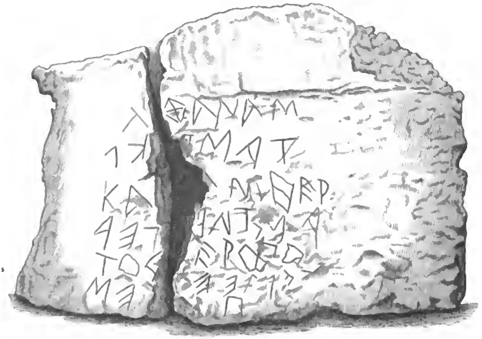

Var. lect. Vs. 1 Gell et Crawf.: ΞΣΑΙΞΑΜΜ, ex Crawfurdi exemplo colligit Boeckh Σ paenultimum delevisse lapicidam, quod formam dextrorsum currentem per errorem inciderat. Anthol. Ion.: *ανεξιας* et *χαισασμ*. Vs. 2 Gell et Crawf.: ΞΟΙΡΑΞΛΗ, Anthol. Ion.: *κλεινιοσ* et *καλαχιοσ*. Vs. 3 Gell: ΣΑΟΣΞΡΞΤ, Crawf.: ΣΑΟΣΞΡΞ, Anthol. Ion.: *σαοστηρσε* et *σαοστειτε*.

Μνασίας Κλεάρεος σαοστρεῖ Mnasias, Clearis filius, dedicat pro salute. In voce *σαοστρεῖ*, quae a nomine *σάοστρον* (i. e. *σῶστρον*) ducitur, ipse lapicida errorem correxit.

336 In ea *Ithacae* insulae parte, quae cauro est opposita, ad ripam septentrionalem portus parvi, cui est nomen Polis, est planities non magna, paulum edita. Ibi inter lapides caesos, qui ex aedificio diruto reliqui sunt, repertus est lapis planus inscriptus, qui in duas partes fractus est nec non infra mutilus videtur esse. Titulus in hoc lapide natura friabili rudem in modum incisus tempore et pluvia corrosus est. A. 1868 partem maiorem 0.7 m. alt., 0.5 m. lat. repperit Schliemann, nimis credulus commento accolae cuiusdam narrantis hoc esse fragmentum operculi sarcophagi; vide librum eius: Ithaque, le Pélop., Troie p. 48 sq. Duodecim post annis hanc et insuper alteram partem invenit Stillmann; cum imagine photographica ab illo confecta titulum edidit Comparetti, Accademia dei Lincei, anno CCLXXVIII (1880—81); illam imaginem, in qua aliquot locis (maxime vs. 3 in littera M, vs. 4 in litt. M, vs. 5 in litt. Γ) vulnera a lineis non facile distinguuntur, quanta maxima potui similitudine repetendam curavi, servata etiam ea, quae Stillmanno placuit, collocatione fragmentorum, quamquam persuasum habeo sinistrum fragmentum ad alterum propius admovendum et paululum attollendum esse.

Comparetti.

Schliemann.

Nota. Vs. 1. Post AM, ubi Schliemann praebet ΞM, in imagine photographica nec vola nec vestigium apparet.

[Τᾶς?] Ἀθάνας, τᾶς Ῥ[ίας] κα[ὶ τᾶ]ς Ἥρας τὰ [ἕ]ττια. τοὶ [ἱ]αροπο[ι]οὶ με ἐ[πο]ησ[αν — —]. Vs. 4. Cf. Hesych. ἔττια· ἱκέτεια. Vs. 6 ἱμὲ sc. pomarium vel agrum.

337 In fragmine tibiae lapideae, quod emit Schliemann *Ithacae*; inventum illud esse narrabat rusticus in sarcophago (cf. n. 336). Edidit Schliemann, Ithaque, le Pélop., Troie p. 49, et accuratius idem, Mykenae p. 88. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 156.

— — ἱαρός.

338 In insula *Leucade*. Le Bas, voy. arch. tab. VII 13 et n. 1040, unde repetimus titulum.

MIKVΘAM

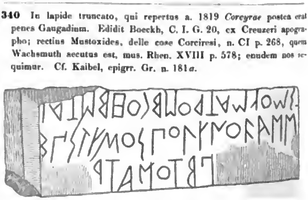
Var. lect.: Le Bas, tab. VII 13: M pro M.
Μικύθας.

339 Titulus *Leucadius*. In vase aeneo 0.04 m. alto, infra fracto, quod Dodonae prope templum repertum est. Titulus punctis scriptus extrinsecus circumdat cervicem. Edidit Carapanos, Dodone et ses ruines, Paris 1878, p. 40, tab. XXIII 1.

Φιλοκλείδα(ς) ὁ Δαμοφίλου Λευκάδιος Δὶ Ναΐῳ. Littera Ϲ intercidit socordia scribentis.

340 In lapide truncato, qui repertus a. 1819 *Corcyrae* postea erat penes Gaugadium. Edidit Boeckh, C. I. G. 20, ex Creuzeri apographo; rectius Mustoxides, delle cose Corciresi, n. CI p. 268, quem Wachsmuth secutus est, mus. Rhen. XVIII p. 578; eundem nos sequimur. Cf. Kaibel, epigr. Gr. n. 181*a*.

Var. lect. Creuzeri exemplum in angulo dextro inferiore praebet tres litteras, quas a manu recentiore leviter incisas esse Mustoxides affirmat.

[Σᾶμ' Ἐχετ]ίμου πατρὸς ἐγὼ ἕστακ' ἐπὶ τύμῳ
Πουλυνόϝας, σ[τοναχὰ δ' υἱῷ κατελεί]πετο ματρ[ός].

De nomine τύμῳ cf. n. 344. Versum alterum explevit Kaibel.

341 Lamina aenea *Corcyrae* in regione antiquae urbis a. 1837 inventa, 0.13 m. lata, 0.05 m. alta, bene servata, nisi quod in duas partes fracta et altera ansarum mutilata est. Ex collectione Woodhousii pervenit in museum Britannicum. Mustoxides, delle cose Corciresi n. LXIX p. 233; Vischer, mus. Rhen. 1854 p. 385 sq., idem, epigr. u. arch. Beitr. aus Griech. 1854 p. 6 (Archaeol. u. Epigr. aus Korcyra, Meg. u. Athen p. 8) tab. II 1, (kleine Schriften II p. 12 sq.). Exscripsi.

Λόφιος μ' ἀνέθηκε. Nomen Lophii habes etiam n. 411.

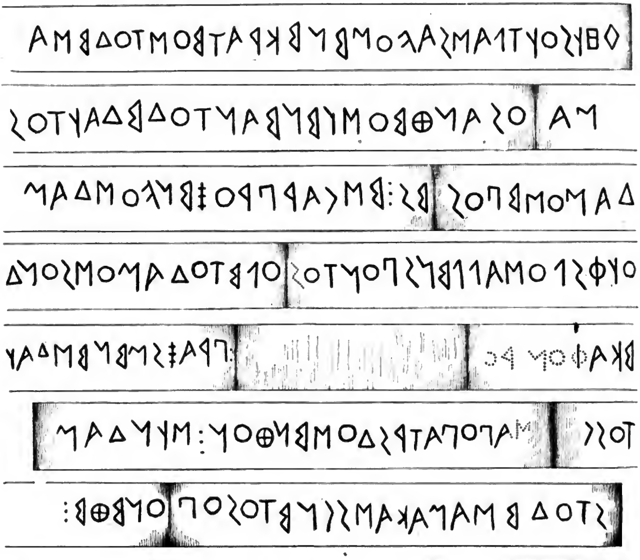
342 Ineunte mense Octobri a. 1843 *Corcyrae* ad meridiem urbis hodiernae, in suburbio, cui nomen est Castrades, in munitionibus instituendis duo ordines sepulcrorum antiquorum detecti sunt, superior et inferior. In inferiore eoque antiquiore notabile est sepulcrum ex parvis lapidibus calcariis non politis exstructum in formam cylindri, 1.25—1.57 m. alti, diametrum quinque metrorum habentis; imus lapidum ordo 0.2 m. eminet in modum gradus, summus 0.08 m. in modum gisi; superimpositum est tectum cono humili simile. Intra sepulcrum neque cinis neque ossa inventa sunt, sed patera aenea et aliquot vasa parva fictilia. Infra illud gisum a dextra ad sinistram currit inscriptio, 9.8 m. longa, uno versu continuo; litterae 0.04—0.05 m. altae profunde incisae et praeter nonnulla loca, quibus lapis laesus est, optime sunt servatae. Titulum exscripsit F. Orioli et edidit in Ephem. Ion. 1843 n. 668. 669. 673; hoc exemplar repetiit Rangabé, n. 318. Iterum exscriptum edidit Ch. Philetas, *διάλεξις περὶ τῆς ἐν Κερκύρᾳ Μενεκρατείου ἐπιγραφῆς, ἐν Κερκύρᾳ* 1844; inde fluxerunt editiones Franzii, arch. Zeit. 1846 p. 378 tab. XLVIII 3, Rossii in Iahnii annal. 1854 p. 535, Le Bas ii, voy. arch. tab. V 14. Tertio exscripsit Mustoxides, delle cose Corciresi n. CIII p. 274. Denuo examinavit Riemann, Corfou, 1879 p. 30 sqq. Ex iis, qui titulo interpretando operam dederunt, nominentur praeter illos: Schneidewin, Goett. Anz. 1845 p. 981 sqq. et Leake, transactions, nov. ser. II p. 1 sqq. Repetimus Philetae exemplum in auxilium vocato ectypo, quod inscriptionem non totam praebet; litteras quasdam dubias ipse in lapide spectavi.

(*Textum vide pag. 80.*)

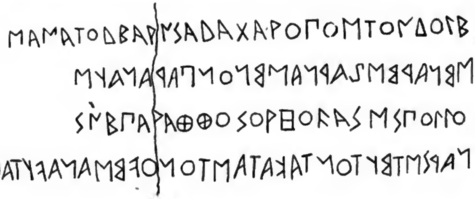
Potiores varietates lectionis. Post *σᾶμα* Mustoxides praebet interpunctionem ⁝; et haec semper eius est forma in apographo Corcyraei. Post *δαμοσίων δὲ* Mustoxides legit ⁝ ΜΟΦΑΝ, Orioli ΜΟΑΝ; in lapide agnovi [illegible]ΜΟΦΑΝ. In medio orbe litterae O aliquotiens punctum positum esse hic certum illic ambiguum affirmat Riemann, certum imprimis in vocibus Τλασίαϝο, Οἰανθ-, αὐτῷ (vs. 2), ἐνθών; etiam in ectypo meo punctum conspicuum est in his vocibus: τόδε (vs. 1), Οἰανθ-, αὐτῷ (vs. 2), δαμοσίων (litt. ω).

Υἱοῦ Τλασίαϝο Μενεκράτεος τόδε σᾶμα,
Οἰανθέος γενεάν· τόδε δ' αὐτῷ δᾶμος ἐποίει·
ἦς γὰρ πρόξενϝος δάμου φίλος· ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ὤλετο, δαμοσίαν δὲ καφῶν ῥό[θιον τὸν ἔθαψε].
Πραξιμένης δ' αὐτῷ γ[αία]ς ἀπὸ πατρίδος ἐνθὼν
σὺν δάμ[ῳ]ι τόδε σᾶμα κασιγνήτοιο πονήθη.

Vs. 4 *καφῶν* pro *σκαφῶν*, cf. Ahrens II 109. 110. Quod dicendum erat Menecratem, quum in mari non esset inventus, non iacere sub hoc tumulo, tristem rem in modum hilarem ita expressit is, qui epitaphium concepit, ut eum non caruisse beneficio sepulturae, sed sepultum esse praedicaret, si non palis at remis navium rei publicae, quibus Corcyraei in locum naufragii vecti corpus quaesivissent.

343 Cippus e lapide calcario factus, 1.93 m. alt., 0.50 m. lat., 0.15 m. crass., repertus mense Aprili a. 1846 *Corcyrae* prope sepulcrum Menecratis, sed in stratura terrae 0.9 m. minus profunda; inter effodiendum lapis in duas partes est fractus; nunc asservatur in museo collegii. Quatuor foramina ad taenias vel coronas suspendendas utilia videntur fuisse; litterae magnae sunt et fere omnes admodum perspicuae; uniuscuiusque versus litterae duabus lineis, superiore et inferiore, sunt inclusae. Orioli, ephem. Ion. 1846 n. 68, cf. n. 73. 77; Franz, arch. Zeit. 1846 p. 377 sqq., tab. XLVIII 2; Mustoxides, delle cose Corciresi, n. CIV p. 288; Vischer, mus. Rhen. 1854 p. 383 sq., Ross, Iahnii diar. 1854 p. 544 sqq., Vischer, epigr. u. arch. Beiträge aus Griech. p. 10; Le Bas, voy. arch. tab. VI 1; Riemann, Corfou, 1879 p. 42. Sequimur Mustoxidem.

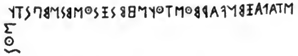

Var. lect. Vss. 2. 3. Riemann bis, in vocibus παρά et Ἀράθθοιο, ϙ et ϻ, repugnantibus caeteris testibus. Vs. 3. Alterum ⊙ auctore Vischero paulo minus est quam id quod praecedit.

Σᾶμα τόδ'(ε) Ἀρνιάδα· χαροπὸς τόνδ' ὤλεσεν Ἄρης
βαρνάμενον παρὰ ναυσὶν ἐπ' Ἀράθθοιο ῥοϜαῖσι,
πολλὸν ἀριστεύοντα κατὰ στονόϜεσ(σ)αν ἀϜυτάν.

Vs. 4. Mendose lapicida ἀριστεύτοντα.

344 Fragmentum columnae sepulcralis albae marmoreae simplici capitulo ornatae; inventum est primis diebus mensis Augusti a. 1866 *Corcyrae* haud procul a sepulcro Menecratis; in abaco litteris 0.03 m. altis incisa est inscriptio, deorsum deflexa ubi margini appropinquat. Decharme, comptes rendus 1866 p. 383, Egger ibid. p. 393, Miller ibid. p. 398 sqq., Egger ibid. a. 1867 p. 158 sq.; Bergmann, Herm. II p. 136 sqq., ubi tres litterae male iterantur (cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 92); Schliemann, Ithaque, le Pélop. Troie 1869 p. 7, qui repetit Decharmii exemplum; Engelmann, bullettino dell' inst. arch. 1872 p. 35. Praeterea utimur ectypo, quo litterae novem postremae expressae sunt.

Στάλα ΞενϜάρεος τοῦ Μείξιος εἰμ' ἐπὶ τύμῳ. De 'M cf. 'F n. 131. Ἐπὶ τύμῳ habes etiam n. 340.

345 In pila lapidea 1.42 m. altitudine, 0,33 m. crassitudine, *Corcyrae* prope sepulcrum Menecratis inventa; nunc exstat in museo collegii. Inscriptio antiqua integra est; recentiore tempore lapis, ut ad alienum usum idoneus fieret, recepit inscriptionem alteram transverso cursu scriptam ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ. Primum videntur esse editae in folio nescio quo ephemeridis Ioniae; deinde edd. Franz, arch. Zeit. 1846 p. 378 tab. XLVIII 4; Mustoxides, delle cose Corciresi, n. LXXXII p. 252; Vischer, mus. Rhen. IX p. 384 sq., idem, epigr. und arch. Beitr. p. 10 tab. II 8 (kleine Schriften II p. 18); Wachsmuth, mus. Rhen. XVIII p. 579 not.; cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 93 sq. Lapidem inspexi.

Λαξειάτας s. Λαξειάτας, sc. (sec. Kirchhoffium) ὅρϜος; ex quo nomine illud Λαξειάτας terminatione -ιάτας sit formatum, difficile est dictu.

346 Columna rudi arte ex lapide calcario rubenti sculpta, supra excavata, 0.68 m. altitudine, crassitudine supra 0.38 m., infra 0.45 m., effossa a. 1845 *Corcyrae* in palaeopoli sub colle, in quo monasterium S. Euphemiae situm est, nunc servatur in museo collegii. Inscriptio deorsum currens compluribus laesuris turpata est. Ephem. Ion. 1845 n. 29 sqq., Mustoxides, delle cose Corciresi, n. LXXXIII p. 254; Rangabé n. 356 ex ephemeride; Wachsmuth, mus. Rhen. XVIII p. 575 sqq. ex Mustoxidis libro; Bergmann, Herm. II p. 139; cf. praeterea Kirchhoff, Stud.[3] p. 93. Lapidem contuli; repeto Bergmanni exemplar.

Var. lect. A sinistra vss. 1 et 2 caetera apographa sunt minus accurata. Pro ꟾ ephemeris praebet vs. 1 ϟ, vs. 2 ϟ, laesionibus lapidis falso acceptis. Carent vs. 1 apud Mustoxidem omnia O, in ephemeride secundum et tertium punctis. Vs. 2. Post K ephemeris habet B, Mustoxides P, ego e lapide enotavi ᗷ.

ὮρϜος ἱαρὸς τᾶς Ἀκρίας. Idem cognomen teste Hesychio (s. v. Ἀκρία), apud Argivos compluribus deabus erat.

347 In duabus pilis in formam conorum obtusorum sculptis, altitudine 1.14 m., crassitudine infra 0.3 m., supra 0.15 m., erutis *Corcyrae* prope ecclesiam Beatae Virginis cui cognomen est Νεραντζικά, ad rivum in regione templi antiqui. Altera nunc est in museo collegii. Mustoxides, illustrazioni Corciresi, tom. II p. 98; Boeckh, C. I. G. 1877 ex Broendstedii apographo; Franz, arch. Zeit. 1846 p. 379 tab. XLVIII ex exemplari quodam lithographico; Mustoxides, delle cose Corciresi, n. LXXXVI p. 262, unde titulum sumimus.

Var. lect. Ephem. arch. litt. I. 2. 3: ⊳◻B.

Ῥόος Πυθαίος i. e. rivus Apollinis Pythii sacer.

XVI.

TITVLI THRACIAE.

348 Titulus *Mendaeus.* In basi triangula Victoriae alatae, effossa a. 1875 Olympiae haud procul ab eo Olympiei angulo qui spectat inter septentriones et ortum solis. Litterae superiorum versuum 0.03 m. altae sunt, inferiorum 0.02 m. Edidit E. Curtius, arch. Zeit. XXXIII p. 178 et Ausgrab. zu Olymp. I tab. 32; cf. Schubart, Neue Jahrb. 1876 p. 397 sqq., Michaëlis, arch. Zeit. XXXIV p. 169 sqq., Weil, ibid. p. 229 sq., Schubring, ibid. XXXV p. 26 et p. 59 sqq., Schubart, Neue Jahrb. 1877 p. 379 sqq.

ΜΕΣΣΑΝΙΟΙΚΑΙΝΑΥΠΑΚΤΙΟΙΑΝΕΘΕΝΔΙΙ
ΟΛΥΜΠΙΩΙΔΕΚΑΤΑΝΑΠΟΤΩΜΠΟΛΕΜΙΩΝ
ΠΑΙΩΝΙΟΣΕΠΟΙΗΣΕΜΕΝΔΑΙΟΣ
ΚΑΙΤΑΚΡΩΤΗΡΙΑΠΟΙΩΝΕΠΙΤΟΝΝΑΟΝΕΝΙΚΑ

Μεσσάνιοι καὶ Ναυπάκτιοι ἀνέθεν Διὶ
Ὀλυμπίῳ δεκάταν ἀπὸ τῶμ πολεμίων.
Παιώνιος ἐποίησε Μενδαῖος,
καὶ τἀκρωτήρια ποιῶν ἐπὶ τὸν ναὸν ἐνίκα.

Cf. Paus. V 26. 1: Μεσσηνίων δὲ τῶν Δωρίων οἱ Ναύπακτόν ποτε παρὰ Ἀθηναίων λαβόντες ἄγαλμα ἐν Ὀλυμπίᾳ Νίκης ἐπὶ τῷ κίονι ἀνέθεσαν. τοῦτό ἐστιν ἔργον μὲν Μενδαίου Παιωνίου, πεποίηται δὲ ἀπὸ ἀνδρῶν πολεμίων, ὅτε Ἀκαρνᾶσι καὶ Οἰνιάδαις, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐπολέμησαν. Μεσσήνιοι δὲ αὐτοὶ λέγουσι τὸ ἀνάθημα σφίσιν ἀπὸ τοῦ ἔργου τοῦ ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ νήσῳ μετὰ Ἀθηναίων, καὶ οὐκ ἐπιγράψαι τὸ ὄνομα τῶν πολεμίων σφᾶς τῷ ἀπὸ Λακεδαιμονίων δείματι, ἐπεὶ Οἰνιαδῶν γε καὶ Ἀκαρνάνων οὐδένα ἔχειν φόβον. Naupactii, quorum mentio apud Pausaniam ipsius aut librariorum culpa desideratur, sunt ea civitatis pars, quae in urbe ab Atheniensibus capta (Thuc. I 103) remanserat et ab Atheniensibus stabat. Quae Messenios de causa donarii tradidisse narrat Pausanias quin summatim fuerint vera, mihi non videtur esse quod dubitemus (cf. Thuc. IV 9 et 36, Paus. IV 26), ita tamen ut non ab hac una victoria gloriosissima, cuius memoriam usque ad Pausaniae aetatem optime tenuerunt Messenii, decimam dedicatam putemus, sed etiam a crebris illis excursionibus, quibus re Sphacteriae bene gesta Messenii ex Pylo proficiscentes agros Lacedaemoniorum per aliquot annos vastabant; cf. Thuc. IV 41: τῆς δὲ Πύλου φυλακὴν κατεστήσαντο (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) καὶ οἱ ἐκ τῆς Ναυπάκτου Μεσσήνιοι ὡς ἐς πατρίδα ταύτην (ἔστι γὰρ ἡ Πύλος τῆς Μεσσηνίδος ποτὲ οὔσης γῆς) πέμψαντες σφῶν αὐτῶν τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ἐλῄζόν τε τὴν Λακωνικὴν καὶ πλεῖστα ἔβλαψαν ὁμόφωνοι ὄντες. Dixerit quis accuratius ita tempus huius donarii posse definiri, ut ineunte anno 421 aut non multo ante putetur Iovi Olympio esse oblatum; neque enim post foedus aestate a. 421 cum Argivis et Corinthiis factum impedituros fuisse Eleos, quin nomen Lacedaemoniorum in tropaeo inscriberetur; et quod Elei tropaeum poni passi sint, nomen Lacedaemoniorum inscribi vetuerint, in hac re cognosci mentem sociorum ad defectionem pronorum, cf. Thuc. V 31. At vereor, ne ea quas recentiores Messenii de causa nominis hostium in tropaeo omissi narrabant, fide parum sint digna, quandoquidem frequentior fuit haec reticentia, quam ut ad eam explicandam tam singulari opus sit argumentatione, cf. e. g. Add. n. 3*a*, bull. de corr. hell. I p. 84, Paus. V 24. 7. — Vs. 4 ἀκρωτήρια non sunt statuae, quae intra fastigia erant collocatae (ἐναέτια), sed monumenta fastigiis superimposita, Paus. V 10. 4: λέβης ἐπίχρυσος ἐπὶ ἑκάστῳ τοῦ ὀρόφου τῷ πέρατι ἐπίκειται, καὶ Νίκη κατὰ μέσον μάλιστα ἕστηκε τὸν ἀετόν, ἐπίχρυσος καὶ αὐτή; his igitur fabricatis non mediocriter gloriatum esse Paeonium hinc discimus. — Patria Paeonii Kirchhoffio auctore (Stud.[3] p. 106) non fuit Mende Eretriensium colonia in paeninsula Pallene sita, sed Mende Ionum Asiaticorum colonia prope Aenum condita; inde intellegitur, cur Paeonio scriptura Ionum Asiaticorum commoda fuerit. Dialectum prioris tituli a Messeniis et Naupactiis concepti Doricam esse consentaneum est; artifex in suo ipsius titulo quanam dialecto usus sit, parum liquet; certe non usus est Dorica (cf. ἐνίκα); sed qua? an Ionica? Ionum enim eos, qui in Asia ad septentrionem habitabant, quoniam alia multa paria aut similia habebant Aeolum dialecto (cf. n. 381. 382), non incredibile est pro νηός dixisse ναός (Aeol. ναῦος). Posuit autem horum Mendaei fuisse coloni.

349 Titulus *Abderiticus.* In basi marmoris Pentelici, 0.55 m. longa, 0.445 m. alta, 0.48 m. lata, effossa a. 1866 in Piraeeo prope sex aras magnas marmoreas, litteris pulcherrimis. Edidit Hirschfeld, arch. Zeit. 1873 XXX p. 21, tab. LX n. 7; repetiit Kirchhoff, Stud.[3] p. 14. Utor ectypo.

ΠΥΘΩΝΕΡΜΗΙΑΓΑΛΜΑΕΡΜΟΣΤΡΑ
ΤΟΑΒΔΗΡΙΤΗΣΕΣΤΗΣΕΜΠΟΛΛΑΣ
ΘΗΣΑΜΕΝΟΣΠΟΛΗΑΣ:ΕΥΦΡΩΝΕ
ΞΕΠΟΙΗΣΟΥΚΑΔΑΗΣΠΑΡΙΟΣ

Πύθων Ἑρμῇ ἄγαλμ'(α) Ἑρμοστράτου Ἀβδηρίτης
ἔστησεν πολλὰς θησάμενος πόλ(ι)ας.
Εὔφρων ἐξεποίησ' οὐκ ἀδαὴς Πάριος.

Ionica litteratura convenit Abderitae; titulus saeculo quinto non est recentior. Per imprudentiam sculptor exaravit formam Homericam πόληας pro Ionica πόλιας, quam voluerat is qui hos versus panxit, cf. Wilamowitz, Zeitschr. f. Gymn. XXXII p. 281.

XVII.

TITVLVS SARMATIAE.

350 Inter *Maeotidem* et flumen Cara-Cubanum, in urbis magnae parietinis, quae Eski-sheir (urbs vetusta) dicebantur, repperit De la Motraye quum alia tum anaglyphum lapidis cani ex montibus vicinis, ut putabat, petiti. Media est Venus amplexura virum a sinistra eius accedentem, manifesto Martem; ad dextram eius adstat Neptunus tridentem tenens; hi omnes prope nudi. Martis ad sinistram est Amor alatus facem sinistra gestans; pone hunc est Vulcanus sinistra forcipem tenens. Infra est inscriptio. A. de la Motraye, voyages en Europe, Asie et Afrique, à la Haye 1727 tom. II p. 75 sqq. tab. IV 11 et travels through Europe, Asia and into part of Africa, Lond. 1732 tom. II p. 50 sqq. tab. XXVII n. 11; Boeckh, C. I. G. 2133; Kirchhoff, Stud.[3] p. 33.

ΘΕ ΑΓΑΤΟΡΟ ΜΑΞ ΑΡΜΙΕΔΙ

Θε[ῷ] Ἀπατούρω[ι —]ιαναχ[ος Κ]ασι[εια]δ[εω]? Lacunarum spatia fideliter imitari Motraye non curavit.

XVIII.

TITVLI INSVLARVM MARIS AEGAEI:
AEGINAE CECRYPHALIAE EVBOEAE SAMOTHRACES THASI CHII SAMI AMORGI CEAE SIPHNI PARI NAXI MELI THERAE CALYMNAE RHODI CRETAE CYPRI.

351 *Aeginae* in parietibus sepulcri subterranei; apographa Logiotatides cum Gerhardo communicavit. Edidit Kirchhoff, Stud.[3] p. 101.

ΤΑΡΧΞΝΕΜ ΕVRVΜΑ+ΟΣ
Λ+ΙΝΙΟΦ ΝΑΙΙΑΙΟΦ

Μ[ε]νεκράτ[ης] Φοίνιχ[ς]. Εὐ[ρ]ύμ[α]χος Φοῖ[ν]ι[ξ].

352 *Aeginae*, in montis, qui S. Eliae vel simpliciter τὸ ὄρος dicitur, parte septentrionali, priusquam ad summum montis cuimen ascendas, est parva planities arte effecta, fulta muris e magnis saxis constructis. Eam nunc occupat aedicula Michaëlis archangeli, τοῦ ἁγίου ἀσωμάτου, ex antiquis lapidibus diligenter caesis aedificata, iam semiruta; ibi olim templum Dianae Aphaeae fuisse non sine causa suspicantur. Haud procul inter rudera inde devoluta iacet lapis 1.3 m. longus, 0.7 m. latus; superficiem excavatam circumdat margo editus, ad dextram 0.20 m., in caeteris partibus 0.07 m. latus. Quem lapidem qui viderunt alii aram esse censuerunt nixi eo, quod pars superior non librata est, sed paulum proclivis canaliculoque est instructa, ex quo aquam et sanguinem defluere potuisse putant; alii propter superficiem male levigatam aliquod anathema indicant impositum fuisse. Margo praebet inscriptionem, litteris 0.06—0.065 m. altis, profunde incisis; sed periit inscriptionis initium non parva marginis parte a canaliculo usque ad primam litteram servatam scalpro in altitudinem deminuta. Exscripsere undecim, quod sciam, viatores: 1) Fourmont, vide Osanni Syllogen II 86 p. 316; 2) Gell, vide C. I. G. 2138; 3) Stackelberg, der Apollotempel zu Bassae p. 107; 4) Mustoxides, Antholog. Ion. I p. 50 sq.; 5) Prokesch, vide Rangabé n. 33 et C. I. G. add. 2138; 6) Viriet, vide Blouet, expédition scientifique en Morée, tab. 46. 4; 7) Le Bas, voy. arch. tab. VI 5; 8) About, archives des missions scientifiques III p. 553; 9) Ross, ex cuius schedis ed. Schoene, Herm. V p. 308, cf. ibid. Hirschfeld p. 469 sqq.; nam in eis Rossii diariis, quae mihi licuit pervolvere, nullum huius tituli apographum exstat; 10) Hirschfeld, arch. Zeitung 1872 p. 19 sq. tab. 60. 4; 11) G. Koerte in schedis. Ectypo utor.

Var. lect. Ante ΚΟΛ in ectypo nihil certi dignoscitur; Fourmont praebet I, Gell M, Ross N. Mox inter Α et Ϟ Stackelberg Prokesch Ross Hirschfeld praebent I; Mustoxides Viriet Le Bas About Koerte hanc litteram omittunt, quia fissuram potius quam litteram hoc loco aspicere sibi videbantur; Fourmont et Gell B et Ƀ pro IϞ; ectypi ope hic destituti sumus. Reliqua sunt certa, etiam Λ (aliis Α) in voce ΗΑΒΛΙΟΝ et Μ (aliis ΛΛ seu ΛΔ) in voce ΗΑΛΤΙΜΟ. Post has litteras clarissimas nihil periit, ut errasse iudicandum sit eos, qui hoc loco litteras oculis se assequi existimabant: Gell T, Prokesch Σ, About N, Ross Ϟ.

[Τᾷ θεᾷ τᾷ ἐν] Κωλιάδαις Ἁβλίων ἐποίησε Ἁλτίμου.

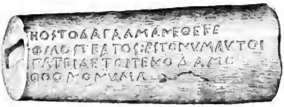
353 *Aeginae*, in sepulcro; litterae 0.02 m. altae. Rangabé n. 368.

ΘΕΟΙΣ
ΘΕΡΩΝΟΣ

Θεο[τίλης vel sim.] Θέρωνος. Vs. 2. Pro Θ postulaveris ⊕; littera P haud scio an typothetae vitio apud Rangabeum male expressa sit.

---

354 *Aeginae*, eodem loco quo titulus n. 352, in columna lapidea 1.5 m. long., 0.50 m. crass., quae, postquam a Finlaio a. 1831 e muro aediculae soluta est, diu prope iacebat humi, tum maceriae est inserta. Wordsworth, Athens and Attica, ed. sec., p. 275; Leake, transactions of the roy. soc. of lit. 1834 vol. II p. 380, usus Finlaii et Wordsworthi apographis; Mustoxides, Anthol. Ion. 1834 I p. 48 sq., Blouet, exp. scient. en Morée tom. III tab. 46. 5 ex Virieti apographo; Rangabé, n. 34 ex Prokeschii apographo; Boeckh, C. I. G. add. 2138*d* ex Transactionibus et Prokeschii apographo; Le Bas, voy. arch. tab. VI 6; About, archives des missions scient. tom. III p. 554; exscripsit Koerte. Repetimus titulum ex Le Basii opere.

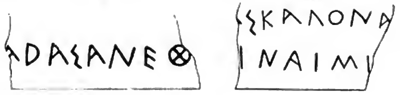

Var. lect. Clausulam vs. 2, ubi Le Bas praebet ΑΤΟ, correxi ex aliis apographis; reliquam variae lectionis farraginem praetermitto. Boeckh ex litteris a Prokeschio datis exhibet quintum versum: — — — ΕΠΟΙΕΣΕ, nescio quo Prokeschii errore; nam certe in lapide non est.

Ὅς τόδ' ἄγαλμ' ἀνέθηκε, Φιλόστρατός ἐστ' ὄνομ' αὐτῷ,
πατρὶ δὲ τῷ τούτου Δαμοφόων ὄνομα.

355 Titulus *Agineticus.* Basis albae marmoreae, Olympiae colloratae, 0.08 m. altae, in cuius superficie aequa olim titulus incisus erat, nobis servata sunt fragmenta duo, alterum *a* 0.22 m. long., 0.19 m. lat., repertum prope Heraeum, alterum *b* 0.16 m. long., 0.35 m. lat., repertum a templo Iovis ad orientem versus. Quum autem fragmentum *b* infra instructum sit margine eminenti, quo fragmentum *a* caret, apparet ea non ex eodem latere basis superesse et cursus inscriptionum fuisse fere hos ⊟. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 161. Ectypon contuli.

a *b*

[Εἰκόνα ϝαλεῖος τάνδ' Ἀγι]άδας ἀνέθ[ηκε]
[πὺξ παῖς νικάσα]ς καλὸν ἀ[γῶνα Διός].
[Σηράμβου τοῦ ἐν Αἰγ]ίνᾳ μ' ἐ[δαῦ ἐνθάδε ϝέργον].

Cf. Paus. VI 10. 9: Λυκῖνον δὲ Ἡραιέα καὶ Ἐπικράδιον Μαντινέα καὶ Τέλλωνα Ὀρεσθάσιον καὶ Ἠλεῖον Ἀγιάδαν ἐν παισὶν ἀνελομένους νίκας, Λυκῖνον μὲν δρόμου, τοὺς δὲ ἐπ' αὐτῷ καταλεγομένους πυγμῆς, Ἐπικράδιον μὲν καὶ Ἀγιάδαν, τὸν μὲν αὐτῶν Πτόλιχος Αἰγινήτης ἐποίησε, τὸν δὲ Ἀγιάδαν Σέραμβος, γένος καὶ οὗτος Αἰγινήτης. Aeginetica huius tituli origo, quam reliquiae videntur indicare, non refutatur ea re, quod hoc in titulo Σ et Θ, in eo qui praecedit n. 354 S et Θ coniuncta reperiuntur; nam mutationes eius generis non ubique certo ordine factae sunt. — Vs. 2. Cf. C. I. G. 1582: — — νικήσας καλὸν ἀγῶνα Διός et Paus. VI 10. 7: νικήσας ἵπποις καλὸν ἀγῶνα Διός.

---

356 Tabula marmorea caerulea integra, 0.34 m. alta, 0.44 m. lata, reperta *Aeginae*, nunc Athenis in gymnasio Hadriani; litterae 0.08 m. altae sunt. Blouet, exp. scient. tom. III p. 59 n. 3; Rangabé n. 4 et p. 380; Boeckh, C. I. G. add. 2140a[6]; Le Bas, voy. arch. n. 1714. Habeo ex ectypo, ex Rossii diario, ex meo apographo.

Ἐγδήλου τόδε σᾶμα.

357 In lapide 1.16 m. lato, 0.61 m. alto, *Aeginae* in horto Tzapi reperto; litterarum altitudo est 0.16 m. Blouet, exp. scient. tom. III p. 59 n. 4; Boeckh, C. I. G. add. 2140a[7]; Le Bas, voy. arch. n. 1713, quem sequimur.

ΑΡΙΣΤΟΛΑΙΔΑ

Var. lect.: Blouet Σ et ter Α.
Ἀριστολαΐδα.

358 *Aeginae* in sepulcro subterraneo; exscripsit Logiotatides et cum Gerhardo communicavit.

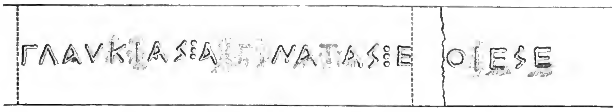
ΣΟΜΕΔΕΟΣ
ΕΜΙ

Σωμήδεός εἰμι.

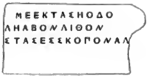
359 Titulus *Agineticus.* Duo marmora alba, reperta Olympiae apud murum septentrionalem periboli, 0.255 m. alta, super levigata; alterum *a* utrimque, alterum *b* dextra ad marmor simile vicinum accommodatum fuisse lateram fabrica testimonio est; *b* sinistra fractum est. Marmor *a* long. 0.8 m., crass. 0.80 m., marmor *b* long. nunc 0.78 m., crass. nunc 0.45 m. Altitudo litterarum 0.045 m. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI p. 142. Utor ectypo.

a *b*

Γλαυκίας Αἰγινάτας ἐ[π]οίησε. Basis, ex qua haec duo supersunt saxa, ex quatuor aut pluribus saxis constructa erat. Donarium igitur, cui subiecta erat, cum maximum fuisse appareat, vix potest aliud fuisse quam id, quod a Gelone Dinomenis filio dedicatum esse tradit Pausanias VI 9. 4—5: τὰ δὲ ἐς τὸ ἅρμα τὸ Γέλωνος οὐ κατὰ ταὐτὰ δοξάζειν ἐμοί τε παρίσταται καὶ τοῖς πρότερον ἢ ἐγὼ τὰ ἐς αὐτὸ εἰρηκόσιν, οἳ Γέλωνος τοῦ ἐν Σικελίᾳ τυραννήσαντός φασιν ἀνάθημα εἶναι τὸ ἅρμα. ἐπίγραμμα μὲν δή ἐστιν αὐτῷ Γέλωνα Δεινομένους ἀναθεῖναι Γελῷον· καὶ ὁ χρόνος τούτῳ τῷ Γέλωνί ἐστι τῆς νίκης τρίτη πρὸς ταῖς ἑβδομήκοντα ὀλυμπιάδας. Γέλων δὲ ὁ Σικελίας τυραννήσας Συρακούσας ἔσχεν Ὑβριλίδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς δευτέρας καὶ ἑβδομηκοστῆς ὀλυμπιάδος, ἣν Τισικράτης ἐνίκα Κροτωνιάτης στάδιον. δῆλα οὖν ὡς Συρακούσιον ἤδη καὶ οὐ Γελῷον ἀναγορεύειν αὐτὸν ἔμελλεν. ἀλλὰ γὰρ ἰδιώτης εἴη ἄν τις ὁ Γέλων οὗτος, πατρός τε ὁμωνύμου τῷ τυράννῳ καὶ αὐτὸς ὁμώνυμος (!). Γλαυκίας δὲ Αἰγινήτης τό τε ἅρμα καὶ αὐτῷ τῷ Γέλωνι ἐποίησε τὴν εἰκόνα.

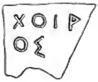
360 *Aeginae*, sub monte, qui τὸ ὄρος dicitur, ad septentrionem versus inter alia saxa rudia iacet lapis indiligenter caesus, c. 1 m. longus, 1 m. latus. Exscripsit Koerte; idem annotat versum primum sibi videri integrum, sed secundum et tertium ad sinistram, et item tertium ad dextram mutilos.

Μὴ ἐκ τᾶς ὁδοῦ (sc. ἴϑι). [Τόνδ'] Ἄβων λίϑον [ἔ]στατες σκοπὸν ἀγ[ροῦ, ὁδῖτα vel sim.]. Ipse lapis custos agri constitutus esse dicitur. Scriptura ἔστατες σκοπόν pro ἔστατεν σκοπόν defendi potest collata Attica ἐς στήλη pro ἐν στήλῃ.

---

361 In poro lapide satis rudi *Aeginae* reperto, 0.38 m. lato, 0.32 m. alto; nunc servatur Athenis in gymnasio Hadriani. Litterae 0.10 m. altae atque profunde incisae sunt. Blouet, exp. scient. en Morée, t. III p. 59 n. 5; Boeckh, C. I. G. Add. 2140a[10]; Le Bas, voy. arch. n. 1715. Exscripsi.

Χοῖρος. Epitaphium.

---

362 In tabula triangula lapidis calcarii *Aeginae* a. 1854 inventa. Pittakis, ephem. arch. n. 2649.

ΤΟΔΕΣΑΜΑΤΟΚΥΠΡΙΟ
Μ t ΜΟΔ ΙΟ Τ
Ε ΠΕΘΕΚΕ

ΓΛΕΥΚΙΤΑ
ΤΟΣΑΛΑ
ΙΜΟΣΜΕ

Γλευκίτα τόδε σᾶμα τοῦ Κυπρίου τοῦ Σαλαμι[νί]ου· Διότιμός με ἐπέϑηκε.

---

363 *Aeginae*, ex urbe ad meridiem versus, ex orphanotropheo ad orientem versus, effossum est sepulcrum tabulis lapideis tectum. Ex his una, 1.60 m. long., 0.55 m. lat., 0.25 m. crass., in superficie continet titulum *a*; altera, 1.77 m. long., 1.14 m. lat., 0.25 m. crass., in latere angusto titulum *b*. Litterae sunt altitudine 0.18 m. Exscripserunt Loeschcke et Koerte.

a ΕΠΑΙΝΕΤΟ
b ΑΡΓΕΙΟ

Ἐπαινέτου et Ἀργείου. Lapides olim sepulcris duorum Aeginetarum impositi aliquanto recentiore tempore ad aliud sepulcrum operiendum sunt adhibiti.

364 *Aeginae* in porta sepulcri. Blouet, exp. scient. tom. III p. 62 n. 21; Boeckh, C. I. G. Add. 2143q; Le Bas, voy. arch. n. 1712.

ΕΥΤΥΧΟ

Εὐτύχου.

---

365 *Aeginae*. Le Bas, voy. arch. n. 1742.

ΙΑΝ

---

366 *Aeginae*, in lapide magno calcario. Blouet, exp. scient. tom. III p. 59 n. 7. Le Bas, voy. arch. n. 1743.

ΔΑΜΟ

Var. lect. Le Bas Α.
Δάμου, vel --δάμου, vel Δαμο--.

---

367 *Aeginae* in templo Minervae exscripsit Ross ex fragmine lapidis pori; litterae digiti longitudinem aequant. Edidit Ross, arch. Aufs. I p. 243; ex diario eius titulum repeto.

[Μ]ειδί[ας], [Φ]ειδί[ππος], sim.

---

368 In lapide *Aeginae* invento, 0.72 m. alt., 0.52 m. lat., 0.08 m. crass., qui deinde Athenas delatus penes quendam antiquarum rerum venditorem erat. Ex ectypo edidit Kirchhoff, Actt. menstr. acad. Berol. 1873 p. 265 sqq. Utor ectypo.

Χαίρετε οἱ παριόντες· ἐγὼ δ'(ὲ) Ἀντιστάτης, υἱὸς Ἀτάρβου,
κεῖμαι τῇδε ϑανών, πατρίδα γῆν προλιπών.
Ἀντιστάτης Ἀϑηναῖος.

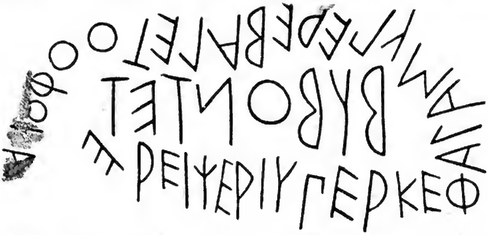
Epitaphium huius Antistatae Atheniensis, qui relicta patria Aeginae inquilinus videtur habitasse, Attica dialecto conceptum, Aeginetica scriptura exaratum est. Vs. 1. Kirchhoff suspicatur, lapicidae errore litteram Μ intercidisse: χαίρετέ μοι κτλ.

369 In insula cui nunc nomen Angistri (*Cecryphalia*) prope Aeginam sita, in lapide. Gerhardo misit Logiotatides.

ΙΘDΕDΦΕΛΕΘΕΤΑΔ

[— — τ]ῶδε[λ]φι[ῶ] ἀ[ν]εθέτα[ν].

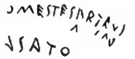
370 Titulus *Euboicus*. In lapide rudi ovato fusco, qui arenaceus fertur esse, 0.68 m. long., 0.33 m. alt., 0.39 m. crass., reperto Olympiae in Pelopio; titulus in fine est integer. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 153. Exemplar nostrum inde repetitum aequat quartam partem verae magnitudinis.

Βύβων τητέρῃ χερὶ ὑπὲρ κεφαλᾶς ὑπερέβαλε τὸ οὐφο[ρ]α i. e. ὁ ὀφόρα. Bybon ex aliqua Euboeae insulae urbe, praeter Chalcidem, oriundus gloriatur, quod hunc ipsum lapidem, quem spectare ii qui legunt iubentur, altera manu, haud dubie dextra, altius iecit quam hominum sunt capita. Lapidibus magnis athletae Graeci fere utebantur ad robur monstrandum; cf. Aelian. var. histor. VIII 18: Εὔθυμος ὁ Λοκρὸς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πύκτης ἀγαθὸς ἦν, ῥώμῃ τε σώματος πεπίστευται θαυμασιώτατος γενέσθαι· λίθον γὰρ μεγέθει μέγιστον δεικνύουσι Λοκροὶ ὃν ἐκόμισε καὶ ἔθηκε πρὸ τῶν θυρῶν; et Titormus, Miloni demonstraturus quid valeret, lapidem maximum ἦρεν ἕως ἐς τὰ γόνατα, Aelian. var. hist. XII 22. Etymon nominis quod est Bybon docent nos glossae Hesychii βυβά· πάντα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται et Etym. M. 216. 56 τὸ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο καὶ Σώφρων βύβα ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα; itaque hoc nomen homini ob ingentem magnitudinem est inditum. Ad ἰφοραίω cf. ἀεθλη n. 381, παῖθοδος n. 500. Titulus inter omnes Ionicos antiquitate excellit, quippe qui littera M pro Σ utatur. — Longe aliter rem administravit Kirchhoff; qui quum legeret ὑπὲρ κεφαλᾶς i. e. super ipsius caput retro, postulavit τητέρ[α]ι, quae vox ne sic quidem caret dubitatione, quia vix ulla dialectus Aeolica aut Dorica voce ἅτερος (pro ἄτερος) utebatur et eadem ante crasim litteram tenuem neglecto spiritu aspero servabat. Idem: ὑπερέβαλε τὸ Ὀφοία (sc. σῶμα); at — ut silentio praeteream nomen insolens — neque certari potuit saxis tanti ponderis in longinquum iaciendis, neque si certatum esset, nomen victi in lapide scriptum esset, neque eos, qui lapidem intuebantur, ad vires Bybonis recte aestimandas adiuvabat, quod docebantur Ophoeam ab illo superatam esse, quandoquidem nesciebant, quam longe Ophoeas lapidem iecisset.

371 Quarta horae parte in orientem versus a vico Platanisto, qui non longe ab oppido *Carysto* est situs, distat collis, in cuius cacumine invenitur murus saxis constructus. In lapide aliquo huius muri litterae insculptae sunt satis vetustae. Edd. Rangabé, mémoire sur la partie méridionale de l'Eubée p. 238, et Bursian, quaestt. Eub. cap. sel. p. 37. Exscripsit etiam Lolling.

Lolling.

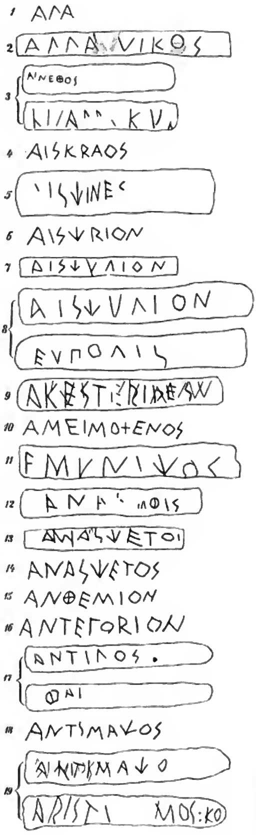

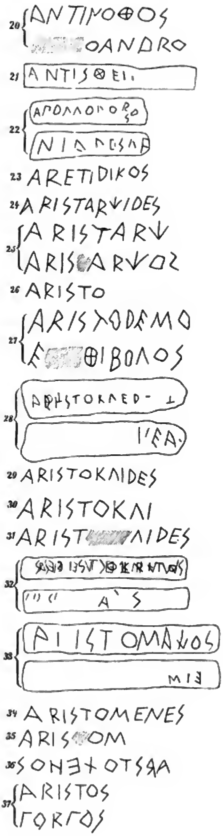
Bursian.

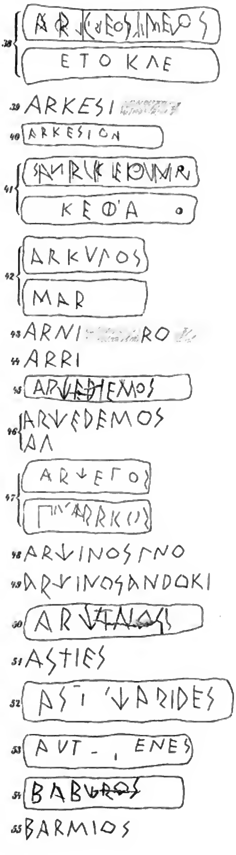
ΣΜΙSΙΕSΙΚΤΙVS
ΛSΑΤΟ

— μης τῆς [Ἀ]ρτ[έμιδος? — ἐργ]άσατο.

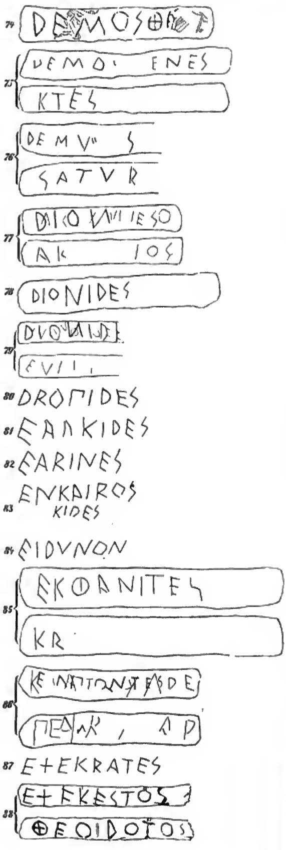
372 A. 1860 in insula Euboea prope *Styra* intra sepulcrum vase fictili inclusus non exiguus numerus laminarum plumbearum inscriptarum eius quam infra vides magnitudinis inventus est. Harum multae inter litteras integras praebent vestigia priorum litterarum, quae consulto deletae sunt, ut laminae iterum atque tertio esse possent usui; sunt etiam, quae in parte postica scriptura tectae sint anticae partis litteris non deletis. Quae laminae cui fuerint usui dubitaveris; facile in eam laberis opinionem, ut eas esse sortes vel tesseras iudiciarias putes. Primam earum notitiam pervulgavit Comanudes in actis diurnis 'Αθηνᾶ, a. 1860 mensis Septembris die X et XI; deinde ex centum quadraginta quinque laminis, quas societas archaeologica Atheniensis emerat, nonaginta octo edidit Rhusopulos, ephem. arch. nov. ser. I n. 245—342, tab. 38 et 39 n. 1—98; hunc editorem infra littera *R* indicat. Idem ex permultis, quas P. Lampros rerum antiquarum venditor acquisiverat, expressit viginti tres, ibidem n. 354—376, tab. 45 n. 99—121. Sexaginta sex laminas Waddingtonium Parisios attulisse, ducentas undecim se a Lampro accepisse praedicat Lenormant. sed haec praefatus in Mus. Rhen. 1867 p. 276 sqq. publici iuris fecit inscriptiones ducentas undeoctoginta, e quibus septuaginta septem signat littera *W* (i. e. Waddington), quatuor nulla, reliquas littera *L* (i. e. Lenormant). Quarum inscriptionum Lenormantianarum de fide difficile est iudicium; nam quum Vischer ex apographis centum nonaginta tribus, quae a Lampro accepit, pleraque a laminis postmodum Lenormantio venditis descripta esse et cum editione eius comparata saepe lectionis differentias praebere — quod aliter fieri non potest in huiusmodi titulis — testatus sit, has quidem inscriptiones quin sint antiquae non licet dubitare. Sed quia Vischer has enumerare supersedit, ne nunc quidem scimus, quaenam inscriptionum Lenormantianarum stent auctoritate unius editoris, hominis suspectae fidei, et haeret metus, ne ille ficticias genuinis miscuerit. Quinquaginta duas alias laminas nactus est Vischer (*V*), e quibus triginta unam foras dedit libello singulari, Basileae 1867 (kleine Schriften II p. 116 sqq.), omissis caeteris lectu difficilibus. Praeterea illas viginti tres, quas antea Rhusopulos ediderat, Vischer, cuius in possessionem etiam hae pervenerant, repetiit admodum congruenter, paucis locis accuratius; ideo ex Vischeri libello eas depromo. Denique unius laminae in museo Berolinensi servatae mentionem fecit Friedrichs in catalogo n. 1318*a*; eam diligentius exscripsi.

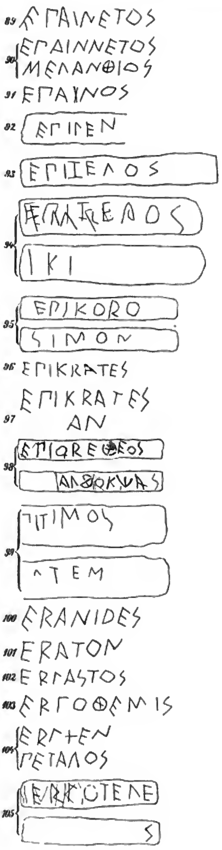

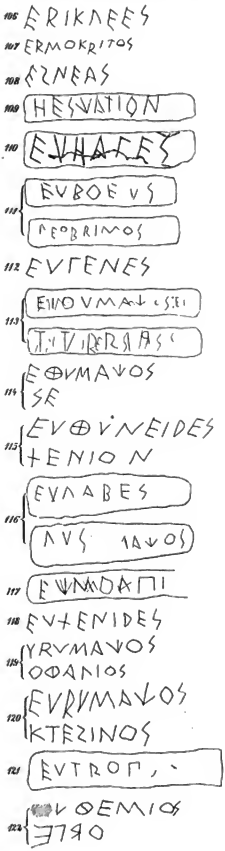

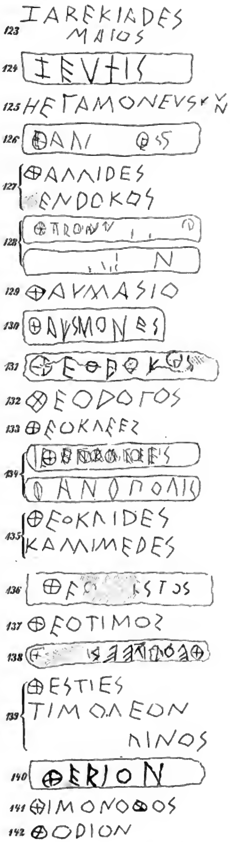

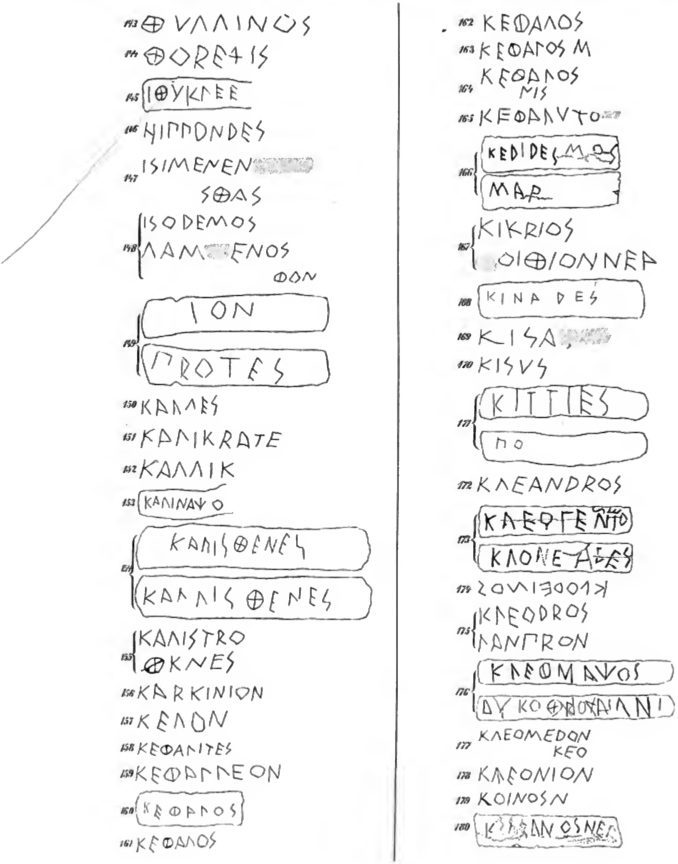

74 DEMOS
75 DEMO ENES
KTES
76 DEMV S
SATVR
77 AK IOS
78 DIONIDES
80 DROΠIDES
81 EANKIDES
82 EARINES
83 ENKAIROS
KIDES
84 EIDVNON
85 EKΦANITES
KR
87 E+EKRATES
88 E+EKESTOS
ΘEOIDOTOS

89 EΠAINETOS
90 EΠAINNETOS
MEΛANΘIOS
91 EΠAINOS
96 EΠIKRATES
97 EΠIKRATES
AN
99 TEM
100 ERANIDES
101 ERATON
102 ERΓASTOS
103 ERΓOΘEMIS
104 ERΓEN
ΠETAΛOS

181 K OKODON

182 KOMADEZ

183 KON...

184 KOΠR ... S I
TRVBON N

185 KORCΛOS

186 K DRVDOS

187 KORVΘION

188 KORON

189 KOSVBOS

190 KRABASON
+ E NO

191 KRATES

192 KRATINOS

193 KRIBON
MA

194 KRIIΘ...

195 KOITIES
DE

196 KRITON
ΓVΘODEMOS

197 KIEKΦON...
SIMONIDAN

198 KTESIMOS

199 KTESINOS

200 KTESINOS
MEDON

201 SKTE...SIS

202 KTESION

203 KTESION

204 KTESION

205 KTESION

206 KTESION

207 KTEΛΦON...

208 KTESION
OSIΛ...

209 KVDADES E
VARESIΘ...

210 KVKNOS
ΠARAMENON VA

211 KOΛEON

212 ΛAKON

213 ΛAMIADES

214 ΛAM...XTOS

215 ΛANΓRON

216 ΛANNISEI
NEONN

217 ΛAOKRATEZ

218 ΛAΓERDIES
ATI...IOV...ONO

219 ΛEADES

220 ΛEΓTON
[illegible]

221 ΛEVKAROS

222 ΛEVKARIOS NIKO

223 ΛEOR...MOS

224 ΛEOKRAI
M

225 ΛEOKRATES

226 ΛEONBROTOS

227 [illegible]

228 ΛIBVS + T

229 ΛOΦA+

230 ΛOΨAΓOS

231 ΛOΨES
ΛEA

232 ΛVKIADES
E...N

233 ΛVSAΓORAS
+EN

234 ΛVSANDROS
ANTI

235 ΛVSIBIOS

236 ΛVSIKRATES

237 ΛVSIKRATES

238 ΛVSIKRATES
OIKORIONOS

239 ΛVSIKRA...
..RMENIONOS

240 [illegible]

241 ΛVSISTRATOS
OT ERA

242 ΛVSON

243 MAKRON

244 MANNIOS

245 MANTE
ITON

246 MANTIADES

247 MANTITE
TEΛES

248 MAΛESTO

249 ETAΛOEN

250 MEDON

251 MEIDVΛIOS

252 MEIDONMEI

253 MEΛANES

254 MEΛANES

255 ΛΕΝΛΗΝΘΙΑΔΕΣ
ΦΕΙΔΙΔΕΣ

256 ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ

257 ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ

258 ΜΕΛΙΝΔΕΣ

259 .. ΝΕΔΕΜΟΣ

260 ΜΕΤVΙΚΟΣ

261 ΜΙΚΡΙΕΣ

262 ΜΙΚΡΙΕΣ

263 ΜΙΚΡΙΕΣ

264 ΜΙΚΡΙΕΣ
ΚΔ

265 ΜΙΚVΘΙΔΝ

266 ΜΙΚVΘΟΣΑΣ

267 ΜΝΕΣΙΚΛΕΣ
ΕΣ [damaged]

268 ΜΝΕΣΙΜΝΟΣ

269 ΜΟΘΣΙΔΕΣ

270 ΜV ΛΑVΡΟΣ

271 ΜVΤΟΝ

272 ΝΑVΣΤΕΡΕΣ

273 ΝΕΑΡΧΙΔΕΣ

274 ΝΕΟΚΛΕΔΕΣ

275 ΝΕΟΚΛΙΔΕΣ

276 ΝΙΚΑΔΕΣ

277 ΝΙΚΕΤΕΣ

278 ΝΙΚΙΣ
ΨVΡΙΔΕΜ

279 ΝΙΚΙΟΝ

280 ΝΙΚΟΚΛΕΕΣ

281 ΝΙΚΟΛΕΙΔΕ

282 ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ

283 ΝΙΚ Λ Δ
ΧΕΝΦ[illegible]ΑΡΕΣ

284 ΒΟΜ[illegible]ΝΙΚΟ[illegible]

285 ΝΙΚΟΝ

286 ΝΙΚΟΝ

287 ΝΙΚΟΝ ΝΕΑ

288 ΝVΚΤΑΓ
Ν

289 ΧΑΝΓ
ΠΑΡΑΜ

290 ΧΑΝΘΙΕΣ

291 ΧΕΝΑΙΝΟΣ
ΚΡ

292 ΧΕΝΕΣ

293 ΧΕΝ ΙΟΣ

294 ΧΕΝ ΙΟΝ

295 ΕΝΟΚΛΙΔΕΣ
ΕΘΙΟΝΟΣ

296 +ΕΝΟΣ

297 +ΕΝΟVΑΡΕΣ

298 + ΕΝVΣ
ΦΙΛΟΝ

299 +ΕΝΟΝ ΤΙ

300 [illegible]
ΣΕΕ

301 +ΕΝΟΝ

302 ΛΙΓΙΣΤΟΣ

303 ΗΟΜΕΡΙΟΣ

304 ΓΑΜΒΙΣ

305 ΠΑΡΑΚΛΕΘΟΣ
Α ΚΡΙΙΟΦΟ

306 ΠΑΡΑΜΕΙ
Κ ΙΣΚΑΝ

307 ΓΑVΙΟΝ Μ

308 ΠΕΛΑΔΕ

309 ΓΕΝΓΤΙΣΚVΝ

310 ΠΕΡΙΛΕΙΔΕ

311 ΠΙΚΡΟΣ

312 ΠΙΡΙΘΟΣ

313 ΓΙΤΤΑΚΟΣ

314 ΠΟ[...]ΛVΡΙΔΕΣ
ΔΡΑ

315 [...]VΑΡΚΕ

316 ΠΟΛVΑΡΚΕΣ

317 ΠΟΛVΔΟΡΟΣ

318 Π[...]ΛVΧΣΕΝΙΔΕΣ

319 ΠΟΓΑΔΕΣ

320 ΠΟΓΙΣ

321 ΓΡΙΛVΟΣ

322 ΠΡΟΧΣΕΝΟΣ

323 ΠVΡ

324 ΠVΡΑΙΜΕΝΕΣ

325 ΠVΡΕΙΟΣ

326 ΠVΡΡΑΝΔΡΟΣ
Κ[...]ΟΝ

327 ΠVΡΡΙΕΣ

328 ΠVΡΡΙΕΣ
[...]Ν[...]ΦΟΣΝ

329 ΠVΡΡΙΝΟΣ

330 ΠVΡΡΙΝΟΣ

331 ΠVΡΙΝΟΣΤΕΡΟ

332 ΠVΡΡΟΣ
ΠVΡΡΟΣ

333 ΡΑΙΒΟΣ
Λ

334

335

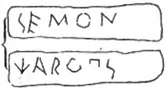
336

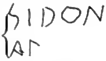
337

338

339

340

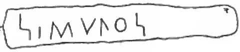
341

342

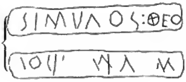
343

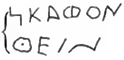
344

345

346

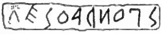
347

348

349

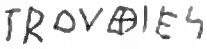
350

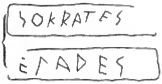
351

352

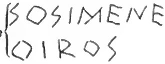
353

354

355

356

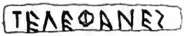
357

358

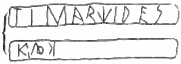
359

360

361

362

363

364

365

366

367

368 TIMOΛΟΦΟΣ
MAR

369 TIMO+ENOΣ

370 TIMON

371 TIM…NDEΣKIN

372 TΛEΣIBIOΣ

373 TRIBON

374 HVΓEDON

375 ΦAIDIMOΣ

376 ΦAIDIMOΣ

377 Φ…TRTOΣ
ΦANΣTRATO

378 ΦANVΛOΣ

379 ΦANVΛOΣ
MAR

380 ΦEΛΛOVROΣ

381 ΦEREDOROΣ

382 ΦIΛΡIΓIREΣ

383 ΦIΛANDROΣ

384 ΦIΛITEΣ

385 ΦIΛΘ…
ΣΟΦΙΑΡΤ ΚΙΣ

386 ΦIΛO+EN

387 ΦIΛVΣ

388 ΦIΛVΣAM

389 ΦIΛVTEΣ

390 ΦOINIKADEΣ

391 ΦOINI+

392 ΦRIKON

393 ΦRVNION

394 ΦVΛAKOΣ
KNIΦE

395 ΦVΛA+

396 ΦOKVΛOΣ

397 ΦOTERIΣ

398 ΨAITIΣ
ΨARINO

399 ΨARIANΘ
NOMΣO

400 ΨARIDEMOΣ

401 ΨARIDEMOΣ

402 ΨARIΛAOΣ

403 ΨARIΛΕΟΝΤΟΣ
ΨA…ΟΦΑΝΕ

404 ΨARINOΣ

405 ΨΑΡΙΣΘΕΝΕΣ

406 ΨΑΡΟΠΙΕΣΗΒ

407 ΨΑΡΟΠΙΝΟΣΚΟ
ΜΑ

408 ΨΑΡΟΠΙΝΟΣ
ΟΚΛΙΔΕΣ

409 ΝΘ ΑΛΡΟΜΝΣ
ΑΛΙ ΨΛ ΛΙΜ

410 ΨΙΜΑΡΟΣ

411 ΨΡΕΜΥΛΟΣ

412 ΨΡΟΜΥΛΟΣ

413 ΑΙΤΙΟΣ

414 ....ΑΝΔΡΟΣ

415 ..ΑΝΝ....ΜΕΔΕΣ
ΜΕΝ....
.. ΛΟΣΥΣ....

416 .. ΑΝΤΙΔΑ
.. ΦΙΝΙΟ

417 ....ΔΕΜΟΣ

418 ....ΕΙΨΟΣ

419 ....ΕΡΑΤΟΣ

420 .... ΘΙΟΝΛΕ

421 ....ΙΚΙΟΝ

422 ....ΙΚΡΑΤ....

423 ..Ι....ΝΟΣ
..ΡΑΟ....Σ

424 ....ΝΕΤΕΣ

425 ....ΝΘΙΔΕΣ

426 ....ΟΓΕΝΙΔΕΣ

427 ....ΣΤΡΑΤΟΣ

428 ΤΟΚΛΙΔΕΣ
ΤΙΔΟΣ

429 ....ΥΜΙΟΝΧΑ..
ΟΣ

430 ....ΦΟΝ Ν....

431 ....ΨΙΛΟΣ

432 ...ΟΟΣΚΕΜΑ

1 Ἀγα-- *L* 1
2 Ἀγλα(ό)νικος mus. Berol.
3 Αἴνηθος *R* 342 (98)
4 Αἴσχρωνος *L* 2. Exscripsit Lampros.
5 [Α]ἰσχίνης *R* 245 (1)
6 Αἰσχρίων *L* 3
7 Αἰσχυλίων *R* 246 (2)
8 Αἰσχυλίων, Εὔπολις *R* 325 (81)
9 Ἀκεστηρίδης *R* 311 (67)
10 Ἀμει[ν]όξεινος *L* 4
11 [Ἀ]μύνιχος *R* 247 (3)
12 Ἀνα-φος *R* 248 (4)
13 Ἀνάσχετο[ς] *R* 354 (99) *V* 1
14 Ἀνάσχετος *W* 5
15 Ἀνθεμίων *L* 6
16 Ἀντηγορίων *W* 8
17 Ἀντίλος (?), Φαι-- *R* 310 (66)
18 Ἀντίμαχος *L* 7
19 Ἀντίμαχο[ς], Ἀριστ[όδη]μος Κα. *R* 323 (79)
20 Ἀντίνοθος, -ανδρο[ς] *L* 229 b
21 Ἀντισθέ[νης] *R* 249 (5)
22 Ἀπολλό[δ]ωρος, Νίαλος (?) Λι. *R* 318 (74)
23 Ἀρατίδικος *L* 9
24 Ἀρισταρχίδης *L* 14
25 Ἀρίσταρχ[ος], Ἀρίσ[τ]αρχος *L* 230

26 Ἀριστο- *L* 10
27 Ἀριστόδημο[ς], Ἐ..θίβουλος *L* 231
28 Ἀριστοκλεῖδ[ης] *R* 290 (46)
29 Ἀριστοκλίδης *L* 11. Exscripsit Lampros.
30 Ἀριστοκλ[δης] *L* 12. Exscripsit Lampros.
31 Ἀριστ[οκ]λίδης *L* 13. Exscripsit Lampros.
32 Ἀριστόκριτος, Μαντικλῆς *R* 333 (89)
33 Ἀ[ρ]ιστόμαχος *R* 329 (85)
34 Ἀριστομένης *L* 15
35 Ἀρισ[τ]ομ[ένης] *L* 16
36 Ἀρ(ι)στόξενος *L* 18
37 Ἀριστος, Γόργος *W* 232
38 Ἀρκεσίλεως, Λυκοῦργος, Ἐτ(ε)οκλ[ῆς] *R* 322 (78)
39 Ἀρκεσι[ων] vel sim. *L* 17
40 Ἀρκεσίων *R* 250 (6)
41 Ἀρκέων, Κέφα[λος] *R* 299 (55)
42 Ἀρκύλος, Μαρ-- *R* 281 (37)
43 Ἀρνι[ανδ]ρο[ς] *L* 20
44 Ἀρρι-- *L* 19
45 Ἀρχέδημος *V* 2
46 Ἀρχέδημος, Ἀλ-- *W* 233
47 Ἀρχηγος *R* 275 (31)
48 Ἀρχῖνος Γνω. *W* 22
49 Ἀρχῖνος Ἀνδοκί(δου) *W* 21
50 Ἀρχῖνος *V* 3
51 Ἀστίης *L* 23. Exscripsit Lampros.
52 Ἀστ[υ]χαρίδης *R* 251 (7)
53 Αὐτ[ομ]ένης *R* 252 (8)
54 Βαίβυρος *R* 355 (100) *V* 4
55 Βάρμος *L* 24
56 Βαύκων, Ὀνάσιστος(?) vel --ονίδης *R* 227 (83)
57 Βεβύριος *W* 25
58 Βηπήτης(?) *L* 26
59 Βίοτος (titulus inversa lamina sinistrorsum legendus est); vestigia nominis deleti: Μύτων *L* 27
60 Γλαῦκος *R* 356 (101) *V* 5
61 Γλαῦκο[ς], Θείσων *V* 6
62 Γλαύκων *W* 28
63 Γνάθων *L* 29
64 Γνήσιος *L* 30
65 Δαμάλης *L* 31
66 Δαμάρετος *L* 32. Lampr.: DEMARETOS
67 Δίξις Νε. *L* 34
68 Δέρκων, vestigia nominis deleti: -δημος *W* 35
69 Δημαρχ....ς *W* 33
70 Δημοκλῆ[ης] vel Δημοκλεί[δης], Μίργων Σ. *R* 315 (71)
71 Δημοκλεῖδ[ης], -αρ- *R* 336 (92)
72 Δημόκριτος, Λεωκρατίδης *R* 331 (87)
73 Δημόκρ(ι)τος, Μίργων *R* 291 (47)
74 Δημοσθ[ένης] *V* 7
75 Δημο[σθ]ένης, Κτησ- *R* 326 (82)
76 Δημυ[λο]ς, Σάτυρ[ος] *R* 287 (43)
77 Δίων, Ἀκ--ιος *R* 296 (52)
78 Διωνίδης *R* 253 (9)
79 Διωνίδη[ς], Εὐ-- *R* 277 (33)
80 Δροπίδης vel Δρωπίδης *L* 36
81 Ἐαλκίδης, pro Εὐαλκίδης fortasse non vitio scribae sed pronuntiatione mala, *L* 37
82 Ἐπρίνης *L* 38
83 Ἔνκαιρος; vestigia nominis deleti: -κίδης *L* 40
84 Εἰδύνων *L* 39
85 Ἐκφαντίτης, Κρ-- *R* 319 (75)
86 Ἔλπων; olim --της Δι. *R* 308 (64)
87 Ἐξι(?)κράτης *L* an *W*? 41
88 Ἐξήκεστος, Θεόδοτος *V* 9
89 Ἐπαίνετος *L* 42
90 Ἐπαίνετος, del. alterum N, Μελάνθιος *W* 234
91 Ἔπαινος *W* 43
92 Ἐπιγέ[νης] *R* 254 (10)
93 Ἐπίζηλος *R* 255 (11)
94 Ἐπίζηλος *R* 306 (62)
95 Ἐπίκουρο[ς], Σίμων *R* 294 (50)
96 Ἐπικράτης *W* 44
97 Ἐπικράτης Ἀν. *L* 45
98 Ἐπιθρήθεος (♀?) an Ἐπιορήθεος? *V* 8
99 [Ἐ]πίτιμος, -τιμ- *R* 283 (39)
100 Ἐρανίδης *L* 46
101 Ἐράτων *L* 47
102 Ἐργαστος *W* 48
103 Ἐργόθεμις *L* 49
104 Ἐργ(ό)ξεν[ος], Πίταλος *W* 258
105 Ἐργοτέλης *R* 288 (44)
106 Ἐρικλῆς *L* 50
107 Ἑρμόκριτος *W* 51
108 Ἐτιέας(?) (Lenorm.: fortasse Ε[ι]νέας) *L* 52
109 Ἐσχατίων *V* 12
110 Εὐάγης *V* 10
111 Εὐβοεύς, Λεωβρομος *R* 286 (42)
112 Εὐγένης *L* 53
113 Ε[ὐθ]ύμαχος Εἰ. *R* 300 (56)
114 Ε(ὐ)θύμαχος, Σε-- *L* 236
115 Εὐθυνίδης, Ξενίων *L* 237
116 Εὐλάβης, Λυσ[ί]μαχος *R* 295 (51)
117 Εὐμολπ-- *R* 297 (53)
118 Εὐξενίδης *W* 54
119 [Ε]ὐρύμαχος, [Τρ]οφάλιος? *L* 273
120 Εὐρύμαχος, Κτησῖνος *L* 245. Exscr. Lampr.
121 Εὔτροπος *R* 256 (12)
122 [Ε]ὐφήμιος, Ὀργε- *L* 235
123 Ζαρηκιάδης; vestigia nominis deleti -μαιος *L* 55
124 Ζεῦξις *V* 11
125 Ἡγ[ε]μονεύς, Κυν. *L* 56. Lampr.: HEΓE-MONEVS
126 Θάλ[αμ]ος(?) *R* 305 (61)
127 Θαλλίδης, [Ξ]εν(ό)δοκος *L* 238
128 Θάρ(ρ)ων *R* 332 (88)
129 Θαυμάσιο[ς] *L* 59
130 Θαύμων, olim -σ--ης *V* 14
131 Θεόδοκος *V* 15. K Vischero certum videbatur.
132 Θεόδοτος *L* 60
133 Θεοκλῆς *W* 61
134 Θεοκλῆς, Φανόπολις *R* 335 (91)
135 Θεοκλίδης, Καλλιμήδης *L* 239
136 Θεό[ων]ιστος *V* 16
137 Θεότιμος *W* 62
138 Θεοφιλῆς *V* 17
139 Θεστίης, Τιμολέων et vestigia nominis deleti desinentis in -λιος, *L* 267
140 Θηρίων *R* 358 (103) *V* 18
141 Θιόνοθος *W* 63
142 Θοδίων vel Θωδίων *W* 64
143 Θυλλῖνος *L* 66
144 Θώρηξις *L* 65. Lampros: ΘOPE+
145 Ἰθυκλέη[ς] *R* 257 (13)
146 Ἱππωνίδης *W* 57
147 Ἰσμην--(?); ex altera parte --σθασ- *L* 67
148 Ἰσόδημος, Λαμ..ινος; vestigia nominis deleti: --φῶν *W* 248
149 Ἴων, Πρώτης *R* 321 (77)
150 Κάλλης *W* 68
151 Καλ(λ)ικράτη[ς] *L* 69
152 Καλλικ[ράτης] *L* 70
153 Καλ(λ)ι[μ]αχο[ς] *R* 258 (14)
154 Καλ(λ)ισθένης, Καλλισθένης *R* 320 (76)
155 Καλ(λ)ίστρο[τος]?, -κνης *L* 240
156 Καρκινίων *L* 71
157 Κέλων vel Κήλων *W* 72
158 Κεφαλίτης *L* 73
159 Κεφαλλίων *L* 74
160 Κέφαλος *R* 259 (15)
161 Κέφαλος *L* 75. Exscripsit Lampros.
162 Κέφαλος *L* 76. Exscripsit Lampros.
163 Κέφαλος Μ. *L* 77. Exscripsit Lampros.
164 Κέφαλος; nom. del.: -νις *L* 78. Exscripsit Lampros.
165 Κεφάλυτο[ς] *L* 79. Lampr.: ΚΕΦΑΛVΤΕΣ
166 Κηδίδης, olim --μος, Μαρ-- *R* 376 (121) *V* 19
167 Κίκριος, -οιθίων Νεα. *L* 241
168 Κινέδης *R* 260 (16)
169 Κισά[μος] vel Κισ(σ)α[ῖος] *W* 80
170 Κίσυς *W* 81
171 Κιττίης, Πο- *R* 303 (59)
172 Κλέανδρος *L* 82
173 Κλεογενίδης, Κλο...δης *R* 360 (105) *V* 20
174 Κλ(ε)όδεινος *L* 85
175 Κλεόδ(ω)ρος, Λάμπρων *L* 242
176 Κλεόμαχος, Λυκόφρων *R* 359 (104) *V* 21
177 Κλεομέδων Κεο. *L* 83
178 Κλεωνίων *L* 84
179 Κοῖνος, Ν. *L* 86. Lampros: KONNOS
180 Κ[οί]ρανος Νεα. *V* 22
181 Κονώδων(?) *R* 261 (17)
182 Κομάδης *L* 88
183 Κον... non amplius quam tres litterae perierunt, *V* 23
184 Κοπρ[είτ]ης, Τρυβων[ίω]ν *R* 302 (58)
185 Κόρολος *L* 90
186 Κόρυδος *W* 89
187 Κορυθίων *L* 92
188 Κόρων *W* 91
189 Κότ(τ)υβος *L* 93
190 Κραιβάτων, Ξεῖνος *R* 337 (93)
191 Κράτης *L* 94
192 Κρατῖνος *L* 95
193 Κρίβων, Μα-- *R* 284 (40)
194 Κριθ[ων] *L* 96
195 Κριτίης, Δη-- *R* 301 (57)
196 Κρίτων, Πυθόδημος *L* 243. Exscr. Lampros.
197 Κτεισίων, Σιμωνίδη[ς], litteras IS certas esse testis est Vischer, *V* 41
198 Κτήσιμος *R* 262 (18)
199 Κτησῖνος *L* 98. Exscripsit Lampros.
200 Κτησῖνος, Μίδων *L* 244. Exscr. Lampros.
201 Κτῆσις *V* 24
202 Κτησίων *R* 263 (19)
203 Κτησίων *R* 264 (20)
204 Κτησίων *L* 97. Exscripsit Lampros.
205 Κτησίων *L* 99
206 Κτησίων *W* 100
207 Κτησίων *R* 293 (49)
208 Κτησίων, Ὀσιλι- *L* 246. Lampros: SIDIS
209 Κυδάδης Ἐ., Χαρήσιος (vel Χαρείσιος?) *R* 292 (48)
210 Κύκνος, Παραμένων Χα. *R* 328 (84)
211 Κωλίων *L* 87
212 Λάκων *L* 101
213 Λαμπίδης *W* 104

214 Λαμ[πρ..]τος (?) W 103
215 Λάμπρων L 102. Exscripsit Lampros.
216 Λαμπτει-, Νεον- L 276
217 Λαοκράτης W 105
218 Λαπερδίης(?), Ἀτι...ου.ους[ς] ο.--ων Ὀ. L 249
219 Λεάδης L 106
220 Λέπτων, Μνη- R 314 (70)
221 Λεύκαρος W 109
222 [Λ]ευκ[ά]ριος Νικο. V 26
223 Λεώ[βρι]ος W 108
224 Λεωκρά[της] R 304 (60)
225 Λεωκράτης W 107
226 Λεώνβροτος R 361 (106) V 25. Cave legas [Κ]λεόνβροτος
227 Λ[ε]ωσθ[έ]νης R 313 (69)
228 Λίβυς R 362 (107) V 27
229 Λόφαξ R 265 (21)
230 Λόχαγος V 28
231 Λόχης; vestigia nom. del. -γεα- L 110
232 Λυκάδης R 307 (63)
233 Λυσαγόρας, vestigia nom. del. Ξεν- L an W? 111
234 Λύσανδρος, Ἀντι- L 252
235 Λυσίβιος L 112
236 Λυσικράτης R 266 (22)
237 Λυσικράτης R 363 (108) V 29
238 Λυσικράτης Οἰκουρίωνος L 250. Exscripsit Lampros.
239 Λυσικρά[της] [Πα]ρμενίωνος L 251
240 Λυσίμ[α]χος Ν. V 30
241 Λυσίστρατος; ex altera parte .στ.ερα. L 113
242 Λύσων W 114
243 Μάκρων L 115
244 Μάνιος L 116
245 Μαντι-, -ίτων R 317 (73)
246 Μαντιάδης V 32
247 Μαντίτη[ς] (?), -τέλης W 253
248 Μάρης Τι. Si initium sit mutilum, conieceris [Εὔ]μαρης; at secus videtur. V 31
249 [Μ]εγαλο- L 224
250 Μέδων R 364 (109) V 33
251 Μειδύλος W 117
252 Μείδων Με. R 312 (68)
253 Μελάνης L 118. Exscripsit Lampros.
254 Μελάνης R 365 (110) V 34
255 [Μ]ελανθιάδης, Φειδίης R 309 (65)
256 Μελάνθιος L 119
257 Μελάνθιος L 120
258 Μελίνδης W 121
259 [Με]νέδημος L 214
260 Μένιμος i. e. Μένοικος R 267 (23)
261 Μικρίης L 122. Exscripsit Lampros.
262 Μικρίης L 123. Exscripsit Lampros.
263 Μικρίης L 124. Exscripsit Lampros.
264 Μικρίης, Κο-- L 255. Lampros: ΚV
265 Μικυθίων, vestigia nom. del.: --ος L 125
266 Μίκυθος Ἀσ. L 126
267 Μνησικλῆς, Ἐσ-- L 254
268 Μνήσιππος L 127
269 Μοψίδης L 128. Hae laminae Styrenses consonantem ψ bis significant litteris ΓΣ, cf. titt. 341. 409; contra Chalcidensibus inscriptionibus propriae sunt litterae ΦΣ. Suspicio falsi hinc adversus titulum Lenormantianum orta nobis crescit quum videamus fere idem illud nomen in vase Chalcidensi (catalogo etc. del principe di Canino p. 59 n. 530; Mus. étr. n. 530; Gerhard, rapp. volc. p. 154 n. 418 a; Archaeolog. XXIII p. 169 sq., Réserve étrusque p. 17 n. 60; Gerhard, auserles. Vasenb. III tab. CCXXXVII; Iahn, Vasensamml. tab. IV n. 125) occurrere: ΜΑΟΦΣΟΣ. Simillimo enim casu seu simillima fraude Megaricus titulus Lenormantii (vide supra n. 14) praebet ΗV-ΨΙΚΛΕΟΣ quum in nummis coloniae Megaricae iam dudum lectum sit nomen fluminis ΗVΨΑΣ, cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 99. Quod autem in lamina Lenormantiana scriptum esse dicitur ΜΟΦΣ-, in vase Chalcidensi scriptum est ΜΑΟΦΣ-, ea re tantum abest ut suspicio nostra refutetur, ut etiam augeatur. Nam littera Α, quae desideratur apud Lenormantium, errore deest in Kirchhoffii libro, quem quin tractet nemo falsarius titulorum antiquissimorum facere potest.
270 Μύλαυρος V 35
271 Μύτων W 129
272 Ναυστείρης L 130
273 Νεαρχίδης W 131
274 Νεοκλείδης L 132
275 Νεοκλίδης L 133
276 Νικάδης L 134
277 Νικήτης W 135
278 Νίκις, Χ(α)ρίδημο[ς] L 256
279 Νικίων L 136
280 Νικοκλῆς L 137
281 Νικολείδη[ς] L 138
282 Νικόμαχος W 139
283 Νικ[ομή]δ[ης] seu Νικ[ο]λ[ει]δ[ης], Ξενοχάρης R 289 (45)
284 Νικόξενος R 366 (111) V 36
285 Νίκων L 140
286 Νίκων L 141
287 Νίκων Νεα. L 142
288 Νυκταγ- R 316 (72)
289 Ξανθ-, Παρμε- R 280 (36)
290 Ξανθίης L 143. Exscripsit Lampros.
291 Ξείναιος, Κρ-- R 282 (38)
292 Ξείνης W 144
293 Ξείνιος R 268 (24)
294 Ξεινίων W 145
295 [Ξ]ενοκλίδης, -ηθίων. Litterae ΟΣ admodum tenues utrum cum litteris, quae antecedunt, distincte exaratis coniungendae sint necne, Vischer dubitat. V 37
296 Ξεῖνος L 147
297 Ξενοχάρης L 148
298 Ξεῖνος, Φίλων R 324 (80)
299 Ξένων Τλ. V 38
300 Ξένων, Σκε- V 39
301 Ξένων L 146
302 [Ὀ]ρέγιστος (?) L 222
303 Ὀμήριος W 58
304 Πάμβις L 149
305 Παράκληθος (?) L 257
306 Παρμενί[ων] R 330 (86)
307 Παχίων Μ. W 150
308 Πελλάδη[ς] L 151
309 Πένπτις Κυν. L 152
310 Περιλείδη[ς] L 153
311 Πίκρος L 154
312 Πίρεθος L 155
313 Πιττακός W 156
314 Πο.λυρίδης, Δρα-- L 259
315 [Πολ]υάρατο[ς] W 229
316 Πολυάρατος L 157
317 Πολύδωρος L 158
318 Π[ο]λυξεν[ί]δης W 159
319 Ποπαίδης vel Πωπάδης W 160
320 Πόπις vel Πῶπις R 269 (25)
321 Πράλυος (?) L 161
322 Πρόξενος L 162
323 Πυρ-- R 270 (26)
324 Πυραμίνης W 163
325 Πυρσίνο L 164
326 Πύρρανδρος, Κ....ων L 247
327 Πυρρίης L 168. Exscripsit Lampros.
328 Πυρρίης, ..ν..φος Ν. W 260
329 Πυρρῖνος L 165
330 Πυρρῖνος L 166
331 Πυρ(ρ)ῖνος Τυρο. W 167
332 Πύρρος, Πύρρος L 261. Exscripsit Lampros.
333 Ῥαῖβος R 341 (97)
334 [Σ]άβυς R 271 (27)
335 Σ[α]βύτιος R 272 (28)
336 Σαπυθίων R 367 (112) V 40
337 Σάτυρος L 169
338 Σάτυρος W 170
339 Σεύρων L 172
340 Σή[μ]ος Ἀφ. W 171
341 Σήμων, Χάρεψ R 338 (94)
342 Σίδων, Ἀλ-- L 262
343 Σίλων Νεα. L 173
344 Σιμίδης L 174
345 Σιμίδης W 175
346 Σιμύλος R 273 (29)
347 Σιμύλος, Με-- L 263
348 Σιμύλος Θεο. R 298 (54)
349 Σκάφων, Θεν- L 264
350 Σκοπάτωρ W 176
351 Σπιν.εκς. V 42
352 Σπόνδαος R 368 (113) V 43
353 Στομίλος W 186
354 Στράτων W 177
355 [Σ]τρουθίνης L 189
356 Σωκράτης, --ιλαίδης R 339 (95)
357 Σῶσος L 185
358 Σωσιμένη[ς], [Χ]οῖρος L 265
359 Τε(?)μαρχος Νε. L 181
360 Τείσαρχος L 178
361 Τέλλης L 179
362 Τηλεφάνης R 369 (114) V 44
363 Τίγας (?) V 45
364 Τιμαρχίδης R 334 (90)
365 Τίμαρχος L 180
366 Τιμοκράτης Ὀ. R 370 (115) V 46
367 Τιμοκράτης, Τιμωνίης L 266. Exscr. Lampr.
368 Τιμόλοφος, Μαρ-- L 268. Exscr. Lampr.
369 Τιμόξενος L 182
370 Τίμων W 184
371 Τιμ[ώ]νδης Κυ. L 183
372 Τλησίβιος W 187
373 Τρίβων W 188
374 Ὑπίδων vel Ὑπήδων; monet Vischer ne Ὑπέρων conicias. R 357 (102) V 13
375 Φαίδιμος L 190
376 Φαίδιμος L 191
377 Φ[ανό]στρ(α)τος, Φαν(ό)στρατο[ς] L 269

378 Φαΰλος W 192
379 Φαΰλος, Μαρ-- *R* 276 (32)
380 Φιλλουρός W 193
381 Φερέδαμος *L* 194
382 Φιλαιγένης *R* 371 (116) V 47. Cf. inscr. Acraephiensem n. 298
383 Φίλανδρος *L* 195
384 Φιλίτης *L* 196. Lampros: ΦΙΛVΤΕΣ
385 Φιλε-, -ίαρχος V 48
386 Φιλέξεν[ος] *L* 197
387 Φίλυς *L* 198. Exscripsit Lampros.
388 Φίλυς 'Αμ. *L* 199. Lampros: ΑΜΟ
389 Φιλύτης *R* 372 (117) V 49
390 Φοινικίδης *R* 373 (118) V 50
391 Φοῖνιξ *L* 200
392 Φρίκων W 204
393 Φρυνίων *L* 205
394 Φύλακος *L* 285 (41)
395 Φύλαξ *L* 203
396 Φωκύλος *L* 201
397 Φώτερις *L* 202
398 Χαῖτις, Χαρῖνο[ς] *L* 271
399 Χαριάνθ[ης], Νο-- *L* 270. Exscripsit Lampros: VARIANΘ, in altera parte ΟΣ
400 Χαρίδημος V 51
401 Χαρίδημος W 206
402 Χαρίλαος W 207
403 Χαρι[μ]όλπος, Χα[ρ]οφάνη[ς] V 52
404 Χαρῖνος W 208
405 Χαριτοσθένης W 209
406 Χαροπίνης Κε. *R* 374 (119) V 53
407 Χαροπῖνος Κο., Μα-- W 272
408 Χαροπῖνος, 'Οπλίδης (?) *R* 278 (34)
409 Χάροψ *R* 340 (96)
410 Χίμαρος *L* 210
411 Χρεμύλος *R* 375 (120) V 54
412 Χρεμύλος *L* 211
413 -αίτιος, e. g. [Παν]αίτιος *R* 274 (30)
414 -ανδρος W 225
415 ..αιν..μήδης, ..λοτυσ.. *L* 274
416 ...αντίδα[ς], ...φάνο[ς] *L* an W? 275
417 -δημος *L* 218
418 -αρχος *L* 213
419 -κρατος *L* 219
420 -θίων Αι. W 228
421 -ιμίων *L* 221
422 -κράτ[ης] W 226
423 .ι...νος, ..ρασ..ς *L* an W? 277
424 -νίτης *L* 215
425 -νθίδης *L* 220
426 -ογειτίδης *L* 212
427 -στρατος *L* 216
428 -τοκλίδης, -τιδος *R* 279 (35)
429 -υμίων, Χα..ος W 229*a*
430 -φων Ν-- *L* 223
431 -χιλος *L* 217
432 -ῶος Κεμα. W 227

Nomini principali interdum in eodem latere additur nomen patris decurtatum, cf. e. g. tit. 366 *R* V Ο, tit. 19 *R* ΚΟ, tit. 252 *R* ΜΕΙ, tit. 222 V ΝΙΚΟ, tit. 49 W ΑΝΔΟΚΙ. Ubi alterum latus paucas praebet litteras, apographa nos non docent, utrum hae sint primae litterae genetivi decurtati an reliquae ex nominativo deleto, cf. e. g. tit. 171 *R* ΠΟ, tit. 42 *R* ΜΑΡ; atque fortasse ne archetypa quidem, si quis iterum ea adierit, huius rei diiudicationem facilem reddent. — Item dubitari potest, genetivusne integer in aliquot laminis agnoscendus an addita littera σ in nominativum mutandus sit. Atque certe in tit. 19 *R* legendum videtur 'Αντίμαχο[ς], non 'Αντιμάχου, quoniam primae litterae patris Aristodemi Κο in altero latere perscriptae sunt; considerans igitur quum hoc exemplum, tum tot laminas utrimque nominativis inscriptas hunc casum revocavi ubique, i. e. in uno titulo Rhusopoli n. 95, in sex Lenormantianis n. 20. 27. 218. 377. 398. 416. Contra si quis genetivum tueri volet, nitetur duobus exemplis Lenormantianis, tit. 238 Αυσικράτης Οἰκουρίωνος, tit. 239 Αυσικράτης Παρμίωνος, quorum alterum Lampri apographo confirmatur. Pauca tot nominum sinistrorsum conversa sunt: titt. 36 *L*, 59 *L*, 122 *L*, 138 V, 174 *L*, 284 *R*, 345 W, 352 *R*, 385 V; accedunt aliquot nomina deleta. Sunt quae discedant ab Iade Euboica: tit. 155 *L* Καλλίστρα[τος]?, tit. 217 W Λασικράτης, tit. 233 *L* an W? Αυσαγόρας, tit. 267 *L* Μνασικλῆς (nisi Ε vitio intercidit; reliquae laminae Styrenses -κλέης, titt. 32 *R*, 106 *L*, 133 W, 134 *R*, 145 *R*, 280 *L*; Asiatici tituli -κλῆς), tit. 350 W Σωσιπάτωρ, tit. 402 W Χαρίλαος, tit. 416 *L* an W? -αντίδα[ς], alia minus certa.

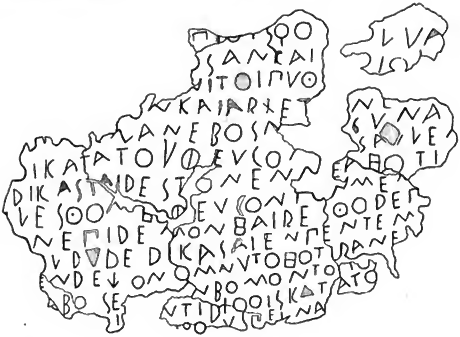
373 Titulus *Eretriensis*. In basi 3.06 m. longa, constructa ex duobus saxis marmoris Parii 0.28 m. crassitudine, 1.18 m. latitudine, et imposita fundamento lapidis calcarii, eruta Olympiae e regione eius anguli Olympiei qui inter septentriones et orientem solem spectat. Titulus legitur in margine superficiei aequae litteris 0.055 m. altis. Edidit Fraenkel, arch. Zeit. XXXIV p. 226. Ectypum contuli.

ΦΙΛΕΣΙΟΣΕΠΟΙΕ
ΕΡΕΤΡΙΕΣΤΟΙΔΙ

Φιλήσιος ἐποίει. 'Ερετριεῖς τῷ Δί. Paus. V 27. 9: Βοῶν δὲ τῶν χαλκῶν ὁ μὲν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἀνάθημα 'Ερετριέων, τέχνη δὲ 'Ερετριέως ἐστὶ Φιλησίου. In ipsa basi huius bovis inventa est auris dextra, prope eam cornu.

---

374 Titulus *Chalcidensis*. Lamina aenea subtilis, reperta Olympiae a prytaneo ad occidentem et meridiem, in octo frusta fracta, ex quibus septem inter se certa ratione aptari potuerunt; unius, quod propter litterarum magnitudinem ad versus priores pertinuisse videtur, locus inveniri nequit; hoc in imagine supra ad dextram seorsum positum est. Fracturae et fissurae saepius litterarum ductum secutae sunt; clavo magno quadrangulari aes contumeliose perforatum est. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII p. 51 sq. ex Furtwaengleri apographo. Imago tertia parte infra veram magnitudinem est.

Vs. 1 --πίοις ἧσ(ον α)--. Vs. 2 --οτων καὶ. Vs. 3 [Ἀπόλλω]νι τῷ Πυθ[ίῳ]. Vs. 4 --ον καὶ ἄρξε(ν)τ[αι] νε--. Vs. 5 --εν ἀνήβους (vel ἀνήβος) ν....γυνα[ικ--]. Vs. 6 --σε(ῳ) κατὰ τοῦ φεύγο[ντο]ς ἄλλη[ν]--. Vs. 7 δικασταὶ δ' ἔστων ἐννέα, ὅ,τι [δ' ἄν]. Vs. 8 [ἐ]λέσθω-(?) ὁ φεύγων τῶν μέν. Vs. 9 --ν ἐπίδημον, αἱρείσθω δὲ π--. Vs. 10 --δὲ δικάσαι ἐν πέντ' ἡμ[έρ--. Vs. 11 --νν δ' ἔχων ἐνιαυτόν, ὅ,τι δ' ἂν ἰ--. Vs. 12 --α βοῦς ἐ[πὶ τὸ]ν βωμὸν τἀπό[λλωνος τοῦ Πυθίου]. Vs. 13 [το]ῖ[ς ἀ]ντιδί[κ]οις κατὰ το--

Titulus Chalcidi aut eius coloniis tribuendus est.

---

375 In fragmine tabulae undique mutilo, reperto *Chalcide* prope castellum. Pittakis, ephem. 3581; Kirchhoff, Stud.[3] p. 104.

ΑΛΡΑΥΛΟΣ
ΔΙΟΛΕΙΝΑΥΤ
ΜΟΣΚΛΕΑΡ . .
ΥΡΟΟΡΟΒΙΕ
ΔΑΤΥΟΣΟΡΟΙ
ΒΑΛΑΡΙΔΟ
ΟΝΑΘΑΙΝΑ

Var. lect. In annotatione editor Graecus formam eius litterae, quae vs. 6 est prima, affirmat esse hanc: Ɛ.

— — Ἀγραυλος — — —
— δίου. ἀειναῦτ[αι — —
— μος Κλεαρ — — —
— ύρου Ὀροβιή[της —
— δάτυος Ὀρο[βιήτης — —
— Φαλάριδο[ς — — — —
— [Γ]νάθαινα? — — — —

Vs. 2. De Milesiorum factione, cui erat nomen ἀειναῦται, narratiunculam tradit Plutarchus quaestt. gr. p. 298 *C*; ex qua non multum utilitatis redundat ad hunc titulum intellegendum. Vs. 4. Ὀροβιή[της] vel Ὀροβια[ύς].

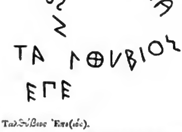
---

376 Titulus *Euboicus*. In gemma olim collectionis Badeigtsii de Laborde, nunc musei Britannici, „en caractères archaïques, très-fins et très-espacés.“ Edidit Froehner, mélanges d'épigraphie et d'archéologie, p. 14.

ΔΟΡΙΕΣΕΠΟΙΕΣΕ

Δουρίης ἐποίησε. Titulus, nisi forte simulatae antiquitatis est incusandus, non potest non esse oriundus aut ex Euboea aut ex eius coloniis.

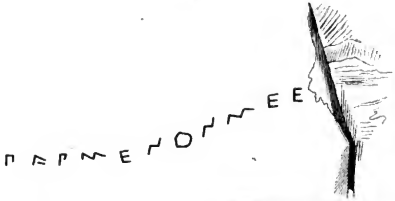
377 Inter figuras Agamemnonis, Talthybii caduceum tenentis et Epei in anaglypho candido marmoreo, quod in ruderibus antiquissimis in septentrionali insulae *Samothraces* parte repperit a. 1790 Choiseuil-Gouffier. Anno 1816 Dubois lapidem deportavit Parisios, ubi nunc exstat in museo publico. Edd. Dubois, catalogue d'antiquités de la collection de Choiseuil-Gouffier, n. 108; Rose, inscrr. Gr. vet. p. 25 tab. IV 1; O. Mueller, in Boettigeri Amalth. tom. III p. III p. 35 tab. 3; Millingen, ancient unedited monuments, ser. II p. 1 tab. 1; Boeckh, C. I. G. 40; Clarac, musée de sculpture II tab. 116 n. 238; Inghirami, galleria Omerica, vol. I tab. XX; Stackelberg, annali dell' inst. arch. 1829 p. 220, tab. C 2; omitto alios; nostra memoria Kirchhoff, Stud.[3] p. 31; Froehner, les inscriptions grecques du musée impérial du Louvre, n. 69. Delineavi titulum ex ectypo gypseo quod est in museo Berolinensi.

Ἀγαμέμνων Ταλθύβιος Ἐπε(ιός).

In nomine Agamemnonis litteram a suprema proximam re vera esse Ω, qua de re fuerunt qui dubitarent litteram O se cognoscere arbitrati, et ectypum haud dubie probat et Froehner affirmat lapide accuratissime examinato.

378 Titulus *a* legitur in insulae *Thasi* parte septentrionali in saxo 3.3 m. longo, 1.6 m. alto, quod etiam nunc antiquo muro urbis ruinosae insertum est; tit. *b* in saxo minore, quod haud procul ab illo ex muro decidit. Edidit Conze, Reise auf den Inseln des thracischen Meeres p. 12 tab. IV 14 et 15. Cf. Kirchhoff, Stud.³ p. 71.

a

b

a Παρμένων με ἐ[ποίησε]. *b* Παρμ(ένων).

379 In anaglypho tripartito, quod E. Miller *Thasi* a. 1864 invenit et in museum Parisinum intulit. In media parte quatuor nymphae et Apollo citharoedus sculpti sunt circumstantes aediculam, supra quam incisa est inscriptio *a*; duae partes illi ad sinistram et dextram contiguae continent altera tres nymphas, altera unam nympham et Mercurium subiecto titulo *b*. Miller, archives des missions scientifiques 1865 p. 511 sq., idem, rev. arch. 1865 II p. 438 sqq., idem, comptes rendus de l'acad. des inscr. et b. l. 1865 p. 405 sqq. et 1866 p. 167 sq., Adert et Miller, rev. arch. 1866 I p. 419 sqq., Michaëlis, arch. Zeit. 1867 p. 1 sqq. tab. CCXVII. Beneficio insigni Heuzei et Perroti Gallorum doctorum fit, ut ectypo luculento possim uti.

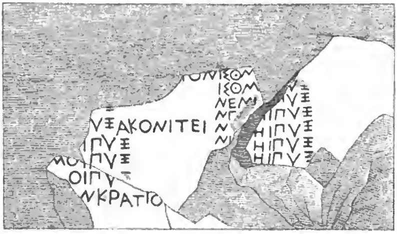
a

b

a Νύμφησιν κἀπόλλωνι νυμφηγέτῃ θῆλυ καὶ ἄρσεν, ἂμ (i. e. ἃ ἂν) βούλῃ, προσέρδειν. ὄιν οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον. οὐ παιωνίζεται.
b Χάρισιν αἶγα οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον.

Verbum compositum προσέρδειν hic primum occurrit. Etiam prope caput Mercurii dicuntur esse litterarum vestigia satis incerta: Miller praebet ΛΩ Λ, Bergmann se dignoscere putabat vocem ΑΓΩΓΓΟΝ, cui lectioni vereor ne non possit fides haberi. Potius opinor hominem otiosum seriore aetate hoc quidquid est adscripsisse.

380 Titulus *Thasius*. Basis marmorea alba, Olympiae effossa, a templo Iovis ad meridiem et orientem versus, 0.53 m. lat., 0.295 m. alt., 0.78 m. crass. Edd. Dittenberger, arch. Zeit. XXXV p. 189; Treu, ibid. XXXVII p. 212 sq. Lapis quadruplo maior est quam haec imago.

Nota. Col. 2 vs. 12 editio prior ΤΛ.

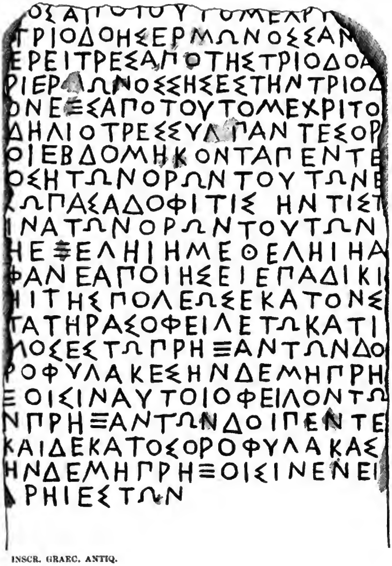
[Θεαγένης Τιμοσθένεος]
[Θάσιος ἐνίκησε τάδε·]
[Ὀλυμπίῃ πύξ]
[Ὀλυμπίῃ παγκράτ]ιον
[Πυθοῖ πύξ]
[Πυθοῖ πύξ]
[Πυθοῖ π]ὺξ ἀκονιτεί
[Ἰσθμο]ῖ πύξ
[Ἰσθ]μοῖ πύξ
[Ἰσθμ]οῖ πύ[ξ]
[καὶ πα]γκράτιο[ν]

[Ἰσθμοῖ πύξ]
[Ἰσθμοῖ πύξ]
[Ἰσθμοῖ πύξ]
[Ἰσθμοῖ πύξ]
Ἰσθμ[οῖ πύξ]
Ἰσθμ[οῖ π]ύξ
Νεμ[έῃ π]ύξ
N[εμέ]ῃ πύξ
N[εμέ]ῃ πύξ
N[εμέ]ῃ πύξ
[Νεμέ]ῃ πύξ
[Νεμέῃ πύξ]
[Νεμέῃ πύξ]
[Νεμέῃ πύξ]
[Νεμέῃ πύξ].

Cf. Paus. VI 11, 2: Τῶν δὲ βασιλέων τῶν εἰρημένων ἕστηκεν οὐ πόρρω Θεαγένης ὁ Τιμοσθένους Θάσιος, et ibid. 4 sq.: ὅσα μὲν δὴ ἔργων τῶν Θεαγένους ἐς τὸν ἀγῶνα ἥκει τὸν Ὀλυμπικόν, προεδήλωσεν ὁ λόγος ἤδη μοι τὰ δοκιμώτατα ἐξ αὐτῶν, Εὔθυμόν τε ὡς καταμαχέσαιτο τὸν πύκτην (Ol. 75, cf. Paus. VI 6, 5) καὶ ὡς ὑπὸ Ἠλείων ἐπεβλήθη τῷ Θεαγένει ζημία. — τὴν δὲ ὀλυμπιάδα τὴν ἐπὶ ταύτῃ παγκρατιάζων ὁ Θεαγένης ἐκράτει. γεγόνασι δὲ αὐτῷ καὶ Πυθοῖ νῖκαι τρεῖς, αὗται μὲν ἐπὶ πυγμῇ, Νεμείων δὲ ἐννέα καὶ Ἰσθμίων δέκα παγκρατίου τε ἀναμὶξ καὶ πυγμῆς. Lacunas sufficere iis supplementis quae supra vides et imago docet et expresse affirmat Treu, qui ea re a nobis dissentit quod ille nomen victoris et victorias Olympicas tribus versibus perscripta fuisse censet, nos quatuor versibus.

381 In marmore albo, 1.27 m. altitudine, 0.54 m. latitudine, 0.26 m. crassitudine, supra matilo, in quatuor lateribus scriptura tecto, eruto *Chii* in campo Βουνάκι ad occidentem castelli Turcici; nunc ibi servatur in aula gymnasii. Infra scripturam in tribus lateribus (*a b c*) spatium 0.60 m., in quarto (*d*) spatium 0.80 m. vacuum relictam est. Typis minusculis titulus editus est in diario Ἀμάλθεια, n. 2555, et in libro qui inscribitur μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς, περίοδος δευτέρα, ἐν Σμύρνῃ 1876 p. 37 sqq., typis maiusculis a Papadopulo Kerameo in diario Παρνασσοῦ vol. II fasc. 2, febr. 1878, p. 134 sqq., et ab Haussoullierio in bull. de corr. hell. III 1879 p. 230 sqq. Cf. Cauer, delect. inscr. Gr. n. 133 et Blass, miscell. epigr. p. 11 sqq. Utor ectypis tribus.

a

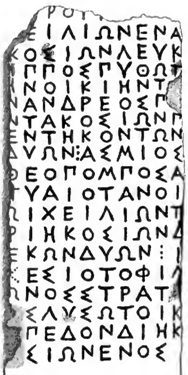
b

c

d

Var. lect. *a.* Vs. 5 et saepius Haussoullier falso excudit Ξ pro Ξ quam formam in lapide esse et ipse agnovit p. 235. Vs. 6 editores Graeci ΣΥΜ. Vs. 9 init. Keram. Σ. Vs. 21 init. Graeci Λ. *b.* Supra versum 1 Graeci praebent hunc versum ....ΟΙ. Vs. 1 Graeci ΤΕΚ. Vs. 10 fin. Graeci Λ. *c.* Vs. 1 Graeci ΓΔΙΚ, non recte. Vs. 2 Iidem ΓΟΜ pro ΙΟΜ quod certum videtur. Vs. 8 Graeci ΕΥΣ, Hauss. ΕΟΣ, quae lectio ectypis probatur. Vs. 15 Graeci ΗΡΟΔΟΤΟ. Vs. 16 Graeci ΘΑΡ, Hauss. ·ΑΙ, in ectypis Θ evanidum est, Ρ oculis mihi videtur posse usurpari. Vs. 17 init. Graeci ΦΙΛ, Hauss. ΤΙΜ; ectypa hic non ita clara sunt. Vs. 18 fin. Graeci Ε. Vs. 21 fin. Post Ν in ectypis nihil dignosco. Vss. 24/25 ectypa nos deficiunt; Graeci ΒΙΑ·|ΑΣΙΩ, Hauss. Β·Α·|ΑΣΙΩ. *d.* Vs. 1 Keram. ΙΟΝ, Hauss. ΙΟΙ. Vs. 14 pro interpunctione ⁝ Graeci Κ. Vs. 15 init. Graeci Κ. Vs. 16 fin. Graeci ΤΙ. Vs. 19 init. Graeci ΟΣ.

a

·ες· ἀπὸ τούτου μέχρι [τῆς]
τριόδου ἣ 'ς Ἑρμιόνεσσαν [φ]-
έρει τρεῖς· ἀπὸ τῆς τριόδου ἄ[χ]-
ρι Ἑρμιονέσσης ἐς τὴν τρίοδ-
ον ἕξ· ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ
Δηλίου τρεῖς· σύμπαντες οὖρ-
οι ἑβδομήκοντα πέντε.
Ὅσα τῶν οὔρων τούτων ἴ-
σω, πᾶσα Δαφῖτις. Ἤν τις τ-
ινα τῶν οὔρων τούτων
ἢ ἐξέλῃ ἢ μεθέλῃ ἢ ἀ-
φανέα ποιήσει ἐπ' ἀδικί-
ῃ τῆς πόλεως, ἑκατὸν σ-
τατῆρας ὀφειλέτω καὶ ἐπ-
[α]ρος ἔστω, πρηξάντων δ' οὐ-
ροφύλακες· ἢν δὲ μὴ πρή-
ξωσιν, αὐτοὶ ὀφειλόντω-
ν, πρηξάντων δ' οἱ πεντε-
καίδεκα τοὺς οὐροφύλακας·
ἢν δὲ μὴ πρήξωσιν, ἐν ἐ[π]-
αρῇ ἔστων.

b

. . . . οἱ [π]-
[εν]τεκ[αίδεκ]-
α ἐς βουλὴ[ν ἐν]-
εικάντων [ἐν]
πέντ' ἡμέρῃ[σ]-
ιν· τοὺς δὲ κή-
ρυκας διαπέ-
μψαντες ἐς τ-
ὰς χώρας κη[ρ]-
υσσόντων κα-
ὶ διὰ τῆς πόλ-
εως ἀδηνέως
γεγωνέοντε-
ς, ἀποδεικνύν-
τες τὴν ἡμέρ-
ην ἣν ἂν λάβω-
σιν, καὶ τὸ π-
ρῆχμα προκη-
ρυσσόντων
ὅ,τι ἂμ μέλλη-
ι πρήξεσθαι·
κἀγδικασάν-
των τριηκοσ-
ίων μὴ ἔλασσο-
νες, ἀνπρόθε-
τοι ἐόντες.

c
[— — — — — ἢν δέ τι]-
[ς τοὺς πριαμένους ἀποκλη]-
[ῃ] ἢ διακ[ζηται, τοὺς ἀποκλ]-
[η]ϊομένους ἡ [πό]λις δεξαμ[έ]-
[ν]η δικαζέσθω, κἂν ὄφλῃ, [ὑ]-
περαποδότω· τῷ δὲ πριαμ[έ]-
νῳ πρῆχμα ἔστω μηδέν· [ὅ]-
ς ἂν τὰς πρήσις ἀκυρτία[ς]
ποιῇ, ἐπαράσθω κατ' αὐτ[οῦ]
ὁ βασιλεύς, ἐπὴν τὰς νομ[α]-
ίας ἐπαρὰς ποιῆται.
Τὰς γέας καὶ τὰς οἰκί(del. ο)α[ς]
ἐπρίαντο· τῶν Ἀντικῶ πα[ί]-
δων Ἱκέσιος Ἡγεπόλιος π-
εντακισχιλίων τριηκ[ο]-
σίων τεσσ[ερ]ακόντων, Ἀθ[η]-
ναγ[ό]ρ[η]ς Ἡροδότου χιλί[ω]-
ν ἑπτακοσίων· Θαργηλέο[ς]
Φιλοκλῆς Ζηνοδότου τὰν [Ε]-
ὐάδρῃσιν δισχιλίων ἑ[π]-
τακοσίων, Θεόπροπος Κο[ι]-
νοπίδης τὰγ Καμινῆι χ[ι]-
λίων καὶ ὀκτακοσίων [ἑπ]-
τά· Κῆφιος τὰ ἐμ μελαίν[ῃ]
ἀκτῇ τρισχιλίων ἑπτακ-
οσίων ἐνενηκόντων Βία[ς]
Ἀτίω (spatium vacuum).

d
— — —
[χ]ειλίων ἐνα-
κοσίων· Λεύκ-
ιππος Πυθῶ τ-
ὴν οἰκίην τ[ὴ]-
ν Ἀνδρέος π[ε]-
ντακοσίων π-
εντηκόντων
δυῶν· Ἄτιμος
Θεόπομπος Ἀ-
γναίου τὰν Οἴ-
ῳ χιλίων τ-
ριηκοσίων δ-
έκων δυῶν· Ἱ-
κεσίου τοῦ Φιλ-
ωνος Στράτι-
[ο]ς Αντῶ τοῖκ-
[ό]πεδον διηκ-
οσίων ἑνός.

Magnam partem lapidis supra eam, quae servata est, apparet periisse. Diphthongorum scriptura, *a* vs. 12 ποιήσει pro ποιήσῃ (cf. n. 497. 499) vss. 17. 20 πρήξουσιν pro πρήξωσιν, simili inconstantia ne in Atticis quidem titulis quarti saeculi rara affatim illustratur. Ipsa coniunctivorum terminatio ωσι (adde *b* vs. 15 λάβωσιν ad illa exempla) satis singularis cum aliis quibusdam formis, quas hic titulus suppeditat, haud parvi momenti est ad dialectum Ionicam recte iudicandam. Neque enim, teste Herodoto, I 142, una erat dialectus Ionica, sed quatuor exstabant τρόποι vel χαρακτῆρες γλώσσης; itaque formae -ωσι δέκων -κόντων πρῆχμα πόλεως ἀντρίθεντες -ῶ in genetivo sing., qui a nominibus in ῆς descendit, inter Iones Chiorum et Erythraeorum fuerint propriae, atque eas quidem, quas priores posuimus, a vicinis Aeolibus mutuati videntur esse. — *a.* Vs. 5 οὐροφύλακες = οἱ οὐροφύλακες. *c.* Vs. 1 et ea quae praecedunt supplevit Blass. Vs. 8 βασιλεός pro βασιλεύς, qualia in titulis Ionicis passim inveniuntur. Vss. 21. 22 Blass putat post vocem ὀκτακοσίων duarum litterarum sedes vacare, deinde legendum esse τὰ Κήφιος; at neque spatium relictum neque articulus genetivo praeter consuetudinem huius catalogi additus placet.

Argumentum inscriptionis hoc est. Chii aliquo modo potiti erant terra Dophitide, quae in septentrionali insulae parte videtur fuisse sita, si modo μέλαινα ἀκτή (*c* vs. 23) est μέλαινα ἄκρα Strabonis (XIV 645), hodiernus κάβο μελαντζός. Ex populiscito, quo huius terrae fines constituti sunt servarique sunt iussi, superest titulus *a.* Paulo post populus Dophitidis terrae singula praedia singulis civibus vendenda esse decrevit, ea lege ne privarentur ullo iure, quo cives Chii fruerentur. Itaque quum aliae res tum hae duae constituuntur: si quam litem habebunt, quindecimviri et illis ruri per praecones diem et rem indicunto et quantum opus erit (ἀδησίας = ἄδην) in urbe per praecones proclamanto; si quis emptorem fundi ab urbe venditi vi aut lite conabitur possessione excludere, urbs eum tuetor et ipsa pro eo litem agito et, si damnata fuerit, pecuniam debitam solvito (ὑπεραποδότω *c* vs. 3). Haec lex ab alio scriba atque prius populiscitum de finibus exarata est in lateribus *b* et *c* litteris minoribus et accuratius dispositis, ductu paulum diverso; idem in lateribus *c* et *d* statim subiecit indicem eorum qui hac lege sancta fundos emerunt (Ἱκέσιος Ἀθηναγόρης Φιλοκλῆς Θεόπροπος Οἰνοπίδης Βίας — — Λεύκιππος Θεόπομπος Στράτιος). Adicitur pretium solutum; fundi significantur nominibus eorum qui antea possidebant (οἱ Ἀντικῶ παῖδες Θαργηλεύς Κῆφις — — Ἀνδρεύς Ἄτιμος Ἱκέσιος ὁ Φίλωνος) et nominibus regionum (ἐν Εὐάδρῃσιν ἐν Καμινῇ ἐμ μελαίνῃ ἀκτῇ ἐν Οἴῳ).

382 *Chii*, in vico Curunia in insulae parte septentrionali, penes G. Cotzatum exstat lapis subniger ad sinistram fractus, 0.70 m. alt., 0.36 m. long., 0.065 m. crass. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. III 1879 p. 316 sq.

ΕΣΛΗ ΤΟΙΟΙV
ΝΑΙΚϹΣΟΔΟΝΓ
ΑΡΑΤΙΝΔΕΤΟΣ
ΙΜΑΛΕΩΦΟΡΟΝ
ΛΣΓΑΣΙΗΣΕΣ
ΙΚΑΤΑΓΘΙΜ
ΗΣΟΡΓΗΣΔΑ
ΑΓΑΘΗΣΕVΩ
ΔΗΣΤΟΔΕΜΝ
ΙΑΛVΤΗΕΓΕΣ
ΤΗΣΕΝΤΟΓΑΡΑ
ΚΟΙΤΙΣΕΗΝ

Nota. Ad formas litterarum annotat editor litteras Ω Σ Μ late esse apertas, hastas litterae Η leniter curvatas.

Ἔσλη[ς] τοῦ[τ]ο [γ]υναικὸς οὐδὲν παρὰ τ[ή]νδε τὸ σ[ῆ]μα
λαμφόρον Ἀσπασίης ἐσ[τ]ὶ κατεπθιμ[έν]ης·
ὀργῆς δ' ἀ[ντ]' ἀγαθῆς Εὐω[πί]δης τόδε μν[ῆμ]α
αὐτῇ(ι) ἐπέστησεν, τοῦ παράκοιτις ἔην.

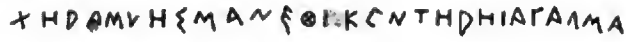
Vs. 1. Haud scio an vox ἐσλός sapiat aeolismum. ΤΟΤΟ pro ΤΟΥΤΟ, cf. C. I. A. I 128. 133. Versus 5 et 6 denarum videntur fuisse litterarum, fortasse propter marginem lapidis iam antiquo tempore laesum. Vs. 6. Ad πθ cf. ἀπθίτων n. 314. Vs. 10. Ad iota mutum in dativo omissum cf. haec exempla Ionica: Μάνῃ in tit. Cyziceno n. 491, τῇ βουλῇ in tit. Erythraeo non multo post a. 394 scripto, Le Bas n. 39, δημοσίῃ in tit. Mylaseno a. 355/4, C. I. G. 2691 *e*, Le Bas n. 379. Cf. praeterea huius fasciculi n. 327 et n. 503.

383 Tabula parva marmorea ad sinistram paulum laesa *Sami* in vico Myllo, qui ex antiquo Heraeo inter septentriones et occasum solis est positus, pavimento aediculae inserta. Edidit C. Curtius, Mus. Rhen. XXIX p. 160 et in programmate Luebeckensi a. 1877 p. 3. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 29. Apographum ex diario suo in hunc usum diligenter descriptum misit C. Curtius.

Δημ[ά]νδρου τ[οῦ Π]ρωτοχάρεος. Epitaphium videtur esse.

384 *Sami* prope Heraeum circa annum 1875 reperta est statua Iunonis 1.92 m. alta; subter est basis humilis ex eodem marmore facta; est penes Leonidam Kydonieum in vico Pagonda. In veste incisa est inscriptio sub cingulo deorsum currens, litteris 0.01 m. altis, 0.02 m. inter se distantibus. Edidit Girard, bull. de corr. hell. IV 1880 p. 483 sqq.

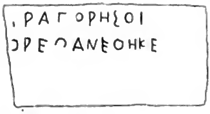
('Ενθάδε?) Χηραμύης μ' ἀνέθ[η]κεν τῆρη ἄγαλμα. Primam vocem versus hexametri utrum is qui inscripsit an is qui descripsit titulum omiserit, nunc in medio relinquo.

385 In lepore parvo aeneo scite facto quasi mortuo et ex prioribus pedibus dependente, qui *Sami* emptus est; inscriptio est in collo et in altero latere et in ventre; lepus a Cockerellio in Britanniam allatus servatur nunc in museo Britannico. Edd. Rose, inscr. Gr. vet. p. 326. tab. 41. 2; Broendsted, Itin. Gr. lib. I p. 109 tab. XXXI; Leake, transactions of the roy. soc. of lit. vol. I part. II p. 2; Voelkel, archaeol. Nachlass, fasc. I p. 163 sqq., Boeckh, C. I. G. 2247; cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 30. Exscripsi; litterae tam perspicuae sunt, ut nusquam dubitatio relinquatur.

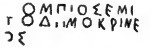
Τῷ 'Απόλλωνι τῷ Πριη[ν]ῆϊ μ' ἀνέθηκεν 'Ηφαιστίων. Male is, qui incidit dedicationem, in littera N vocis Πριηνῆϊ unam lineolam omisit.

386 Lapis *Sami* asservatur in vico Colonna distante a vetere Heraeo iter quartae partis horae; sinistra est fractus. Edidit C. Curtius, Mus. Rhen. XXIX p. 160, et in programmate Luebeckensi, a. 1877 p. 3. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 29. Utor Curtii apographo.

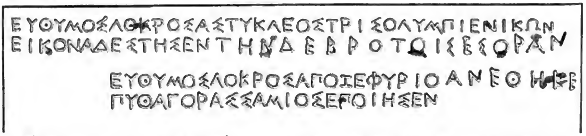
['Η]ραγόρης ὁ ['Ηραγ]όρεω ἀνέ[θ]ηκε.

387 *Sami* in coenobio S. Trinitatis ad septentrionem veteris urbis in lapide 0.42 m. alt., 0.34 m. lat., 0.10 m. crass., supra ita mutilo, ut nullus versus videatur intercidisse. Edidit C. Curtius, Mus. Rhen. XXIX p. 160 et in programmate Luebeckensi, 1877 p. 3. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 29. Curtius apographum misit.

[Π]όμπιός εἰμι τοῦ Δημοκρίνεος. Videtur esse epitaphium viri cui nomen Pompis.

388 Titulus *Samius*. Basis marmorea alba, effossa Olympiae e regione eius anguli Olympiei qui inter septentriones et orientem solem spectat in parte antica 0.84 m. lata; litt. alt. 0.02 m. Edidit E. Curtius, arch. Zeit. XXXVI p. 82 sq. Cf. Kaibel, mus. Rhen. XXXIV p. 203 n. 940*a*. Utor ectypo.

Εὔθυμος Λοκρὸς 'Αστυκλέος τρὶς 'Ολύμπι' ἐνίκων,
εἰκόνα δ' ἔστησεν τήνδε βροτοῖς ἐσορᾶν.

Εὔθυμος Λοκρὸς ἀπὸ Ζεφυρίου ἀνέθηκε.
Πυθαγόρας Σάμιος ἐποίησεν.

Tertio Olympia vicit Euthymus Ol. 77, cf. Paus. VI 6. 6; Pythagoram inter eos fuisse Samius, qui Ol. 71 ex Asia in Siciliam vecti Zanclen occupaverunt (cf. Herod. VI 23), non sine probabilitate coniecit Curtius. Titulus στοιχηδὸν scriptus est nisi quod in exeunte versu secundo deleta priore scriptura altera manus exaravit duodeviginti litteras latius dispositas; eadem manus vs. 3 adiecit litteras ANEOHKE, quae et ipsae maioribus intervallis separatae sunt. Ita factum est, ut tres primi versus aeque longi evaderent. Neque vero persuadere mihi possum hanc aequabilitatem fuisse causam correcturae et additamenti; sed ratione habita inconcinnae structurae, quae deprehenditur in verbis ἐνίκων et ἔστησεν, rem in hunc modum explicandam arbitror: statuam faciendam curavit principio non Euthymus, sed alius quidam, e. g. populus Locrorum seu pater Euthymi, et subscribi iussit titulum fere talem:

Εὔθυμος Λοκρὸς Ἀστυκλέος τρὶς Ὀλύμπι' ἐνίκων,
εἰκόνα δ' ἔστησεν πατρὶς ἀγαλλομένη alve παιδὶ φίλῳ γενέτωρ.

Εὔθυμος Λοκρὸς ἀπὸ Ζεφυρίου.
Πυθαγόρας Σάμιος ἐποίησεν.

Sed opere perfecto ipse Euthymus sumptus praestitit sive ut patriam iuvaret sive quod pater mortuus erat; ideo versum pentametrum correxit et infra adiecit verbum ἀνέθηκε. — Vs. 4. In nomine artificis nota terminationem ab Ionica tituli dialecto discrepantem.

388a Titulus *Samius*. Tabula marmoris Pentelici, Olympiae effossa, 0.07 m. crass., 0.23 m. alt., 0.24 m. lat., infra integra, a caeteris partibus fracta, in parte postica polita cavisque rotundis instructa; unde effici videtur illa aetate, qua monumenta antiqua parvi ducebantur, eam ex basi desectam et nescio quem ad usum praeparatam esse. Litterae paulo maiores et latiore ductu incisae sunt quam in titulo n. 388. Exscripsit Purgold. Forma ad decimam partem reducta est.

[Πυ]θαγόρ[ας Σάμιος] ἐποίει.
[—◡◡—◡◡—]ι τῷ Δὶ ν[ικῶν ἀνέθηκεν].

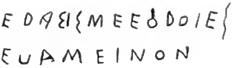
389 In insulae *Amorgi* litore occidentali, inter parietinas Aegiales, in lapide oblongo supra portam aediculae S. Nicolai. Edd. Ross, inscrr. ined. II 119; Boeckh, C. I. G. Add. 2263 *b*; Rangabé 2223; Kirchhoff, Stud.[3] p. 30. Habemus ex diario Rossii, qui bis exscripsit.

Var. lect. R.[2] I pro ℸ; cf. n. 390.
Genet. Ἀγλωυχάρευς pro Ἀγλωυχάρεος? (cf. arch. Zeit. XXXVII p. 185 Φάνους pro Φάνεος?) An nomin. Ἀγλώχαρος?

390 *Amorgi*, ad viam quae ab urbe hodierna Aegialen fert, prope ecclesiam S. Mammae, litteris c. 0.06 m. altis in saxo neglegenter polito; titulus *a* traditur esse integer nisi quod fissura ad dextram primi versus duas litteras, non plures, possit hausisse. Habemus apographa Rossii et R. Weilii inter se prorsus congruentia; edidit Ross, Inselreisen II p. 54; cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 31. Titulum *b*, qui in eodem saxo a titulo *a* sinistrorsum fere 1.5 m. spatio incisus est maioribus litteris, unus R. Weil exscripsit.

a

b

a Ἐρασίς με ἐ[π]οίει. Ἐπ' Ἀμείνο[ι]. Vix licet nulla littera suppleta legere Ἐπαμείνων, quoniam Ionum Asiaticorum litteratura prius usurpavit Ω pro O quam Σ pro Ϛ.
b αβγδεϝ[ζ]η[θ]. Littera I = γ Weilio, quum hanc formam in hoc loco mirans lapidem examinaret, certa videbatur; cf. n. 389 et tit. Amorg. ΑΙΛΩΘΕΣΤΗΣ Rang. 2001, Ross inscr. ined. 142. Dubitabat Weil an linea, quae cernitur post Ε, esset fissura lapidis. In fine Γ fuerit littera ⊞ vel ▢ inchoata.

391 *Amorgi* in rupe prope vicum cui nomen Brutzi; apographum Logiotatides misit Gerhardo.

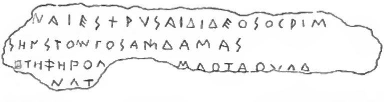

392 In insula *Amorgo*, Arcesinae in marmore albo; litterae nulla arte scriptae sunt. Exscripsit R. Weil.

Σατήριχος μνῆμα Πυθάρχῃ.

393 Iulide (ubi nunc est Tzia), in insula *Cea*, hunc lapidem invenit Ross infixum parieti in domo Iacobi Pancali qui tum erat ab epistolis in consulatu Austriaco. Ex Rossii diario edidit et explevit titulum Kirchhoff, Actt. menstr. acad. Berol. 1868 p. 1 sqq. Ex eodem diario nostra imago repetitur. Scatet mendis Manthi apographum, quo usus est Pittakis, ephem. 3031.

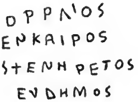

Varias lectiones ex Manthi apographo non annoto nisi has: vs. 1 ΣABAIOΘEOS, vs. 3 PON.

[Εἰκόνα Ἀθη]ναίης χρυσαυγὸ(del. ε)ος ἀβρομ[οπάτρης]
[τήνδ' ἰθέτην τέτ]την Στα[μύ]λος Ἀ[λκι]δάμας.
[ὧδε θεῶν προῦπ]τη, φημῶν [δὲ με]μαότα φῦλα
[ἔγχεϊ γηγενέων δάμ]νατ' [ἀλεξομένη].

Vs. 2 Kirchhoff: [ἀνέθετο τὴν χρυ]σῆν Στύ[λι]ος Ἀ[ντι]δάμας.

394 *Ceae* prope urbem, cui hodie nomen est Πόλαις, inter rudera Carthaeae. Veteris arcis pars orientalis fulcitur muro cyclopio ex magnis lapidibus constructo, e quibus unus 6 m. longus, 1.15 m. altus, litteris 0.06—0.08 m. altis inscriptus praebet hunc titulum. Quinque novero apographa: primum in Ἑρμῇ λογίῳ 1819 p. 56, typis vulgaribus; secundum Viduae, in inscrr. ant. p. 47 tab. XLVIII 1; tertium Broendstedii, in libro Reisen und Untersuch. in Griech. tom. I tab. XXV, cf. C. I. G. 41, ephem. arch. 1843 tab. XIII p. 628, Le Bas n. 1779; quartum Prokeschii apud Rangabeum n. 32 et Le Basium tab. VI 4; quintum Rossii in diario, unde repetimus.

Var. lect. Vs. 1. Litt. 1 Prok. D; litt. 3 Herm. Broend. Prok. A, Vid. P; litt. 4 Broend. Prok. N pro Ν; fin. Broend. Prok. Σ et sic etiam in fine reliquorum versuum. Vs. 3. Litt. 2 Herm. T; litt. 5 Herm. Broend. Prok. I.

Οὐράλιος, Ἔνκαιρος, [Ξ]ενήρετος, Εὔδημος. Nomen Uralii a vento et mari ductum esse iudico. Vs. 3 S+ lapicida male videtur collocasse pro +S (cf. C. I. A. I 353 add.), quamquam ne sic quidem nomen caret offensione.

395 *Ceae*, in urbe Tzia (i. e. Iulide) inventus est lapis in antica parte, quae cymatio conspicua est, et in dextro latere et in postica parte litteris στοιχηδὸν collocatis perscriptus, infra mutilus; nunc servatur Athenis in museo publico. In parte antica (*a*) aliquot locis, maxime ad dextram, superficies est corrosa et detrita, ut litterae ibi non possint agnosci; versus septimus decimus rescriptus est litteris angustioribus, fortasse ut insererentur verba antea casu omissa καθαρὴν εἶναι τὴν οἰκίην καί; etiam in versu quinto decimo duae litterae in una sede deprehenduntur et eadem res haud scio an occurrerit in lacuna quae nunc exstat vs. 14 fin. et vs. 15 init. In dextro latere (*b*) non plus quam unum versum, sextum decimum, periisse verisimile est; versus longitudine inter se discrepant. Pars postica (*c*) adeo est laesa ut pauca elementa certo legantur. Edidit Pittakis, ephem. arch. 3527. 3528. 3529, tractavit Bergk, mus. Rhen. 1860 p. 467 sqq. Iterum exscripsit et explicavit, omisso titulo *c*, Koehler, Mittheil. des deutschen arch. Inst. zu Athen I p. 139 sqq., cf. Roehl, ibid. p. 255, Dareste, nouvelle revue historique de droit français et étranger, II n. 3—5, Dittenberger, Herm. XV p. 225 sqq. Latera *a* et *b* ex Koehleri apographo repetimus, *c* ex ephemeride haurimus.

(*Textum vide pag. 111.*)

Var. lect. Pittakis: vs. 12 fin. TAΓ, vs. 13 AΓOTOYΣ, vs. 17 fin. EΦI, vs. 27 TAYTA, vs. 28 ΣΔE, ubi litteram Δ etiam Koehler se agnoscere in nota dicit. *b* vs. 1 OΞEN, vs. 3 ΩIΔHMΩI, vs. 12 OIKIAN, vs. 13 HNEINAI, vs. 14 IAN, vs. 15 fin. ΣEAEY.

a Οἵδε νό[μ]οι περὶ τῶν κατ(α)φθι[μέ]νω[ν· κατὰ]
[τά]δε θά[πτ]ειν τὸν θανόντα ἐν εἱμ[ατ]ίο[ις τρ]-
[ι]σὶ λευκοῖς, στρώματι καὶ ἐνδύματι [καὶ]
[ἐ]πιβλήματι (ἐξεῖναι δὲ καὶ ἐν ἐλάσ[σ]οσ[ι]), μ-
[ὴ] πλέονος ἀξίοις τοῖς τρισὶ ἑκ[ατὸ]ν δ[ρα]-
[χμ]έω[ν]· ἐχφέρειν δὲ ἐγ κλίνῃ σφ[η]νό[ποδι κ]-
[α]ὶ μὴ καλύπτειν, τὰ δ' ὀλ[ο]σχερ[έα τ]οῖ[ς εἵματ]-
ιοις· φέρειν δὲ οἶνον ἐπὶ τὸ σῆ[μ]α [μ]ὴ [πλέον]
τριῶν χῶν καὶ ἔλαιον μὴ πλ[έ]ο[ν] ἑ[ν]ό[ς, τὰ δὲ]
[ἀγ]γεῖα ἀποφέρεσθαι. τὸν θανό[ν]τα [φέρειν]
[κ]ατακεκαλυμμένον σιωπῇ μέ[χ]ρι [ἐπὶ τὸ]
σῆμα. προσφαγίῳ [χ]ρῆσθ[αι κ]α[τ]ὰ τὰ π[άτρι]-
[α. τ]ὴγ κλίνην ἀπὸ τοῦ σ[ήμ]α[τ]ο[ς κ]αὶ [τὰ] σ[τρω]-
[μ]ατα ἐσφέρειν ἐνδόσε· τῇ δὲ ὑστεραί[ῃ δι]-
[α]ρραίνειν τὴν οἰκίην [ἐ]λ[ε]υ[θε]ρον [θα]λ[άσσῃ]-
[ι] πρῶτον, ἔπειτα [ὑ]σ[σ]ωπ[ῳ] ο[ἰκέ]τ[ην ἁ]λοῦ στ-
[α]ντα· ἐπὴν δὲ διαρανθῇ, καθαρὴν εἶναι τὴν οἰκίην καὶ θύη θύειν ἐφ[εστί]-
[α]. τὰς γυναῖκας τὰς [ἰ]ούσ[α]ς ἐπὶ τὸ κῆδ ...
[ἀ]πιέναι προτέρας τῶν [ἀν]δρῶν (?) ἀπὸ [τοῦ]
[σ]ήματος. ἐπὶ τῷ θανόντι τριηκόστ[ια μὴ]
[π]οιεῖν. μὴ ὑποτιθέναι κύλικα ὑπὸ τ[ὴγ κλί]-
[ν]ην μηδὲ τὸ ὕδωρ ἐκχεῖν μηδὲ τὰ καλλύ[σμα]-
τα φέρειν ἐπὶ τὸ σῆμα. ὅπου ἂν [θ]άνῃ, ἐ[πὴν ἐ]-
ξεν(ε)χθῇ, μὴ ἰέναι γυναῖκας π[ρὸ]ς τ[ὴν οἰ]-
κίην ἄλλας ἢ τὰς μιαινομένας, [μ]ια[ίνεσθ]-
[α]ι δὲ μητέρα καὶ γυναῖκα καὶ ἀδε[λφεὰς κ]-
[α]ὶ θυγατέρας, πρ[ὸ]ς δὲ ταύταις μὴ [πλέον π]-
[έ]ντε γυναικῶν, παῖδας δὲ [οἳ ἂν] ὑ[πάρχωσι]
[ἀ]νεψιῶν, ἄλλον δὲ μ[η]δ[έν]α. [τ]οὺς [μ]ι[αινομέ]-
[νους] λουσαμένο[υς] π[ερὶ πάντα τὸν χρῶτα]
[ὕδατ]ος [χ]ύσει κα[θαρ]οὺς εἶναι — — —

a

ϽΙΔΕΝΟ.ΟΙΠΕΡΙΤΩΓΚΑΤ/ΦΘΙΙ.ΝΩ
ΔΕΟΑ.⁻ΕΝΤΟΝΘΑΝΟΝΤΑΕΝΕΜ/.ΙΟ
ΣΙΛΕΥΚΟΙΣΣΤΡΩΜΑΤΙΚΑΙΕΝΔΥΜΑΤΙ
ˉΙΒΛΕΜΑΤΙΕΞΕΝΑΙΔΕΚΑΙΕΝΕΛΑΣ.ΟΣ
ˉΛΕΟΝΟΣΑΞΙΟΙΣΤΟΙΣΤΡΙΣΙΕΚ/..ΝΔΙ
ΜΕΩΝΕΧΦΕΡΕΝΔΕΕΓΚΑΙΝΗΙΣΦ.ΝΟΓΩ
ΝΙΜΕΚΑΛΥΠΤΕΝΤΑΔΟΛ.ΣΧΕΡ..⁻ΟΙ
ΙΟΙΣΦΕΡΕΝΔΕΟΙΝΟΝΕΠΙΤΟΣΗ.Λ.Ε
ΤΡΙΩΝΧΩΝΚΑΙΕΛΑΙΟΝΜΕΠΛ⁻Ο.Ε.Ο
⁻ΓΕΙΛΑΠΟΦΕΡΕΣΘΑΙΤΟΝΘΑΝΟ.ΤΑ
ΑΤΑΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΝΣΙΩΠΗΙΜΕ/ΡΙ
ΗΜΑΠΡΟΣΦΑΓΙΩΙ.ΡΕΣΘ..ΙΑ⁻Λ.ΛΠ
ΗΓΚΑΙΝΗΗΝΑΠΟΤΟ.ΣΙ.Λ.Ο..ΛΙ⁻.Σ
ΙΛΤΛΕΣΦΕΡΕΝΕΝΔΟΣΕΤΗΙΔΕΥΣΤΕΡΑΙ
ΡΡΑΙΝΕΝΤΗΝΟΙΚΙΗΝ⁻ΛΕΥΟΕΡΟΝΟΛΛ
ΠΡΩΤΟΝΕΠΕΙΤΑΛ.Υ‹ΩΤ..Ο..ΙΤΗ
Ν ΤΑ ΕΠΗΝΔΕΔΙΑΡΑΝΘΗΙΚΑΘΑΡΗΝΕΝΑΙΤΗΝΟΙΚΙΗΝΚΑΙΘΥΗΘΥΕΝΕΦ
ΤΑΣΓΥΝΑΙΚΑΣΤΑΣ.ΟΥΣ.Σ.ΠΙΤΟΚΗΔ
ΝΠΙΕΙΙΑΙΠΡΟΤΕΡΑΣΤΩΝ/|ΑΝΔΡΩΝΑΠϽ
ΗΜΑΤΟΣΕΠΙΤΩΙΘΑΝΟΝΤΙΤΡΙΗΚΟ‹⁻
ΟΙΕΝΜΕΥΠΟΤΙΘΕΝΑΙΚΥΛΙΚΑΥΠΟΤΙΙ
ΙΙΝΜΕΔΕΤΟΥΔΩΡΕΚΧΕΝΜΕΔΕΤΑΚΑΛΛΥ
ΤΑΦΕΡΕΝΕΠΙΤΟΣΗΜΑΟΠΟΥΑΝΟΑΝΗΙΕΓ
ΞΕΝΙΧΘΕΙΜΕΙΕΝΑΙΓΥΝΑΙΚΑΣΠ..ΣΤ
ΚΙΗΝΑΛΛΑΣΕΤΑΣΜΙΑΙΝΟΜΕΝΑΣ.ΙΛ
ΙΔΕΜΗΤΕΡΑΚΑΙΓΥΝΑΙΚΑΚΑΙΑΔΕ
ΙΟΥΓΑΤΕΡΑΣΠΡ.ΣΔΕΤΑΥΤ.ΙΣΜΕΙ
ΝΤΕΓΥΝΑΙΚΩΝΠΑΙΔΑΣΛΕ....ΥΓ
ΝΕΨΙΩΝΑΛΛΟΝΔΕΜ.Δ..ΛΙΟΥΣ.ΙΛ
ΛΟΥΣΑΜΕΝΟ..Π.Ι../.....ΙΙ
⌒‹.ΥΣΙΚΛ...ΟΥΣΕΝΛΙΕ
Η.ΝΥ.......Τ
Τ

b

...ΞΕΝΤΗΙ
.ΟΥΛΗΙΚΑΙ
..ΙΔΗΜΩΙ
..ΙΤΡΙΤΗΙ
..ΙΤΟΙΣΕΝΙ
..Σ.ΟΙΣΚΑ
.ΑΡΟΥΣΕΙ
.ΛΙΤΟΥΣΠΟΙ
..ΝΤΑΣΕΣΙ
.ΡΟΝΔΕΜΗΙ
.ΝΑΙΚΑΙΤΗΝ
.Ι.ΙΑΝΚΑΘΑ
...ΕΙΝΑΙΜΙ
...ΑΝΕΚΤΟΥ
.ΗΜΑ.ΟΣΕΛ
[redacted]

c

..ΟΞΕΝΤΗΙΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΗΙΕΚΚΛΙ.......
...Λ.ΟΝ...ΠΟΔΙΝΕΣΘΥ..............
..ΝΩΣΙΕ.........................
....ΙΕΟΝΤΑΙ..............ΑΣΙ.....
...Η.ΙΝ.........................
................ΙΑΝΤΗΙ......ΕΞΩΤ..
.ΔΕΔΟΧΘΑΙ.....ΕΧΕΙΝΕΙΣ.ΡΕ..ΕΙΣΤΑΣ
...ΤΑΣ..........................
....
....
....
....
....
....
....
....
....
....
.......................ΟΣ.......
........................ΠΕΡΙΦΕ....
.......................ΝΤΑΣΙ..ΟΤΙ..
..............................ΟΠΛΟ..
..........................ΚΥΡΙΟΝΠΑ..
...........................ΟΙΤΑΣΙΕΥ.
..........................ΛΥΣΙΑΣΚΑΙ.
........................ΑΙΑ.....ΚΛ..
...........................ΔΟΜ.ΕΙ...
...........................ΑΠΑΡΧΟΝ..
..........................ΠΕΜΙΟΝΣΕ..
......ΙΟΥΛΙΗΤΑΙ.................
.....ΟΥΘΑΝΟΝΤΟΣ.................
..............ΟΝ.................

Vs. 15. Aquae marinae seu salsae frequens erat usus in lustrationibus, cf. e. g. Eur. Iph. Taur. vs. 1191 sqq.: ΙΦ. ἁγνοῖς καθαρμοῖς πρῶτά νιν νίψαι θέλω. ΘΟ. πηγαῖσιν ὑδάτων ἢ θαλασσίᾳ δρόσῳ; ΙΦ. θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά; Athen. II p. 43 *d*: Ἀριστόβουλος δ' ὁ Κασανδρεύς φησιν ἐν Μιλήτῳ κρήνην εἶναι Ἀχίλλειον καλουμένην, ἧς τὸ μὲν ῥεῦμα εἶναι γλυκύτατον, τὸ δ' ἐφεστηκὸς ἁλμυρόν· ἀφ' ἧς οἱ Μιλήσιοι περιρράνασθαί φασι τὸν ἥρωα, ὅτε ἀπέκτεινε Τράμβηλον τὸν τῶν Λελέγων βασιλέα; Menander in Disidaem. (Clem. Alex. Str. VII p. 303; Meineke IV p. 101): ἀπὸ κρουνῶν τριῶν ὕδατι περίρραν' ἐμβαλὼν ἅλας, φακούς; Theocr. XIX (XXIV) vs. 97: ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον, ὡς νενόμισται, θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένῳ ἀβλαβὲς ὕδωρ; oraculum Callipolitanis datum ad pestilentiam avertendam (Kaibel, epigrr. Gr. 1034 vss. 28. 29): καὶ [μ]ὲν πυρκαιὴν χρὴ ἀφ[αγνίσ]αι [ὕ]δατι [λ]ίμνῃ καὶ πολλῷ [πε]λάγει. Koehler supplevit: θαλ[λοῖσι]. Vs. 18 sqq. Koehler: τὰς γυναῖκας τὰς [ἰ]ούσ[α]ς [ἐ]πὶ τὸ κῆδ[ος ἀ]πιέναι προτέρας τῶν ἀνδρῶν ἀπ[ὸ τοῦ σ]ήματος. Cui quominus accedam, hae impediunt causae: in vs. 18 exeunte unius litterae spatium praeter huius lateris *a* usum vacuum relictum et vs. 19 duae litterae /· a Koehlero expunctae et κῆδος pro σῆμα (cf. *a* vss. 8. 12. 13. 20. 23, *b* vs. 15) usurpatum. Ego quid lateat non dispicio; litteras ΚΗΔ in lapide esse Koehler, postquam mea gratia titulum denuo inspexit, diserte affirmavit. Vs. 20 τριηκόστια i. q. τριακοσταῖα. Vs. 25 μιαίνεσθαι squalere, cf. Herod. VI 58 καταμιαίνεσθαι, Plut. Inst. Lac. p. 238 *D* μιασμός. — In hoc titulo (cf. etiam n. 300. 396 sqq., 407 sq.) in vocali η scribenda haec exercetur lex, ut ea vocalis η, quae ex ε oritur, exprimatur littera Ε, ea, quae ex ᾱ seu ex ε et α contractis oritur, exprimatur littera Η; hanc igitur legem ita servavit scriba ut bis tamen ab ea recederet: vs. 17 διαρανθῆι, vs. 23 θάνΗι. Recessit autem ille inconsulte; neque enim quidquam ad alteram harum exceptionum explicandam valet, quod in versu rescripto ideoque recentiore legitur, quoniam hunc versum non aliquot annis, postquam reliquum latus *a* scriptum erat, sed continuo exaratum esse ipsa additamenti natura docet. Supplementum igitur, quod vs. 16 proposui, τΗ[λοῦ], a scriptura non addubitandum esse iudico, quia etiam hoc in numero exceptionum habere licet, si modo opus est propter originem vocis obscuram.

b [Ἔδ]οξεν τῇ [β]ουλῇ καὶ [τ]ῷ δήμῳ· [τῇ]ι τρίτῃ [ἐπ]ὶ τοῖς ἐνι[αυ]σ[ί]οις κα[θ]αροὺς εἶ[ν]αι τοὺς ποι[οῦ]ντας, ἐς ἱ[ε]ρὸν δὲ μὴ ἰ[έ]ναι. καὶ τὴν οἰκίαν καθα[ρ]ὴν εἶναι, μ[αρ]ίαν ἐκ τοῦ [σ]ήμα[τ]ος ἐλευ[θερ-]?

c [Ἔδ]οξεν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλ[ησίᾳ] — δεδόχθαι — κύριον — Λυσίας — Ἰουλιῆται — θανόντος. Has leges additicias aliquanto recentiores esse quam eam, quae in antica parte inscripta est, scriptura et dialectus produnt.

---

396 Lapis *Ceus*, qui nunc exstat in museo publico Atheniensi. Edidit Koehler, Mittheilungen des deutschen arch. Inst. in Athen I p. 147. Exscripsi.

ΚΛΕΝΟΓΕΝΕΣΚΥΔΙΓΕΝΕΟΣ
ΙΣΤΙΗΙ:ΑΝΕΘΕΚΕΝ

Κλεινογένης Κυδιγένεος Ἱστίῃ ἀνέθηκεν.

---

397 Basis ex lapide albo facta, reperta *Ceae* in pariete meridionali ecclesiae S. Symeonis; servatur in museo publico Atheniensi. Ediderunt Pittakis, ephem. arch. 3022, Rangabé n. 1184, Koehler, Mittheilungen des deutschen arch. Inst. in Athen I p. 146. Exscripsi.

ΘΕΟΚΥΔΕΣ:ΑΡΙΣΤΑΙΧΜΟΥ
▮ΦΡΟΔΙΤΗΙΑΝΕΘΗΚΕΝΑΡΞΑΣ

Θεοκύδης Ἀρισταίχμου [Ἀ]φροδίτῃ ἀνέθηκεν ἄρξας. Debebat lapicida scribere ΑΝΕΘΕΚΕΝ.

---

398 Lapis *Ceus*, quem olim in museo publico Atheniensi exscripsit Koehler; nunc videtur ibi iam non exstare.

spatium vacuum Ο
ΚΥΔΕΣΑΡΙΣΤΑΙΧΜΟΥΑΣΚΙ

sp. vacuum.

[Θεο]κύδης Ἀρισταίχμου Ἀσκλ[ηπιῷ]. Cf. n. 397.

Signis quibusdam recentioris aetatis motus hic omitto titulum Ceum a Boeckhio C. I. G. 2363*b* editum, cuius duo alia apographa sub oculis habeo, alterum Rossianum in diario mancum illud quidem sed satis accuratum, alterum Manthi pessimum in ephem. n. 3016. Quamquam etiam in hoc titulo litterae Ε et Η ratione priorum titulorum variant: ΞενοκράτΕς ΜΕνοφάνΕς (seu Κλεινοφ-) -φάνΕς ΔιοτρέφΕς -ίδΗς (ter) -τίΗς -νίτΗς Ἡγέας Ἡγεσικλ- ἈρίμνΗστος ΕὐκτΗμων; aliis locis lectio est dubia.

399 *Siphni* ad vivum saxum in antro quodam e regione Seriphi, quod Καμάραι vel Καμαρί appellatur; a. 1837 exscripserunt Ross et Finlay, ex quorum schedis edidit Boeckh, C. I. G. add. 2423c; deinde ipse Ross, inscrr. ined. III p. 5; Le Bas, voy. arch. tab. VI 14; Kirchhoff, Stud.[3] p. 67. Utor Rossii diario.

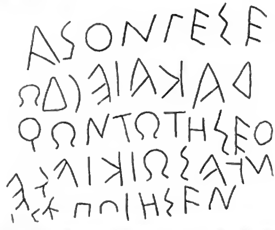

Var. lect. Apud Le Basium in littera Θ desideratur punctum.

Νυφέων ἱερόν.

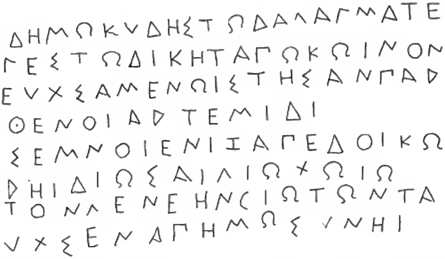
---

400 In lapide tofino 0.40 m. longo, 0.30 m. lato, reperto a. 1860 *Pari* in oppidulo Παροικιά, in muro ecclesiae SS. Anargyrorum. Litterae bene conservatae sunt, lapis ad dextram est integer, ad sinistram paulum laesus. Edd. Rhusopulos, annali dell' inst. arch. 1862 p. 52 sq., Lenormant, comptes rendus 1866 p. 166 sq., melius Olympios, Athenaei V p. 4 sqq. tab. n. 1, quem sequimur. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 69.

Ἄσων [τ]εσ(σ)ερακαιεβδο[μη]κοντούτης ἐὼν [τ]ὰς οἰκία[ς] ἐ[ξε]ποίησεν. Cave tentes nomen altero exemplo confirmatum, cf. Athen. V p. 6.

401 *Pari*; in lapide 0.30 m. lato, 0.90 m. alto, qui Spelaei quatuor horarum via ab urbe in meridionali insulae parte insertus est muro ecclesiae S. Ioannis Theologi Spelaeotae; edidit Olympios, Athenaei V p. 8, tab. n. 3. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 69.

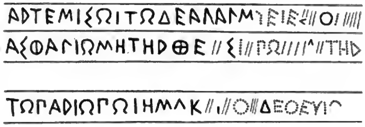

Δημοκύδης τόδ ἄγαλμα Τελεστοδίκη τ' ἀπὸ κοινῶν
εὐξάμενοι στῆσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι
σεμνῷ ἐνὶ ζαπέδῳ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
τῶν γενεὴν βίοτόν τ' αὔξ' ἐν ἀπημοσύνῃ.

Vs. 3 ζάπεδον i. q. δάπεδον; cf. Hesych. ζάπεδον· μέγα ἔδαφος.

---

402 Titulus *Parius*. Fragmentum columnae, ex Peloponneso, ut fertur, vel certe e finitimis locis, a. 1738 (falso C. I. G.: a. 1783) a mercatoribus Graecis Anconam delatum, ubi qui emit marmorarius cum impolitis saxis sub divo in via ad portum publica locavit coenique et aëris maritimi edacitate litteras consumi viginti per annos passus est, donec id Hannibal Oliverius Pisaurum in museum suum deferret. Litterae 0.02 m. sunt altae, aequabili et forti ductu incisae, ad dextram valde corrosae et lectu difficiles. Paciaudi, monumm. Pelop. p. 77 sqq., unde petiere alii; Boeckh, C. I. G. 24; Kaibel, epigrr. Gr. n. 750; ectypum adhibuit Kirchhoff, Stud.[3] p. 65 sq. Utor altero ectypo.

Nota. Litteras punctis notatas, quas equidem nunc in ectypo oculis non usurpo, debeo editioni Kirchhoffianae; sed operae pretium variam lectionem Paciaudii ascribere:

ΑΔΤΕΜΙΣΩΙΤΟΔΕΑΛΛΕΜΑΙΕΡΕΣΙΩΛΙ
ΑΣΦΑΛΙΩΜΗΤΗΡΦΕΔΣΙΣΓΙΩΓ,,ΛΑΓΗΔ
ΤΩΠΑΔΙΩΓΩΙΗΜΑΚ ΙΛΕΟΕΥΓΩΛΙ

Ἄρτεμι, σοὶ τόδ(ε) ἄγαλμα (⏑)⏑—⏒—⏑⏑—⏓,
Ἀσφαλίου μήτηρ, Θ[ερ]σ[ελό]χου [θυ]γάτηρ.
Τοῦ Παρίου ποίημα Κ--ίδεω εὔ[χ]ε[ται εἶναι].

Post vocem ἄγαλμα vestigia nominis feminae quandam similitudinem quamvis incertam habent cum nomine Telestodicae n. 401.

---

403 *Pari*, in basi rotunda marmorea infixa parieti aediculae S. Cyriacae, in regione horti Melagardi. Edidit Olympios, Athen. V p. 34, tab. n. 32.

— — [ἀν]έθηκεν.

404 *Pari*, in marmore parvo, in domo Mavrogenis. Edidit Olympios Athen. V p. 34, tab. n. 33.

Ὀσκυνθίς?

405 *Pari*, in lapide qui inditus est supra portam ecclesiae S. Eliae, in cacumine Cunadis montis. Typis minusculis edidit Olympios, Athen. V p. 34.

Ἀφρωδίτης

i. e. Ἀφροδίτης.

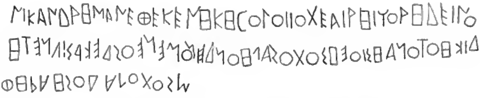
406 *Pari* in vico, cui nomen Marmara, in parte superiore marmoris 1.46 m. alti, 0.43 m. lati, quod pro limine est in ecclesia Panagiae Septembrianae. Haud procul in agro exstat alter lapis eandem continens inscriptionem. Edidit Olympios, Athen. V p. 33 tab. I n. 27; cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 70 not. Habemus etiam in schedis Cunnudis, quae inter Franzianas inventae sunt; neque vero ille ipse vidit hos lapides.

ΗΟΡΟΣ
ΤΟΙΕΡΟ

Var. lect. Sched. Cun.: Σ.

Ὅρος τοῦ ἱεροῦ. Titulus aut exeuntis saeculi quinti aut ineuntis quarti.

407 Titulus *Naxius*. In femore dextro statuae lapideae muliebris, repertae Deli; altitudo litt. 0.02 m. Edd. Homolle, bull. de corr. hell. III a. 1879 p. 3sqq. tab. 1; Fraenkel, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 85sqq., usus Homollii ectypo; Iebb, journal of hellenic studies I a. 1880 p. 59sqq.; cf. Dittenberger, Herm. XV p. 229. Repeto titulum ex diario archaeologico; ectypa duo inspexi.

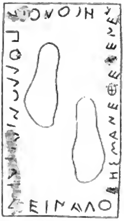

Nota. In altero ectypo a Purgoldio confecto litterae Ϙ circulus totus atque integer cernitur. Post extremum M neque in ectypis neque, teste Homollio, in lapide litterarum vestigia conspiciuntur.

Νικάνδρη μ' ἀνέθηκεν (ἑ)κηβόλῳ ἰοχεαίρῃ,
κούρη Δεινοδίκου τοῦ Ναξίου, ἔξοχος ἀλ(λ)έων,
Δεινομένεος δὲ κασιγνήτη, Φράξου δ' ἄλοχος ν[ῦν].

Singulare scripturae genus: vocales ε et η, si ex ᾱ ortae sunt, = B; eaedem, si aliunde originem ducunt, = E; spiritus asper = B; ξ = B Σ et B S; σ = Σ et S; φ = Φ B; ω = O. Ad Phraxi nomen novum cf. Χάραξ Χάραξος Φάραξ. Ut extremum hexametrum tertium expleret, poëtria addidisse videtur vocem redundanter positam νῦν.

408 In parte superiore plinthidis, quae subiecta est statuae aeneae Apollinis 0.18 m. altae, repertae *Naxi* et in museum Berolinense delatae. Edidit Fraenkel, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 84sq.

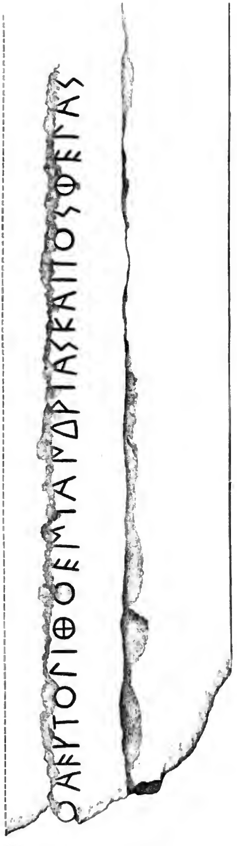

Nota. Annotat editor litteram Ρ prope certam esse, post ΛΙ tertiam litteram facile esse K. Ipse post versum hexametrum in aere legi ΛΓΚΑΙ, post haec vestigia spatium sufficit ad unam litteram supplendam.

Δειναγόρης μ' ἀνέθηκεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι, [δε]κά[τη]. Litteratura huius tituli consimilis est praecedenti.

409 In insula Delo prope templum Apollinis iacet basis quadrata marmorea 5.18 m. long., 3.50 m. lat., 0.75 m. alt., in qua olim collocata erat praegrandis statua Apollini a *Naxiis* dedicata. Basis in tres partes nunc dissoluta est, quae in situ permanserunt. In medio summo lapide est foramen, de quo haec tradunt testes, Tournefort, relation d'un voyage du Levant I p. 358: le marbre est percé au milieu, comme si l'on avait voulu le vuider pour le rendre plus leger; Le Bas, inscriptions grecques et latines, fasc. V p. 108: le creux pratiqué dans la partie supérieure du piédestal, à une profondeur qui varie de 63 à 83 centimètres, était évidemment destiné à recevoir le tenon laissé au-dessous du colosse comme moyen de consolidation; Purgold: die Mitte der Basis zeigt gegenwärtig ein grosses, unregelmässiges Loch, welches jedoch nicht zu irgend einem bestimmten Zweck ausgearbeitet, sondern vielmehr bei der Zerstörung des ganzen Monuments durch gewaltsamen Bruch entstanden ist. Margo superior undique in circuitu recenti tempore est circumcisus. Inscripta est basis in duobus lateribus angustioribus, in orientali et in occidentali. Atque orientalis quidem lateris, quod continet titulum antiquum, angulus sinister ita est fractus, ut frustum 0.42 m. latum perierit et fractura sinistrum litterae O semicirculum aequatur; titulus occupat 2.5 m.; post ultimum S spatium vacuum est 0.58 m.; infra titulum conspicitur stratura lapidis colore diverso. Alter titulus recentior in latere occidentali incisus, cuius verba ΝΑΞΙΟΙΑΠΟΛΛΩΝΙ a vetustioribus peregrinatoribus lecta sunt, magis magisque, nuper maxime superne, mutilatus est ita ut hodie tantum imae litterarum partes supersint; is haud dubie inscriptus est, quum in locum prioris statuae casu deletae (cf. Plut.

Nic. c. 3) altera substitueretur. Tituli antiquioris quatuor publici iuris facta sunt apographa: primum Tournefortii, l. l.; alterum Stuarti, antiquities of Athens, vol. III p. 57; tertium Le Basii, voy. arch. tab. VI 13, ubi quatuor litterae extremae desiderantur. Ex his alii hauserunt quos omitto; quartum apographum est Homollii, bull. de corr. hell. III a. 1879 p. 2. Etiam eos, qui tractaverunt titulum, enumerare longum est; instar omnium sint Bentley, in actis societatis litterariae Rheno-Traiectinae II a. 1795 p. 16 sqq.; Boeckh, C. I. G. 10; Kirchhoff, Stud.[4] p. 71 sqq. Repraesento Purgoldii apographum decimae parti verae magnitudinis par, summa cum diligentia confectum; contuli ectypum, quod Homollii beneficio debetur. Linea punctis notata significat pristinum marginis locum, qui latere orientali et superficie aequa productis inventus est.

15*

Var. lect. Litt. 24 priora apographa T.

Nota. Utrum titulus ad sinistram iacturam fecerit necne, ex hodierna lapidis condicione diiudicari manifesto nequit; quod autem priorum editorum nonnulli titulum incolumem esse praedicaverunt (Payne-Knight, an analytical essay on the greek alphabet, p. 72: I have been assured by those who have seen the stone, that the letters are precisely as in the annexed plate, qua in tabula repetit exemplum Tournefortianum; Stuart l. l.: the inscription is entire) et figura rectangula circumscriptum expresserunt: ei rei cave vim iusto maiorem tribueris; nam dubito an id fecerint, non quo etiam tum ad sinistram spatium vacuum esset, sed pro incuria illi tempori propria. In servata autem lapidis parte, praecipue ad sinistram, quaenam incisae sint litterae, iam certo scimus et reliquorum apographorum consensu propemodum perfecto — nisi quod apud Homollium littera quarta non recte sic delineata est: Ρ — et testimonio Purgoldii testis locupletis. Omnes igitur litterae sunt certae, vel maxime littera Ϝ; nam fractura tanto intervallo abest, ut, si tertia ansa supra exarata fuisset, particula eius superatura fuerit.

Quod Bentley — nam reliquorum commenta silentio praetereamus — proposuit et quum aliis tum Boeckhio persuasit, legendum esse versum trimetrum [τ]οῦ ἀϝυτοῦ λίθου εἰμὶ ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας, improbandum videtur et propter litteram Ϝ in Ionico titulo huius aetatis et in hac voce admodum miram et propter eam litterae Ϝ collocationem, quae non patiatur syllabas τοῦ ἀϝυ in prima sede versus coniungi. Equidem quum litteras incisas intellegi nequire et marmorarium erroris crimine incusandum esse censeam, coniecerim: (Θ)ά(ε)υ, τοῦ λίθου εἰμὶ ἀνδριὰς καὶ τοῦ σφέλας, aspice, ex quali (τοῦ = οὗ) lapide sim statua et ex quali basis. Formam θάευ flexam a θάομαι aegre admitto, quia verbum in Iade novum est, nisi forte inde derivanda est forma Homerica θηησαίατο σ 191, Abderitica θηεύμενος n. 349.

410 Titulus *Naxius*. In vico Boeotio Petromagula prope vicum Scripu (Orchomenum) sito reperta est stela sepulcralis ex marmore cano Boeotio sculpta, 1.95 m. alta, 0.6 lata. Tum in vicum Rhomaïcum, qui unius horae itinere abest a Scripu in via Capurnam ferente, delata est ibique exstat in sepulcreto inter monumenta christiana. Imago ectypa oculis proponit virum qui cani locustam porrigit. In margine inferiore ad dextram laeso incisa est inscriptio litteris 0.015 m. altis. Anaglyphi primus mentionem fecit Clarke, travels in various countries of Europe, Asia and Africa, part. II, sect. 3, p. 148sqq., titulum exscripsit pessime Dodwell, classical and topographical tour through Greece I p. 243sqq., melius Conze et Michaëlis, annali dell' inst. arch. 1861 p. 81, tab. E 3. Explicavit Kirchhoff, Stud.[3] p. 73sqq. Cf. praeterea Michaëlis, arch. Zeitung 1865 p. 118sqq. et arch. Anzeiger 1867 p. 110; Conze, Beiträge zur Geschichte der griech. Plastik. p. 31sqq. tab. XI 1; Koerte, Mittheil. d. deutsch. Inst. zu Athen III a. 1878 p. 316. Repetimus titulum ex apographo Lollingii collato ectypo gypseo musei Berolinensis.

ΑΓΧΣΗΝΟΡΕΠ...ΙΙΙΣΕΝΗΟΝΑΧΣΙΟΣΑΓΓΕΣΙΔΕΣ...

Var. lect. Primam litteram, quam Conzii et Michaëlis exemplar laesam praebuerat, esse Α cum Lollingio affirmat Koerte, ut haec dubitatio iam sublata videatur; in ectypo haec littera parum evidens est. Mox Koerte Ρ. Conze et Michaëlis cum Lollingio Ρ. Post Ρ Conze et Michaëlis Ε.

Ἀλξήνωρ [ἐ]π[ο]ί[η]σεν ὁ Νάξιος. ἀλλ' ἐσίδεσ[θε].

---

411 In insula *Naxo*, prope urbem Naxiam. Exscripsit Gell testatus has inscriptiones esse in contrariis lapidis lateribus; huius apographum edidit Rose, inscr. Gr. vetust. praef. p. VIII n. 6; Gellii et Koehleri apographis usus est Boeckh, C. I. G. 2122. Repetiit Le Bas, voy. arch. n. 2157, tractavit Kirchhoff, Stud.[3] p. 77. Exhibemus Gellii exemplar quale exstat apud Rosium.

a ΕΦΟΡΩΔ

b ΜΩΙΡΑΚ
ΗΛΟΦΙΟ

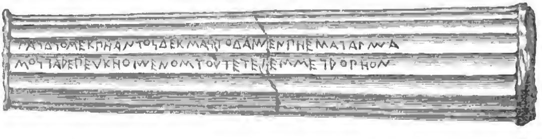
Var. lect. Tit. *a*. Pro Ρ Koehl. Ι habet. Formam Ε pro Gelliana Ε Boeckh ex Koehleri apographo sumpsisse putandus est. Ad sinistram ante Ε Koehler praebet ΑΚΑ, ex quibus elementis id Α, quod est ad dextram, etiam in Gelliano apographo deprehendisse videtur Boeckh, quum dicat: „ΚΑ abest a Gell." Igitur apud Rosium ad sinistram littera Α interciderit.

a Δωρο[θ]έα. Quum Koehlerianae litterae ΑΚ desint in Gellii exemplari, vereor ne Koehler male coeperit inscriptionem alterius lateris uno tenore huic subiungere, detecto errore neglexerit illas litteras expungere. Kirchhoff proposuit Δωρο[θ]έα Κα[ρίωνος]. Notabile nomen, ut videtur, Ionicum in ᾱ desinens.

b Καριώνη Λοφίου. Nomen feminae a nomine masculo in -ων formatum est ut Ἀρτεμώνη Δαμώνη Διώνη Ἑρμιώνη Κλεώνη Λευκώνη Σιμώνη; nomen viri innotuit antiquo titulo Corcyraeo, n. 341. Kirchhoff lacunam suspicatus legere voluit: Καρίων ...λοφίου, at nomen in -λοφιος exiens offendit.

---

412 Inscriptio exarata est in canaliculis columnae striatae, marmoris Parii, 1.5 m. longae. Monumentum a. 1755 ex insula *Melo* in museum Nanianum illatum, recentiore aetate in aedes Tiepolanas transportatum est. Post Zanettium, qui primus edidit in libro: due antichissime greche iscrizioni, Venet. a. 1755, permulti certatim ediderunt et explicare contenderunt, quorum antiquiores enumeravit Boeckh, C. I. G. 3; recentiorum nomino hos: Keil, Philol. suppl. II p. 564; Welcker, mus. Rhen. VI a. 1848 p. 383; Bergk, Jahn's Jahrb. a. 1859 I p. 190sq.; Kirchhoff, Stud.[3] p. 54sq.

Παῖ Διός, Ἐκφάντῳ δέξαι τόδ' ἀμεμφὲς ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφων.

Arrogantiam, quam in se admittit Ecphantus artifex, quum monumentum nescio quod huic columnae impositum appellat omni vitio vacuum, temperare studet addens auxilio ipsius numinis, quod oranti (ἐπευχομένῳ) annuisset, sibi contigisse, ut scalpens (γρόφων i. e. γράφων, cf. n. 12) tale opus conficeret. Quod auxilium quamquam ab unoquoque deorum Iove genitorum peti et praestari potuisse fateor, tamen aptissime a numine sculpendi gnaro petitum esse iudico, e. g. a Minerva.

Lapides sepulcrales *Melii*, n. 413—419, n. 421—435, omnes, quod sciam, reperti sunt in valle cui nomen Κλῖμα ad orientem antiqui oppidi vel in vicis propinquis qui vocantur Τρυπητή, Πλάκα, Κάστρο. Hae stelae ex lapide subnigro vulcanio factae, magnam partem simplici aëtomate ornatae litteris impletae sunt magnis, profunde incisis, antiquitus miniatis.

413 Lapis *Melius*, in vico Trypete repertus, 0.59 m. alt., 0.23 m. lat., 0.09 m. crass.; litterae 0.06 m. altae sunt. Nunc in museo Berolinensi asservatur. Edidit Ross, inscrr. ined. III n. 226; Inselreisen III p. 17. Exscripsi.

MMI
ΘON
ANΔ
RAΓC
MΓC

Σαίθων Ἀνδραπόμπου.

414 Lapis *Melius*, repertus in vico Trypete, 0.66 m. alt., 0.3 m. lat., 0.09 m. crass.; litterae 0.08 m. altae sunt; exstat in museo Berolinensi. Ross, inscrr. ined. III 227; Inselreisen III p. 17. Exscripsi.

TYXA
PETA
MPCY
KION
CM

Τυχαρέτα Βρυκίωνος. Nomen Brucionis a βρεῦκος ductum est, cf. Τίττιξ, Τέττιχος, Τεττίγων.

415 Lapis *Melius*, ibidem repertus et in idem museum translatus atque ei qui antecedunt, 0.66 m. alt., 0.34 m. lat., 0.09 m. crass.; litterae 0.1 m. altae sunt. Edidit Ross, inscrr. ined. III 228. Exscripsi.

APXI
OIA˥
AΘCK
ΛECM

Ἀρχιώ Ἀγαθοκλέος.

416 Lapis *Melius*. Edidit Rangabé n. 2229, ex apographo Vlasti Melii.

ΘEC
NOΛA
TIM
D

Θεο[ν]νὼ (?) Λαττίω[ου].

417 Lapis *Melius*. Edidit Rangabé n. 2230, ex apographo Vlasti Melii.

C‹O
CΛA
ΛYK
CΦR
CNCM

Ὀ[ρθ]όλα Λυκόφρονος.

418 Lapis *Melius*. Edidit Rangabé n. 2236, ex apographo Vlasti Melii.

OIC
MKC
RVΘC

--αίας Κορύθου.

419 Lapis *Melius*, repertus ad Κλῖμα; litterae 0.065 m. altae sunt. Ediderunt Baumeister, Philol. a. 1854 IX p. 393 et eius schedis usus Kirchhoff, Stud.[3] p. 56; et ipse eas schedas contuli.

APIMT
CKPIT
AAPX

Ἀριστοκράτα Ἀρχ--.

420 Magna basis sive ara marmoris fusci, reperta inter parietinas urbis *Meli*. Postquam ab uno ex comitibus Turneri in navem est imposita, iam nusquam visa est. Turner, journal of a tour in the Levant, a. 1820, I p. 34; Boeckh, C. I. G. 2434, usus praeterea duobus apographis, altero Pittakiano, altero Koehleriano, quae ex uno fluxerunt fonte. Inde repetiit Ross, inscrr. ined. III p. 2. Exprimo exemplar Turneri.

ΔAMCKPEON
ANEΘHKE

Var. lect. Formam litterarum KPΘ Boeckh rectius repraesentat, haud dubie ex apographis. Sed pro M, quod est apud Turnerum, Pittakis habet MI, Koehler M.

Δαμοκρέων ἀνέθηκε.

421 Lapis *Melius*; edidit Kirchhoff, Stud.[3] p. 57. Exscripsi Athenis in museo publico; praeterea ectypo utor.

KVΔ
PIM
ΛΩP

Κύδρις Δωρ--.

422 Lapis *Melius*; in vico Trypete apud Nic. Tsoliam exscripsit R. Weil; edidit idem, Mittheil. d. deutsch. arch. Inst. in Athen I a. 1876 p. 248.

E+ET
IMA
ΛVM
I

Ἐχετίμα Λυμ--.

423 Lapis *Melius*, indidem oriundus, ab eodem ibidem editus.

Εὔδαμος Λάμπωνος.

424 Lapis *Melius*, repertus in vico Κάστρο. Ediderunt Leake, travels in northern Greece III, tab. XXIV n. 115, et minus accurate Rangabé n. 2231, ex apographo Vlasti Melii. Sequimur Leakium.

Φαί[ν]ων [Σ]ωσ[ι]κλέ[ος].

425 In parte inferiore cippi *Melii*; exscripsit Ross, ex cuius diario titulum repetimus.

--σίσκου.

426 Lapis *Melius*, repertus in vico Κάστρο. Ediderunt Ross, inscrr. ined. III 233 et ex apographo Vlasti Melii Rangabé n. 2235. Habemus titulum in Rossii diario.

Var. lect. Rang. vs. 2 Υ pro Υ; vs. 3 Λ ante Υ, ibid. C pro Ο.
Ἐπιλόγου τοῦ Λύκου s. Λύκω[νος].

427 Lapis *Melius*. Edidit Rangabé n. 2233, ex apographo Vlasti Melii.

--πο[ς] Πανυκράτεο[ς].

428 Lapis *Melius*, repertus ad Κλῆμα; litterae 0.065 m. altae sunt. Ediderunt Baumeister, Philol. IX p. 393 et accuratius ex eius schedis Kirchhoff, Stud.[3] p. 58; has nos quoque inspeximus.

Φυλαστ- — —.

429 Lapis *Melius*, qui nunc est Athenis in museo publico. Edidit Koehler, Herm. II p. 454. Exscripsi.

Δαμαγόρα Τιμβρώου.

430 Lapis *Melius*, repertus in vico Trypete. Ross, inscrr. ined. III n. 229. Ex Rossii diario.

Nota. Vs. 2 litt. 1 Ross ascripsit: „undeutlich."
Μέλιππος Εὐχίλα.

431 Lapis *Melius*, repertus in vico Trypete. Ross, inscrr. ined. III 230. Ex Rossii diario.

Ε[ὐ]ε[ρ]γέτας Ἀλεξιπό[λ]ιος.

432 Lapis *Melius*, repertus in vico Κάστρο. Ross, inscrr. ined. III 231. Ex Rossii diario.

Ἀριστ[ο]μήδης Φιλίωνος.

433 Lapis *Melius*. Edidit Rangabé n. 2227, ex apographo Vlasti Melii.

MENE
KKAT
OIΔE
INC

Μενεκ[ρ]ατεῦ Δεώου vel Δεωε--.

434 Lapis *Melius*. Edidit Rangabé n. 2234, ex apographo Vlasti Melii.

M C I K
A Λ C R
Λ < K

Μει[ρ]αγέ[ας] K--.

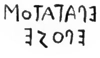
435 Lapis *Melius*. Edidit Rangabé n. 2022, ex apographo Vlasti Melii.

Γ P C Δ
A M C

— — Πρεδάμου.

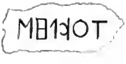
436 In ea insulae *Therae* parte, quae inter ortum brumalem et meridiem spectat, promontorium *κάτω Βουνὸ* cum maioribus insulae montibus cohaeret iugo S. Stephani 372 m. alto, in quo olim urbs Thera erat sita; ex eo ad orientem et ad occidentem fauces profundae scrupeae decurrunt; ei loco nunc ex antiqua imagine serpentis in rupe incisa nomen est ἡ ἐχένδρα. Quibus in faucibus reperiuntur sepulcra sat multa in terra aut rupe excavata, quorum ea quae videntur esse vetustissima tecta sunt saxis lapidis vulcanii rudi opera caesis. Titulorum, qui et in his operculis et in vivo saxo sunt inscripti, quum recentiores haud paucos tum viginti antiquiores exscripserunt Prokesch et Ross, alios uterque, alios alteruter. Ex eorum apographis edidit Boeckh in act. acad. Berol. a. 1836 p. 41 sqq. n. 1—20.

In faucibus occidentalibus. Boeckh l. l. n. 6.

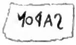
Ἐπάγετος ἐποίει.

437 *Therae*, in saxo. Boeckh l. l. n. 9.

--τομῆς.

438 *Therae*, in saxo faucium occidentalium. Boeckh l. l. n. 11.

Ἰάρων.

439 *Therae*, in rupe ad meridiem versa. Boeckh l. l. n. 17. Exhibemus Prokeschii et Rossii apographa, illud ex Act. acad., hoc ex diario.

Prokesch:

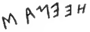

Ross:

--ο[θ]ίων?

440 *Therae*, in vivo saxo. Boeckh l. l. n. 18. Nos ex Rossii diario.

[Ἑ]Ε[ρ]μαῖς?

441 *Therae* ad viam quae ex vico Megalochorio ad portum Athenium fert, in lapide nigro rudi qui insertus est sepimento vineti. Ephem. arch. a. 1840 n. 429; Ross, inscr. ined. II n. 199; Rangabé n. 3; Keil in Iahnii diariis a. 1844 tom. XL p. 293; Le Bas, voy. arch. tab. V 7. Exhibemus Rossii apographum ex diario depromptum.

Κερδύνεαος.

442 In lapide rudi reperto *Therae* supra montem Mesavunum, deinde Syram in museum deportato. Ross, inscr. ined. II n. 201 *a*; Rangabé n. 355. Habemus titulum in Rossii diario.

Κριτοφύλου.

443 In lapide rudi reperto *Therae* supra montem Mesavunum, deinde Syram in museum deportato. Ross, inscrr. ined. II n. 201 *b*; Rangabé, n. 355. Ex Rossii diario.

Var. lect. Purgoldii apographum litterae ꟼ ansam superiorem ex parte servatam subministrat: Ꙩ'l; ad sinistram post M idem \.
Φίλαιος.

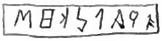
444 *Therae*, in rupe ad Mesavunum. Edidit R. Weil, Mittheil. des deutsch. arch. Inst. in Athen II a. 1877 p. 73.

Θαρ(ρ)υμάχ[α]. Litteram Σ ad nomen superius non pertinere monet Weil.

445 *Therae*, in vivo saxo, in meridionali parte montis Mesavuni. Ephem. arch. a. 1840 n. 437; Rangabé n. 2; Le Bas voy. arch. tab. V 6; R. Weil, Mittheil. des deutsch. arch. Inst. in Athen II a. 1877 p. 72. Exhibemus apographum Weilii et Rossianum ex diario haustum et Cigallianum ex litteris ad Henzenium datis.

Cigalla:

Ross:

Weil:

Var. lect. Eph. Rang. Le Bas: MB⋊ΜΑΜ.
[Α]ανίκης? cf. Keil, Syll. p. 193.

446. 447 Titulus litteris 0.03 m. longis scriptus in scabello oblongo quadrangulo infra tribus parvis pedibus instructo, ex lapide vulcanio duro impolito cano; eius generis scabella in sepulcris capitibus mortuorum solebant subici. Repertum est *Therae* ad montem Mesavunum; deinde servabatur in domo Cigallae. Ross, bull. dell' inst. arch. a. 1842 p. 173; Welcker in Museo Rhen. a. 1843 p. 443; Ross, inscrr. ined. III n. 247; idem, arch. Aufs. I p. 52; Ahrens, Philolog. I p. 184; Le Bas, voy. arch. tab. V 2. Ex Rossii diario.

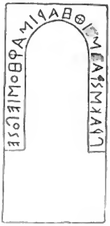
Ἀπρωνός ἦμι, vel, si lapicidam errasse ponas, ἠμί.

448 *Therae*, in agro vici cui nomen Camari. Michaëlis, annali dell' inst. arch. a. 1864 p. 261 tab. R 4 usus apographo Cigallae; Le Bas, voy. arch. tab. V 15. Repeto titulum ex annalibus.

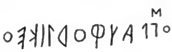
Τελέσιλ(λ)α, femina; an sepulcrum est Τελεσίλα, i. e. viri cui nomen erat Telesilas?

449 Lapis *Therae* repertus ad locum cui nunc nomen Ἄνω Γωνιά, deinde Cigalla eum transtulit domum suam. Ediderunt Hogg, transactions of the roy. society of lit. nov. ser. V p. 27 ex pessimo apographo Leycesteri, et Michaëlis, annali dell' inst. arch. 1864 p. 259 tab. R 3, quem sequor; ectypum contuli.

Var. lect. In voce Θαρ(ρ)ύμαχος Leycester recte habet Ч; nec non etiam ectypum vestigium ansae servavit.
Πραξίλα ἦμ[ί]· Θαρ(ρ)ύμαχος ἐποίει. De interpunctione ⁝ cf. not. ad n. 478.

450 *Therae*, in monte sepulcrali; exscripsit Ross, e cuius diario repetimus.

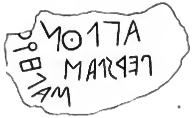
--ς [ʼ]ο Γλαύκου —.

451 Lapis nigrescens 1 m. longus, 0.6 m. latus, 0.3 m. altus, in quinque lateribus inscriptus. Repertus est *Therae* ad imum iugum Mesavunum, quo ex aliquo superiorum sepulcrorum videtur decidisse. Athenas eum deportandum curavit Ross; asservatur nunc in museo publico. Ediderunt Boeckh l. l. n. 1 (cf. C. I. G. II p. 1084); Rangabé n. 1; Le Bas, voy. arch. tab. I n. 4. Ad quatuor laterum inscriptiones repraesentandas adhibitum est ectypum gypseum musei Berolinensis; in quinto latere Prokesch Ɉ, Iatrides (apud Rangabeum) ◁ agnoscere sibi visi sunt.

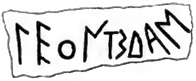
a

b

c

d

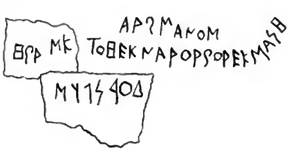
Nota. In titulo *b* Rangabé ex Iatridis apographo praebet ΜΟϘ. — Reliquam variam lectionem fas est omittere.

a Ῥηξάνωρ, Ἀρχαγέτας, Προκλῆς, Κλεαγόρας Περαιεύς.
b Ἀγλῶν, Περίλας, Μάληϙος.
c Λεοντίδας.
d Ὀρθοκλῆς.

Gentem horum virorum olim regnum obtinuisse indicio sunt nomina in ea retenta Ἀρχαγέτας Μάληϙος (i. e. rex). Cleagoras Peraeam Theraeorum nescio ubi sitam videtur incoluisse.

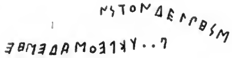
452 *Therae* in duobus lapidibus, ni fallor olim continuis, et docet Rossii diarium eos uno atque eodem loco esse repertos in iugi parte meridionali. Boeckh l. l. n. 4 et 15; repetimus Boeckhii exemplar ex Rossiano et Prokeschiano commixtum.

Var. lect. ex Rossii diario petita: vs. 1 Ϙ deest; vs. 2 litt. 5 Ƙ pro Κ; ibid. Μ pro Ν; ibid. ΑΣΒ deest; vs. 3 Θ pro Ο; ibid. Ǝ pro ⅂.

Ἀρίστα[μ]ος Ἰα[ρ—]του ἐξα[π]ό[λ]λοϙ ἐξ αἴ[ας], Δωριεύς. De vestigio rhotacismi nolui addubitare.

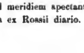
453 *Therae* in saxo, in meridionali parte iugi. Boeckh l. l. n. 5. Nos ex Rossii diario.

[Μ]ίτων Δέλφις, Π[ολ]υκλέος ἀδελ[φ]ε[οί]. Additur quo fratre Miton et Delphia usi sint, non quo patre sint geniti, fortasse ideo quod Polycles frater superstes illos sepeliverat.

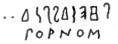
---

454 *Therae*, in rupe ad meridiem spectante, litteris fere 0.6 m. altis. Boeckh l. l. n. 8. Nos ex Rossii diario.

Ἰατροκλῆς.

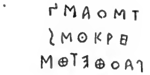
455 *Therae*, in saxo. Boeckh, l. l. n. 12. Nos ex Rossii diario.

Φειδιπ(π)ίδ[ας] πόρνος.

Vox πόρνος, quam peioribus litteris neglegenter incisam esse tradit Ross, addita est ab irrisore vel ab amatore repudiato.

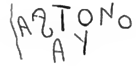
456 *Therae* in saxo. Boeckh l. l. n. 13. Utimur Rossii diario.

Var. lect. Apud Boeckhium vs. 2 litt. 3 O; ibid. litt. 5 A.

Ἴσαιος Τιμοκ[λείδα] παιοῦ Θετ[έ]ς. Quae Boeckh proposuit, Ἴσαιος τ[οῦ] Τιμοκ[λείδ]αο Θετ[έ]ς, propter articulum τοῦ et terminationem αο non libera sunt offensione.

457 *Therae* in lapide calcario rudi. Boeckh l. l. n. 19. Utor Rossii diario.

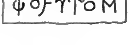

Var. lect. Boeckh praebet ᛗ pro ᛘ.

[Δ]αιτονό[μ]α?

458 *Therae* in lapide nigro. Boeckh l. l. n. 2. Kirchhoff, Stud.[3] p. 51. Repraesentamus apographum Rossii ex eius diario petitum et Weilianum.

Ross:

Weil:

Ϙόϝυνος s. Ϙώϝυνος (?)

459 *Therae* in lapide nigro. Boeckh l. l. n. 3. Nos ex Rossii diario.

Var. lect. Apud Boeckhium sexta littera est S.

Πολυτίμα.

460 *Therae*, in saxo vivo, litteris duorum pedum. Boeckh l. l. n. 7. Nos ex Rossii diario.

Var. lect. Apud Boeckhium septima littera est ᚠ.

Ἐρασικλῆς.

461 *Therae*, in meridionali parte iugi. Boeckh l. l. n. 10. Nos ex Rossii diario.

Ψήν. Primitus nomen bestiolae, tum viro inditum.

462 *Therae* in saxo. Boeckh l. l. n. 14. Utor Rossii diario.

Var. lect. Apud Boeckhium litt. sexta est I.

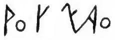
Πεισαγ[όρας].

463 *Therae*, in sepulcro. Boeckh l. l. n. 16. Kirchhoff, Stud.[3] p. 51. Utimur Rossii diario.

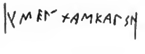
Θαρ(ρ)υπτόλεμος.

464 *Therae* in saxo. Boeckh, l. l. n. 20, quem sequimur.

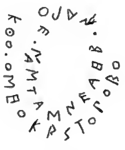
Haec non tento.

465 *Therae* in lapide oblongo vulcanio, qui nunc exstat in muro vineti prope Ἅγιον Νικόλαον; sed ex Mesavuno eo ablatus videtur. Weil, Mittheil. des deutsch. arch. Inst. in Athen II p. 76.

[— Ε]ὐμεν[ίδ]ας κα[τ]εγ[ενη — — —].

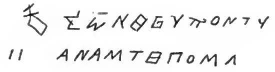
466 *Therae* in vineto, lapis in formam coni ovati rotundatus; exscripsit Ross, ex cuius diario titulum depromimus.

Κυ[θι]ες ὁ Κρατε[β]ου[λ]ου ἀπ' (ὁ) Ε[ὐμ]ενάστας νεα[ρ]ηβῶν. Ross, quem fugeret titulum uno versu in cochleae speciem retorto esse scriptum, videtur descripsisse primum ea quae note conum stanti in fronte et ad sinistram et ad dextram apparebant, deinde partem posticam. Ita factum est, ut in apographo eius vox ΑΓΟ a voce ΚRSΤΟΓΟΒΟ spatio interiecto separaretur et cum voce ΒΒ·Ν arte coniungeretur.

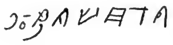
---

467 *Therae*; „questa trovasi incisa su una rupe basaltica tra i dirupi delle sponde occidentali dell' isola di Santorino: e siccome è di difficilissimo accesso non ho potuto io stesso trascriverla." Cigalla in epistola ad Henzenium data.

---

468 *Therae*; „questa trovasi incisa su una lapide marmorea trovata alcuni anni sono (ante a. 1864) in quest' isola di Santorino." Cigalla in epistola ad Henzenium data.

---

469 *Therae*, paucis passibus supra orchendram, ad sepulcrum in rupe incisum; litterae admodum magnae sunt et facillimae ad legendum. Ross, Reisen auf den griech. Inseln I p. 181, annali dell' inst. arch. 1841 p. 18, monumenti vol. III tab. XXV 5, arch. Aufs. II p. 420, inscrr. ined. II n. 200; Boeckh, C. I. G. 2476 *i*; Rangabé n. 2224; Kirchhoff, Stud.[3] p. 54. Depromimus titulum ex Rossii diario.

Θεοθέμιος, videtur genetivus esse.

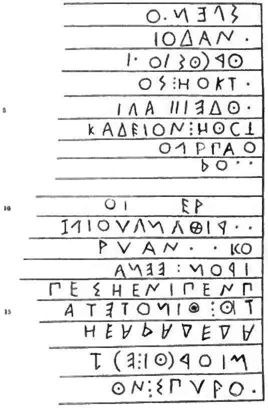
470 *Therae* in vico Contochorio; lapis ex Mesavuno eo videtur delatus esse. Edidit R. Weil, Mitth. des deutsch. arch. Inst. in Athen II p. 76.

Δαίφ[ρ]ων.

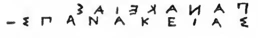
---

471 Hunc titulum *Therae* in vico Megalochorio prope ecclesiam SS. Anargyrorum ex columna 1.58 m. longa, quae in circuitu inferiore 0.99 m., in superiore 0.83 m. complectebatur, exscripsit Ross, ex cuius diario eum repetimus. Columna ex marmore Pario facta, duodeviginti striis planis instructa olim tota scriptura tecta fuisse videbatur; sed litterae tantum in parte tertia inferiore legi poterant. Unde columna Megalochorium devenisset, Ross ex incolis comperire non potuit. Versus 1 vicinus est versui 18; vs. 9 est evanidus.

Vss. 2. 3 [ʻ]ο δα[μι]ουργός. Vss. 4. 5 [μὴ μεῖον?]ος ἢ ὀκτ[ώ. ʻ]ο δέ. Vs. 6 κάδιον? Vs. 11 [κ]ριθ[ᾶ]ν [δ]υοῖ[ν]. Vs. 12 [καὶ]ρια. Vss. 14. 15 ἢ ἐνὶ πέντω[ι], οἴνου τετα[ρτ-]. Vss. 16. 17 [τὰ ν]εαρὰ δὲ δαμιουργοί. Vs. 18 σπυρο·? Syracusani quidem σπυρός pro πυρός dixerunt.

472 Prope urbem *Calymnam* in marmore, quod infixum est muro ecclesiae semirutae τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ. Edidit Ross, Inselreisen II p. 98. Repetimus titulum pleniorem ex eius diario.

Πανακείας. [ἱερὸ]ς (vel sim.) Πανακείας.

473 In amphora a. 1867 in insula Rhodo in necropoli urbis *Camiri* effossa; litterae in imo ventre acumine incisae sunt. Edidit Froehner, mélanges d'epigraphie et d'archéologie, Paris 1873 p. 8 sqq., hinc repetiit Rhusopulos, Athenaei tom. II p. 320. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 43.

ϘΟΣΜΙΑΗΜΙΑϹΕΔΕΜΕΚΛΙΤΟΜΙΑΣ

Nota. Addit Froehner: la lecture en est assez difficile, parce que le burin, conduit par une main peu exercée, a souvent glissé, ou bien n'a pas pénétré assez profondement pour laisser une empreinte nette de la forme des lettres. Néanmoins il ne subsiste de doute que sur le Ⱶ qui pourrait au besoin être un Ρ mal fait.

Ϙοσμία ἠμί, ἄγε δέ με Κλιτομίας. Insuetum ἄγε „advexit" pro ἔδωκε.

474 Fragmentum lapidis supra leve et convexum, infra ad similitudinem carinae formatum, ut olim lapis integer navem videatur repraesentasse; in latere legitur inscriptio nunc ab initio mutila. In litore orientali insulae *Cretae* prope Eremopolim in urbis parte septentrionali inter sepulcra hoc monumentum invenit Spratt et dono dedit museo Cantabrigiensi a Fitzwilliamo constituto. Edd. Babington in Cambridge Journal of classical and sacred philology, II 1855 p. 108 sq., Spratt, travels and researches in Crete, I p. 197, II p. 421 tab. I 20. Typus, quem ex diario Cantabrigiensi petimus, par est tertiae parti verae magnitudinis.

-- μων ἔγραψέ με.

475 Tabula marmoris admodum duri exempti ex lapicidinis, quibus etiam nunc nomen est labyrinthus, a *Gortynis* parietinis horae itinere distantibus, 0.51 m. alt., 1.29 m. lat., 0.22 m. crass., superne integra, a reliquis partibus fracta. Reperta est in alveo canalis molas versantis inter vicos Metropolim et Hagios Deca; deinde inserta muro domus Manolakis in vico Hagiis Deca. Litterae profunde diligenterque incisae atque bene conservatae sunt; supra versum primum spatium 0.04 m. vacuum relictum est. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. IV 1880 p. 461 sqq.

a b c

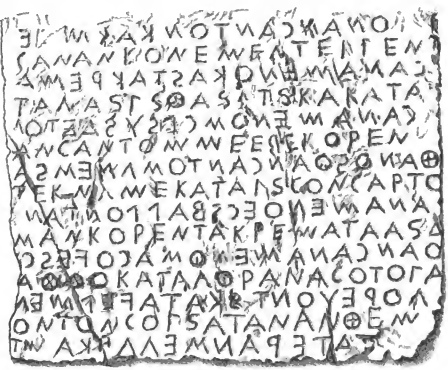
Col. *a* [ἀ]ποδόντανς — ματρὶ δ' υἱύς —

Col. *b* 1. 2 Τὸνς ἐπιβ[αλλόντανς ἐξῆμεν, αἴ κα θανών τις πα]τρωιώχω κα-
3. 4 ταλίπῃ, ἢ αὐ[τὸνς πρίασθαι τὰ χρήματα ἢ πὰρ τὸ]νς ματρώαν-
5. 6 ς καταθῖμεν, [ἆς κα ὀπυίηται ἁ πατρωιῶχος, καὶ] δικαίαν ἦμεν τ-
7. 8 ὰν ὠνὰν καὶ τὰν κ[ατάθεσιν. αἰ δ' ἄλλος πρί]αιτό τις χρήματα ἢ
9. 10 καταθεῖτο τῶν τᾶς πα[τρωιώχω, τὰ μ]ὲ[ν χρή]ματα ἐπὶ τᾷ πατρωιώχ-
11. 12 ῳ ἦμεν, ὁ δ' ἀποδόμενος ἢ καταθὶνς τῷ πριαμένῳ ἢ καταθε-
13. 14 μένῳ, αἴ κα νικαθῇ, διπλῇ καταστασεῖ· καὶ τί κ' ἄλλα ἄτας ᾖ(?), τ-
15 ὸ ἁπλόον ἐπικαταστασεῖ.

Col. c 1. 2 [— σ]τέγαι μέν, αἴ κ' ἐ̄ ἐν πόλι —
3. 4 — ι ἐν τᾶι στέγαι, τὸν δ' ἄλλο[ν —] vel τῶν δ' ἄλλω[ν —]
5. 6 [— ἄ]λλωι ὀπυίε(θ)θαι τᾶς φυλᾶ[ς —]
7. 8 [— ἀ]ποδατεῖ(θ)θαι δὲ τῶν χρημάτ[ων —]
9. 10 — ἔσται παῖ(ς τᾶ?) πατρωιώχω —
11. 12 — ας τᾶς φυλᾶς ὀπυίε(θ)θ[αι —]
13. 14 — μή τι μ(ί)λῃ οἱ [ὀπυ]ίεν τ[ὰν πατρωιῶχον —].

Codex iuris hereditarii Gortyniorum. Col. *a*. Vs. 13. Terminatio acc. plur. III *ανς* in his antiquissimis titulis Creticis frequens ne in recentioribus quidem rara est, cf. *φονίκανς* in titulo a Bergmanno (Brandenburgi 1861) edito vs. 23, *Κρηταιέανς* et *πάντανς* apud Waddingtonem in opere Le Basiano inter inscriptiones Cariae n. 383, *χαρίτανς* bull. de corr. hell. IV 1880 p. 352 vs. 23. Vs. 14. Ad vocem *υἱύς* cf. n. 54. — Col. *b*. Vs. 1 *ἐπιβάλλοντες* sunt propinqui; vss. 2. 9. 10 *πατρωιῶχος* filia heres, cf. *πατροῦχος* (quae forma haud scio an mendo antiquo orta sit ex *πατρωιοῦχος*) apud Herodotum VI 57 res Laconicas describentem, a quo illam vocem mutuati sunt lexicographi et grammatici; vs. 4 *μάτρωες* propinqui a matre; vss. 5. 12 *καταθίμεν* cautione accepta collocare, vss. 9. 12 *καταθί(θ)θαι* cautione data conducere, qua in re meminisse expedit ea, quae de Atheniensium more bona pupillorum collocandi et cautiones a conductoribus exigendi tradunt oratores et grammatici. Haec Gortyniorum lex cavet ut bona eius, qui moriens nullos liberos nisi filiam reliquerit, genti serventur. Quem ad finem vss. 1—7, si hoc loco sententiam legis assecutus sum, propinqui superstites illius, quos tutelam filiae heredis gerere consentaneum est, bona relicta — i. e. agrum domum supellectilem servos pecus naves alia, ex quibus ut fructus percipiatur maior opus est opera atque cura, quam quae a filia herede praestari aut a tutoribus iure postulari possit — iubentur aut ipsi emere aut propinquis a matre cautione accepta collocare, ut futuro puellae marito serventur. Vs. 5 [ἆς κα], cf. n. 478. Vss. 8—14. Ne bona filiae heredis in perpetuum aut etiam in certum spatium in alienas manus perveniant, tutores aliis ea vendere aut collocare vetantur; si quis tutorum aliter fecerit, bona ab emptore aut conductore filiae heredi restituentur; illi autem, quod ex possessione aut conductione cedere cogetur, tutor, qui legem neglexerit, compensabit damnum soluto — neque enim alia vis hic verbo *καθιστάνω* videtur posse subesse — duplici pretio aut cautione. Vs. 13 *αἴ κα νικαθῇ* sc. in iudicio, filia herede bona sua vindicante. Vs. 14 *ἀλλᾶ* i. q. *ἄλλως*, cf. n. 79 vs. 4, n. 321 vss. 46. 47; *τᾶς* i. q. *τίνος*, cf. *ἆς* n. 478, n. 480. Si quid interea immutatum erit, filia heres non modo rem immutatam, sed etiam insuper ab eo tutore, qui venditione aut locatione non legitima auctor damni factus erit, pretium, quod erat rei integrae, accipiet. Vs. 15. Alpha, quod cernitur ad sinistram eadem magnitudine qua reliquae litterae, aut initium est novi enuntiati aut index paragraphi; gamma quidem maius, quod est inter columnas *b* et *c*, hoc munere videtur fungi. — Col. *c*. Vs. 5 *ὀπυίε(θ)θαι* nubere, sc. filiam heredem; eadem igitur continuatur materia. Vs. 13 notabis S pro Ƨ.

476 Tabula marmoris paris 0,60 m. longa, 0.50 m. alta, *ibidem* reperta et muro molendini infixa. Ibi a. 1857 vidit Thénon et in museum publicum Parisinum detulit. Litterae 0.03 m. altae sunt, non multas ad dextram periisse affirmatur. Thénon, rev. arch. 1863 II p. 441 sqq. tab. XVI; Kirchhoff, Stud.[3] p. 62 sqq; Froehner, les inscriptions grecques du musée impérial du Louvre n. 93 p. 180; Savelsberg, de digammo p. 54 sqq.; Voretzsch, Jahrb. für class. Philol. 1869 p. 665 sqq., Savelsberg, ibid. p. 679 sqq., Bréal et Caillemer, journal des savants 1878 p. 496 et rev. arch. n. s. XIX (1878) p. 346 sqq., Bréal, comptes rendus de l'acad. des inscr. 1878 p. 139 sq., Caillemer, études sur les antiquités juridiques d'Athènes; le droit de succession légitime à Athènes, 1879 p. 130 sqq. Utor imagine photographica admodum luculenta.

Nota. Vs. 5 ea littera, quae est inter Ƨ et Ͻ, Brealio videbatur esse Ϙ, vix recte; etiam Haussoullier, qui denuo lapidem examinavit (bull. de corr. hell. IV 1880 p. 463 not.), agnovit ϟ. Vs. 15 ΔΛƎ an ΔΔƎ?

1. 2 [. . . τ]ὰν ἀνφαντὸν καὶ μ[ὴ] ἐπάνκα[κ]ον ἦμεν τίλλεν τ[ά (?) τ-]
3. 4 [ῶ ἀν]φαναμένω καὶ τὰ χρήματα ναιλι(Θ)Θαι (?) α(ἴ) τί κα κατα[λίπη-]
5. 6 [ι(?)ὁ ἀν]φανάμενος· πλιοι (?) δὲ τὸν ἀνφαντὸμ μὴ ἐπιχωρῆν. [Αἰ δὲ]
7. 8 [ἀπο]θάνοι ὁ ἀνφαντὸς γνήσια τέκνα μὴ καταλιπών, πὰρ τό[νς τ-]
9. 10 [ῶ ἀνφ]αναμένω ἐπιβαλλόντανς ἀνχωρῆν τὰ χρήματα. Αἰ δ[ὲ θί-]
11. 12 [λοι] ὁ ἀνφανάμενος, ἀποϝειπάθθω κατ' ἀγορὰν ἀπὸ τῶ λά[ϝος],
13. 14 [ἀφ' ὧ ἀ]γορεύοντι, καταϝελμένων τῶν πολιατᾶν· ἀνθέμ[εν . .]
15. 16 [. . . . σ]τατῆρανς ἐγ (vel ἐδ) δικαστ[ηρίω — — — — —]

Haec tabula superest ex eodem corpore iuris hereditarii atque n. 475. Ὁ ἀνφαντός (i. e. ἀναφαντός) est heres a testatore liberis orbo praeteritis propinquis pronuntiatione publica institutus, ὁ ἀνφανάμενος (i. e. ἀναφηνάμενος) est testator. Vss. 1—6. Videtur eiusmodi latere sententia, ut post mortem testatoris heredi instituto permittatur aut pecuniam ab illo debitam solvere et hereditatem adire (ἐπιχωρῆν) aut neutrum facere; sed obscuritate involvunt hanc paragraphum vs. 5 vox πλιοι et vs. 4 infinitivus ναιλι(Θ)Θαι; qui quamquam vix potest recte scriptus esse, tamen maiore cum probabilitate verba dividi videntur χρήματα να- quam χρήματ' ἀνα-, quoniam terminationes eorum nominum, quae flexionem admittunt, in soluta oratione antiquo tempore non solent elidi. In reliquis non est quod haereas: vs. 2 vocem ἐπάνκαγκον pro ἐπάναγκες non inauditam esse probavit Savelsberg collato titulo Pergameno C. I. G. 3562; τίλλεν fuerit i. q. τελεῖν; vs. 4 utrum legendum sit ἅ τί κα an omiserit scriba litteram ι ut n. 475b vs. 14, ubi errorem correxit, diiudicabitur, si infinitivus, qui praecedit, explanatus fuerit. Vss. 6—10. Statuitur, ut si heres institutus decesserit liberos legitimos non relinquens, hereditas recidat in propinquos testatoris; vss. 10—14, ut testatori, si velit, repudiare liceat heredem institutum in foro e lapide, ex quo orationes solent haberi, coram concione. Vs. 11 ἀποϝειπάθθω i. q. ἀπειπάσθω. Vs. 13. Perfectum καταϝελμένων fuerunt qui ductum esse putarent a κατα-ϝίλω, nescio quo iure arbitrati reduplicationem hic neglegi potuisse. Rectius fortasse καταϝελμένων flexum existimatur de κατ-αϝίλλω, cf. ἀολλής ἀλής ἀλίζω ἠλαία.

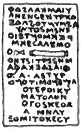
477 Tabula marmoris paris, 0.305 m. alt., 0.245 m. lat., 0.21 m. crass., supra et ad sinistram integra; reperta est *ibidem* et deposita in molendino. Litterae profunde incisae sunt, sed minore diligentia quam n. 475; in sulcis litterarum haerent vestigia coloris rubri. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. IV 1880 p. 463 sqq.

Vss. 1. 2 ἰδδίηται (pro ἐνδίηται?) τὸμ μὴ πρ-. Vss. 3. 4 μὴμ μὴ δικάδδε(Θ)Θ[αι]. Vss. 5. 6 [ϝε]κάστω ἐπιβάλλει. Origo, crassitudo, scriptura, causa quae tractatur iudicialis probant titulum eiusdem collectionis legum hereditariarum fuisse partem atque n. 475 et n. 476. Quum versus ad dextram inter se cohaereant, non cohaereant ad sinistram et quum vs. 2 ante T spatium, quod Haussoullierio auctore sufficiebat ad unam litteram recipiendam, vacuum relictum sit, licet putare scripturam ea ratione, quam illustrat imago apposita, in quatuor lapidibus dispositam fuisse. Casu igitur factum est, ut fractura ad dextram inter sex versus in quinque versuum extremos fines incideret.

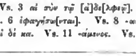

478 Ad ruinas *Lytti*, supra portam domus in vico Xidhia. Spratt, travels and researches in Crete, I p. 98, et Babington ibidem II p. 418 n. 11, tab. I 11.

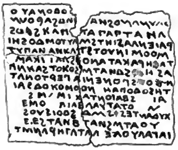
Procul dubio plura interierunt quam linea a Sprattio circumscripta videtur indicare. Pauca dispiciuntur, neque ea certo, adiuvante lectionem interpunctione I, qualem habes etiam in titulis n. 64, n. 449, n. 479, n. 480. Vs. 1 ἅς κα [δ]ιδῶ[ι] vel [δ]ιδῶ[ντι], quamquam Cretensibus Ahrens II p. 200, nisus ille maxime Hesychii glossa: κάσ̣τ̣ίας, Κρῆτες, potius solutam formam ἄως addicit. Vs. 2 -άναν vel -αν ἐν πεντ[ή]κο[ντα]. Vs. 3 αἰ σὺν τῷ [ἀ]δε[λφεῷ]. Vs. 4 [τ]ὸν τοῦτο. Vs. 5 ῥήξωντι. Vs. 6 ἰφαγήσω[νται]. Vs. 8 -αντι vel -οντι τρ[ε]ῖς (= τρεῖς)? Vs. 9 αἰ δὲ κα. Vs. 11 -άμενος. Vs. 12 -στέρα.

479 *Lytti*. Spratt l. l. I p. 98, Babington ibidem II p. 418 n. 12, tab. I 12.

Vs. 1 [δαμ]όσιοι vel [δαμ]οσίᾳ.

480 *Axi* ad fontem in tabula nigra marmorea. Quum mulieres lintea super hunc lapidem dispassa inter lavandum tudibus pulsare soleant, litterae valde detritae lectuque difficiles sunt. Spratt l. l. II p. 77, Babington ibidem II p. 424 sq. n. 5, tab. II 5. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 64.

Lapis ad dextram aperte non parvam iacturam fecit. Vss. 2. 3 ἱα-ρό[ις τῶ Θ]ιῶ, [α]ἴ κ[α] π[ρᾶ]τα πὰρ τὰν v. τᾶν. Vss. 4. 5 [σταττῆ]ρα ὄν[α], αἰ ἤ τις [α]ὐτὸς δοίη [αἶ]τ' ὑπ' ἀνάγκ[ας — —]τέος. Vs. 6 [ἵνα σ]τα[τ]ῆρα κά(τ) τὰ νό[μ]ι[α, ὧς] κα. Vs. 7 καὶ τόκοις τὰν (τᾶν) vel τόκω ἱστάν[α]ι. Vss. 8. 9 κοινῆν (?) ἆπερ (vel ἅπερ) τὸν (vel τῶν) —· αἰ δ[ὶ] κ' ὁ τέο[ς] ἦ ἀποδῷ ἦ. Vs. 10 [ἐπ]ιβα(λ)(λ)όντα[ς]. Vs. 11 αὐτά. Vs. 12 [τ]ὶς διδω[τ]ι. Vs. 14 [δ]ύο [δ]ὶ στ[ατ]ῆρ[α]ς.

---

481 In pila, quam a. 1862 in *Cypri* insulae oppidulo, cui est nomen Athieno, prope Citium sito repperit M. de Vogüé; deinde in museum Parisinum illata est. Formatur duobus leonibus supra globum Aegyptium alatum inter se acclinatis. In altero latere plinthi incisus est titulus Graecus, in altero Cyprius. De Vogüé, revue arch. 1862 p. 247, journal Asiat. 1868 tab. III n. 1; Kirchhoff, Stud.[3] p. 46; M. Schmidt, Sammlung Kyprischer Inschriften tab. IX n. 9; Rodet, revue de philologie III p. 8, cuius exemplar repeto. Cf. praeterea Rob. Mowat, comptes rendus de l'académie des inscr. et b. l. 1878 p. 27.

Κάρυξ εἰμί. His verbis notionem symboli hieratici, cui adscripta sunt, exprimi probabiliter conicitur.

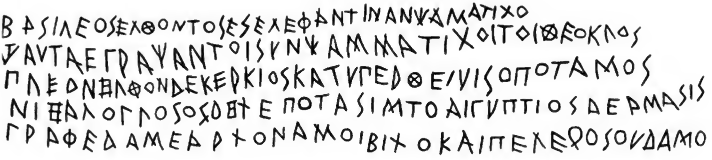
XIX.

TITVLI ASIAE IONICAE

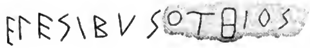
CVM INSCRIPTIONIBVS MERCENARIORVM PSAMMATICHI.

482 In *Nubia* ad locum *Abu-Simbel*. Inscriptiones *a*—*h* ante templum leguntur in crure sinistro colossi, qui ab oriente est secundus, *i* infra genu alterius colossi; his intermixtae sunt inscriptiones Phoeniciae, Caricae, recentiores Graecae. Titulum *a* ediderunt York et Leake, transactions of the roy. soc. of lit. T. I P. I Lond. 1827 p. 223 et inde Franz, C. I. G. 5126; titulos *a*—*i* Lepsius, Denkmäler aus Ägypten und Äthiopien tom. XII fasc. VI fol. 98 n. 515. 516. 517. 519. 528. 529. 530, fol. 99 n. 531. 534/6. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 34 sqq., F. Blass, Herm. XIII p. 381 sq., A. Wiedemann, Mus. Rhen. XXXV p. 364 sqq.

a

b

c

d

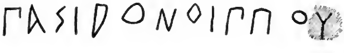
e

f

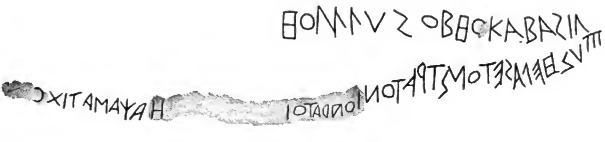
g

h

i

Nota. Horum exemplarium sex *b c d e f g* aequant octavam partem, duo *a i* duodecimam partem verae magnitudinis; de titulo *h* non constat. Ex ectypis, quae mihi inspicienda liberaliter concessit Lepsius, annoto haec: *a*. Lineae latae atque profundae. Vs. 3. Linea obliqua, quae post ΚΑΤΥΠΕΡΘΕ exstat, in ectypo satis perspicua tribuenda videtur errori scribae, qui sinistrum crus litterae V incidere coeperit en fastigio, quod proprium est dextro. Vs. 5 fin. ΟΥΔΑΜΟ certum est. — *b*. Sic tituli exemplar repraesentandum curavit Lepsius; post B in ectypo nihil cognosco nisi lineam pronam; sed Lepsius, quum ipsum lapidem spectaret, in diario notavit ΕΛΕΣΙΒΙΟΣ; idem in tabula parva adiecta, quae monstrat titulorum in cruribus dispositionem, edidit ΕΛΕΣΙΒΙΟΣ. — *c*. Lineae tenues. — *d*. Litterae ΘΟ admodum parvae. — *e*. Litteram A, quam Lepsius praebet supra T, etiam in ectypo oculis percipere mihi visus sum. — *f*. Ectypum perobscurum. — *g*. Post ΓΓ nihil discerno. — *h*. Ectypum non vidi. — *i*. Post OB Lepsius H, ectypum B ni oculi me fallunt; mox litterae 1ΗB certae sunt; in fine Lepsius inter T et M non recte praebet €ı pro A; in extremo versu addidi Ↄ.

a Βασιλέος ἐλθόντος ἐς Ἐλεφαντίναν Ψαμ(μ)ατίχου
ταῦτα ἔγραψαν, τοὶ σὺν Ψαμματίχῳ τῷ Θεοκλ(ί)ος
ἔπλεον. ἦλθον δὲ Κέρκιος κατύπερθε, υἷς ὁ ποταμὸς
ἀνίη. ἀλ(λ)ογλώσ(σ)ους δ' ἦχε Ποτασιμτό, Αἰγυπτίους δὲ Ἄμασις.
ἔγραφε δ' ἀμὲ Ἄρχων Ἀμοιβίχου καὶ Πέλεϙος Οὐδάμου.

Vs. 1. Psammatichum regem Wiedemann non accipiendum censet primum, hunc enim in has regiones pervenisse neque probari Herodoti (II 28. 30) testimonio fide parum digno neque omnino credi posse propter nomen eius nusquam Elephantinae aut Philis more principum Aegyptiorum inscriptum; sed indicari secundum, qui ab ineunte anno a Chr. n. 594 usque ad medium annum 589 regnaverit. Atque sane constat hunc Elephantinam venisse et insunt praeterea in his titulis quaedam res, quae in eum cadere videantur, cf. not. ad *g i*. Vs. 2. Hic Psammatichus dux Wiedemanno est idem, qui in titulo statuae Aegyptiae musei Parisini concepto primis annis Apriae, successoris Psammatichi secundi, vocatur Hor, cognomine Psemtek-mench praefectus Aegypti meridionalis et qui in titulo quodam Abusimbeliano Phoenicio dicitur dux Hor. Quae coniectura, quamvis blande in aures influat, tamen ea re refellitur, quod nostri Psammatichi patri est nomen Theocles, illius patri Aufrer; Wiedemann quidem etiam hanc dubitationem conatur tollere. Audi ipsum: „die Griechen setzten an Stelle von ägyptischen Eigennamen, die sie nicht aussprechen konnten oder mochten, andere, die bald an das Ägyptische anklingende reingriechische, bald solche mit ganz allgemeiner Bedeutung wie unser Theocles waren;" at neque in libro, quem Wiedemann in partes vocat (Brugsch, demotische Urkunden p. 33 sqq.), invenio exempla quibus Theocles cum Aufrero mutatus defendi possit, et omnino talis licentia nominis prorsus diversi supponendi supra fidem est. Vs. 3. Wiedemann suspicatur in lapide non ΚΕΡΚΙΟΣ sed ΚΕΡΤΙΟΣ legi, Kerti enim in scriptis Aegyptiis vocari fluvii spatium, quod est inter Elephantinam insulam et cataractam primam; at de lapide erravit, nam alterum K in ectypo est certissimum. Ibid. υἷς = quo, invenit Blass, collatis adverbiis ὗ οἷς πῶς, quae Doricis hominibus usitata erant. Vs. 4 ἀλ(λ)ογλώσ(σ)ους (item mox Αἰγυπτίους) δ' ἦχε et Πότας Ἴασου Blass; utramque lectionem et ipse inveneram atque illam quidem teneo, licet his desideretur articulus τούς, hanc rursus reieceram in nomine barbaro acquiescendum ratus, cf. tit. *i*. Vs. 5. Ἀμοιβίχου i. e. ὁ Ἀμ. et Οὐδάμου i. e. ὁ Εὐδ. Blass; craseos opinio quum in voce Ἀμοιβίχου non pugnet cum usu dialecti Doridis (cf. n. 21), tum in voce Οὐδάμου diphthongum in credibilem modum explicat.

b Ἐλεσίβιος ὁ Τήϊος.

c Τήλεφός μ' ἔγραφε ὁ Ἰαλύσιο[ς — —].

d Πύθων Ἀμοιβίχ[ου].

e Πάβις ὁ Κολοφώνιος σὺν Ψαμματᾶ[ι]?

f Ἀγέσερμο[ς].

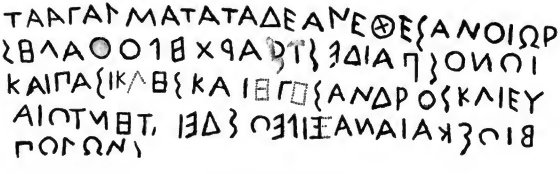
g Πασίδων ὁ Ἱππο-- vel ὁ ἱππο[θόμος], ἱππο[δρόμος], ἱππέ[μαχος] Pasidonem fuisse natione Phoenicem Wiedemann indicat propter nomen ita formatum, ut Sidonio praemitteretur articulus Aegyptius pa; et fidem facit huic origini ascriptis aliis nominibus similiter compositis. Quum autem reliqui mercenariorum Phoeniciorum vernacula scriptura uterentur, hic miles eruditionis non expers Graecis litteris nomen suum insculpsit. De Semiticis Psammatichi II in hac expeditione auxiliaribus Wiedemann affert testimonium Aristeae (de legis div. translatione, ed. Schardius p. 4): ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἱκανῶν εἰσεληλυθότων σὺν τῷ Πέρσῃ, καὶ πρὸ τούτων ἑτέρων συμμαχιῶν ἐξαπεσταλμένων πρὸς τὸν τῶν Αἰθιόπων βασιλέα μάχεσθαι σὺν Ψαμμιτίχῳ, qui intellegendus est secundus. Kirchhoff coniecerat Πασι[φ]ῶν, at δ est certum. Quodsi Pasidon est Phoenix, nomen patris eius vix potuit initium sumere ab Ἱππο-; itaque proposui ἱππο--.

h Κρῖθις ἔγρα[φε]ν.

i Ὀμγυσσίβ, ὅκα βασιλεὺς ἤ(del. E)λασε τὸν στρατὸν [τ]ὸ πρᾶτο[ν ἐνθάδε, ἅμ]α Ψαμ(μ)ατίχω[ι ἦλθον]. Primum huc pervenisse regem dicit miles, quoniam neque Psammatichus I neque Necho superiores reges haec loca viserant.

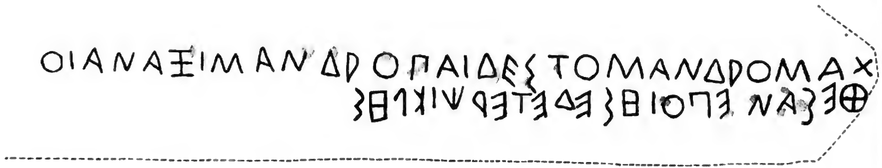
483 Ad viam sacram, quae a portu Panormo *Didyma* ducebat, leonem marmoreum, cuius in tergo hic titulus exaratus est, Newton repperit et in museum Britannicum detulit. Litterarum multae temporis iniuria admodum detritae lectuque difficillimae sunt. Edidit C. T. Newton, transactions of the royal society of literature, nov. ser. VI a. 1859 p. 487, act. menstr. acad. Berol. 1859 p. 660, history of discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae, tom. II p. 777 tab. XCVII 66. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 26. Exscripsi.

Τὰ ἀγάλματα τάδε ἀνέθεσαν οἱ Ὠρ-
ίωνος παῖδες [τ]οῦ ἀρχηγοῦ, Θαλῆς
καὶ Πασικλῆς καὶ Ἡγήσανδρος κ[α]ὶ Εὔ-
βιος καὶ Ἀναξίλεως, δε[κά]την τῷ Ἀ-
πόλ(λ)ωνι.

484 In basi ex lapide calcario *ibidem* reperta, quae ipsa quoque nunc in museo Britannico asservatur; altitudo lapidis est 0.45 m., latitudo 0.81 m., longitudo quae superest mutila 2.1 m.; titulus *a* nunc 1.23 m. longus in antica, *b* in postica parte legitur. Newton, transactions of the roy. soc. of lit., nov. ser. VI p. 487, actt. menstr. acad. Berol. 1859 p. 661, discoveries, tom. II p. 583 et 781, tab. XCVII 67. 68. Cf. Kirchhoff, Stud.[2] p. 26. Repraesento utrumque titulum ex Newtonis delineatione quae est in libro Discoveries; tituli *a* ectypum contuli.

a

b

a Οἱ Ἀναξιμάνδρου παῖδες τοῦ Μανδρομάχ[ου (nomina) τῷ Ἀπόλλωνι τὸ δεῖνα ἀνέ]θεσαν· ἐποίησε δὲ Τερψικλῆς.

b Fragmenta eiusdem inscriptionis repetitae.

485 In ancone sellae figurae sedentis *ibidem* repertae, tum in museum Britannicum illatae. Edidit Newton, actt. menstr. acad. Berol. 1859 p. 662, discoveries tom. II p. 783, tab. XCVII 71. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 25. Exscripsi.

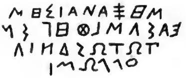
Εὐδημός με ἐποίειν.

486 In statua mulieris solio insidentis, quae *ibidem* reperta est; dextrum sedis latus continet titulum. Ille ter exscriptus est: unum apographum exstat in Antiquitatum Ionicarum editione altera, tom. I in tab. ad init. cap. III p. 29 (Lond. 1821), unde deprompsit Rose, inscrr. Gr. vet. p. 23 tab. III 4 (vide infra *a*). Alterum confecit Cockerell, quod expressit idem Rose l. l. (vide infra *b*). Tertium est Gellii varie repraesentatum a Leakio, journal of a tour in Asia minor, p. 240 (vide infra *c*), a Rosio l. l. (vide infra *d*), ab O. Muellero quum in Boettigeri Amaltheae tomo III p. 40 typis recentibus tum in eo exemplari (vide infra *e*), quod sibi missum Boeckh paucis lineolis ex Rosii apographo correctis exprimendum curavit, C. I. G. 39, cf. praef. p. XXVI sq. Frustra nuper quaesivit monumentum Newton, quum illas regiones accuratissime perscrutaretur. Cf. praeterea Kirchhoff, Stud.[3] p. 25.

a

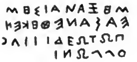
b

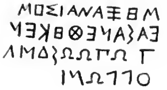
c

d

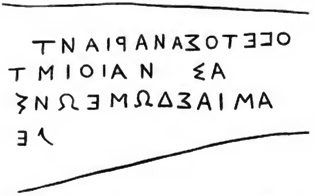

e

[Ἑρ]μησιάναξ ἡμέας ἀνέθηκεν [ὁ --]ίδεω τὠπόλλωνι. Kirchhoff: [ὁ Ἀπ]ελ(λ)[ων]ίδεω; paulo propius ad lineolas traditas accedunt [ὁ Εὐπ]ελ[π]ίδεω vel [ὁ Τ]ελ[μ]ίδεω.

487 Haud procul a *Didymis*, ad viam sacram prope vicum, cui nunc nomen est Ohra, ex crure statuae descripsit comes de Aberdeen; inde duo verba publici iuris fecit Walpole, memoirs relating to european and asiatic Turkey, p. 458 IX; repetiit Boeckh C. I. G. 2861. Newtonis beneficio fit, ut ipso comitis de Aberdeen diario inspecto titulum iam pleniorem praebere possim.

— τοὺς ἀν[δ]ριάντ[ας — — Λα]τωτι ἀν[έθε]σα[ν υἱέες τρεῖς Κερ]αμύεος Δι[δ]ύμων σ[υλήσαντ]ε[ς], vel simile quid.

488 In sella figurae sedentis prope *Didyma* ad viam sacram repertae, quae nunc in museo Britannico servatur. Versus prior in eo anticae partis margine, qui aspectanti laevus est, litteris sinistrorsum versis ab imo sursum currit, versus alter in vicino margine lateris laevi, litteris dextrorsum apectantibus a summo deorsum pertinet. Edidit Newton, transactions VI p. 487, actt. menstr. acad. Berol. 1859 p. 661, discoveries tom. II p. 784 tab. LXXIV et XCVII 72. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 17 sq. Exscripsi titulum e marmore et ectypon gypseum contuli, quod est in museo Berolinensi.

Χάρης εἰμὶ ὁ Κλέσιος Τειχιούσ(σ)ης ἀρχός, ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος.

---

489 *Didymis* prope parietinas templi in vico hodierno Γέροντας lapis truncus muro domus insertus; litterae 0.02 m. altae sunt. Post Rossium, cuius apographum a. 1840 confectum excusum est in Archaeol. Aufs. II p. 660, exscripserunt et ediderunt Le Bas, voy. arch. III a. 221 tab. V 5, et Newton, discoveries tom. II p. 782 tab. XCVII 70; cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 16. Exprimimus *a* Rossii apographum, quod ex eius diario depromimus, *b* exemplum quod apud Le Basium est typis excusum, *c* exemplum quod apud eundem exstat aeri incisum, *d* Newtonis delineationem ex eius notis, disc. II p. 783, correctam.

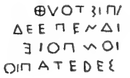
a

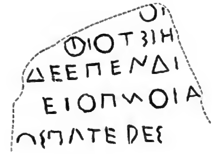
b

c

d

— — —
. . ηιστοιφ ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑⏑ δ(ε) εἶπε(ν) δί[κ]αιον
ποιεῖν — ⏑⏑ — — ⏑⏑ ὡς πατέρες.

---

490 Lapis in vico Γέροντας (*Didymis*) ad viam sacram parieti domus infixus. Listovii, qui primus repperit, apographum expressit Ussing, actt. acad. Havn. tom. II graeske og latinske Indskrifter p. 36 n. 4. Iterum examinavit lapidem Newton, discov. tom. II p. 787 n. 72*a*. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 15 sq.

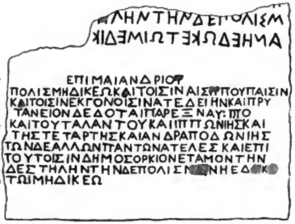
Listov:	*Newton:*
Ι Ξ Τ Ι Α	ιι Ι Τ Ǝ Ι
Ω Τ Ǝ Ж Η	Η Κ Ξ Τ Ω
Γ Ο Λ Λ Ω	Ω Λ Λ Ο Π

Ἱστια[ῖος ἀνέθ]ηκε τὠπόλλω[νι].

491 Marmor 0.5 m. altum, 0.65 m. latum, supra detruncatum, repertum a. 1874 in parietinis *Cyzici*, postmodo Constantinopolim in museum societatis Graecae philologicae delatum. Titulos illud marmor gerit duos: alterum antiquissimum mutilum scriptum litteris 0.025 — 0.035 m. altis, alterum recentiorem integrum litteris 0.015 m. altis. Infra, ubi lapis titulum recentem recepit, superficies paululum, c. 0.005 m., recedit, proinde ac si haec pars lapidis olim ita fabricata sit eo consilio, ut terra obrueretur. Edidit I. H. Mordtmann, Herm. XV p. 92 sqq. Utor ectypo.

A

B

Nota. Tit. *B.* Vs. 2 littera laesa quin fuerit H, vix dubium est. Vs. 3 ΑΤΕΔΕΙΗΝ sic. Vs. 4 fin. sic in lapide; post O nihil videtur scriptum fuisse.

A. [— — τὴν δὲ στή]λην τήνδε πόλις Μάνη ἔδωκε τῷ Μηδίκ[εω].

B. Ἐπὶ Μαιανδρίου πόλις Μηδίκεω καὶ τοῖσιν Αἰσήπου παισὶν καὶ τοῖσιν ἐκγόνοισιν ἀτελείην καὶ πρυτανεῖον δίδωσι, πάρεξ ναυ..ο καὶ τοῦ ταλάντου καὶ ἱππωνίης καὶ τῆς τετάρτης καὶ ἀνδραποδωνίης· τῶν δὲ ἄλλων πάντων ἀτελέα. καὶ ἐπὶ τούτοισιν δῆμος ὅρκιον ἔταμεν, τὴν δὲ στήλην τήνδε πόλις [Μά]νη ἔδ[ω]κ[ε] τῷ Μηδίκεω.

Titulum *A* satis vetustum, ex quo nunc duo versus decurtati supersunt, quinque fere saeculis postquam scriptus erat, ii, quorum intererat haec iura ab oblivione vindicare, in imo lapide repetendum curaverunt ea scriptura, qua id aetatis homines consueti erant. At repetitus est parum accurate. Vs. 2 post vocem πόλις deest Μάνη τῷ vel sim. Ibidem male ΜΗΔΙΚΕΩ, cf. tit. *A* vs. 2. Vs. 3 ΑΤΕΔΕΙΗΝ, in tit. *A* fuit ΑΤΕΛΕΙΗΝ. Vs. 4 ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ, in tit. *A* haud dubie ΠΡΥΤΑΝΗΙΟΝ. Ibid. ΔΕΔΟΤΑΙ pro ΔΕΔΩΚΕ. Ibid. fin. lapicida recentior, quum scripturam antiquam laesam non intellegeret, satis habuit lineas et puncta, quae oculis usurpare sibi videbatur, imitari; haud scio an in tit. *A* fuerit ΝΑΥΠΗΓΙΟ. Vs. 7 ΑΤΕΛΕΣ pro ΑΤΕΛΕΑΣ, praeterea infinitivus ΕΙΝΑΙ omissus est. Vs. 8 post ΔΗΜΟΣ deest ΚΑΙΑΡΙΣΤΕΕΣ vel. sim. Vs. 10 ΜΗΔΙΚΕΩ pro ΜΕΔΙΚΕΩ.

Optimates a plebe expulsi, quum revertissent et cum plebe in gratiam redirent, videntur effecisse, ut universa civitas, πόλις, liberis et posteris duorum virorum, Medicae et Aesepi, qui nobilium partes secuti in his tumultibus mortem occubuerant, immunitates praecipuas daret; quae condicio in iusiurandum, quod utrique in foedere icendo iuraverunt, est recepta.

Tit. *A* vs. 2. Μάνης, nomen Phrygium et Paphlagonium, cf. Strab. VII p. 304, XII p. 553, praeterea Μανία — ὄνομα φρυγιακόν, apud Machonem in Athen. Deipn. p. 578 *b*; de praetermissione iota subscripti, quam etiam recentior scriba imitatus est, cf. not ad n. 382. — Tit. *B* vss. 1. 2. Nomen Maeandrii convenit archonti eponymo coloniae Milesiae; item Cyziceno nomen Aesepi, quod etiam flumini est urbi propinquo. Vss. 3. 4 πρυτανήιον breviter dictum erat pro σίτησιν ἐν πρυτανηίῳ. Vss. 4. 5 ναυπήγιον et τάλαντον ea pendenda erant, qui navali et libra publica uti volebant. Vss. 5. 6 ἱππωνίη et ἀνδραποδωνίη vectigalia in emptione equorum et servorum solvenda.

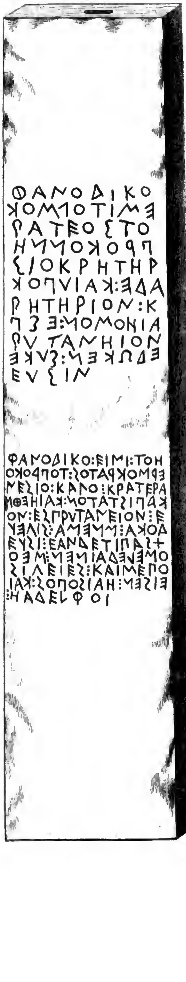
492 Marmor alt. 2.31 m., lat. in basi 0.48 m., in fastigio 0.46 m., crass. in basi 0.27 m., in fastigio 0.13 m. In summo lapide propius marginem anticum quam posticum incisum est foramen c. 0.08 m. long., 0.06 m. lat., 0.06 m. alt. Versus primus a summo margine distat 0.47 m., versus ultimus ab imo margine 0.69 m.; litterae sunt 0.03 — 0.04 m. altae. Superiorem lapidis partem 0.42 m. a margine superiore et inferiorem 0.59 m. a margine inferiore olim pictas fuisse colligi potest ex superficie in illis partibus optime servata. Quae inter has est media pars lapidis lineis transversis (Loeschckio visis, quum meos oculos fugerint) in sex spatia aequalia c. 0.21 m. divisa est: prima linea est paulo supra tit. *a*, secunda inter tit. *a* vss. 3 et 4, tertia inter tit. *a* vss. 7 et 8, quarta infra tit. *a*, quinta inter tit. *b* vss. 2 et 3, sexta inter tit. *b* vss. 7 et 8, septima paulo infra tit. *b*. Tribus a Sigeo promontorio miliariis, quo loco olim oppidum *Sigeum* stetit, repperit Sherard hunc lapidem, qui Graeculis villae pauperculae, quam Turcis primum Ienihissar, mox Gaurkioi nominasse placuit, sedili olim fuit ante templi fores otiantibus: ex quo inscriptiones transcripserunt Homerus Graecus, interpres, cui id negotii Sherard mandaverat, et Sam. Lisle ac deinceps Bern. Mould Britanni; ex his apographis edidit Chishull in libello: inscr. Sigea, Lond. 1721 et Lugd. Bat. 1727, et in Antiqq. Asiat. p. 1 sqq. Exemplar, quod ex Mouldii apographo exscripserat, van der Horst donavit Dukero et ex huius schedis excudit Hessel, append. praef. ad inscrr. Gud. XXVIII. Ex Revetti deinde delineatione dedit Chandler, inscrr. antiqq. 1774 P. I p. 3. Qui post hos editores titulum ex illorum libris repetiverunt et explicare studuerunt, omnes enumerare non attinet. Lapis, qui per ultima saeculi XVIII decennia a sedentibus admodum detritus erat, circa annum 1799 Elgino auctore a praefectis militum Britannicorum in museum Britannicum deportatus est. Boeckh, C. I. G. 8 et add., G. Hermann, über Boeckhs Behandlung der griechischen Inschriften, p. 21, p. 37 sq., p. 190 sqq., Kirchhoff, Stud.[3] p. 19 sqq., Loeschcke, Mittheil. des deutschen arch. Inst. in Athen IV p. 297 sq. Sequor Revetti delineationem, quae est apud Chandlerum, adhibito ectypo et forma lapidis, quem dimensus sum, rectius repraesentata.

(*Textum vide pag. 134.*)

Nota. *a* vs. 6 interpunctionem et *b* vs. 7 tertium punctum interpunctionis ex ectypo addidi. Variarum lectionum digna, quae ascribatur, nulla nisi haec videtur esse: vs. 2 Chishull, inscr. Sig., 4 pro 1. — Ectypum praebet litteras plerasque in marginibus lapidis, et in sinistro et in dextro, satis perspicuas, quum eae quae in medio lapide fuerunt evanuerint. Inter formas notabiles vox Συκεεῦσιν *a* vss. 11. 12 in ectypo non potest cerni, vox Σιγειεῦσι *b* vss. 6. 7 videtur certa.

a Φανοδίκου εἰμὶ τοὐρμοκράτεος τοῦ Προκοννησίου· κρητῆρα δὲ καὶ ὑποκρητήριον καὶ ἠ[θ]μὸν ἐς πρυτανήιον ἔδωκεν Συκεεῦσιν.

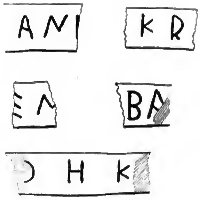
b Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτεος τοῦ Προκον(ν)ησίου· κἀγὼ κρητῆρα κἀπίστατον καὶ ἠθμὸν ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα μνῆμα Σιγειεῦσι. Ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σιγειῆς. Καί μ' ἐπο(ί)ησεν Αἴσωπος καὶ ἀδελφοί.

Lapidem oculis collustrans multo angustiorem esse intellexi quam qui protomen lapide sculptam aut craterem et basim crateris et colum sustineret, sed esse forma prorsus pari cippo sepulcrali. Eandem opinionem video etiam Loescheckium animo imbibisse, praeterea monentem foramini insertum fuisse aëtoma ornatum, quale proprium est cippis eius generis. Quodsi tituli sunt sepulcrales, ad eos explicandos haec fere opus est sumptione: Phanodicus, qui Proconneso fugerat et Sigei, quod oppidum tum Athenienses tenebant, inquilinus habitabat, ut Sigeensium voluntatem sibi vivo et mortuo conciliaret, iis in usum senatorum donavit craterem et basim crateris et colum. Qui quom mortuus esset, uxor vel filius cippum pictura ornatum, aëtomate et basi instructum per complures artifices inter se propinquitate et fabrica coniunctos conficiendum curaverunt et titulum, qui mortui nomen et patriam et in Sigeenses merita praedicaret, Ionice et Attice iusserunt inscribi. Itaque titulus Ionicus *a* a Phanodici propinquis conceptus et versio eius Attica, *b* vss. 1—7, ab artificibus Atticis composita congruunt argumento, differunt scriptura flexione vocabulis; quod vero praeterea in hac scriptum est κἀγώ pro δέ et ἔδωκα pro ἔδωκε et additum est μνῆμα, hanc discrepantiam nolo abstrusioribus causis explicare, sed arbitrio artificum tribuo. Propinquorum autem iussu titulo Attico subiecerunt additamentum, quo Sigeenses monerentur, ut monumento, si quid ei accidisset, consulerent; quae admonitio, quippe quae Atticos homines alloqueretur, Attico sermone composita est et in Ionico titulo *a* potuit omitti; opus autem ea videtur fuisse, quia verendum erat, ne violaretur sepulcrum peregrini oriundi ex civitate Sigeensibus fortasse inimica; similis memoria beneficiorum et petitio tutelae in inscriptionibus recentioribus non est rara, cf. C. I. G. 2826. 3754. 3916. 3919. 9546. Denique artifices Attici Attice suum titulum subiunxerunt, in quo per imprudentiam in voce ἐπαίησεν duas litteras transposuerunt. Sic eodem tempore hi duo tituli incisi sunt iis locis lapidis eaque magnitudine litterarum, ut a praetereuntibus facile legi possent; sed Atticus exaratus est litteris paulo minoribus et artioribus, aut ut aequabilitatem servaret totidem versus occupans quot Ionicus, aut potius quia ab alio illorum artificum scriptus est; eodem pertinent quaedam differentiae in ductu litterarum.

---

493 In columnarum toris mutilis ex marmore subrubro sculptis, quos *Ephesi* repertos in museum Britannicum detulit Wood. Exscripsi. Ob formam lapidum diversam non licet haec fragmenta inter se coniungere.

ἀν[έθηκε] [ἀνέθηκ]εν [ἀνέθ]ηκ[ε].

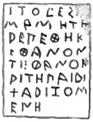
494 *Erythris*, in lapide rubro, 2 spitham. alt., 4 spith. lat., 1 spith. crass. Ex Spyridonis Soteropuli praeceptoris apographo et ectypo titulus editus est in libro *μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς, περίοδος τρίτη* 1878/79 *καὶ* 1879/80, *ἐν Σμύρνῃ* 1880, p. 148, typis minusculis.

Ἀριστοκλέο[ς]
γυναικὸς
τõ Τηλεφάνεος
Ἑκαταίης τῆς
Διονύδος.

Nota. Forma litterarum ΝΣV.

---

495 In marmore 0.46 m. alt., 0.31 m. long., 0.20 m. crass., quod *Erythris* delatum est in museum Smyrnaeum; litterarum altitudo 0.035 m. Editus est titulus in libro *μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς, περίοδος δευτέρα*, 1878 *ἐν Σμύρνῃ*, p. 60. Cf. Kaibel, mus. Rhen. XXXIV p. 183 n. 229 *a*. Sequimur Lollingii apographum.

— — *τόδε σ[ῆ]μα μήτηρ ἐπέθηκε θανόντι Φανο[κ]ρίτη παιδὶ χαριζομένη.*
Voluit, ni fallor, Phanocrita versus pangere hos:
— ⏑⏑ — ⏑⏑ — *τόδε σῆμ' ἐπέθηκε θανόντι*
Φανοκρίτη μήτηρ παιδὶ χαριζομένη,
quos turbavit lapicida transposita voce *μήτηρ*.

---

496 In gutto parvo vitreo caeruleo forma delphini; *Camiri* repertus venit in museum Britannicum. Circum os vasis scriptus est titulus litteris incisis. Edidit Hirschfeld, arch. Zeitung 1873 p. 108; cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 42 sq. Exscripsi.

ΠΥΘΕΩΕΜΙ

Πυθέω εἰμί. Pytheae sum, hominis Ionici.

---

497 Hae Teiorum dirae in vicinia *Tei* inter sepulcreta Turcica ad oppidulum Eraki octo horis a Smyrna distans, una hora a Sigazik, extra viam eo ducentem litteris male incisis perscriptae sunt in stelis, ut videtur, duabus (cf. *B* vs. 35 *τὰς στήλας*), quas Sherard, qui his a. 1709 et 1716 exscripsit, in apographo coniunxit ordine inverso. Huius et Samuelis Lisle, qui eodem anno 1716 lapidi operam dedit, apographis usus titulum edidit Chishull, Antiqq. Asiat. p. 96 sqq.; variam lectionem ex Sherardianis p. 44 in Boeckhii usum enotavit O. Mueller. Eius stelae, quae infra signatur littera *A*, praeterea exstant apographa tria: unum (vss. 1—8) Hochepiedi, quod ab illo accepit Duker et ex Dukeri schedis habet Hessel, append. praefat. ad inscrr. Gud. n. 2; alterum (vss. 1—8) in append. cod. Askevii II (ex cod. Chish. II, 75), quod exscripsit O. Mueller; tertium (vss. 1—12) Le Basii, voy. arch. III n. 59. Totam inscriptionem post Chishullum edidit et interpretatus est Boeckh, C. I. G. 3044; cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 12 sq.

Praebemus titulum *A* ex fide apographi Le Basiani, titulum *B* ex libro Chishullii correctis formis litterarum. Quibus in exprimendis paulo diligentior quam reliqui, qui saeculo XVIII titulum exscripserunt, fuit Sherard, qui praebet ΝΠΣ; in his congruit editio Le Basiana, quae praeterea suppeditat litteras Μ et Ξ. Sherardianam autem litteram ⊗ recentiori formae Θ fas erat cedere, non tam propter reliquorum apographorum consensum, quam quia Waddington, explic. p. 28, inspecto ectypo hanc testatur: la pierre porte partout Θ et non ⊗.

A

ΟΣΤΙΣ:ΦΑΡΜΑΚΑ:ΔΗΛΗΤΗ
ΡΙΑ:ΠΟΙΟΙ:ΕΠΙΤΗΙΟΙΣΙ
Ν:ΤΟΞΥΝΟΝ:ΗΕΠΙΔΙΩΤΗΙ:Κ
ΕΝΟΝ:ΑΠΟΛΛΥΣΘΑΙ:ΚΑΙΑ
ΥΤΟΝ:ΚΑΙΓΕΝΟΣ:ΤΟΚΕΝΟ:
ΟΣΤΙΣ:ΕΣΓΗΝ:ΤΗΝΤΗΙΗΝ:Κ
ΩΛΥΟΙ:ΣΙΤΟΝ:ΕΣΑΓΕΣΘΑΙ:
ΗΤΕΧΝΗΙ:ΗΜΗΧΑΝΗΙ:ΗΚΑΤ
ΑΘΑΛΑΣΣΑΝ:ΗΚΑΤΗΠΕΙΡΟ
Ν:ΗΕΣΑΧΘΕΝΤΑ:ΑΝΩΘΕΟΙΗ:ΚΕΝ
ΟΝ:ΑΠΟΛΛΥΣΘΑΙ:ΚΑΙΑΥΤ
ΟΝ:ΚΑΙΓΕΝΟΣ:ΤΟΚΕΝΟ

B

. . ΑΠΟΝΟΣ. . . . .
ΞΥΟΙ:ΕΝΑΥΤΩΙ. . . . .
ΟΣΤΙΣ:ΤΗΙΩΝ:Ε. . ΥΝΩΙ
ΗΑΙΣΥ. ΝΗΤΗΙ:. . . . ΗΙ:Η
ΕΠΑΝΙΣΤΑΙΤΟ:ΗΔΙ. . .
ΧΗΤΑΙ:ΑΠΟΛΛΥΣΘΑΙ:ΚΑΙ
ΑΥΤΟΝ:ΚΑΙΓΕΝΟΣ:ΤΟΚΕΙΝ
Ο:ΟΣΤΙΣ:ΤΟΛΟΙΠΟ:ΑΙΣΥΜ
ΝΩΙ:ΕΝΤΕΩΙ:ΗΓΗΙ:ΤΗΙΤΗ
ΙΗΙ:. . . . ΟΣΑΝ:Κ. ΣΑ. . Τ
ΕΝΕΙ:. . . ΑΡΟΝ:ΝΑ. . .
ΩΣ:ΠΡΟΔΟ. . . . . ΤΗ. ΠΟ
Λ. . . . . ΤΗΝΤΗΙ
ΩΝ:ΗΤΟ. . ΑΝΔΡΑΣ. . .
ΗΣΩΙ:ΗΘΑ. . . . . . . ΤΟ
ΜΕΤΕ. . . . . ΕΝ
ΑΡΟ. ΗΙ:ΠΕΡΙΓ. . . . . . .
. . . ΝΟ:ΠΡΟΔΟ. . . . .
ΛΛΕΥΟΙ:ΗΚΙΞΑΛΛΑΣ:ΥΠΟ
ΔΕΧΟΙΤΟ:ΗΛΗΙΙΖΟΙΤΟ:ΗΛ
ΗΙΣΤΑΣ:ΥΠΟΔΕΧΟΙΤΟ:ΕΙ
ΔΩΣ:ΕΚΓΗΣ:ΤΗΣΤΗΙΗΣ:Η*
ΑΛΑΤΗΣ:ΦΕΡΟΝΤΑΣ:Η***
ΑΚΟΝ:ΒΟΛΕΥΟΙ:ΠΕΡΙΤ**
ΩΝ:ΤΟΞΥΝΟ:ΕΙΔΩΣ:ΗΠ***
ΕΛΛΗΝΑΣ:ΗΠΡΟΣΒΑΡΒΑΡΟ
ΥΣ:ΑΠΟΛΛΥΣΘΑΙ:ΚΑΙΑΥ
ΤΟΝ:ΚΑΙΓΕΝΟΣ:ΤΟΚΕΝΟ:
ΟΙΤΙΝΕΣ:ΤΙΜΟΧΕΟΝΤΕΣ:
ΤΗΝΕΠΑΡΗΝ:ΜΗΠΟΙΗΣΕΑ
Ν:ΕΠΙΔΥΝΑΜΕΙ:ΚΑΘΗΜΕΝ
Ο:ΤΩΓΩΝΟΣ:ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟ
ΙΣΙΝ:ΚΑΙΗΡΑΚΛΙΟΙΣΙΝ:
ΚΑΙΔΙΟΙΣΙΝ:ΕΝΤΗΠΑΡΗ
Ι:ΕΧΕΣΘΑΙ:ΟΣΑΝΤΑΣ*ΤΗΛ sic
ΑΣ:ΕΝΗΙΣΙΝ:ΗΠΑΡΗ:ΓΕΓΡ
ΑΠΤΑΙ:ΗΚΑΤΑΞΕΙ:ΗΦΟΙΝ
ΙΚΗΙΑ:ΕΚΚΟΨΕ:ΠΗΑΦΑΝΕ
ΑΣ:ΠΟΙΗΣΕΙ:ΚΕΝΟΝ:ΑΠΟΛ
ΛΥΣΘΑΙ:ΚΑΙΑΥΤΟΝ:ΚΑΙΓ
ΕΝΟΣ

Varia lectio. Tit. *A.* In erroribus Askev. Hochep. Sherard. non moror. Vs. 10 fin. Chish. ΚΕΝ omittit; vs. 11 init. Chish. ΟΝ omittit; vs. 11 fin. Chish. ΑΥΤΟΝ:Κ; vs. 12 Chish. ΟΝΚ omittit; ibid. fin. ΤΟΕΚΕΙΝΟ. — Tit. *B.* Varia lectio Sherardiana deperditis Muelleri schedis ex Boeckhii textu et notis depromenda est. Vs. 3 Λ..ΥΝΩΙ; vs. 4 ΗΑΡΣΥΝΗΤΗΙ:....Η:Η; vs. 5 Ο:ΙΗΙΑΙ; vs. 6 ΝΗΙΗΙ; vs. 8 ΑΚΕΥΜ; vs. 9 ΕΝΤΕΑΙ:ΗΓΗΙ:ΤΗ (puncta post ΓΗΙ in Chishullii textu operarum vitio omissa ex Corrigendis recepi); vs. 10 ΙΝ:...:; vs. 12 ΩΣ:ΠΡΟΔΟΚΕΝ:ΤΗΑΠΟ; vs. 13 init. ΛΗ; vs. 15 ΗΣΩ:; vs. 17 ΟΔΗ et in fine ΓΟ; vs. 18 init. ΛΟΙ pro... et in fine ΔΟ:; vs. 19 Ι pro Η; vs. 20 ΔΕΧΟΜΟ; vs. 23 ΑΛΑΤΗΣ quod Chish. minoribus litteris scripsit tanquam incertum, diserte est ap. Sher.; vs. 24 fin. Τ.Ν; vs. 25 ΞΥΝΩ; vs. 28 ΚΕΝΟΣ; vs. 29 ΤΙΜΟ.Χ; vs. 33 ΗΡΑΚΛΕΟΥΣΙΝ; vs. 35 ΤΑΣ ΤΗΑ; vs. 36 ΕΝ. ΗΙΣΙΝΗΠΑΡΝΙ

A

Ὅστις φάρμακα δηλητή-
ρια ποιεῖ ἐπὶ Τηΐοισι-
ν, τὸ ξυνὸν ἢ ἐπ' ἰδιώτῃ, κ-
εῖνον ἀπόλλυσθαι καὶ α-
ὐτὸν καὶ γένος τὸ κείνου.
Ὅστις ἐς γῆν τὴν Τηΐην κ-
ωλύοι σῖτον ἐσάγεσθαι,
ἢ τέχνῃ ἢ μηχανῇ, ἢ κατ-
ὰ θάλασσαν ἢ κατ' ἤπειρο-
ν, ἢ ἐσαχθέντα ἀνωθεοίη, κεῖν-
ον ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτ-
ὸν καὶ γένος τὸ κείνου.

B

— ἀπὸ νόσ[ου?] —
-ύοι ἐν αὐτῷ — —
Ὅστις Τηΐων α[ἰσ]ύνῳ
ἢ αἰσυ[μ]νήτῃ [ἀπειθοί]η, ἢ
ἐπανισταῖτο [τῶ]ι αἰ[συμ-]
νήτῃ, ἀπόλλυσθαι καὶ
αὐτὸν καὶ γένος τὸ κείν-
ου. Ὅστις τοῦ λοιποῦ αἰσυμ-
νῷ[ν] ἐν Τέῳ ἢ γῇ τῇ Τη-
ΐῃ — — — —

— — — — —
ὡς (s. --ιις) προδο-- τὴ[ν] πό-
λ[ιν καὶ γῆν] τὴν Τηΐ-
ων, ἢ τού[ς] ἄνδρας [ἐν ν]-
ήσῳ ἢ θα[λάσσῃ ἢ] τού[ς]
μετέ[πειτα? —] ἐν
Ἀρού[ρ]ῃ περιγ[ενομένους]
λοι[μ]οῦ (?), προδο[ίη, ἢ κιξα-]
λλεύοι ἢ κιξάλλας ὑπο-
δέχοιτο ἢ ληΐζοιτο ἢ λ-
ηϊστὰς ὑποδέχοιτο εἰ-
δὼς ἐκ γῆς τῆς Τηΐης ἢ [θ-]
αλά[σσ]ης φέροντας ἢ [τι κ-]
ακὸν βουλεύοι περὶ Τ[ηΐ-]
ων τοῦ ξυνοῦ εἰδὼς ἢ π[ρὸς]
Ἕλληνας ἢ πρὸς βαρβάρου-
(del. Υ) ς, ἀπόλλυσθαι καὶ αὐ-
τὸν καὶ γένος τὸ κείνου.
Οἵτινες τιμουχέοντες
τὴν ἐπαρὴν μὴ ποιήσεια-
ν ἐπὶ δυνάμει, καθημέν-
ου τὠγῶνος Ἀνθεστηρίο-
ισιν καὶ Ἡρακλέοισιν
καὶ Δίοισιν, ἐν τήπαρῇ
ἔχεσθαι. Ὃς ἂν τὰ(ς) στήλ-
ας, ἐν ᾗσιν ἡπαρὴ γέγρ-
απται, ἢ κατάξει ἢ φοιν-
ικήϊα ἐκκόψε[ι] ἢ ἀφανέ-
ας ποιήσει, κεῖνον ἀπόλ-
λυσθαι καὶ αὐτὸν καὶ γ-
ένος.

Ad Ol. 76. 77 hunc titulum pertinere docuit Kirchhoff l. l. Multa supplementa in tituli *B* priore parte aut misere habita aut misere descripta incerta sunt ac fallacia, maxime voces morbi vs. 1 et pestilentiae vs. 18. Vss. 22. 23. In lapide esse iudico Θ|ΑΛΑΤΗΣ i. e. θαλάσσης, cf. n. 500. Vs. 37 κατάξει, vs. 38 ἐκκόψε[ι], vs. 39 ποιήσει pro -ῃ, cf. n. 381, n. 499.

---

498 In statuae aeneae basi marmorea, 0.70:0.90 m., effossa Olympiae e regione eius anguli Olympiei, qui inter septentriones et orientem solem spectat. Titulus in superficie aequa litteris 0.03 m. altis incisus est, *a* ante statuam, *b* ad laevam spectantis. Edidit Fraenkel, arch. Zeit. XXXIV p. 227. Utor ectypo.

a

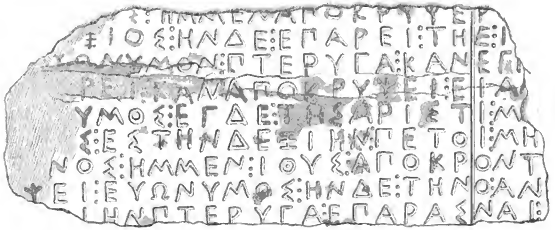
ΚΑΛΛΙΑΣΔΙΔΥΜΙΟ:ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ

b

ΜΙΚΩΝ:ΕΠΟΙΗΣΕΝ:ΑΘΗΝΑΙΟΣ

a Καλλίας Διδυμίου Ἀθηναῖος παγκράτιον. *b* Μίκων ἐποίησεν Ἀθηναῖος. Cf. Paus. VI 6. 1: Καλλίᾳ δὲ Ἀθηναίῳ παγκρατιαστῇ τὸν ἀνδριάντα ἀνὴρ Ἀθηναῖος Μίκων ἐποίησεν ὁ ζωγράφος. Hanc victoriam a Callia reportatam esse Ol. 77 docet idem V 9. 3, quo de Callia vide C. I. A. I n. 419 et ibi notam. Miconem, qui hoc in titulo Ionica scriptura usus est et in alio, C. I. A. I n. 418, scripturae Atticae Ionicas admiscuit litteras, fuisse origine Ionica, deinde ab Atheniensibus civitate receptum esse credi potest.

499 Lapis caeruleus, 0.78 m. latus, 0.31 m. altus, undique truncus, nisi quod ad sinistram pars marginis est servata, nunc in duo fragmina dissolutus, tectus litteris 0.025—0.03 m. altis; repertus est *Ephesi* (Aiasuluk) in arce intra portam ad sinistram; servatur in museo Britannico. Exscripsit et edidit Pococke, inscrr. ant. II 10 p. 19 n. 9; repetiit Boeckh, C. I. G. 2953, usus praeterea apographis Prokeschii e Forchhammeri. Exscripsi; utor ectypo.

Potiores varietates lectionis. Col. *a.* Vs. 3 Forchh. ΥΩΝ. Vs. 9 Poc. et Forchh. ‾ ante ι. Mox Poc. Ν.Π, ut solet ille pro ternis punctis singula ponere, Prok. Ν⁝Γ, Forchh. ΝΓ; fuisse igitur illo loco olim interpunctionem Pocockio et Prokeschio, quorum temporibus lapis paulo minus saucius erat, facile credo, quum nunc nihil nisi umbra incerta puncti supremi restet. Col. *b.* Vs. 1 Poc. ΙΑΕ. Vs. 2 Poc. ΕΥΣ. Vs. 3 Poc. ΕΣΗ, Prok. ΕΗ. Vs. 4 fin. Poc. ΑΛ. Vs. 5 Poc. ΙΜΗΣ.

[.......ἐγ μὲν τῆς δεξι]-
[ῆς ἐς τὴν ἀριστερὴν πετ]-
[όμεν]ος, ἢμ μὲν ἀποκρύψε-
[ι, δε]ξιός, ἢν δὲ ἐπάρει τὴ-
[ν ε]ὐώνυμον πτέρυγα, κἂν
[ἐπά]ρει κἂν ἀποκρύψει, ε-
[ὐών]υμος· ἐγ δὲ τῆς ἀριστ-
[ερῆ]ς ἐς τὴν δεξιὴν πετό-
[με]νος, ἢμ μὲν ἰθὺς ἀποκρ-
[ύ]ψει, εὐώνυμος, ἢν δὲ τὴν
[δεξ]ιὴν πτέρυγα ἐπάρας
— — — —

De coniunctivis ἐπάρει, ἀποκρύψει cf. n. 381, n. 497.

500 In tabula marmorea, 1 m. alt., 0.48 m. lat., 0.12 m. crass., in duas partes dissecta, quae olim in oppido Budrun locum antiquae *Halicarnassi* obtinente in domo quadam pro postibus fenestrae erant, postmodum a Newtonio in museum Britannicum sunt deportatae. Pars antica (*a*) et latus sinistrum (*b*) scriptura tecta sunt; sed in hoc litterae maximam partem evanuerunt. Edidit Newton, discoveries tom. II p. 23 sqq. p. 671 sqq. tab. LXXXV, et accuratius in Transactions of the roy. soc. of lit. IX p. 183 sqq. Cf. Sauppe, Goett. Nachr. 1863 p. 303 sqq.; Kirchhoff, Stud. [3] p. 4 sqq.; Bauer, actt. acad. Vindob. 1878 vol. 89 p. 405 sqq. Utor apographo meo et ectypo.

(*Textum vide pag. 138.*)

Nota. His maxime locis exemplar in Transactionibus expressum a lapide discrepat: vs. 16 fin. Ξ falso; vs. 20 ante Δ omittuntur vestigia litterae Σ, quae sunt certa; vs. 42 med. et vs. 45 init. Ω pro Ω, sed vs. 44 recte Ω; praeterea punctum in littera Θ passim non recte deest. — Vs. 7 inter Ε et Κ lineola brevis cernitur: Ε|Κ, quasi scriba corrigere voluerit Θεον- (cf. vs. 10); neque tamen certa res mihi est visu. Vs. 45 med. utrum Ω an Ω fuerit in lapide, dubito.

a

b

a

[Τ]άδε ὁ σύλλο[γος ἐβου]λ[εύσατ]ο ὁ Ἁλικαρνασσ[έω]ν καὶ Σαλμακι[τ]έων καὶ Λύγ[δα]μις ἐν τῇ ἱερῆ[ι] ἀγορῇ, μηνὸ[ς Ἑ]ρμαιῶνος πέμπτῃ ἱσταμέ[νου ἐ]πὶ Λέοντος πρυταν[εύον]το[ς τ]οῦ Ὀασσάσσιος κα[ὶ] Σα[ρυσσώ]λλ[ου τ]οῦ Θεκυλῶνε[ω]. [ἔ]θ[εντο, τοὺς] μ[νή]μονας μὴ παρ[α]διδό[ναι] μή[τε] γῆν μήτε οἰκ[ί][α] τοῖς μνήμ[οσ]ιν ἐπὶ Ἀπολλωνίδεω τοῦ Λυ[γδά]μιος μνημον[ε]ύοντος καὶ [Παν]αμύω τοῦ Κασβώλλιος καὶ Σ[αλμ]ακιτέων μνημονευόντω[ν Μ]εγαβάτεω τοῦ Ἀφυάσιος καὶ [Φο]ρμίωνος τοῦ Π[α]νυάσσιος. ἢν δ[έ τι]ς θέλῃ δικάζ[ε]σθαι περὶ γῆ[ς ἢ] οἰκίων, ἐπικαλ[εί]τω ἐν ὀκτωκα[ίδε]κα μησίν, ἀπ' οὗ τὸ ἄδος ἐγένε[το], νόμῳ δὲ κατάπ[ε]ρ νῦν, ὁρκῶ[σ]ι [τοὺς] δικαστάς· ὅ,τ[ι] ἂν οἱ μνήμο[νες ε]ἰδέωσιν, τοῦτο καρτερὸν εἶνα[ι. ἢν] δέ τις ὕστερον ἐπικαλῇ τού[του] τοῦ χρόνου τῶν ὀκτωκαίδεκα [μη]νῶν, ὅρκον εἶναι τῷ νεμομένω[ι τ]ὴγ γῆν ἢ τὰ οἰκ[ί]α· ὁρκοῦν δὲ τ[οὺς] δικαστὰς ἡμί[ε]κτον δεξαμ[ένου]ς. τὸν δὲ ὅρκον εἶ[ν]αι παρεόντος [τοῦ ἐ]νεστηκότος· καρτεροὺς δ' εἶναι γ[ῆς κ]αὶ οἰκίων, οἵτινες τότ' εἶχον, ὅτε [Ἀπολ]λωνίδης καὶ Παναμύης ἐμνημό[νευ]ον, εἰ μὴ ὕστερον ἀπεπέρασα[ν. τὸν] νόμον τοῦτον ἤν τις θέλῃ [συγ]χέαι ἢ προθῆτα[ι] ψῆφον ὥστε [μὴ ε]ἶναι τὸν νόμον τοῦτον, τὰ ἐό[ντα] αὐτοῦ πεπρήσθω καὶ τὠπόλλω[νος] εἶναι ἱερὰ καὶ αὐτὸν φεύγειν α[ἰεί]· ἢν δὲ μὴ ᾖ αὐτῷ ἄξια δέκα [στα]τήρων, αὐτὸν [π]επρῆσθαι ἐπ' [ἐξα]γωγῇ καὶ μη[δ]αμὰ κάθοδον [εἶν]αι ἐς Ἁλικαρνησσόν. Ἁλικα[ρνη]σσέων δὲ τῶν συμπάντων τ[ούτ?]ῳ ἐλεύθερον εἶναι, ὃς ἂν ταῦτα [μὴ πα]ραβαίνῃ κατόπερ τὰ ὅρκια ἔτα[μον] καὶ ὡς γέγραπται ἐν τῷ Ἀπολλ[ωνί]ῳ, ἐπικαλεῖν.

b

ἐμνη[μόνευον] — ὁ νόμος.

Rerum gestarum seriem construo hanc si non omni ex parte veram — nam veram certo indagari posse diffido — at tamen cum singulis tituli locis congruentem. Pisindelis Artemisiae filius Halicarnassi tyrannus imperium bello Graeco labefactum prudentissime servare sciebat severitate tyrannidis remissa et iuribus quibusdam populo redditis. Ita factum est, ut anno quodam Ol. 80, quo Pisindelis diem supremum obiit, quum in aliis collegiis tum in mnemonum collegio interessent et amici tyranni (nam summa cum probabilitate Kirchhoff statuit Apollonidem Lygdamis filium, cuius in hoc titulo fit mentio, fuisse fratrem Artemisiae Lygdamis filiae et avunculum Pisindelidis) et homines populi causam sequentes (e. g. Panyassis poëtae filius). Pisindelide autem mortuo Lygdamis filius admodum iuvenis, qui cum imperio patris non acceperat hereditate patris continentiam, cancellorum impatiens adversarios alios expulit, alios — inter eos Panyassim — interfecit, bona eorum amicis suis distribuit, muneribus homines sibi gratos praefecit. Sed male res verterunt; nam seditione orta ipse cedere coactus est. Tum libertatis propugnatores victoriam primo non temperantes prioribus magistratibus loco motis novos substituerunt; sed haud magno spatio interiecto, ne tyrannus neque ab omnibus amicis desertus neque opibus destitutus libertatem aegre partam in discrimen vocaret, is turbis finis impositus est, ut tyrannus se posthac non conaturum esse rerum potiri polliceretur, cives utriusque partis priorum iniuriarum oblivionem sancirent, mixta illa collegia, quae ante hos tumultus muneribus functa erant, restituerentur. Tabula, in qua haec et alia eius generis scripta erant, in templo Apollinis collocata est (cf. vss. 44. 45). Deinde iisdem diebus ab iisdem, qui hanc pacem fecerant, i. e. ab incolis Halicarnassi et Salmacidis urbium artissime coniunctarum et a Lygdami, haec altera lex, quae ad nostram aetatem pervenit, scita est, qua irritae fierent possessionum mutationes, quae per turbidum tempus iniuste erant factae. Utrum autem aliquis, qui tum agrum domumve obtinebat, nanctus esset emptione vel hereditate an in perversione reipublicae, cognosci poterat a mnemonibus, quia horum magistratuum erat tabulas censorias administrare, in quibus perscribebatur, quantum vectigal de suo quisque fundo vel domu deberet solvere. Sed mixto illi collegio, quippe in quo essent propinqui et amici tyranni non expertes praedae, haec diiudicatio non videbatur posse committi. Itaque qui tum erant mnemones a popularibus instituti in munere permanent — aliter atque caeteri magistratus — et vetantur priori collegio tabulas censorias totamque agrorum et domorum custodiam tradere (τοὺς μνήμονας μὴ παραδιδόναι μήτε γῆν μήτε οἰκία τοῖς μνήμοσιν ἐπὶ Ἀπολλωνίδεω κτλ.). Iam eis, qui se vi atque iniuria bonis suis privatos esse praedicant, denuntiatur ut in iudicium adducant (ἐπικαλεῖν ἐς τοὺς δικαστάς) eos, qui illa obtinent, ea ratione, quae iam priore lege constituta est (νόμῳ κατάπερ νῦν), addito iureiurando; diiudicatio pendebit ex testimonio mnemonum (ὅ,τι ἂν οἱ μνήμονες εἰδέωσιν, τοῦτο καρτερὸν εἶναι) tabulis censoriis nitente. Spatium autem duodeviginti mensium, intra quod lites instituantur, designatur, ut etiam iis, qui in illis motibus civilibus in alienas terras emigraverunt, tempus sit domum redeundi et sua vindicandi. Si quis spatio duodeviginti mensium iam circumacto litem instituere volet, ne tum quidem iure suo excludetur; sed iureiurando uti ad suam rem confirmandam tum licebit ei, qui eo tempore in possessione agri vel domus erit; et iudices, qui tam sero huius rei disceptationi operam navare cogentur, priusquam accusatum ad iusiurandum adegerint (ὁρκοῦν sc. αὐτόν), quae est prima actio in lite, recipient nescio unde pecuniam quandam statam. Adesse autem in iurisiurandi adactione licebit accusatori, quo magis huius praesentia ille a periurio deterreatur. Vincet is, qui iudicibus probare potuerit, se agrum vel domum obtinuisse Apollonide et Panamye mnemonibus, i. e. ante tumultus ortos, neque postea vendidisse.

Ad singula haec annoto. Vss. 2. 6. 16. Signum Ͳ, quod nonnunquam in Graecorum usum ex Asiaticis alphabetis, ubi eius forma solet esse Ψ seu Ͳ, irrepsit (cf. Ramsay, journal of Hellenic studies I 1880 p. 247 sq.), aut eundem exprimit sonum atque duo sigmata Graeca aut certe simillimum: cf. vs. 2 Ἁλικαρνατ[έω]ν, vss. 40. 41 Ἁλικαρ[ν]ησσόν et Ἁλικα[ρνη]σσέων; deinde vs. 16 Π[α]νυάτιος et in titulo Halicarnassio paulo recentiore, quem ediderunt C. T. Newton, on a greek inscription at Halicarnassus, et Haussoullier, bull. de corr. hell. IV p. 295 sqq., vss. 19. 41. 49. 61. 141. 196. 224 Πανύασσις; tum tit. n. 497 *B* vs. 23 [Θ]αλάτ(leg. Ͳ)ης, ibid. *A* vs. 9 Θάλασσαν; denique inscr. nummorum Mesembrianorum ΜΕΤΑ et ΜΕΤΑΜΒΡΙΑΝΩΝ. Vs. 7. Σα[ρυσσω]λλου, cf. eundem illum titulum recentiorem vss. 42 et 101. Vs. 15. Phormio quidam Halicarnassensis, fortasse huius nepos, Ol. 97 Olympia vicit, cf. Paus. V 21. 3. Vs. 19 τὸ ἄδος populiscitum, cf. Hesych. ἄδημα· ἄδος· ψήφισμα, δόγμα (Bergk, mus. Rhen. XIX p. 604). Vs. 20 ὅρμον ε, cf. n. 381 *b* vs. 20 ἦ ε. Vs. 32 ἀποπεράω i. q. περάω. Vs. 41 sqq. Eum, qui hanc legem abolere studebit, in ius vocare licitum esto (ἐπικαλεῖν ἐλεύθερον εἶναι) cuique omnium Halicarnassensium qui ipse iureiurando et foedere steterit.

501 Fragmentum paterae marmoreae admodum planae, cuius in ambitu titulus incisus est. *Cyzici* repertum Dawkins Oxonium detulit. Edidit Chandler, marm. Oxon. II 15, repetiit Boeckh, C. I. G. 3695. Lapis denuo ita truncatus est, ut supersint litterae a fine quinque. Has ex meo apographo do, in prioribus septem Chandleri editionem secutus.

— — — ΠΗΔΕΣΠΟΝΗΣΙΝ

— — — πη δεσπόνησιν, i. q. Attice δεσποίναις. Cereri et Proserpinae hanc pateram in usum sacrificiorum dedicasse videtur femina quaedam.

502 In tripode aeneo Dodonae prope templum effosso; titulus incisus est in margine exteriore. Edidit Carapanos, Dodone et ses ruines, Paris 1878, p. 40, tab. XXIII 2.

ΤΕΡΨΙΚΛΗΣ:ΤΩΙΔΙΙΝΑΙΩΙ:ΡΑΨΩΙΔΟΣ:ΑΝΕΘΗΚΕ

Τερψικλῆς τῷ Διὶ Ναίῳ ῥαψῳδὸς ἀνέθηκε.
Terpsicles ex Asia Ionica vel ex insulis vicinis Ionicis oriundus fuit.

XX.

TITVLI ASIAE AEOLICAE.

503 Lapis 2.06 m. long., 0.73 m. alt., 0.11 m. crass., non ita diligenter caesus, in antica parte levigatus, in postica radis, repertus a Calverto consule ad montem Tschalydagh, ubi antiqua *Cebrene* sita fuisse existimatur. Quam originem quum ipse Calvert Hirschfeldio et Lollingio in colloquio, mihi in litteris testatus sit, non audiendus est Sayce in Schliemanni libro, qui inscribitur Ilios, p. 781 referens lapidem in necropoli Thymbrae, ubi nunc Akschikoei, esse inventum. Nunc servatur ad Hellespontum in vico, cui nomen est Tschanakkalessi, ante domum quandam. Titulus scriptus litteris 0.03—0.04 m. altis, quas manu huius negotii insueta incisas esse censet Lolling, in parte antica ita sequitur marginem superiorem, ut ad dextram neglegentia scribae paulatim deorsum versum labens longius ab illo distet quam ad sinistram; ab utraque parte striae ad perpendiculum directae incisae sunt, quae vereor ut antiquae sint, quia altera litteram ultimam I totam hausit, paenultimam O truncavit, quum altera a prima littera aliquanto spatio absit. Edd. Waddington, cui Calvert ectypum miserat, in opere Le Basiano n. 1743 m.; deinde Kirchhoff, actt. acad. Berol. 1879 p. 493 sqq., ex apographo Hirschfeldii; tum Lolling, qui ipse lapidem contuitus est, Mittheil. des deutschen arch. Inst. in Athen VI 1881 p. 118 sqq. Repeto Hirschfeldii exemplar, omissa adumbratione lapidis parum accurata; addo alterum e fide picturae, quam liberalitate acceptissima Calvert in charta ectypo imposita in usum meum delineavit; in ea prima littera Π ab ultima O distat 1.06 m.

Hirschfeld.

Calvert.

Var. lect. Initio Wadd. ..ΛΙΣ, Lolling , annotans sigma non indubium esse; in reliquo titulo, cuius lectionem praeter alterum M certissimam esse Waddington affirmat, etiam haec duo exempla cum imaginibus supra propositis bene congruunt.

Σ[τάλ]α 'πὶ Σθενείᾳ ἔμμι τῶ Νικιαίω τῶ Γ(λ)αυκία[ι]. Haec praeter initium debentur Kirchhoffio. Sthenias igitur, cuius cum nomine conferri possunt Ἀνθείας Θαρσίας Κλέας Κρατίας Μενίας Τελέας, fuit Niciae filius (Νικίαιος), Glauci nepos (Γλαύκιος). Iota mutum, quod posteriore aevo dialectus Aeolica in omnibus omisit dativis, hic deest in articulo, haeret in nominibus, cf. tit. Thess. n. 327 Ἀφροδίτᾳ τᾶ; ex Ionicis titulis exempla litterae iota neglectae congessi ad n. 381.

504 Tabula marmorea mediocris crassitudinis, effossa *Thymbrae*, ubi nunc Akschikoei vel Khanitepe, inter sepulcra antiqua; deinde servabatur Tschanakkalessiis in collectione Calverti. Edd. Newton, travels and discoveries in the Levant I p. 135 et p. 355; Waddington in opere Le Basiano n. 1743 *l*. Praebemus apographum Hirschfeldianum cum Waddingtonii exemplari, quod haustum est ex ectypo, plane congruens.

Πύθα Ἀπι[λλ-- θυγάτηρ], Φειδίω γύνα.

XXI.

TITVLI PAMPHYLIAE.

505 *Sillyi* (Assarkoei) in lapide, qui nunc est postis ianuae. Ex exemplaribus Rossii de Bladenaburg et Iens Pellii titulum concinnavit, pauca de suo addens, Bailie, fasc. inscr. Graec. II p. 230; inde repetiit Franz, C. I. G. add. n. 4342 c[3]; Ipsa illorum exemplaria expressa sunt in opere Le Basiano, n. 1377. Tertio exscripsit Hirschfeld, actt. menstr. acad. Berol. 1874 p. 726. Cf. Kirchhoff, Stud.[3] p. 44 sqq., Friedlaender, Zeitschrift für Numismatik IV 1877 p. 297 sqq., Bezzenberger, Beiträge zur Kunde der indogerm. Sprachen vol. V 1880 p. 325 sqq., Ramsay et Sayce, journal of Hellenic studies I 1880 p. 242 sqq., Ramsay, ibid. II 1881 p. 222 sqq., ubi varia lectio aliquot locorum a Wilsonio tribuno militum denuo in lapide inspectorum edita est. Repeto tria quae commemoravi exempla.

(*Textum vide pag. 142. 143.*)

Titulus Pamphylius.

καὶ ἰϳαροῖσι — — Σελυ[ϝίϳ]α
ὕπαρ καὶ [τ]α[μ]ίϳας
ϝοῖκ[υ πόλ]ις - - τυ κ[α]ὶ Σ[ε]λυϝίϳυς
[δ]ιϳακεκραμένυς ἐξ ἐπιτη[δ]ίϳαις πόλιν
διϳὰ πεδεκαίδεκα ϝέτεϳα π[ό]λι
καὶ τιμάϝεσ(τ)α (?)
ἀτρώποισι — — αϝταῖσι
ἰβωλάσετυ ἀδριϳῶνα καταστᾶσ[αι]
καὶ — — καὶ ἐφ'
πᾶς . . . . τυς καὶ — — τυς καί
πόλιϳι [']ελόδυ [κα]ὶ δικαστῆρες
κατεϝερξόδυ καί
κα(τ)θέδυ καὶ — — καὶ ὑ βωλήμενυς
[κ]αὶ νι ϝοῖκυ πόλις ἐχέτω καὶ ὄκα
ἀνάγλείσθω· αἴ ϝι (?) κα(δ)δι[κα - -]
δικαστῆρες καὶ ἀργυρῶται μὴ ἐξάγωδι
κα(τ)θανέτω καὶ νι ϝοῖκυ πόλι[ς ἐχέτω]
[δικα]στῆρες δὲ καὶ ἀργυρῶται
-αμιϳίσθυ (?)· ἐξ δὲ Φασήλα ὄδυ δι[κ]αστῆρες
γένωδαι· αἴ ϝε (?) μὴ ἐξάγωδι
ὄδυ (seu -όδυ)
περὶ γέρας ἰϳαρὺ γε[γέν]ηται
— καὶ —
πόλις ἄγεθλα ϝεχέτω καὶ — — βόϝα καί — τῷ [Ἀπέλ(λ)] -(?)
ωνι καὶ - - υ καί
— —
ϝὲξ ἢ κα(τ)θανέ[τω καὶ νι ϝοῖκυ πόλις] ἐχ[έτω]
— —
-οισι πόλις ὀμυσυ-
καὶ Ἀπέλ(λ)ωνα Πύτ[ιυ — — — κ]αὶ ὑπέρ
ἰϳαρύ· αἴ [ϝε] (?)
— —
— —
κατέχωδ[ι]

Interpretatio Attica.

καὶ ἱερεῖς — — Σιλλυέα
ὅπερ καὶ ταμίας
(τὸν) οἶκον (ἡ) πόλις - - τον καὶ Σιλλυέους
διακεχρημένους ἐξ ἐπιτηδείων (τὴν) πόλιν
διὰ πεντεκαίδεκα ἐτῶν (τῇ) πόλει
καὶ τιμία (?)
ἀνθρώποις — — αὐταῖς
ἐβουλήθη ἀνδριῶνα καταστῆσαι
καὶ — — καὶ ἐφ'
πᾶς . . . . τος καὶ — — τος καί
(ταῖ) πόλει ἑλόντων καὶ δικασταί
κατειρξάντων καί
καταθέντων καὶ — — καὶ ὁ βουλόμενος
καὶ-(τὸν) οἶκον (ἡ) πόλις ἐχέτω καὶ ὅτε
ἀναιρείσθω· ἐὰν (?) καταδικα - -
δικασταὶ καὶ ἀργυρῶται μὴ ἐξάγωσι
καταθανέτω καὶ-(τὸν) οἶκον (ἡ) πόλις ἐχέτω
δικασταὶ δὲ καὶ ἀργυρῶται
-αμίσθων(?)· ἐκ δὲ Φασήλιδος ὄντων (οἱ) δικασταί
γένωνται· ἐὰν (?) μὴ ἐξάγωσι
ὄντων (seu -όντων)
περὶ γέρας ἱερὸν γεγένηται
— καὶ —
(ἡ) πόλις ἆθλα ἐχέτω καὶ — — βοῦν καί — τῷ Ἀπόλλ-(?)
ωνι καὶ - - ον καί
— —
ἐξ ἢ καταθανέτω καὶ-(τὸν) οἶκον (ἡ) πόλις ἐχέτω
— —
-οις (ἡ) πόλις ὀμοσ-
καὶ Ἀπόλλωνα Πύθιον — — — καὶ ὑπέρ
ἱερόν· ἐάν (?)
— —
— —
κατέχωσι

1 R Σ...Δ ΕΙΛFΑΙΗΙΙΑΡΟΙΣΙΜΑΦΕ........ΝΗΕΔΕ
P Σ'⧗Λ Ε ΚΑΙΗΙΙΑΡΟΙΣΙΜΑΙΕ....... ΝΗΕΛΕ
H ΣΥΔ'ΕΙΛΚΑΙΗΙΙΑΡΟΙΣΙΜΑΓF//////////ΜΙ ΕΛΕΣΕΛΥV..Α

2 R ΙΑ..ΑΡ.. Σ Π.....ΣΥ ΠΑΡΚΑΙ..ΑΙΙ'ΙΑΣ
P ΙΑ ΔΙ Σ ΙΙ ΥΠΑ ΚΑ.. Α..Ι.Ι.Α
H ΙΑ//////ΑΡ//////ΙΣ ΙΙ ///ΟΣΥΠΑΡΚΑΣ ΑΙΙΙ Ν ΣΟЬΙΛΠΕΥ ι Γ//

3 R ΤΡΛΛΟΙΚ Ι ΤΥΚ ΙΣΡΛΥΛΝΟΣΓΑΧ.....
P *omittit hunc versum*
H ΤΡ ΝΟΙΚ//////ΙΣЬ///////ΤΥΚΜΣΒΛΥΝΙΙΟΣΠΑΧ//////ΙΑC//////

4 R ΠΛΚΕ ΡΑΜΕΝΟΣ ⧗Ε.....ΤΕ..ΑΤ ΠΟ
P ΙΑΚΕΚΡΑΜΕΝΟΣΕ⧗Ε ΤΕ ΑΙΣΠΟΑ
H \ΑΙΙΑΚΕΚΡΑΜΕΝΟΣΕ⧗Ε Γ ι ΤΕΗΙΙΑΙΣΠΟ..ΙΝΑΙ

5 R ΔΙΙΑΠΕΔΕΚΑΙΔΕΚΑFΕΤΕΙΑΠ..ΛΙΜΗΣ....
P ΔΙΙΑΠΕΔΕΚΑΙΔΕΚΑFFΛΡΙΑΠ..ΛΙΜΗΣ
H ΔΙΙΑΠΕΔΕΚΑΙΔΕΚΑFΕΤ.ΙΑΠ'ΛΙΜΗΣSΛ

6 R ΟΣΑΚΑΙΤΙΑ.ΑFΕΣΑΠΟΣΑΒΑΤΙΑΡΙΙΕΑΑ....
P ΟΣΑΚΑΙΤΙΜ ΑFΕΣΑΠΟΣΑΙΑΤΙΑΡΙΙFΑΑ
H ΟΣΑΚΑΙΤΙΜ ΑFΕΣΑΠΟΣΑΒΑΤΙΑΡΙΙΕΝΑ'ΙΔ

7 R ΑΤΡΟΠΟΙΣ ΠΕΡΤΙΡΕΝΙΑΝΤΑΞΣΙΗΕΝΟΤΑΙΣ
P ΑΤΡΟΠΟΙΣΙΠΕΡΤΛΡΕΝΙΑΝΤΑΙΣΙΗΕΝΟΤΑ
H ΑΤΡΟΠΟΙΣΙΠΕΡΤΙΡΕΝΙΑΝΤΑΙΣΙΗΕΝΟΤΑ//Σ

8 R ΕΒΟΛΑΣΕΤΥΔΔΡΙΙΟΝΑΚΑΤΑΣΤΑΣ
P ΕΒΟΛΑΣFΤΥΑΔΡΙΙΟΝΑΚΑΤΑΣΤΑΣ
H ΕΒΟΛΑΣΕΤΥΑΔΡΙΙΟΝΑΚΑΤΑΣΤΑΣV

9 R ΡΑΙΕΗΙΚΑΙΜΙΙΒΙΑΛΕΤΙΚΑΙΕΙΠΕΝΟΤΑ
P ΡΑΙΕΗΙΚΑΙΜΗΡΙΑΛΕΤ:Ε^ΙFΠΗΕΝΟΤΑ
H ΡΑΙFΗ:ΚΑΙΜΙΡΕΙΑΛΕΤΙΚ^'ΕΦ'ΙΕΝΟΤΑ//////

10 R ΕΑΣΜΑWΕΤΥΣΚΑΙΜΗΣ...Α ΤΥΣΚΑΙΔ...
P ΠΑΣΜΑΝΕΤΥΙΚΑΙΜΗΕ ΤΥΣΚΑΡΔ
H ΠΑΣΜΑΝΕΤΥΣΚΑΙΜΗΕ'Α///////////ΤΥΣΚΑΙΔ//////////

11 R ΟΕFΕΙΕΟΛΙΙΕΦΙΕΛΟΔΥ...ΔΙΚΑΣΤΕΡΕΣ
P ΟΕΕΕΙΠΟΛΙΙΕ Ι ΛΟΔΥ ΙΔΙΙΑΣΤΕΥΕΣ
H ΟΕFΕΙΠΟΛΙΙΕΓ:ΕΛΟΔΥ////////ΙΔΙ////ΑΣΤΕΡΕΣ///

12 R ΤΑΙΣΙΚΑΙΝΙΣΚΙΛ..ΚΑ..ΤΕFΕΡ⧗ΟΔΥΚΑ...
P ΤΑΙΣΙΚΑΙΝΙΣ ΔΙ ΚΑ ΤΕΓΕΡ⧗ΟΔΥΚΑ
H ΤΑΙΣΙΚΑΙΝΙΣΚ|/ΔFΥΚΑ |ΓΕFΕΡ⧗ΟΔΥΚΑ'//

13 R *omittit hunc versum*
P ΚΑΘΚΔΥΚΔΙΗΑΝΑΝΕΙΕΚΑΙΥΒΟΛΕΜΕΜ
H ΚΑΘΕΔΥΚΑΙΗΑΝΙΑΝΕΙΕΚΑΙΥΒΟΛΕΜΕΝΥΣ+

14 R ΑΙΝΙΝΟΙΚΥΠΟΛΙΟΣΕFΕΤΟΚΑΙΗΟΚΑΔΕΣ
P ΑΙΝΙΝΟΙΚΥΗ ΛΙΟΡF ΕΥΟΚΑΙΗΟΚΑΔΕΣ
H ΑΙΝΙΝΟΙΚΥΠΟΛΙ 'Ε+ΕΤΟΚΑ ΜΙ ΟΚΑΔΕ'

15 R ΑΣΜΡΥΜΑΛΙΑΝΗΑΖΛΕΣΘΟΗΑΤΡ ΕΚΑΔΕ...
P ΑΣΝΤΥΜΑΛΙΑΝΗΑΖΛΕΣΘΟΗΑΙΡ ΕΚΔΔ
H ΑΣΝΤΥΜΑΛΙΑΝΗΑΖΛΕΣΘΟΗΑΤΡ ΕΚΑΔ'

16 R ΔΙΚΑΣΤΕΡΕΣΚΑΙΑΡΖΥΡΟΤΑΙΜΕΕ⧗ΑΖΖΔΛ
P ΔΙΚΑΣΤ·ΕΡΕΣΚΑΙΑΡΖΥΡΟΤΑΙΜΕΕ⧗ΔΖΟΔΙΚ
H ΔΙΚΑΣΤΕΡΕΣΚΑΙΑΡΖΥΡΟΤΑΙΜΕΕ⧗ΑΖΟΔΙΚ

17 R ΑΠΙΡΟΤΑΣΚΑΘΑΥΕΤΟΚΑΙΝΙ ΝΟΙΚΥΠΟΝΑΙΚΑ
P ΑΠΙΡΟΤΑΣΚΑΘΑΝΕΤΟΚΑΙΝΟΝΟΙΚΥΠΟΛ
H ΑΠΙΡΟΤΑΣΚΑΘΑΝΕΤΟΚΑΙΝ'ΝΟΙΚΥΠΟΛΙ

18 R ΣΤΕΡΕΣΛΕΚΑΙΑΙΔΥΡΟΤΑΙΑΝΕΑΝΕ..
P ΣΤΕΡΕΣΑΕΚΑΙΑΡΖΥΡΟΤΑΙΑΝΕΑΝΕ
H ΣΤΕΡΕΣΔΕΚΑΙΑΡΖΥΡΟΤΑΙΑΝΕΑΝΕ

19 R ΑΜΙΙΕΣΔΥΕ⧗ΔΕΦΥΣΕΛΔ ΟΔΥΔΙΒΑΣΤΕΡΕΣ..
P ΑΜΙΙΕΣΔΥΚ⧗ΔΕΦΥΣΕΛΑΙΟΔΥΔΙ ΑΣΤΕΡΕΟ
H ΑΜΙΙΕΣΔΥΕ⧗ΔΕΦΥΣΕΛΑΙΟΔΥΔΙΙΑΣΤΕΡΕΣ

20 R ΑΣ..ΕΝΟΔΑΙΗΑΙΡΕΜFΕ⧗ΑΖΟΔΗ....ΕΣΔ
P ΑΣΖΕΝΟΖΑΙ ΡΕΜΕΕ ΑΖΟΔΙ ΗΝΕΣΔ
H ΑΣΖΕΝΟΖΑΙΗΑΙΡΕΜΕΕ⧗ΑΖΟΔΙ'///'ΝΕΣΑ

21	*R*	Ο Α Υ Α Μ Ο Τ Ι Ρ Ε Ε Μ Η Ε . . . . . . Α Η . . . . . Α Π Ρ Α	
	P	Ο Δ Υ Α Μ Α Τ Ι Ρ Ε Ε Μ Η Ε Α Ι Α Π Ι° Α	
	H	Ο Δ Υ Α Μ Α Τ Ι Ρ Ε Ε Μ Η Ε ////////// Δ Α Ι , ε И Π Ρ Α	
22	*R*	Ε Σ Π Ε , \ / Ε Ρ Α Σ Η Ι Ι Α Ρ Υ . . F Τ Α Ι Κ Α Λ Ι Ο . . Α	
	P	Ε Σ Π Ε Ρ Ι Ⅎ Ε Ρ Α Σ Η Ι Ι Α Ρ Υ Δ Ε Ε Τ Α Ι Κ Α Ι Θ Ε Δ	
	H	Ε Σ Π Ε Ρ Ι Ⅎ Ε Ρ Α Σ Η Ι Ι Α Ρ Υ Ⅎ Ε ///// Ε Τ Α Ι Κ Α Ν Ι Θ Ε Α	
23	*R*	Ε Η Ε Κ Α Ι Μ Η Ε Ι Α Λ Ε Κ Α Ι Ν Ι Σ Α Μ Α Δ Ι Μ Ο Σ Α Μ Α	
	P	F Η Ε Κ Α Ι Μ Η Η Α Λ Ε Κ Α Ι Ν Ι Σ Α Μ Α Δ Ι Μ Ο Α Μ	
	H	F Η Ε Κ Α Ι Μ Η Ε Ι Α Λ Ε Κ Α Ι Ν Ι Σ Α Μ Α Δ Ι Μ Ο Σ Α Μ Α	
24	*R*	Π Ο Λ Ι Σ Α Δ Ε Θ Λ Α F Ε + Ε Τ Ο Ε Α Β Π Α Π Ι . . Τ Α Σ Β Ο F Λ Κ Α Ι . .	
	P	Π Ο Λ Ι Σ Α Ⅎ Ε Θ Λ Α F Ε Ρ Ε Τ Ο Σ Α Ι Σ Π Α Π Ι Τ Α Σ Β Ο F Α Ι Κ Α	
	H	Π Ο Λ Ι Σ Α Ⅎ Ε Θ Λ Α F Ε + Ε Τ Ο Κ Α Ι Σ Π Α Π Ι ///// Τ Α Σ Β Ο F Α Κ Α Ι ///// Τ Ο ' Α Ⅎ	
25	*R*	Ο Ν Ι Κ Α Ι Ο Ρ Ο Ε Υ Κ Α Ι	Ο F . . Ε Κ . . . . .
	P	Ο Λ Ι Κ Α Ι Ο Ρ Ο F Υ Κ Α	
	H	Ο Ν Ι Κ Α Ι Ο Ρ Ο F Υ Κ Α Ι	Ι Ι Ε . Ε Ι Ε
26	*R*	Ι Κ Ο ⊣ Σ Θ Α Π Ε Ρ Α И	Α Σ . . . .
	P	Ι Κ Ο Χ Ε Σ Θ Α Ι Π Ε Ρ Α И	
	H	Ι Κ Ο Κ Ε Σ Θ Α Ι Π Ε Ρ Α И	\ Α Σ Ε //// Λ Ι
27	*R*	Ι Σ F Ε Χ Ε Κ Α Θ Α И Ε	
	P	Ι Σ F Ε Χ Ε Κ Α Ο Α И Ε	
	H	Ι Σ F Ε Χ Ε Κ Α Ε Α Ν Ε	Ε + Ε Ι
28	*R*	Ε Σ Ι Α Ι Ρ F Α Τ Ε . . Α Ι Ι	.
	P	*omittit hunc versum*	
	H	Ε Σ Φ Α Ι Β F Α Τ Ε Υ Α Ι Ι	Ι Δ
29	*R*	Ο Ι Σ Ι Π Ο Λ Ι Σ Ο Υ Ι Υ Σ Υ	
	P	Ο Ι Σ Ι Π Ο Λ Ι Σ Ο Μ Υ Σ Υ	
	H	Ο Ι Σ Ι Π Ο Λ Ι Σ Ο Μ Υ Σ Υ	Α Ν Α + Α /
30	*R*	Κ Α Ι Α Π Ε Λ Ο Ν Α Π Υ Τ	
	P	Κ Α Ι Α Π Ε Λ Ο И Α Π Υ Γ	
	H	Κ Α Ι Α Π Ε Λ Ο Ν Α Π Υ Τ	Α Ι \ Π Ε Ρ
31	*R*	. . . . Υ Ι Ι Ι Ι Α Ρ Υ Η Α Ι	
	P	Ι Ι Α Ρ Υ Η Α Ε	
	H	' Ι Ι Ι Ι Α Ρ Υ Η Α Ι	Υ Σ /////// Ο
32	*R*	. . . Φ Ε Υ Ο И Ο Υ Μ Ε	
	P	Ε Ρ Ο И Ο Ι Μ Ε	.
	H	Φ Ε Ρ Ο И Ο Ι Μ Ε Ι	. Κ Α Ι Ε Ⅎ Ι Ο
33	*R*	. . . . Υ Π Α И Ρ Ι Ξ	
	P	Δ Υ Π Α И Ρ Ι Τ	
	H	Δ Υ Π Α И Ρ Ι Σ	Κ Ι Σ Ι Ι Η Ⅎ //
34	*R*	. . . Α Ε Α Τ Ε + Ο Δ	
	P	Ⅎ Ε Α Τ Ε + Ο Δ	
	H	\ Τ Α Κ Α Τ Ε + Ο Ⅎ	Ε + Ε Σ Ι Ν //
35	*R*	. . Α . . Α Κ Α . . Ε	
	P	Α Δ Α Κ Α Ι	
	H	Λ /// Α Κ Α Ι Τ ,	) Τ Α Σ Α //
36	*R*	. . Τ Α	
	P	Τ Α Σ	
	H	Τ Α Σ	

Var. lect.: Ex iis locis, quibus Bailie a Biadensburgo et Pellio recedit, annotentur hi: Vs. 9 ΚΑΙΣFΗΕИΟΤΑΙΣ; vs. 13 ΚΑΘΕΔΥΚΑΙΗΑΚΙΑΝ. Wilson vs. 2 ΙΑ pro И; vs. 3 litterae Β, quae est inter Σ et Λ, signum interrogationis appinxit; vs. 6 ΣΑΒΑ.ΤΙ; vs. 15 ΑΣИΡΥ; vs. 20 ⅎΕΝΟΔΑΙ.

De Pamphyliorum dialecto haec tradit Arrianus anab. I 26: *εἰσὶ δὲ οἱ Σιδῆται Κυμαῖοι ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος· καὶ οὗτοι λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε τὸν λόγον· ὅτι ὡς κατῆράν τε ἐς τὴν γῆν ἐκείνην οἱ πρῶτοι ἐκ Κύμης σταλέντες καὶ ἐπὶ οἰκισμῷ ἐξέβησαν, αὐτίκα τὴν μὲν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐξελάθοντο, εὐθὺς δὲ βάρβαρον φωνὴν ἵεσαν, καὶ οὐδὲ τῶν προσχώρων βαρβάρων, ἀλλ' ἰδίαν σφῶν, οὔπω πρόσθεν οὖσαν τὴν φωνήν. καὶ ἐκ τότε οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους προσχώρους Σιδῆται ἐβαρβάριζον.* Eiusmodi barbariam prodit etiam hoc specimen Sillyensis dialecti multis rebus Cypriae similis. Alphabetum est ordinis orientalis, addito signo И, quod quin sonum quendam a digammo non longe diversum significet, collatis cum certioribus quibusdam exemplis in hoc ipso titulo obviis tum nummorum inscriptionibus (cf. Friedlaender, l. l.) ΣΕΛΥИΙΥΣ et ИΑΝΑΨΑΣΠΡΕΙΙΑΣ (i. e. *ϝανάσσας Πρειίας*) non dubium videtur. Multa quae mihi parum intellecta sunt, e. g. vocabula

HEϺOTAI et ϺI, ut alia taceam, nolui coniecturis, quae neque ab etymologia neque a sententia satisfaciant, tentare; praestat haec ad tempus omittere. Ne argumentum quidem tituli nunc perspicitur; id tamen suspicari licet, subesse pactum Sillyensium et Phaselitarum; cf. vs. 11 πόλιjι, vs. 19 ἐξ δὲ Φυτύλᾳ ἐδυ δικαστῆρες. Vs. 8 ἀδρῆνα, cf. Hesych. ἀδρί· ἀνδρί, Παμφύλιοι. Vs. 9 ἐβωλάσετυ pro ἐβουλήσατο; de vocali syllabae paenultimae cf. vs. 12 κατεϝερξόδυ et n. 506 δαμιοργήσασα. Vs. 17 [σπ]απειράτας, vs. 24 σπαπει[ρά]τας?

---

506 *Aspendi* in lapide marmoreo quadrato, 0.70 m. alto, 0.50 m. lato; titulus margine cinctus est. Edidit Hirschfeld, actt. menstr. acad. Berol. 1875 p. 123; cf. Siegismund in Curtii studiis IX p. 91.

ΝΕΓΠΟΛΙΣΑΦΟΡΔΙΣΙ
ΝΕΓΟΠΟΛΕΙΣΔΑΜΙΟΡΓΙΣΑ
ΣΑΠΕΡΤΕΔΟΚΕΙΣΕΡΕ
ΜΝΙΚΑΙΠΥΛΟΝΑΑΡΓΥ
ΡΥΜΝΑΣΦΙΚΑΤΙ

[Νε]γ[έ]πολις Ἀφορδισί[υ]
Νεγοπόλι[υ]ς δαμιοργήσα-
σα περτίδωκε ἐς ἐρε-
μνὶ καὶ πυλῶνα ἀργύ-
ρυ μνᾶς φίκατι.

Attice.

Νεόπολις Ἀφροδισίου
Νεοπόλιδος λειτουργήσα-
σα προτίδωκεν εἰς ἐρυ-
μνόν (= ἔρυμα) καὶ πυλῶνα ἀργυ-
ρίου μνᾶς εἴκοσι.

Vs. 2. Ad nomen patris additur nomen avi more et in aliis quibusdam Asiae regionibus frequentissimo et obvio in alio titulo Pamphylio huius simillimo, qui editus est ab Hirschfeldio l. l. p. 123 n. 1, sed hic non repetitur, quod propter Ω = ω etiam recentior quam Neopolidis titulus iudicandus est, quamquam ne hunc quidem valde antiquum putari sinit forma litterae A. Quo in nomine avi utrum offensio diphthongi EI suspicione mendi an explicatione originis tollenda sit, in dialecto tam imperfecte nota in medio relinquendum. Vs. 5. In voce φίκατι littera φ vicem antiquioris litterae Ϝ videtur praebere.

XXII.

TITVLVS CYRENAICAE.

506a In lapide calcario 0.33 m. long., 0.24 m. alt., 0.09 m. crass., effosso Olympiae pone thesaurum Gelensium; litterarum 0.078 m. alt. sulci colore rubro impleti sunt. Edidit Purgold, arch. Zeit. XXXIX p. 180. Utor ectypo.

Ϙυρα[ναίων]. Cf. Paus. VI 19. 10: πρὸς δὲ τῷ Συβαριτῶν Λιβύων ἐστὶ τῶν ἐν Κυρήνῃ θησαυρός.

XXIII.

TITVLI SICILIAE,

COLONIARVM CORINTHIARVM CVM IMACHARA, COLONIAE RHODIAE, COLONIAE MEGARICAE, COLONIARVM CHALCIDICARVM, ORIGINIS IN SICILIA INCERTAE.

507 In marmore inter sepulcra prope ruinas *Acrarum* (Palazzolo) reperto; tum erat penes baronem Iudicam; ex schedis Thorpii dedit Rose, inscrr. Gr. vet. tab. XII 1 p. 91; inde Franz, C. I. G. 5458.

[Α]ὔπις ὁ [Χ]ιμά[ρ]ου.

508 *Acris* (Palazzolo) in lapide, quem Iudica repperit et in collectionem suam intulit. Ex schedis Thorpii edidit Rose, inscrr. Gr. vet. tab. XIII 2. 11, p. 102; repetiit Franz, C. I. G. 5435.

Συφώ, epitaphium mulieris.

---

509 *Syracusis* in insula Ortygia ad templum, quod antea putabatur esse Dianae, ante porticum, quae in fronte templi est duplex, in summo de tribus gradibus, infra tres columnas meridionales lateris orientalis, i. e. intranti ad sinistram, a. 1864 fodiente Cavallario detectus est titulus 7.77 m. longus. Litterae 0.15—0.18 m. altae ductu valido profunde incisae sunt. Hirzel, bullett. dell' inst. arch. 1864 p. 91; Giuseppe de Spuches, d'una epigrafe greca trovata in Siracusa nel tempio creduto di Diana, Palermo 1864; melius apographum foras dedit Schubring, Jahrb. f. Philol. nov. ser. suppl. IV p. 672, cf. Philol. XXII p. 637, et idem alterum, Philol. XXIII p. 363 sqq. Cf. Kirchhoff, arch. Anz. 1867 p. 61. Apographum a se confectum edidit Bergmann, Philol. XXVI p. 567 addito Adleriano. Utor praeterea ectypo et apographis Kochhannii, Iacobsthalii, Lehfeldtii, altero Adleri, Luckenbachii.

Nota. Spatia sunt haec: inter litteram primam et punctum primum 1.69 m., inter punctum primum et hastam litterae septimae decimae 1.06 m., inter hastam litterae septimae decimae et punctum secundum 1.22 m., inter punctum secundum et tertium 1.24 m., inter punctum tertium et quartum 1.60 m., inter punctum quartum et litteram quinquagesimam quartam 0.96 m. Lectio medio tenus certa est praeter litteras ΜΕΝ; sed inde usque ad finem lapis a superiore parte adeo mutilatus est, ut litterarum fastigia vel etiam totae litterae evanuerint. Litterae truncae tricesimae linea sinistra non est directa ad perpendiculum, sed paulum procumbit; congruunt cum ectypo apographa fere omnia. Duae hastae, quae ex littera tricesima sexta et littera tricesima septima sunt reliquae, inter se distant 0.145 m., altera hasta a littera quae cernitur proxima ϗ 0.27 m. Litteram quadragesimam tertiam quam potui accuratissime ex ectypo delineavi, congruenter mecum e lapide exscripserunt Iacobsthal et Kochhaun; Luckenbach in litteris ad me datis annotat: bei λ zwei zufällige Striche; alii praebent partim /ς, partim />. Post litteram duodequinquagesimam Bergmann habet vestigium hastae ceteris non visum. Littera duodequinquagesima a littera quinquagesima prima abest 0.30 m. Litteram quinquagesimam quartam Luckenbach affirmat esse ʌ, quod corrosione simile factum sit litterae Λ; Bergmann ʌ\, reliqui Λ. Post eam Bergmann praebet fere haec λ, Schubring[1] I, reliqui nihil.

Κλεομέ[ν]ης ἐποίησε [τ]ὤπόλ(λ)ωνι,
σοῦ κ[ίβδ]η[λ]α [ἴ]κ[ε χε]ῖσι[ν λ]η[τ]ὰ κα[τὰ] ϝέργ[α].

Scriptum enim olim fuit me iudice: ΒΟΚΙΜΔΕΛΑ.ΙΕΙ+ΡΕΣΙΝ ΛΕΤΑ.ΚΑΤΑFΕΡΛΑ. Cleomenes, qui pro oraculo salutari sibi dato gratias redditurus aliquam templi partem aedificavit, vocibus primis nullo metro inclusis subiecit versum hexametrum eadem ratione qua Hiero tyrannus, cf. n. 510. Singula brevissime absolvam. De ΒΟ pro ΒΟΥ cf. n. 20 tit. 15. Formam κίβδηλος redde etiam Pindaro in fragmento dithyrambi (n. 79 ap. Bergkium) iniuria spretam ab editoribus, quibus magis placuit κίβδαλος. Lege κίβδηλ' ἴει. Ad λητά cf. Hesych. λητή (sic in libro manu scripto; M. Schmidt: λητή)· ἱέρεια; cf. praeterea glossas λητῆρες· ἱεροὶ στεφανοφόροι, λήτειραι· ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν, alias.

---

510 Titulus *Syracusanus*, scriptus in galea aenea, quae a. 1817 inter rudera Olympiae reperta est, deinde aliquamdiu erat Zacynthi apud Rossium Britannum, denique in museum Britannicum pervenit. Edidit Broendsted, Morgenblatt 1820 mens. Aug. Kunstblatt n. 65, post eum quum alii tum Rose, Inscrr. Gr. vet. tab. VIII 1 et Boeckh, C. I. G. 16 (ubi videas priores) et Add. Cf. Broendsted, in Boettigeri Amalth. III p. 57 sqq., idem, classical journal XXIX p. 133; Leake, journal of a tour in Asia minor, p. 240; Anonym. class. journal XXXIV p. 322 sq.; G. Hermann, über Boeckh's Behandl. etc. p. 55, Meier p. 150 sqq.; idem, Hall. allg. Lit. Zeit. 1826 I p. 165 sq.; Welcker, syll. ed. alt. n. 24 p. 173 sqq. Exscripsi.

ΒΙΑΡΟΝΟΔΕΙΝΟΜΕΝΕΟΣ
ΚΑΙΤΟΙΣVRΑΚΟΣΙΟΙ
ΤΟΙΔΙΤVRΑΝΑΠΟΚVΜΑΣ

Ἱάρων ὁ Δεινομένεος
καὶ τοὶ(∪!) Συρακόσιοι τῷ Δὶ Τυρ(ρ)άν' ἀπὸ Κύμας.

i. e. Hiero Dinomenis filius et Syracusani Iovi Tyrrhena (haec arma) a Cumis (dedicaverunt); Ol. 76. 3. Plura igitur arma dedicata erant, de quibus una galea recepit inscriptionem. Boeckh in extremo titulo versum paroemiacum de industria ab Hierone cusum esse contendit; cui propter elisum α (cf. n. 476) ita assentior, ut paroemiaco hexametrum claudicantem substituam, cf. n. 509.

---

511 *Acris* (Palazzolo) intra orchestram theatri antiqui, in lapide calcario valde corroso, a dextra mutilo, litteris neglegenter sculptis, adesis, lectu difficillimis. Exscripserunt Schubring, qui edidit in Jahrb. für Philol. suppl. IV p. 668, et Kaibel; utor schedis utriusque.

Schubring:

ΙΟΝΙ
\ΚΕΙΝ:ΡΑΙΝ
ΑΕΤΙϽΝΤΚ/
ΙΝ:ΒΟΤΕΚ
ΝΙΝΚΕΠ>
ΕΙΣ(

Kaibel:

511a Titulus *Syracusanus*. Lapis sepulcralis, qui servatur Athenis in aula musei. Edidit Milchhoefer, Mittheil. des deutschen arch. Inst. zu Athen. V p. 175.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ
ΣVΡΑΚΟΣΙΑ

Ἀναξαγόρα Συρακοσία.

512 Titulus *Imacharensis.* Caduceus aeneus 0.52 m. long. initio huius saeculi prope Nissoriam repertus; servatur nunc in museo Panormitano. Inscriptionem in scapo incisam edidit Baldassare Romano, Giornale di scienze, lettere ed arti per la Sicilia, a. 1835, tom. 53 p. 217 sq. et a. 1836 tom. 57 p. 152 sqq.; accuratius Salinas, arch. Anz. a. 1865 p. 140 et libello singulari, il caduceo degli Imacaresi, a. 1879.

Salinas: le iscrizioni son due; l'una più recente, sebbene di forme abbastanza arcaiche, ha con lettere profondamente incise IMAXAPAI ON OΣION; e l'altra a tratti più leggeri lascia scorgere solo le lettore P...ΛΛΛA...ION (in Indice arch. P.....AΛΛA....ION). È dunque evidente che il caduceo fosse „sacro degli Imacaresi," e che questa sua consacrazione s'incidesse sovra di una iscrizione preesistente. — Si liceat putare aliquot lineas oblitteratas inter AION et OΣ pertinere ad titulum recentiorem, legam Ἰμαχαραίων [δ]αμόσιον.

512*a* Titulus *Gelensis.* Lamina aenea, 0.003 m. crass., ab una parte fracta, caeterum integra, eruta est Olympiae apud Altis murum meridionalem. Olim ad aliquam superficiem aequam affixa erat fibulis, quarum duae servatae sunt, et clavis, de quibus unus foramen reliquit. Titulus litteris tenuibus ea via videtur incisus esse, ut primo margines laminae sequeretur, tum in mediam se inflecteret. Ex ectypo et Furtwaengleri apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 161; aere ante robiginoso perpurgato plenius apographum et ectypa confecit ammisitque Purgold.

Notae Purgoldii. Ante litteram Ⴈ nihil periit. In nomine Μενεκράτιος littera ι, de qua illum percontatus eram, iam est clarissima. In versu medio ad dextram vestigia non omni ex parte certa litterae T. Ad sinistram post OI spatium vacuum.

Παντάρης μ' ἀνέθηκε Μενεκράτιος, Διό[ς ἆθλον]
[ἅρματι (?) νικάσας, πέδον ἐκ κλει]τοῦ Γελωΐου.

Pantarem intellegendam esse patrem Cleandri et Hippocratis tyrannorum Gelensium, de quo mentionem fecit Herodotus VII 154, non fugit Purgoldium. Itaque titulus saeculo sexto exeunte vix recentior est. Cum genetivo Μενεκράτιος cf. Τιμοκράτιος tab. Heracl. I 118.

513 Titulus *Gelensis.* In astragalo aeneo in Sicilia reperto, qui asservatur in Britannia; ex Forchhammeri apographo titulus editus est ab E. Curtio, C. I. G. 8521.

TONCΕΛOIONΕMI

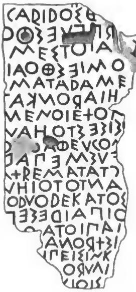
Τῶν Γελῴων εἰμί.

514 Titulus *Selinuntius* vel Megaricus ductu lato incisus in lamina aenea fere 0.0015 m. crass., aliquot locis robiginosa, cuius sex fragmenta Olympiae effossa sunt. Fragmentum *a*, 0.19 m. alt., 0.095 m. lat., superne integrum, sinistra desectum, caeteroqui fractum, barbara aetate perforatum, effossum est intra Leonidaeum. Ex Furtwaengleri apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 163. Fragmentum *b*, 0.135 m. alt., 0.07 m. lat., supra ut videtur integrum, ad sinistram desectum, a reliquis partibus fractum, repertum est a Pelopio ad meridiem et occidentem versus. Ex Purgoldii apographo, quod mancum erat dextra parte aeris tum temporis nondum revoluta, edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVIII a. 1880 p. 66. Fragmentum *c*, 0.015 m. alt., 0.032 m. lat., undique mutilum, effossum ante Heraei latus occidentale. Fragmentum *d*, 0.09 m. alt., in parte inferiore 0.035 m. lat., infra incolume, erutum a prytaneo ad septentriones versus. Purgoldii apographo usus edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVIII a. 1880 p. 119. Fragmentum *e*, 0.08 m. alt., 0.045 m. lat., infra incolume. Ex R. Weilii apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI a. 1878 p. 143 tab. XIX 3. Fragmentum *f*, 0.095 m. alt., 0.33 m. lat., sinistra et dextra et supra fractum, infra integrum, effossum ab ecclesia Byzantina ad meridiem et orientem versus. — Imagines dimidiam magnitudinem aeris repraesentantes expressae sunt maximam partem ad fidem apographorum Purgoldianorum, ectypis fragm. *b* et *f* adhibitis; imagines fragmentorum *a* et *d* repetuntur ex diario archaeologico, illius imago correcta ex Purgoldii notis.

(*Textum vide p. 148.*)

Potiores varietates lectionis et Purgoldii notae. Fragm. *a.* Supra versum primum lineolas brevissimas litterarum vestigia esse negat Purgold; vs. 1 Purgold post Σ indicat fuisse non Θ, sed potius litteram ab hasta incipientem; vs. 2 litt. 7 Purgoldio olim videbatur esse ℸ; postea nuntiavit nihil certum esse nisi hastam et posse illam litteram fuisse T; vs. 3 fin. littera dubia. — Fragm. *b* vs. 2 punctum in littera Θ consulto incisum est. — Fragm. *f* vs. 2 inter Ⴈ et E in ectypo cerno ח; vs. 3 litterae magnam partem fractura dimidiatae sunt; littera, quae a dextra manu fuit octava, intercidit; deinde, ut videtur, Я mutilum et post alteram spatium O ipsum quoque truncum, utrumque non adeo certum; post lacunam 3 et pars inferior litterae 8; tum ∃ et A; inter duo A vestigia superare videntur ex littera Λ; sequitur locus corrosus; hunc excipiunt septem litterae clarae; post eas linea inferior transversa fortasse casui tribuenda, sed hasta directa et mox pars inferior lineae obliquae sunt genuinae; ad sinistram litterae Oᛖ admodum dubiae; vs. 4 Ϙ est certum; vs. 5 ad dextram littera Φ, quae nunc laesa est, integra erat, quum aes e terra proveniret; ibidem supra litteram quartam I ectypum lineam transversam quamvis incertam videtur praebere; vs. 6 ad sinistram litterae MO (in apographo ᛖO) prorsus incertae; certa littera O, quae illis vicina est; deinde fortasse N.

a

b

c

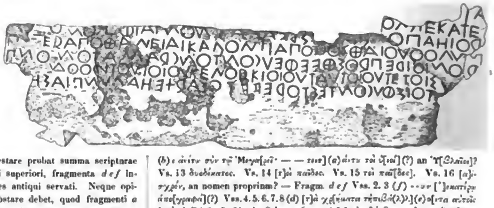
d

e

f

Haec sex fragmenta de una tabula restare probat summa scripturae similitudo, atque fragmenta *a* et *b* parti superiori, fragmenta *d e f* inferiori tribuenda esse ostendunt margines antiqui servati. Neque opinioni multis nominibus commendabili obstare debet, quod fragmenti *a* versus ultimi litteris minoribus scripti et artius locati sunt quam fragmentorum *d e f*; potuit enim scriba, postquam se iniuria de capacitate tabulae dubitasse intellexit, ad amplius scribendi genus redire. Fragmenta *d* et *e* ex ea tabulae parte restare, quae ad sinistram fracturam fragmenti *f* olim sese applicabat, docet versuum dispositio; is enim versus, qui in fragmento *f* est septimus, in deperdita tabulae parte prope sinistrum marginem se denuo convertit ita ut ultimus versus universi tituli non per totam tabulae latitudinem productus dextrorsum curreret; atque convenit locus in fragmento *f* infra vacuus tanto fere spatio locum in fragmentis *d* et *e* vacuum superans, quantum unus versus occupare solet.

Iam si ad haec fragmenta interpretanda accedimus, id mihi videtur dubitari non posse, quin in fragmentis *b* et *f* dexter margo si non tabulae at certe tituli partim inviolatus partim paulum violatus superet. Minus confido ordine et intervallis, quae in fragmentis *d e f* sumpsi; inter fragmenta *a* et *b* lacuna maior videtur esse, quam quae probabiliter expleri aut taxari possit. Fragm. *a b*. Vss. 1. 2 (*a*) [Με]γαρίδες — — (*b*) [α]ἴ τι κ[α . . .]λεο(?) — — (*a*) [κα]ταπ[ε]νάσ[θ]ω. Vss. 3. 4 (*a*) μεστοὶ (-ῷ) (?) α[— — (*b*) ε]μιάσθω [ἀλ]λὰ δα — — seu [τάλ]λα δ' α — — (*a*) σμιάσθω, αἰ. Vss. 5. 6 (*a*) [χρή]ματα δαμ[ιόντω — — ὁ] (*b*) αἰσιμνά[τ]ας [ὁ]όπε[ρ κα μὴ ῇ (?) — —] (*a*) ἱαρὸν κα[(τ) τὸν νόμον]. Vss. 7. 8 (*a*) --μενοι (vel --μένῳ) ἔχεν — — (*b*) ἐτω ἐκ [τ]ᾶς νᾶς (?) ις — — (*a*) [τ]ίνες ἔστω αὐ[τά]. Vss. 9. 10 (*a*) — α φεύγεν [— — ἐν Σ](*b*)ελινόεντι ϝοικῇ ἐλ[— — Μεγαρ](*a*)εὺς μὴ παϝ(?). Vss. 11. 12 (*a*) [τὰ χ]ρήματα τῶ seu τα[ν — —] (*b*) ε ἀνίτω σὺν τῷ Μεγα[ρεῖ — — τεις] (*a*) αὐτα τοὶ υ[ἱοί] (?) an Ὑ[βλαῖοι]? Vs. 13 δυωδέκατος. Vs. 14 [τ]οὶ παῖδες. Vs. 15 τοὶ παῖ[δες]. Vs. 16 [α]ἰσχρόν, an nomen proprium? — Fragm. *d e f* Vss. 2. 3 (*f*) --ων [ἐ]κατέρω ἀπο[γραφᾶι](?) Vss. 4. 5. 6. 7. 8 (*d*) [τ]ὰ χρ[ήματα τἀπιβά(λ)λ](*e*)ο[ντα αὐτοῖς ἐπεί κ' ὁ](*f*) π[ατ]ὴρ ἀποθάνῃ, αἴ κα λῶν[τ]ι ἀποδόσθαι, οὐ κωλύ[εσθ]ον. [τ]οὶ δὲ πρόσθε ἔφευγον τῶν γρα(μ)μάτων [τ]ῶν π[ερὶ — — καὶ πε](*e*)ρὶ κρ[— — καὶ περ](*d*)ὶ ἀνε[πίν]ν(?) καὶ [περὶ κεξαλ](*e*)λᾶν(?) [καὶ περὶ — —] (*f*) μάων, τούτοι οὐκ ἐνόρκιοι, οὔτ' αὐτοὶ οὔτε τοὶ σύ[ν του]τοις φυγόντες. τόδε (τὸ δὲ?) ϝέτος ἄρχει ἀλυμπιάς [ᾇ ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος] (*e*) -ς, Ἐπα- [ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος] (*d*) -ακρά[τε]ος τὸ[ν ἀγῶνα ἐθέσ] (*e*) [θ]αν [ἐν Ὀλυμπίᾳ]. — *b* vs. 5. Nomen aesimnatarum sic in syllaba secunda scriptum iam bis inventum est, apud Megarenses (Le Bas n. 35*a*) et Chalcedonios eorum colonos (C. I. G. 3794 αἰσιμνῶντες); utroque loco lectio est certa (cf. Foucart, not. ad n. 35*a* p. 25 et 26). *b* vs. 8, cf. Hesych.: νῆς· τὸ ἕνος, ὅπερ ἐστὶν εἰς τρίτην· Δωριεῖς δὲ νᾶς (cod. νῆς) λέγουσι; commodius litteras *ασνατεσ* nunc nequeo expedire. *b* vs. 12 Μεγαρεῖ, cf. Μεί̈ξιος n. 344. *f* vss. 4. 5. Ad κωλύεσθον cf. vss. 2. 3 ἑκατέρ-. Litteram Φ in Θ mutandam esse indicavi, quandoquidem saepius, sive in aere sive in apographo, intra Θ altera linea videtur deesse, cf. Φ *a* vs. 2 et Θ utique mendosum *e* vs. 8. *d e f* vss. 7. 8. Loco mutilo olympias notata erat, ni fallor, nominibus duorum hellanodicarum; quod si verum est, titulus olympiadem quinquagesimam aetate non superat. Continet ille autem, quantum cognosci potest, pactionem iureiurando firmatam de bonis eorum, qui exules Megaris Selinuntem transmigraverant, factam a Megarensibus et ab exulibus vel Selinuntiis causam eorum agentibus. Quam pactionem ut facerent, Megarenses ea re videntur esse commoti, quod numerus eorum, qui lege quadam (τὰ γράμματα τὰ περὶ κτλ. *f* vs. 5 sq.) a factione victrici scita e patria cedere coacti erant, tantus evaserat,

ut verendum esset, ne vi redirent. Ei autem qui ante illam legem sanctam alias ob causas fugerunt, beneficio pactionis excluduntur. Utrum Nisaea an Hyblaea sint intellegenda Megara, non liquet; illa quidem ex urbe in tumultibus domesticis, quibus saeculo sexto vexabatur, tot homines — inter eos Theognis — quum alio tum in Siciliam videntur fugisse, ut eius generis pactione opus esse posset.

515 Fragmenta lapidis tofini, 0.435 m. alt., 1.40 m. lat., 0.60 m. crass., reperta *Selinunte* vere a. 1871, quum templum Apollinis effoderetur; is lapis olim pars erat antarum ad portam adyti; exstat nunc in museo Panormitano. Litterae fere 0.03 m. sunt altae. Ediderunt et interpretati sunt quum Itali tum Holm, bullettino della commissione di antichità e belle arti di Sicilia, n. 4, p. 24 sqq.; Sauppe, Goett. Nachr. a. 1871 p. 605 sqq.; Holm, mus. Rhen. a. 1872 p. 353 sqq.; Benndorf, bullettino dell' inst. arch. a. 1872 p. 271 sq.; Schubring, arch. Zeit. a. 1873 p. 71. p. 101 sq.; Benndorf, Metopen von Selinunt, p. 27 sqq., cuius exemplum accuratissimum hic repetitur; anonym. philol. Anz. 1874 p. 52 sqq. p. 55; Blass, mus. Rhen. XXXVI a. 1881 p. 615 sq.

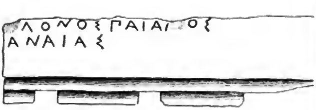
[Δι]ὰ τὼς θεὼς τώ[σ]δε νικῶντι τοὶ Σελινού[ντιοι]·
[δι]ὰ τὸν Δία νικ[ῶ]μες καὶ διὰ τὸν Φόβον [καὶ]
δ[ιὰ] Ἡρακλέα κ[αὶ] δι' Ἀπόλλωνα καὶ διὰ [Ποτ]-
ε[ιδᾶ]να καὶ δι[ὰ] Τυνδαρίδας καὶ δι' Ἀθ[α]-
ν[ά]αν καὶ διὰ Μ[α]λοφόρον καὶ διὰ Πασι[κ]-
ρά[τ]ειαν καὶ δι[ὰ τ]ὼς ἄλλως θεώς, [δ]ιὰ δ[ὲ] Δία
μά[λ]ιστ[α]. φιλί[ας] δὲ γενομένας ἐνχ[ρ]υσ-
ίω[ς] ἐλά[σα]-ντα[ς, τὰ δ' ὀν]ύματα ταῦτα κολ-
άψαντ[ας ἐς τὸ Ἀπ]ολ[λ]ώνιον καθθέμε-
ν, τὸ Διό[ς προ]γρά[ψαν]τες· τὸ δὲ χρυσίον
ἐξ[ήκοντα τ]αλάντων [ἦμ]εν.

Selinuntii imminente aliquo bello, quod quocum et quando gestum sit nescitur, fisi pristinis victoriis vovisse videntur deis, quos nominatim enumeraverunt, si denuo vicissent (αἰ δέ κα καὶ τοῦτο νικάσωμες vel sim.), statuas eorum aureas cum nominibus se dedicaturos esse; post quum res praeter opinionem ita cecidisset, ut nec vincerent nec vincerentur, sed in gratiam cum adversariis redirent, tamen non fraudandi erant dii donis promissis; itaque statuae in Apollonio collocatae sunt et ex voto prope in eodem templo propositum est exemplar illius ipsius decreti in lapide incisum; eo tamen in exemplari pro verbis iam non idoneis αἰ δέ κα καὶ τοῦτο νικάσωμες substituta sunt haec: φιλίας δὲ γενομένας. Sic discrepantia, quae est inter vss. 1. 2 νικῶντι νικῶμες et vs. 7 φιλίας δὲ γενομένας, explicatur. — Vs. 2. Φόβος est Mars, ut vs. 5 Μαλοφόρος Ceres, Πασικράτεια Proserpina. Vs. 8. Schubring proposuit: ἐνχ[ρ]ύσεο[ν], tabulam auream; at si imago ad verum expressa est, lacuna litteram *N* non capit. Vs. 10 προγράψαντες, soloecismus vix mirandus in dictione compluries neglegenti: cf. νικῶντι et νικῶμες, deinde τὸν Δία, τὸν Φόβον et Ἡρακλέα, Ἀπόλλωνα etc. Blass tituli partem extremam sic restituendam censet:

vs. 7 φιλί[ας] δὲ γενομένας ἐν χ[ρ]υσ-
ίο[ι τ]ελε[σθῆ]ν α[ὐτὰ τ]ὠνύματα ταῦτα κολ-
άψαντ[ας ἐς τὸ Ἀπ]ολ[λ]ώνιον καθθέμε-
ν, τὸ Διό[ς δ' ἐκ]κρῖν[αι καὶ] ἐς τόδε χρυσίον
ἐξ[ήκοντα τ]αλάντων [δό]μεν.

At ab apographo Benndorfiano, quo Blass non usus esse videtur, haec longius recedunt, quam ut assentiri liceat; nisi forte relecto lapide illud parum fidum apparebit.

516 In giso tofino, quo magna ara videtur fuisse ornata, 0.15 m. alto, 1.15 m. longo, ad dextram fracto, effosso a. 1865 *Selinunte* in acropoli inter templa, quae in Benndorfii ichnographia signantur litteris *C* et *D*; servatur in museo Panormitano. Cavallari, bullettino dell' inst. arch. a. 1868 p. 88; Schubring, arch. Zeit. a. 1873 p. 101; Benndorf, Metopen p. 35, unde repeto.

[— — Ἀπόλ]λωνος Παιᾶ[ν]ος
[— — Ἀθ]αναίας.

Pars tituli periit in altero lapide, qui hunc a sinistra excepit.

517 Fragmentum cymatii tofini gypso tecti, 0.264 m. alti; erutum est vere a. 1874 *Selinunte* ad occidentem Selinuntis fluminis prope templum parvum; servatur in museo Panormitano. Fascia, in qua titulus litteris 0.015 m. altis incisus est, 0.077 m. est alta, 0.367 m. longa; sinistra pars tituli deleta est, dextra facilis ad legendum. Ugdulena, giornale di Sicilia, d. 1 et 24 m. Iunii; Cavallari ibid. d. 13 m. Iunii; Holm, Jahresber. I p. 81 sq., unde titulum depromo.

0.13 m.	ΣΙΙΟ Ε Ν Ο Ν Ο Σ
0.132 m. <	Ν Ο Ι Τ Α Ι Η Ε Κ Α Τ Α Ι
Α 0.12 m.	Ε

Nota. Vs. 1 init. Ugdulena . . . . ΕΦΑΣ. Littera Φ Holm non confidit; idem inter O et E propter spatii latitudinem intercidisse indicat M.

[Τηλ]εφάς(?)ὁ [Μ]ένωνος s. [Ζ]ήνωνος s. [Ξ]ένωνος
[ἐπὶ τέ]κνῳ τᾷ Ἑκάτᾳ
ἀ[νέθηκ]ε.

518 Titulus *Zanclaeus*. Lamina aenea, 0,00075 m. crass., reperta Olympiae, in regione Philippei ante murum periboli, undique mutila, nisi quod margo dexter vss. 2—5 et fortasse margo superior supra litteras ΟΝ servatus est. Ediderunt Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI p. 141 tab. XVIII 5, et Curtius, Ausgrab. zu Olymp. III tab. 25. Utor ectypo; imago repraesentat dimidiam magnitudinem.

Nota. Vs. 1. In littera secunda linea transversa admodum tenuis fortasse casui debetur, ut diiudicari nequeat, utrum ea littera fuerit Η an Π. Vs. 3. Sculptor litteram Ο superiore loco, quam debuerat, incidit, deinde suo loco repetivit.

Vss. 3. 4 [δικα]ζόμενος συνθείς. Vss. 5. 6 [πο]λεμίους βληθῆναι, quo in verbo sculptor litteram Ν parum scite exaravit, ut litterae V fieret similis. Vss. 7. 8 [Δά]νκλην κ[αὶ] τὸν Δα[νκλαῖον]. Vss. 9. 10 [τοῖ]ς πολεμί[χο]ις οὓς —.

Titulum ante Zanclen a Samiis captam (a. 494) esse scriptum annotavit Kirchhoff.

---

519 Titulus *Chalcidicus*. In duabus pateris ex collectione Campoliana, quae erat Terranovae (Gelae), in museum Panormitanum delatis, leguntur duo tituli simillimi (cf. n. 520). Litterae 0,007—0,008 m. altae in margine acu non satis stabili incisae sunt. Apographa subministraverunt Schubring in diario et Holm in litteris ad me datis.

ΗΙΠΟΔΡΟΜΕΣΤΟΔΕΔΟΔΟΝΠΕΔΙΟΙ

Ἱπ(π)οδρόμης τόδε δῶρον Πεδιοῖ, ab Hippodruma hoc Pedio (ni fallor ipsi quoque feminae) donum datum est. Titulum non Gelensem, sed Chalcidicum esse apparet.

---

520 Titulus *Chalcidicus* in patera incisus; cf. n. 519.

ΑΡΦΥΛΕΣΤΟΔΕΔΟ...ΟΝΠΕΔΙΟΙ

Ἀρφύλης τόδε δῶ[ρ]ον Πεδιοῖ, ab Arcyla hoc Pedio donum datum est. Parilis horum titulorum conceptio explicatur, si utrumque ab ipsa Pedio incisum esse putamus. Quod autem duae feminae similia vasa Pedio donaverunt et quod haec vasa coniuncta usque ad hoc tempus servata sunt, mirum videri potest neque tamen satis est ad suspicionem falsi firmandam; conicere licet ea in sepulcro reperta esse.

---

521 Titulus *Chalcidicus*, in ansa aenea reperta Agrigenti; edidit, qui possidebat, Baldassare Romano, antichità inedite di vario genere, Palermo a. 1854, p. 16, tab. 6 n. 14.

ΨΡΥΣΙΠΟ

Χρυσίπ(π)ου. Littera Ψ documento est illud vas olim ex aliqua Chalcidica colonia Agrigentum delatum esse.

522 Titulus *Longenaeus* in caduceo aeneo musei Britannici reperto in sepulcro Siciliensi. Fraenkel, arch. Zeit. XXXIV p. 40.

ΛΟΝΓΕΝΑΙΟΣΕΜΙΔΕΜΟΣ....

Λογγεναῖός εἰμι δημόσ[ιος]. Hunc caduceum gestavit praeco publicus urbis Longanae haud procul a Messana sitae; eam, quo tempore a Chalcidensibus incolebatur, Longenen appellatam esse consentaneum est. Ad Λ cf. aut. n. 533.

---

523 In frusto argenti ex Sicilia oriundo, pondere 730 grammatum, forma oblonga inaequabili; Thermis, ubi nunc Termini, apud Iosephum di Giorgio, rerum antiquarum mercatorem, exscripsit Mommsen.

ΔΙΟΣΛΥΚΑ

ΝΟΓΑΑΤ

Διός· Λύκα, Τρυγὰν (sc. ἀνέθηκαν). Meretriculae — nam harum feminarum de arte sordida eam ob causam non dubito, quia non alterutra sed utraque nomine bestiae utitur neque addantur nomina patrum aut maritorum — Iovi pro quaestu amplo hoc argentum dedicaverunt. Qua autem in urbe Siciliae Dorides illae incoluerint, in medio relinquitur; si argentum Himerae in urbe propinqua repertum esse constaret, titulum tribuerem Doricae incolarum parti.

XXIV.

TITVLI ITALIAE,

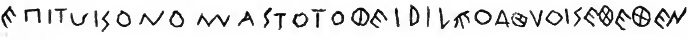
COLONIARVM CHALCIDICARVM CVM ALPHABETIS IN ETRVRIA REPERTIS, COLONIAE LOCRENSIS, COLONIARVM ACHAICARVM, COLONIARVM LACONICARVM, ORIGINIS IN ITALIA DVBIAE.

524 Inscriptio acu incisa est in lecytho 0.057 m. alta, reperta a. 1843 in sepulcro *Cumano*, fodiente Britanno Vernon. Minervini, bullett. Napol. a. 1844, II p. 20 sq. tab. I 1, 2; repetiit E. Curtius, C. I. G. 8337.

Ταταίης εἰμὶ λήκυθος· ὃς δ' ἄν με κλέψῃ, [θ]υφλὸς ἔσται. Ad vocem θυφλός cf. ἐθέθην n. 525.

525 In lebete aeneo 0.18 m. alto, 0.4 m. in diametro habente, qui ex sepulcro *Cumano* ablutus est; inscriptio in summo margine acuto scalpro ductu tenui incisa tamen fere ubique clara et perspicua servata est. Ex collectione Payne-Knightiana pervenit in museum Britannicum. Classical journal I p. 329 sq.; Rose, inscrr. Gr. vet. p. 65 tab. VII 2; Boeckh, C. I. G. 32 et add.; K. F. Hermann, Heidelb. Jahrb. a. 1827 p. 998; Bursian, mus. Rhen. XVIII p. 451; denuo exscripsit von Duhn, annali dell' inst. arch. a. 1880 p. 344. Exscripsi, usus ectypo stanneo. Intervalla litterarum in imagine artata sunt; vera enim tituli longitudo est 0.251 m.

Var. lect. Post AΘLO litteras IS paulum corrosas et adesas primus perspexit von Duhn, quum antea lectum esset N. Idem in extremo titulo praebet ΘEN.

Ἐπὶ τοῖς Ὀνομάστου τοῦ Φειδίλεω ἄθλοις ἐθέθην, in ludis funebribus, qui in honorem Onomasti, Phidilai filii, celebrati sunt, propositus sum. Ad ἐθέθην cf. n. 524 θυφλός.

526 Titulus *Chalcidicus* incisus sub fundo paterae parvae nigrae musei Berolinensis, nescio ubi inventae. Exscripsit R. Weil. Contuli.

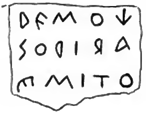
Χαρίλεώ εἰμι ΙΜ?

527 In tabula tofina cana, c. 0.67 m. altitudine, 0.67 m. latitudine, 0.28 m. crassitudine, litteris maximis; eruta est prope *Cumas* a comite de Syracusis, nunc servatur Neapoli in museo. Minervini, bull. Napol. nov. ser. a. 1858 VI p. 49 sqq. tab. 1; Kirchhoff, Stud.[4] p. 107. Exscripsi.

Κριτοβούλης.

528 In tabula tofina *eodem loco* inventa ibidemque servata atque ea quae praecedit; ex hoc lapide sepulcrali atque aliis lapidibus compositum erat alterum sepulcrum recentius forma cistae, quod vas cinerarium aeneum continebat. Quum tofus humore assiduo marcidus esset fractus, pars infima periit; ea, quae reliqua est, fere 0.4 m. alta, 0.54 m. lata est. Minervini, bull. Napol. nov. ser. a. 1858 VI p. 65 sqq. tab. 2; Kirchhoff, Stud.[3] p. 107. Exscripsi.

Δημοχάριδός εἰμι τοῦ — —.

529 In fundo paterae parvae aeneae reperto inter cineres *eodem loco* quo tituli superiores. Minervini, bull. Napol. nov. ser. a. 1858, VI p. 68.

ΔΕΜΟΝΟΣ

Δήμωνος.

530 In amphora *Cumana* collectionis comitis de Syracusis, litteris incisis. Bullett. Napol. VII p. 136; Kirchhoff, Stud.[3] p. 107.

VAIPIOIEMI

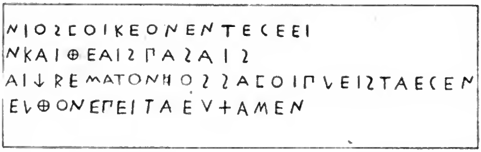
Χαιρίε εἰμί, Chaeriae sum.

531 In patera *Cumana* eiusdem collectionis, litteris incisis. Bullett. Napol. VII p. 136; Kirchhoff, Stud.[3] p. 107.

ΒΙΟΤΟ

Βιότου.

532 Titulus *Rheginus*. Marmor Parium 0.26 m. alt., 0.98 m. long., 0.755 m. crass., repertum Olympiae ab Heraeo ad meridiem; litt. alt. 0.02—0.026 m. Ad dextram et ad sinistram similia marmora, quae interierunt, hoc exceperunt. Edidit Furtwaengler, arch. Zeit. XXXVII p. 149 sqq. Imago sextae parti verae magnitudinis respondet. Ectypum contuli.

Supersunt haec ex basi donariorum a Micytho Rhegino dedicatorum; cf. Herod. VII 170: ὁ δὲ Μίκυθος, οἰκέτης ἐὼν Ἀναξίλεω, ἐπίτροπος Ῥηγίου καταλέλειπτο, οὗτος ὅς περ ἐκπεσὼν ἐκ Ῥηγίου καὶ Τεγέην τὴν Ἀρκάδων οἰκήσας ἀνέθηκε ἐν Ὀλυμπίῃ τοὺς πολλοὺς ἀνδριάντας; Pausan. V 26: τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐπιγράμματα καὶ πατέρα Μικύθῳ Χοῖρον καὶ Ἑλληνίδας αὐτῷ πόλεις Ῥήγιόν τε πατρίδα καὶ τὴν ἐπὶ πορθμῷ Μεσσήνην δίδωσιν· οἰκεῖν δὲ τὰ μὲν ἐπιγράμματα ἐν Τεγέᾳ φησὶν αὐτόν, τὰ δὲ ἀναθήματα ἀνέθηκεν ἐς Ὀλυμπίαν, εὐχήν τινα ἐκτελῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ παιδὸς νοσήσαντος νόσον φθινάδα. Itaque haec fere supplementa titulus sibi postulat:

[Τὰ ἀγάλματα τάδε Μίκυθος ὁ Χοίρου, Ῥηγῖνος καὶ ἀπὸ πορθμοῦ Μεσσή]νιος ϝοικέων ἐν Τεγέῃ,
[χάριν ἀξίαν ἀποδιδοὺς ἀνέθηκα ὑπὲρ υἱοῦ φθισιῶντος θεοῖς πᾶσι]ν καὶ θεαῖς πάσαις·
[ἐπεὶ γὰρ ἐμοὶ ἐς τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἀναλώματα χρόνου καὶ πόνου κ]αὶ χρημάτων, ὡς σαϝοῖ, πλεῖστα ἐγέν[ετο]
[καὶ οὐδὲν ἐπέρηνα — — — — — — — — — ἐπὶ πᾶν] ἐλθών, ἔπειτα εὐξάμην
5 [— — — —].

Hic titulus necessario recentior est anno Ol. 78. 2, quo anno Micythus Rhegio Tegeam demigravit, cf. Diod. XI 66; quin etiam seriorem terminum lucramur, si recte Furtwaengler coniecit haec marmora quondam collocata fuisse in fundamento quodam ex lapidibus calcariis composito, a templo Iovis ad septentriones versus sito; quod quum exstructum sit supra eam humi straturam, cui recrementa templi intermista sunt, haud antiquius medio saeculo quinto haberi potest. Supplementa, quibus sententiarum ordinem adumbrare studui, ut a vera ratione labantur, me non fugit posse fieri; ac si quis vs. 3 pro ὡς σαϝοῖ (i. e. σῴζοι) lectionem ὅπως ϝοι non uno nomine improbandam tueri constituerit, longe alia ei erunt fingenda. — Vs. 4 εὐξάμην scripsi, non εὐξάμεν[ος], ut etiam hic versus voce integra finiretur.

docent. Quominus eum lapidem deperditum, qui huic olim vicinus erat ad dextram, tertium excepisse sumamus, impedimur commensu proportionis; sed ut scriptus fuerit titulus duobus in lapidibus eiusdem magnitudinis, haec res non multum adiuvat ad numerum versuum indicandum, quia potuit certe alter lapis, si in tribus lateribus inscriptus erat, praeter initium hexametri capere integrum distichum fere sexaginta quatuor litterarum. Quodsi inscriptio non excessit unum distichum, in hexametri initium, quod intercidit, nomen patris infarciri omnino nequit; clausula autem capax est patriae, e. g. ἔ[θηκαν 'Αβαῖς], ἔ[θηκ' 'Αλέαν], ἔ[θηκε Πύλον]. Sin duo fuerunt disticha, in priore mentionem factam esse consentaneum est patriae, patris, certaminis suo nomine dicti; in fine alterius supple ἔ[θηκε φίλαν] vel simile quid.

553 Laminae aeneae tres mutilae, repertae Olympiae, fere 0.001 m. crass., inscriptae litteris tam late et tam profunde incisis ut in sulcis crebrae rimae aes fragile penetraverint. Fragmentum *a*, 0.06 m. lat., 0.073 m. alt., infra et ad sinistram integrum, foramine quadrato fissum, erutum apud porticum orientalem, ex Furtwaengleri apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 163; denuo exscripsit Purgold. Fragmentum *b*, 0.04 m. lat., 0.035 m. alt., infra Purgoldii testimonio incolume, effossum extra murum Altis ad meridiem versus, Furtwaengleri apographo usus edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 164; paulo plenius apographum submisit Purgold. Fragmentum *c*, 0.085 m. lat., 0.07 m. alt., infra inviolatum, a caeteris partibus fractum, effossum a buleuterio ad occidentem versus, exscripsit Purgold.

a

b

c

Notae Purgoldii. Fragm. *b* vs. 1 in fractura ΤΑ; vs. 3 litt. 1 Α; vs. 4 fin. hasta certa, linea transversa dubia.

Tam similia haec fragmenta dicuntur esse materia et scriptura, ut communis origo in dubium vocari nequeat. Neque impediunt versus, qui in singulis laminis sunt ultimi, diversa magnitudine scripti et diverso spatio a margine distantes, ne uni titulo haec fragmenta adiudicentur; nam potuit ille, ut alias rationes difficultatis expediendae taceam, more Olympiae usitato compluribus in tabulis scriptus esse. Fragm. *a*. Vs. 3 κ' ἱαρ-? Vs. 4 θεῷ ἀγ[ε]? Vs. 5 -αι τὰ ὅ[ρκια]? Vs. 6 [Ϝέτεσ]σιν (?) δέκα. Vs. 7 [φεύ]γειν vel [φεύ]γην. Fragm. *b*. Vs. 3 αἰ δέ? Fragm. *c*. Vs. 2 [κατ]ὲρ (vel sim.) τῶν χ[ρημάτων]? Vs. 3 [ἐπα]ινέσῃ ἱ--. Vs. 4 [φ]ευγέτω καὶ γέ[ος]. Vs. 5 [τ]οῖς εὐόρκεο[ντεσσι]. Vs. 6 τῷ (τοί, τοὶ) ζέ i. q. δέ? an τοῖζε i. q. τοῖσδε? ὀρ[κ-]. Vs. 7 [— 'Ολ]υμπ[ί]ῳ ι--. Titulum suspicor esse Laconicum.

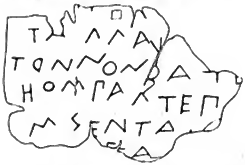
554 Lamina aenea tenuis, nunc tripartita, 0.19 m. lat., 0.06 m. alt., effossa Olympiae ante latus septentrionale prytanei. Litterae cudendo profunde impressae etiam in parte aversa apparent. Exscripsit Purgold. Imago tertia parte infra veram magnitudinem est.

Notae Purgoldii. Vs. 2 littera, quae est ante ΑΝ, incerta; vs. 2 fin. ΨΝ. Vs. 3 post litteram quintam Ε in fractura forsan hasta perpendicularis; post ΦΑ fuit aut Ρ aut Κ; deinde, ut videtur, Α; inter Ε et Ε nihil cognoscitur. Vs. 4 inter Ν et Α nihil videtur intercidisse. Vs. 5 init. Ρ et Ο certa; paulo post littera laesa fuerit Μ, non Ν; mox ante Ϟ aut Γ aut Τ.

Haud scio an titulus sit Achaicus; nam si posueris Μ significare consonantem σ, Ϟ vocalem ι, aliqua sententia ex his litteris videtur posse elici. Vs. 2 ὑ[πὸ ἀν]άνκας ἀν--. Vs. 3 ἔφα καί. Vs. 4 --ίων ἀγαθ- seu ἀ γᾶ. Vs. 5 ποιῇ (seu ποιῆ) μή τι (seu μηγι[ττ-]). Atque verba quidem parvi sunt; memorabilia tamen in titulo Achaico forma litterae γ Γ — nam ne hoc signum interpretemur litteram λ, monemur proclivi eius litterae forma in titulo quem eiusdem esse originis verisimile est, n. 555 — iam ex nummis Aegarum urbis nota (Kirchhoff, Stud.[3] p. 154 not.).

555 Lamina aenea tenuis, reperta Olympiae a prytaneo ad meridiem versus; ad sinistram margo antiquus videtur sospes esse; litterae adeo impressae sunt, ut in latere postico emineant. Furtwaengleri apographo usus edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 163. Imago tertia parte minor est quam aes.

Purgoldio, quum hoc fragmentum cum eo quod praecedit compararet, magna cum probabilitate eidem tabulae videbantur posse tribui. Vs. 2 τἆλλα χ[ρήματα]? Vs. 4 ὅς.

555a Nota laterculi, qui repertus esse dicitur Aeginae. Obiter vidit et properans exscripsit Koehler.

Πρίϙων ἔ[π]α[ξα ϙο]λῶτα. De nomine quod est Πρίκων cf. n. 126a. Littera ⊦ et genetivus masc. decl. I in α, si modo hunc recte restitui, coniuncta non inveniuntur nisi apud Locros Opuntios; sed dubito ob haec indicia tam parvae genti tribuere titulum, qui extra eius fines videtur repertus esse.

---

556 Globus aeneus petiolo ferreo instructus, quem qui oculis collustravit M. Fraenkel mali non dissimilem esse significavit. Est aut certe fuit penes Hoffmannum Parisinum rerum antiquarum venditorem, qui eum Sparta oriundum esse affirmavit. Contra Lampros Atheniensis, qui et ipse illud aes noverat, priusquam in Hoffmanni manus pervenit, Elide repertum esse contendit. Ad imaginem exprimendam adhibeo apographum Fraenkelii et ectypum stanno impressum; mensura vera servata est.

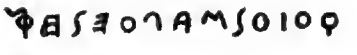

Nota. Annotat Fraenkel: „beim dritten Buchstaben ist am Rande der Verletzung die Spur einer aufwärts gehenden Hasta, wie ich glaube, sicher." — Littera ᛋ plane certa est.

Ϙωμάρας ὑνέθηκε. Dedicat Comaras in ipsius nomen iocans comarum aeneum praegrande. 'Υνέθηκε in titulo Cyprio recurrit, cf. Ahrens, Philol. XXXVI a. 1877 p. 27 et p. 30, et Deecke, Beiträge zur Kunde der indog. Sprachen VI p. 140 sq.

---

557 Vasculum aeneum forma capitis casside tecti, 0.076 m. longum, fundo, qui olim ferrumine agglutinatus videtur fuisse, privatum; Leake Pyrgi id emit suspicatus, quamquam venditor in palaeopoli Khaiaffae inventum esse praedicavit, Olympia ablatum esse; nunc servatur in museo Cantabrigiensi. Inscriptionem, quae in margine capitis litteris admodum detritis legitur, aerarius primo a sinistra incidere coepit, deinde commutavit consilium. Walpole, travels in various countries of the east, p. 597 n. LXII; Rose, Inscr. Gr. vet. tab. III 1 p. 20; C. I. G. 31 et add.; Leake, travels in the Morea I p. 47, unde repeto; Greenwell, the journal of Hellenic studies, vol. II a. 1881 p. 69 sq.

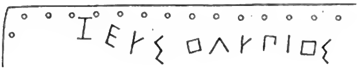
Ϙοιός (vel Ϙῷός) μ' ἀπέχσεν. De augmento α cf. Ahrens dial. Aeol. p. 229.

558 Lamina aenea, 0.103 m. long., 0.016 m. alt., reperta Olympiae, a crypta ad occidentem versus. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI a. 1878 p. 143 tab. XIX 4.

Ἱαρὸς (vel ἱαρὸς) τοῦ (vel τῶ) Διός εἰμι (vel ἠμι). Titulus fortasse Eleus. Ʒ et ϟ in eodem titulo digna quae notentur.

559 In ocrea incolumi, 0.39 m. longa, quae reperta est Olympiae a templo Iovis ad meridiem versus in ruderibus lapidum quom templum aedificaretur proiectis; margo exterior perforatus est, ut pannus insui posset. Titulus litteris tenuibus incisus est infra in lateris interni margine postico et integer est servatus. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 160.

Ζεὺς Ὀλύ(μ)πιος.

560 Pars media balteris ex lapide viridi scolpti, reperta Olympiae in Pelopio. Titulos est integer. Ex Furtwaengleri apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 158, cf. p. 204. Imago inde repetita tertia parte minor est quam vera magnitudo.

Κωδίας. Purgoldio lapides Olympicos relegenti lineae, quae litteram I ad sinistram excipiont, senso cassae losoque incisae videbantur.

561 Vasculum 0.1 m. altum, repertum Olympiae in prytaneo; litterae tantae, quantas infra vides, incisae sont acu. Edidit Furtwaengler, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 149.

Τοῦ (τῶ) Διός.

562 Marmor Parium, in domo privata Piraeei, supra et infra integrum, ad dextram et ad sinistram fractom, nunc fere 0.40 m. longum; litterarum altitudo fere 0.02 m. Edidit A. Milchhoefer, Mittheilungen des Inst. zu Athen V a. 1880 p. 169.

PATES.ΓVPIΔAS A
VOS IKOIPAKO

[--κ]ράτης --υος, Γυρίδας Κοιράνου vel -νω; epitaphium peregrinorum, quoniam nec dialectus nec scriptura Attica est. Spartano est nomen Gyridae apud Polybium IV 35.

563 Fragmentum baseos ex marmore Pario, 0.27 m. long., 0.17 m. lat., 0.12 m. alt., erutum Olympiae ante Olympiei latus orientale. Ex Purgoldii apographo et ectypo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 169.

Nota. In nomine patris laeso prima littera Purgoldii testimonio similior est litterae Ρ quam Γ.

— ⏑⏑ — ⏑⏑ — ἀνέθηκέ με παῖς ὁ [Π]ύθωνος
[παῖδας νικά(-ή)σας — ⏑] κράτης στάδιον.

Vs. 2 παῖδας supplevit Kirchhoff eam ob caosam quod qui in virorum stadionicarum catalogo enumerantor in -κράτης desinentes nomine, Epidaurius Ol. 45 et Crotooiata Ol. 71 et 72, eorum neutri convenit scriptura tituli. Potest ille fuisse Pithonis alicuius Atheniensis filius, cf. C. I. A. I 433. 434.

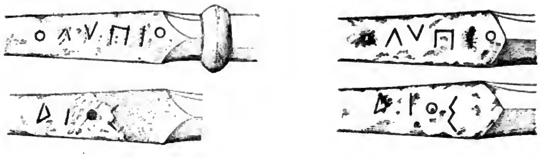
564 Hanc cuspidem aeneam 0.286 m. longam a. 1880 a Graeco quodam Rollin et Feuardent rerum antiquarum mercatores Parisini emerunt, in Peloponneso repertam, ut ille narravit. Titulus pistillo impressus in mucronis quadrangulati 0.19 m. longi tribus lateribus legitur. Edidit W. Greenwell, the journal of Hellenic studies, a. 1881, vol. II p. 77 sqq., tab. XI.

Θεόδωρος ἀνέθηκε Βασιλεῖ, sc. Iovi.

565 Duae cuspides aeneae simillimae, effossae Olympiae; altera (*a*) ad Leonidaei angulum, qui septentrioni et orienti oppositus est, reperta a collo usque ad acumen integrum 0.18 m. longa, altera (*b*) a prytaneo ad septentrionem versus reperta collo et acumine fractis 0.155 m. longa est. Edidit Purgold, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 181 sq.

a *b*

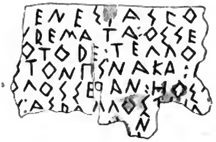
Ὀλυ(μ)πίου Διός.

566 Latereulus cavus ex argilla subflava fictus, Olympiae in prytaneo erutus; litterae in argilla, quo tempore erat mollis, digito sive instrumento lato obtuso inscriptae sunt. Edidit Purgold, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 180. Imago aequat quintam partem verae magnitudinis.

Σαιάδας.

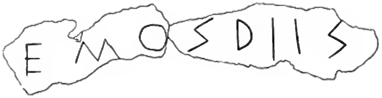
567 Fragmentum laminae aeneae, 0.1 m. lat., 0.066 m. alt., 0.0015 m. crass., erutum Olympiae ante decimam earum basium, in quibus Ζᾶνες collocati erant, supra integrum, a reliquis partibus truncatum. Litterae diligenter et profunde exaratae sunt. Ex ectypo et Purgoldii apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVIII a. 1880 p. 65. Imaginem ad fidem alterius lectionis Purgoldianae correxi.

Nota. Vs. 1 littera 5 Purgoldio videtur fuisse T; vs. 4 in sinistro margine ≶; ibid. litt. 5 Γ; ibid. in dextro margine /; vs. 6 post Σ lineola obliqua ad hastam applicata fortuita videtur esse.

Vs. 1 [γ]ενέσ[τ]αι i. e. γενέσθαι, vel ἐνέσ[τ]αι vel --εν ἔσται, ϝε[α-?]. Vs. 2 [χ]ρήματα ὅς ἐσ[ρ--]. Vs. 3 -στοδε τελλο-, cf. n. 476. Vs. 4 τὸν πίνακα. Vs. 5 -ολείσθαι ἐπ-. Vs. 6 αἰ δ' ἄλλος seu ἄλλως. Indicia originis, littera V χ vs. 2, littera ≶ ι, littera Σ σ, coniunctio αι, vocalis altera stirpis ἱερ-, quam patriam notent, nunc nescitur.

568 Lamina aenea, 0.125 m. long., 0.023 m. lat., 0.0008 m. crass., reperta Olympiae prope eum angulum templi Iovis, qui spectat inter septentriones et orientem solem. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI a. 1878 p. 140 tab. XVIII 2.

[--δ]ημος vel [--πτόλ]εμος Δὶ σ— —.

569 Lamina aenea tenuis, 0.046 m. alta, 0.056 m. lata, reperta Olympiae, a templo Iovis ad occidentem versus. Litterarum diligenter exaratarum altitudo est vss. 1. 2: 0.004—0.005 m., vss. 3. 4: 0.006—0.007 m. Ex R. Weilii apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI a. 1878 p. 141 tab. XVIII 7.

Nota. Litteram, quae vs. 4 ad sinistram est extrema, ita varicare monet Weil, ut eam fuisse λ, non μ dimidiatum, constet.

Unus quartus versus sinistrorsum videtur scriptus esse. Vs. 4 εἰμὶ (vel ἠμὶ) δὲ ἀπελ-- vel ἀπὸ λ-- vel Ἀπολ[λ--].

---

570 Lapis ad sinistram et ad dextram manum et infra et a parte postica fractus, nunc 0.12 m. alt., 0.17 m. lat., 0.08 m. crass., repertus Olympiae intra eam Altis portam, quae ad meridiem et orientem sita est. Litterae tenuiter incisae sunt. Ectypo et Furtwaengleri apographo usus edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 161. Exprimimus titulum e fide apographi Purgoldiani veram magnitudinem aequantis.

Var. lect. Furtwaengler litt. 2 V; Purgold diiudicari non posse refert utrum fissura in lineam inciderit necne.

--ιχος vel --ιλος καὶ Φιλιπ[π-]. Haec igitur sunt nomina duorum artificum natione Boeotiorum aut Chalcidensium aut Opuntiorum, quem ad numerum, si secunda littera est ⊦, addere licet Athenienses.

---

571 In glandula plumbea; Athenis a. 1869 exscripsit H. Heydemann; idem edidit Herm. XIV a. 1879 p. 317.

ΗΕΡΑΚΛΕΙΔΑΗΛΑΒΕ

Ἡρακλείδα· λαβέ.

---

572 Fragmentum marginis vasis aenei, 0.09 m. long., 0.012 m. lat., effossum Olympiae extra murum Altis ad meridiem versus. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 164; imago tertia parte minor est quam aes.

[— — τροπ]αίου (-ω) Διός vel sim.

573 Fragmentum aeneum in septem frusta fractum, a sinistra et a dextra mutilatum, sed supra et infra integrum, ut de vase restare utique non videatur; effossum est Olympiae, ab ecclesia Byzantina ad orientem et septentrionem versus. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVIII a. 1880 p. 64 sq.

— τῷ[ι] vel τῶ[ι] Δί —.

574 Lamina aenea, fere 0.001 m. crass., effossa Olympiae a templo Iovis ad meridiem versus. Litterae late et profunde incisae sunt; per duo foramina olim clavi immissi erant, ut lamina affigeretur. Ex Furtwaengleri apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 162.

Var. lect. Purgold vs. 1 ‹ΑΣιΝ‿ i. e. κατινο, quarum litterarum duae ultimae non ex toto certae sunt, vs. 2 fin. ᛋ pro I.

Vs. 1 [αἰ] κα σύνκ[ντα]? Vs. 2 [ἱ]αροῦ vel [ἱ]αρῶ. Vs. 3 μαν[τ--] vel αἰ μά vel αἰ μάν. Vs. 4 [Ὀλύμ]πιον. Vs. 5 οὖτε. Elea huius tituli origo a fide non abhorret; scriptura congruit cum tituli n. 115, sed discrepant intervalla versuum primorum nec traditur, num huius quoque fragmenti in parte postica ornamenta incisa sint (cf. add. n. 115).

575 Baseos ex marmore Pario sculptae, in superficie aequa et in parte antica inscriptae, fragmentum hoc parvum Olympiae effossum est, 0.12 m. alt., 0.13 m. lat., 0.07 m. crass. Exscripsit Purgold.

--ίας ἐπ[οίησε — —]. Litterae ρο locum habuerunt in titulo eius, qui donarium dedicavit.

576 Frustum aeneum, 0.092 m. long., 0.028 m. lat., 0.002—0.005 m. crass., in latere inscripto convexum et linea profunde incisa divisum, repertum Olympiae a templo Iovis ad occidentem versus. Atque Weil id putabat esse segmentum tabulae maioris consulto in similitudinem folii circumcisum, ut cum aliis in coronam componeretur; Purgold vero sibi visus est agnoscere statuae aeneae fragmentum fortuita forma. Ex Weilii apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI a. 1878 p. 141 tab. XVIII 6.

Omnes versus dextrorsum currere apparet ex primo et secundo. Vs. 3 [Δ]ιὶ Ὀλ[υμπίῳ].

577 Marmor Parium Olympiae erutum, 0.11 m. alt., 0.24 m. long., 0.09 m. lat., supra et infra et ad dextram salvum, in sinistra et in postica parte mutilatum; infra litteras prolectura inaequabilis remansit. Exscripsit Purgold.

Nota. Ad dextram post A extremae partes litterae sub oculos cadunt, quam Purgold Σ fuisse indicat.

[— — Κυ]δωνιά[τ]α[ς] vel --δων αἴας.

578 Lamina aenea, 0.047 m. alt., 0.022 m. lat., 0.001 m. crass., infra integra, reperta Olympiae, ex templo ad occidentem versus; litterae 0.006—0.008 m. altae sunt. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVI a. 1878 p. 140 tab. XVIII 1.

579 Lamina aenea satis crassa, undique mutilata, 0.065 m. alt., 0.035 m. lat., eruta Olympiae ante prytanei latus septentrionale. Litterae profunde exaratae sunt. Exscripsit Purgold.

Notae Purgoldii. Vs. 3 fin. in fractura Ͱ, i. e. Ɛ; vs. 5 interior pars litterae O periit; vs. 6 in fractura M.

580 Frustum aeneum, 0.053 m. alt., 0.035 m. lat., 0.005 m. crass., a nulla parte nisi, ut videtur, ab inferiore integrum, effossum Olympiae a Pelopio in meridiem et occidentem versus. Litterae incisae sunt ductu tenui, non profundo. Exscripsit Purgold.

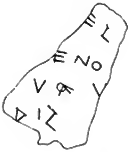

Nota Purgoldii. Vs. 4 littera prima potest fuisse Φ.

581 Fragmentum marmoreum Olympiae effossum, praeter particulam marginis superioris a nulla parte incolume, 0.17 m. alt., 0.12 m. lat. Exscripsit Purgold.

582 Frustum laminae aeneae, 0.0015 m. crass., undique fractum effossum Olympiae a templo Iovis ad orientem et meridiem versus. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 162.

Nota. Vs. 3. Scriba litteram O videtur correxisse superimposita littera Λ.

583 In lapide qui Delphis prope ecclesiam S. Eliae humi iacebat. De Witte, annali dell' inst. arch. a. 1841 p. 13; Le Bas, voy. arch. n. 968.

de Witte	*Le Bas*
K E D Θ Γ	K E R Θ Γ

584 Frustulum aeneum, quod de margine vasis videtur superare, undique fractum nisi quod infra litteras margo servatus est, effossum Olympiae extra murum Altis ad meridiem versus. Ex Furtwaengleri apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 163. Rectius exscripsit Purgold.

--ιάδ[ας].

585 Lamina aenea, effossa Olympiae, a Philippeo ad septentrionem versus. Edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 164.

586 Duo fragmenta marmoris Parii inscripta litteris c. 0.022 m. altis, effossa Olympiae. Alterum *a* 0.10 m. alt., 0.065 m. lat., 0.04 m. crass., undique truncum praeter partem marginis inferioris, a templo Iovis ad meridiem et orientem solem repertum et a Furtwaenglero, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 148, editum est. Alterum *b* non nisi supra incolume, 0.09 m. long., 0.04 m. alt., 0.05 m. crass., effossum est a Pelopio ad meridiem et occidentem versus. Utrumque ex Purgoldii schedis repeto.

a

b

Nota. *a* vs. 3 Furtwaengler ꟼ pro Ǝ; idem et vs. 2 E et vs. 3 ꟼ ex littera B superesse contendit.

Versus *βουστροφηδὸν* dispositi erant.

587 Cuspis aenea magnam partem robigine cooperta, eruta Olympiae in prytaneo. Ex Furtwaengleri apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXVII a. 1879 p. 164; imago tertia parte minor est quam ipsum aes.

Var. lect. Ad sinistram nihil decsse opinabatur Furtwaengler; qua de re dubitabat Purgold, quum aes denuo inspiceret sibi visus cognoscere vestigium ⅂. Litteram tertiam E uterque incertam esse affirmavit, item quartam Σ.

Titulus fursan propter recentiorem aetatem non huius est provinciae.

588 Titulus incisus est sub fundo lucernae musei Britannici. Edidit Hirschfeld, arch. Zeit. a. 1873 p. 109; cf. Kaibel, epigrr. Gr. n. 1131. Exscripsi.

ΞΙΜΙΔΕΠΑΥΣΑΝΙΑΤΟΚΑΤΑΠΥΓΟΤΑΤΟ

Nota. Primum O hanc fere habet formam 8, quae labente stilo potest esse orta.

Εἰμὶ δὲ Παυσανία τοῦ καταπυγοτάτου.

Intuenti mihi lucernam verisimile visum est eum, a quo Pausaniae dono data est, talem ambiguitatem his verbis occuluisse, ut et diceret lucernam esse Pausaniae et lucernae hiatu, quem circa titulus est scriptus, repraesentari anum hominis *καταπυγοτάτου*.

589 Fragmentum basis rotundae ex lapide calcario fusco sculptae, 0.30 m. altum, 0.60 m. in diametro habens, erutum Olympiae a buleuterio ad orientem versus; prope fracturam incisum est foramen, quo statua stabiliretur. Duo versus, alter curvus, alter directus, exarati sunt in superficie aequa adeo corrosa, ut aliquot locis vulnera non facile a litterarum reliquiis discernantur. Exscripsit Purgold.

Notae Purgoldii. Vs. 1 ante AM, item vs. 2 ante OI utrum litterae perierint necne, decerni non potest; vs. 2 inter I et O satis certo agnoscitur M.

Vs. 1 titulus artificis. Vs. 2 [— — τ]ίμου ἀνέθηκε[ν — —]. Ni ⊕ pro Θ adversari videretur, cogitari posse putarem de basi Milonis statuae subiecta; Paus. VI 14. 5: *Μίλωνα δὲ τὸν Διοτίμου πεποίηκε Δαμέας ἐκ Κρότωνος καὶ αὐτός.*

590 Fragmentum magni marmoris Parii, quod de basi superest, praeter partes lateris antici et superioris undique truncatum, 0.96 m. long., 0.51 m. lat., 0.36 m. alt., erutum Olympiae ante buleuterii latus orientale, ubi in recentiore aliquo aedificio, fortasse pro limine, videtur esse collocatum. Titulus in latere superiore litteris fere 0.025 m. altia incisus ab initio est integer. Exscripsit Purgold.

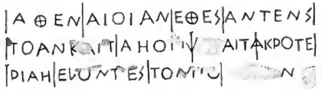

Nota Purgoldii. Littera tertia summa cum probabilitate est N, quamquam lineola tertia minus bene est conservata; post illam litteram nihil certi dignoscitur.

Αἰν[εσίδημος — —]? Cf. Paus. V 22. 7: *ἰδίᾳ δὲ ἄνδρες Λεοντῖνοι καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ Δία ἀνέστησαν. μέγεθος μὲν τοῦ ἀγάλματος πήχεις εἰσὶν ἑπτά, ἐν δὲ ταῖς χερσὶν ἀετός τέ ἐστιν αὐτῷ καὶ τὸ βέλος τοῦ Διὸς κατὰ τοὺς τῶν ποιητῶν λόγους. ἀνέθεσαν δὲ Ἱππαγόρας τε καὶ Φρύνων καὶ Αἰνεσίδημος, οὐκ ἄλλον πού τινα Αἰνεσίδημον δοκῶ καὶ οὐ τὸν τυραννήσαντα Λεοντίνων.* Huic igitur basi haud scio an illud fragmen tribuendum sit; certe in contrariam partem non afferendus est ordo nominum, quem Pausanias poteat consulto immutasse, ut suum de Aenesidemo iudicium commode annecteret.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

3a Delphis in porticu *Atheniensium* a Gallis a. 1880 effossa. Titulus 14.30 m. longus uno versu, quem in imagine necesse erat dividere, litteris profundis aequalibus (praeterquam quod formae litterae λ variant) 0.18—0.185 m. altis scriptus legitur in eo grado, quem stylobata format. Inter litteras ΠΟ et Ν intervallo 1.30 m. litterae perierunt; sed post illam litteram Ν, quod ante fracturam lapidis spatium vacuum est 0.26 m., quum singulae litterae tituli fere 0.12 m. inter se distent, inde constat ad dextram nihil interceptum esse. Edidit Haussoullier, bull. de corr. hell. V a. 1881 p. 12sqq.

Ἀθηναῖοι ἀνέθεσαν τὴν στοὰν κ[α]ὶ τὰ ὅπλ[α κ]αὶ τἀκρωτήρια ἑλόντες τῶν πο[λεμίω]ν. De illa porticu haec tradit Pausanias X. 11. 5: ᾠκοδόμησαν δὲ καὶ Ἀθηναῖοι στοὰν ἀπὸ χρημάτων ἃ ἐν τῷ πολέμῳ σφίσιν ἐγένετο ἀπό τε Πελοποννησίων καὶ ὅσοι Πελοποννησίοις ἦσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ σύμμαχοι. Ἀνάκειται δὲ καὶ πλοίων τὰ ἄκρα κοσμήματα καὶ ἀσπίδες χαλκαῖ· τὸ δὲ ἐπίγραμμα τὸ ἐπ' αὐτοῖς ἀριθμεῖ τὰς πόλεις ἀφ' ὧν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἀκροθίνια ἀπέστειλαν, τήν τε Ἠλείων καὶ Λακεδαιμονίων, Σικυῶνά τε καὶ Μέγαρα, καὶ Πελληνέας Ἀχαιῶν, Ἀμβρακίαν τε καὶ Λευκάδα καὶ αὐτὴν Κόρινθον· γενέσθαι δὲ ἀπὸ τῶν ναυμαχιῶν τούτων καὶ θυσίαν Θησεῖ καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ Ῥίῳ. καί μοι φαίνεται τὸ ἐπίγραμμα ἐς Φορμίωνα τὸν Ἀσωπίχου ἔχειν καὶ ἐς τοῦ Φορμίωνος τὰ ἔργα. Saeculo sexto, sub Pisistrati tyrannide opinor, Athenienses hanc porticum aedificaverunt et confestim arma et rostrorum ornamenta in ea collocaverunt, inscripta in grado illa dedicatione, quae iam in lucem rediit. Iidem multo post eiusdem generis spolia, quibus primis belli Peloponnesiaci annis potiti erant, in eadem porticu deo dedicaverunt ascriptis in pariete vel in tabula nominibus populorum, de quibus illa ceperant (ἀπ' Ἠλείων κτλ.). Pausanias autem, qua erat levitate, scripturae indiciis neglectis has duas inscriptiones ad easdem victorias spectare arbitratus est.

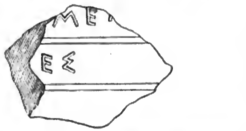
8 Hunc titulum Foucart ex exemplari a Rayeto secum communicato accuratius exprimendum curavit, mémoires présentés par divers savants à l'académie, a. 1878, p. 385.

Η Ο Ρ Ο Σ
Τ Ε Μ Ε Ν Ο Σ
Ε Π Ο Ν Υ Μ Ο Ν
Α Θ Ε Ν Η Θ Ι Ν

Quibus supplementis ut certa fides adiungatur, vel ideo non decet postulare, quod ne id quidem constat, utrum litterae, quas fragmentum pusillum servavit, in hexametro et pentametro an in pentametro et trimetro locum habuerint. Vs. 3 post lineam extremam curvam ϲ Purgold particulam litterae rotundae se dignoscere ait et depinxit illam in schedis, quas oculis collustravi, sic ͺ; quae lineae, si cohaeserunt, formasse possunt litteram ∿; sin aliter, illa fuerit γ forma singulari, haec ο.

---

12 Frustulum marmoreum, quod superest de columnae n. 12 parte inferiore fracta, 0.15—0.16 m. longitudine et latitudine, inventum a Pelopio ad occidentem versus. Exscripsit Purgold et edidit typis excusum, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 86. Utor ectypo.

Var. lect. Post ΜΕ partem inferiorem hastae, ni species fallit, paulum proclivis omisit Purgold, de qua non dubito quoad pulcro ectypo credere licet. Spatium autem, quod intercedit inter litteram Ε et fracturam, typotheta in diario archaeologico iusto maius finxit.

Θρασυμάχου παῖδες τοῦ Μαλίου [ἐν Μεγαρεῦσι]
τῷ Δὶ Δάϊλλος καὶ [e. g. Στρατοκλῆς] με [ἀνέθεν].
Γρόφων ἐποίει Μάλλος Καθ[αροκλ]ῆς (?)

12a Duo fragmenta marmoris Parii, reperta Olympiae, praeter marginem superiorem, qui in fragmento *b* est servatus, undique truncata, latitudine, si coniuncta metiris, 0.34 m., altitudine, ubi est maxima, 0.12 m. Exscripsit Purgold.

a *b*

Haec reliqua sunt ex altero exemplari tituli n. 12, quod in lapide forma quadrata perscriptum ad alterum donarium ab iisdem hominibus dedicatum spectabat; atque litterarum ductu tam simile priori illi dicitur esse, ut eadem manu confectum esse videatur. Quam similitudinem ad dispositionem litterarum non pertinuisse, fastigium infra litteram Σ superstes caeteris alterius versus litteris interceptis ostendit. Quod si non restat ex littera Α sed, ut visum est Purgoldio, ex littera Μ, distichum uno versu exaratum eique artificis titulum subiectum esse putarim.

17 Vide in his Addendis n. 27*a*.

20 Serius, quam ut in ordinem inseri possent, aliquot testae inscriptae eiusdem generis innotuerunt; septem enim (sc. titt. 2*a*, 4*a*, 16*a*, 85*a*, 87*a*, 108*a*, 109*a*) post reliquas emit museum Berolinense, tres (sc. titt. 43*a*, 59*a*, 60*a*) possident Rollin et Feuardent Galli, edidit O. Rayet, gazette archéologique a. 1880 p. 101 sqq., unius notitia (sc. tit. 36*a*) debetur Iacobo Dragatsae, Παρνασσ. a. 1881 p. 138 sq.

2*a*

Ἀμφιτρ[ίτα], [Π]οτειδᾶν. Ad sinistram margo servatus est

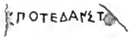
4*a*

Haec testula, in qua pictus est sagittarius cum nomine ascripto Τε[ῦκρος], subsidens sub scuto figurae fractae (Aiacis), dextrorsum telum intendens, superat ex laeva parte eius tabulae, cuius in dextra parte scriptus est titulus 4; intercidit igitur inter duo fragmenta ea testae pars, in qua equi erant picti. Respondebat autem Teucro ad dextram Pandarus haud dubie eodem habitu repraesentatus.

16 Huius testae imaginem expressit etiam Dragatses, Παρνασσ. a. 1881 p. 137 sq., neglecto tamen eo titulo, qui acu incisus est.

16*a*

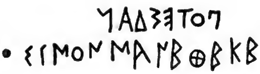
--ι Ποτειδᾶνι τ--.

36*a*

Μι[δ]ωνίδας ἔγραψε [κ]ἀνέθηκε. Titulus non uno nomine notabilis; nam ut litteram ⅃ a scriptura Corinthiaca alienam corrigamus et dissolutionem illam orationis molestam tollamus: tamen restat littera E quinquies litterae B vicaria. Pictorine nova et singularis alphabeti varietas placuerit an editor quintuplicis erroris reus sit faciendus, animi pendeo. Litteram ↓ modo duobus signis (cf. tit. 98 Ψο--) modo uno, prout libuit, Corinthios videmus scripsisse eadem inconstantia, qua Boeotios in littera ξ scribenda usos esse constat.

43*a*

Ad laevam: Ποτειδᾶν, quo in nomine pictor pro ƎƎ scribere debuit aut Ǝ aut ƎB; ad dextram: Ἴγ[ρ]ων μ' ἀνέθηκε. Tertiam litteram M minus claram esse annotat Rayet; nomen restitui potest ex testa ab eodem viro dedicata, tit. 43, ubi littera P est certa.

46 Potius [Ἀ]ρηστίων, ab ἀρνεῖσθαι, cf. n. 172 Ἀρηστίχα.

59*a*

Ὀνύμων.

60*a*

Σόρδις.

68 Postquam vocem dubiam denuo contemplatus sum, hoc addo dubitari posse, an fuerit olim in testa B pro K, certum autem esse Σ. Conieci igitur αὐτοπό[ι]εα seu potius αὐτόπο[ι]εα i. e. αὐτόποια ab ipso confecta; cum diphthongo OBΣ pro οι confer AE pro αι titt. 4 et 5. Quae coniectura si conveniat, donator gloriatur, quod donaria ipse fabricatus est; idem de se praedicat Midonidas, tit. 36*a*. Cf. praeterea tit. 114.

85*a*

[--ἀ]νέθηκε. Titulus incisus est.

87 *a*

— — μὲ ἀνέθ(η)κε τῷ [Ποτειδᾶνι].

107 --ας εἰμ[ί]. Titulus superiore dignus erat loco.

108 *a*

Periit versus hexameter; deinde [— ◡ ἐπ]αγγείλας· τὺ δὲ δέ[ς χα]-ρίεσ(σ)αν ἀμοιϝάν. Cf. titt. 62. 63. 64.

109 *a*

[Π]οτει[δάν].

23 Loeschckio (arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 32 not. 13) vas intuenti manus inexercitata hunc titulum videbatur voluisse incidere: Ξενοκλῆς μ' ἔδωκέ τοι.

24 Purgold Λ et M et Γ.

26 *a* Titulus *Corinthius*. Tria fragmina marmorea inter se finitima, effossa Olympiae, fragm. *a* prope id aedificium, quod meridionale vocare fossoribus placuit, fragm. *b* et *c* apud templum Iovis. Atque haec tantum superiorem servarunt marginem, fragm. *a* etiam inferiorem et posticum, ut totum lapidem 0.245 m. alt., 0.17 m. crass. fuisse inde constet; longitudo trium fragmentorum compositorum est 0.24 m. Exscripsit Purgold et agnovit epigramma a Pausania memoriae traditum. Ectypum contuli.

a *b* *c*

[ΝαϝὸςΝ μὲν φιάλαν χρυσέα]ν ἔχει, ἐκ δὲ [Τανάγρας]
[τοὶ Λακεδαιμόνιοι συμ]μαχία τ' ἀν[έθεν]
[δῶρον ἀπ' Ἀργείων καὶ Ἀθα]ναίων καὶ [Ἰώνων],
[τὰν δεκάταν νίκας εἵν]εκα τοῦ πο[λέμου].
5 — — — — Κό[ρινθ]ι[ο- — —]
— — — — ρ — — —

Annus pugnae est Ol. 80.4. Paus. V 10. 4: ὑπὸ δὲ τῆς Νίκης τὸ ἄγαλμα ἀσπὶς ἀνάκειται χρυσῆ Μέδουσαν τὴν Γοργόνα ἔχουσα ἐπειργασμένην. τὸ ἐπίγραμμα δὲ τὸ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι τούς τε ἀναθέντας δηλοῖ καὶ καθ' ἥντινα αἰτίαν ἀνέθεσαν· λέγει γὰρ δὴ οὕτω· ναὸς κτλ., cuius epigrammatis in versu secundo librorum corruptelis depravato eadem verba felici divinatione viri docti restituerunt, quae re vera in lapide sunt. Atque alia nondum nota discimus: epigramma non in ipso clipeo tam alte suspenso, ut, si in illo incisum fuisset, legi non potuerit, sed in lapide infra collocato, neque Laconico alphabeto sed Corinthio (cf. X et OY) scriptum fuisse; subscriptus videtur fuisse aut catalogus sociorum aut titulus artificis Corinthii.

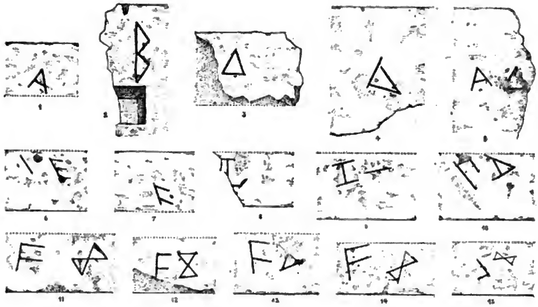
27 *a* *Sicyoni* titulum n. 17 addicendum esse demonstrat apographum novum Purgoldianum, quod iam pro illo parum accurato substituitur (arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 171):

Nota Purgoldii. Clare noscitantur litterae X et I. Num nomen ad finem perscriptum fuerit, certo diiudicari nequit; videtur tamen non fuisse perscriptum.

Σικυωνί(ων). Ipsi igitur Sicyonii victoria reportata spiculum dedicaverunt.

27 *b* Notae fabriles in sedecim saxis thesauri *Sicyoniorum* Olympiae effossis. Quorum saxorum latera inferiora maximam partem in trinas fascias divisa ita caesa sunt, ut media quaeque fascia excavaretur et aspera maneret, reliquae levigarentur; harum igitur in altera notae fabriles incisae sunt. In imaginibus ad decimam partem redactis, quas ante oculos habes, integra linea indicat ipsum lapidis marginem, punctis scripta fines fasciarum. Paucas harum notarum ediderunt Curtius et Adler, Ausgrabungen in Olympia IV p. 36, quindecim Purgold, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 174 sqq., sextas decimae post illas repertae apographum et ectypum idem submisit.

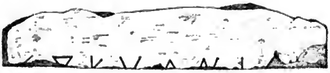

16

Nota. Tit. 8 lineolam obliquam ligo operarii in effodiendo incidit.

Tit. 1 *α*, tit. 2 *β*, tit. 3 *δ*, tit. 4 *δ*, tit. 5 *α δ*, tit. 6 *ε ε(ι)*, tit. 7 *ϝ*, tit. 8 *ζ*, tit. 9 *ζε*, tit. 10 *πα*, titt. 11—14 *ϝε*, tit. 15 *εϝ*, tit. 16 *μ*. Alphabetum Sicyonium, quod titulis thesauri n. 27 *b c d* aetate paribus et titulo cuspidis n. 27*a* aliquanto vetustiore palam factum est, multis quidem rebus Corinthio est simillimum, his vero discrepat ab illo, quod ea aetate, qua iam vocalis *ι* signo I et consonans *σ* signo Σ vel Ϛ scribebatur, una cum littera Ⅹ usurpavit litteram E aut ex antiquissimo usu retentam aut ex Ionica scriptura praeoccupatam et quod eadem aetate iam in usum vocavit signum B pro antiquiore Ƨ vel ᛋ.

27c Lapis arenaceus fuscus, 0,11 m. alt., 0,56 m. lat., 0,46 m. long., qui olim fuit in antis ad portam thesauri *Sicyoniorum*, effossus est Olympiae ab octavo thesauro ad septentrionem versus in sepulcro christiano. Cuius ut operculum esse posset, ex forma antiqua maiore in hanc minorem redactus est; postea insuper est fractus. Neque tamen in his calamitatibus titulus in parte antica angusta incisus detrimentum cepit; nam inferiores litterarum partes, quae nunc desiderantur, in lapide altero vicino deperdito exaratas fuisse ex lapidis servati fabrica efficitur. Litterae integrae 0,04 m. altae fuerunt. Ex Purgoldii apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 170sq.

Nota. Purgoldio prima linea admodum prona potius ex Ϛ quam ex Σ superesse et vestigiorum, quae post secundum O cernuntur, alterum fortuito factum, alterum ex littera I restare visa sunt.

Superior pars vocis ϚⅩKVONIOI *Σικυώνιοι* vel — id quod malim, nisi obstet caput litterae extremae — ϚⅩKVONION *Σικυωνίων*. Cf. Paus. VI 19. 1: *ἔστι δὲ θησαυρὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ Σικυωνίων καλούμενος, Μύρωνος δὲ ἀνάθημα τυραννήσαντος Σικυωνίων. τοῦτον ᾠκοδόμησεν ὁ Μύρων νικήσας ἅρματι τὴν τρίτην καὶ τριακοστὴν ὀλυμπιάδα.* Hunc titulum multo recentiorem esse nemo non videt; quapropter temporis notam a vetustiore thesauro, de quo duo thalami aenei (Paus. VI 19. 4) reliqui erant, ad recentiorem circa eos constructum a Pausania male translatam esse coniecit Kirchhoff.

27*d* Saxum 0.29 m. alt., 0.56 m. lat., 0.975 m. long., erutum Olympiae, ubi et ipsum quondam fuerat in antis thesauri *Sicyoniorum*, tum redivivum muro ecclesiae Byzantinae insertum erat. Quod saxum quum ad dextram non cohaeserit cum altero, in inscriptionis versibus duobus non plus quam binae litterae possunt periisse, quas pars dextra in latere inscripto fracta hausit; versus alterius pars inferior trans commissuram erat scripta. Altitudo litterae B est 0.04 m., spatium inter versus 0.075 m. Edidit Purgold, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 172 sq.

Nota Purgoldii. In littera tertia ⊕ crux non est certa. Supra litteram B lineae quaedam dignoscuntur, sive illae ex littera O reliquae seu potius casu factae sunt; ad sinistram linea perpendiculata diligenter incisa.

Βοῶ[ν] Κυψ[έλου]. Cypselum enim Corinthi tyrannum conicio, quum Iovi Olympio boves corporum magnitudine insignes immolasset, pelles vel calvas vel cornua in foribus thesauri, quem Myro tyrannus urbis vicinae recens aedificaverat, permissu illius suspendisse ascripto litteris vetustissimis titulo: *Βοῶν* Κυψέλου. Qui titulus multo post a Sicyoniis novo thesauro constructo et anathematis vetustis in eo collocatis recentiore scriptura ad eius portam repetitus est: ΒΟΟΝ|ΚΥΨΣ|ΛΟΥ.

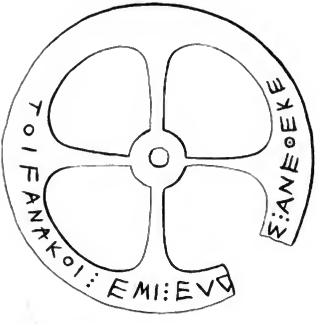
---

33 Purgold Ɛ pro Ε.

36*a* vs. 11 corrige typothetae sphalma ϙ pro ϙ.

37 In imagine vs. 3 corrige xylographi errorem ϟ pro Ϟ. In primo hexametro collato titulo add. n. 43*a* iam apparet rectius scribi [*ϝανά*]κων pro [*ἀνά*]κων.

43*a* Rota aenea, quae dicitur *Argis* reperta esse, tanta quantam infra vides. Aestate a. 1880 Athenis apud quendam rerum antiquarum mercatorem raptim exscripsit Purgold.

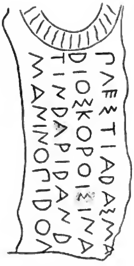
Τοῖ(ν) *ϝανάκοι(ν) εἰμί·* Εὐδ...ς ἀνέθηκε, forsitan pro victoria curuli.

44*a* Edidit titulum Purgold, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 83.

46 Purgoldii testimonio hae litterae ducto continuo incisae sunt: litt. 5 Ν, litt. 6 Ι, litt. 9 Α, litt. 10 Γ, litt. 16 D. Littera 19 est Μ.

57 Pro p. 335 corrige p. 355.

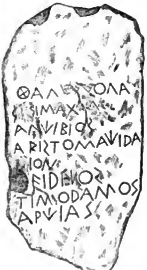
62a Tabulae canae marmoreae pars inferior, quae ipsa in quatuor fragmenta continua dissoluta est, 1.14 m. alt., infra 0.52 m., supra 0.59 m. lat., 0.13 m. crass., cum basi rudi 0.25 m. alta, reperta Varliae prope *Sellasiam*, deinde Spartam in museum translata. In ea tabula Dioscuri sculpti erant nudi, stantes, in medium conversi, alter ad dextram alter ad sinistram, hic manu dextra coronam tenens; figurae nunc ita mutilae sunt, ut utriusque pars superior ventre tenus, praeterea sinistrae crura magnam partem perierint; etiam titulus cruribus figurarum interiectus inferne mancus est. Purgold exscripsit et ectypum misit.

Πλειστιάδας μ' ἀ[νέθηκε] Διοσκώροισιν ἄ[γαλμα],
Τινδαριδᾶν δ[ιδύμοιν] μᾶνιν ἐπιδ(δ)ό[μενος].

Ad vocalem ι vocis Τινδαριδᾶν cf. titulum Cythereum, bull. de corr. hell. II a. 1878 p. 365, Mittheil. des deutsch. arch. Inst. in Athen V a. 1880 p. 231. Lacunas explevit Kirchhoff.

67 Huius lapidis, 0.94 m. alti, 0.44 m. lati, inserti muro ecclesiae S. Ioannis, apographum et ectypum a se confecta misit Purgold.

Idem annotat haec: Titulum supra et infra integrum esse spatium scriptura vacuum demonstrat. Vs. 1. Post ΘΑΛ certa est linea prona \; prope hanc tria vulnera lapidis, cuius generis multa in hac regione cernuntur, falsam ansarum speciem habent et occulunt eadem lineam obliquam / vix conspicuam; mox N certo noscitatur. Vs. 2. Ante litteras certas ΙΜΑΧ spatium admodum corrosum uni aut duabus litteris supplendis sufficit; post Χ omnino nihil lectionis Le Basianae dispicitur. Vs. 3. Littera secunda est Λ, quod laesura simile factum est litterae Ν. Vs. 4. Nomen dubitationi non obnoxium est; ultima littera hodiernum lapidis marginem transiit. Vs. 5. Prima littera fuit aut 8 aut D. Vs. 6. Littera secunda E certa, item quinta I; sexta videtur fuisse V.

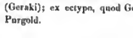
Nomina igitur fuerint haec: vs. 1 ectypum videtur admittere nomen Θαλαμιόλας; Purgold: Θαλιωόλας vel Θαλχινόλας; vs. 2 [Τ]ιμάξ[ενος], cf. C. I. G. 7881. 7882. 7883; vs. 3 Ἀγχίβιος; vs. 4 Ἀριστομαχίδα[ς]; vs. 5 [Β]ίων seu [Δ]ίων seu — ni ectypum fallit — Ϝίων; vs. 6 [Μ]είδιχος seu [Φ]είδιχος; vs. 7 Τιμόδαμος; vs. 8 Ἀρχίας.

75 De initio tituli hoc frustulum superat a Purgoldio exscriptum:

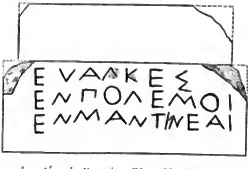
[Δίξ]ιο Ϝάν[αξ] κτλ.

77a Marmor album, 0.52 m. alt., 0.25 m. lat., 0.15 m. crass., repertum *Geronthris* (Geraki); ex ectypo, quod Georgios Papanicolaos miserat, exscripsit Purgold.

Τηλεφάνης ἐμ πολέμῳ. Cf. n. 77.

77b Basis ex uno marmore cano ita sculpta, ut pars inferior 0.40 m. longa, 0.345 m. lata, 0.145 m. alta, superior 0.35 m. longa, 0.325 m. lata, 0.09 m. alta sit; reperta est *Geronthris* (Geraki), exstat ibi in ecclesia. Quae ut olim cippum ferebat demissum in foramen quadratum, quod supra incisum est, ita nunc crucem diebus festis erectam suscipit, ad quam stabiliendam duo foramina rotunda antiquo sunt addita. Exscripsit Purgold.

Εὐάλκης ἐν πολέμῳ ἐν Μαντινέᾳ. Cf. n. 77. Hoc igitur in titulo, qui post pugnam a. 418 commissam videtur incisus esse, vocalis η antiquiore littera scripta est quam in eo, n. 88, quem propter Hagesistratum ephorum anno 426 tribui; quae difficultas ut aperiatur, spes est fore, si plures titulos temporum notis insignes Laconia suppeditaverit.

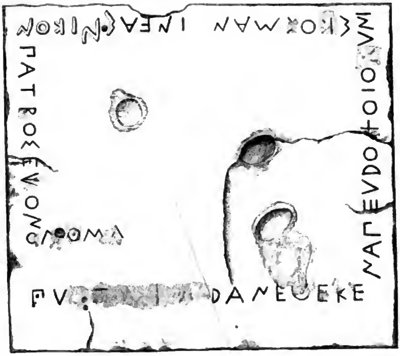
82 Purgold 8 pro D.

91 Similia de hoc titulo exposuit Iebb, the journal of Hellenic studies I a. 1880 p. 23 et p. 58. Ectypo a Purgoldio accepto accuratiorem lapidis imaginem subicio.

In priore titulo litterarum sulci angusti et profundi ductu pereleganti exarati sunt. Quo in titulo quom litterae aequabili modo dispositae sint, vox ϑ[υίων] numerum litterarum interceptarum excedit; supple ϑ[υῶν]; nam versu altero post ⊕, ubi vocalem scriptam fuisse necesse est, hastae pars inferior reliqua non in medio spatio, quod littera occupavit, sed ad sinistram incisa non potest non superesse aut ex Ͱ aut ex Ƨ.

99 Rectius titulum exscripsit Purgold.

Nota Purgoldii. Littera sexta ϟ et deinceps hasta directa et lineae duae obliquae valde incertae sunt. Vs. 3 fin. Litterarum lineae lapide corroso dilatatae sunt.

Πύ[κ]τα[ς τόν]δ' ἀνέθηκεν ἀπ' εὐδόξοιο [Κ]υνίσκος
Μαν[τ]ινέας νικῶν, πατρὸς ἔχων ὄνομα.

Cf. Paus. VI 4. 11: Κυνίσκῳ δὲ τῷ ἐκ Μαντινείας πύκτῃ παιδὶ ἐποίησε Πολύκλειτος (sc. senior) τὴν εἰκόνα.

100a Titulus *Mantinensis* (?). Fragmentum marmoris Parii, 0.18 m. long., 0.15 m. alt., 0.06 m. crass., igne laesum, undique mutilum, nisi quod margo inferior servatus est. Edidit Purgold, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 181.

— — [Μ]αντι[νε — —].

105 Litteras non incisas sed instrumento caeli simili impressas esse nuntiat Purgold; inde intellegitur, cur aerarius quadrata pro circulis substituerit. — Postquam dialectum Eleam mirae cuiusdam inconstantiae fuisse cognitum est, vis argumenti ex vocali ι vocis εὐεργέτας petiti aliquanto imminuta est.

106 Paterae illud aes tribuendum esse indicat Purgold; eidem ultima linea prona \, quamvis incerta sit, potius de V videtur superare.

107 Purgold testis est vs. 1 inter O et T lacunam minorem esse quam quae litteram Γ possit intermisisse; supplendum igitur esse litteram I; eodem versu inter Σ et O intercidisse litteram E ita ut ansae in fragmento dextro etiam nunc exstent; vs. 6 B pro P; vs. 11 Ͻ pro ⌐. Qua nova lectione efficitur, ut paulo ampliora supplementa opus sint, quam supra conieceram; ideo hunc fere tituli tenorem fuisse existimo:

['Επεὶ πολλὰ χρήματα ἔ]δωκαν, οἱ τὸ χρύσιον
[. . . . . κατεσκεύ]ασαν τὸ ἱερὸν τῶ Διός,
[ἔδοξεν τοῖ δάμοι ἦ]μεν αὐτὸς καὶ γενεὰν
[— — — — προ]ξένος καὶ εὐεργέτας·
[summa pecuniae, — — ισ]πος Θεοδότω Μάγνης
[„ „ — —]ην Θηβαῖος
[„ „ — —]ς Συρακόσιος
[„ „ — —]Σικυώ[νι]ος
[„ „ — —]ς 'Αργεῖος.
['Επὶ — — τῶ — —]κλέος καὶ 'Ολυμπιοδώ-
[ρω τοῖ δεῖνος ἑλλαν]οδικεόντοιν.

Ad ἑλλανοδικεόντοιν cf. ἱαραρχόντων in duobus titulis Boeoticis apud Decharme, archives des miss. scient. IV a. 1867 p. 486 n. 1 et p. 492 n. 2.

109 Purgold legit vs. 3 post Y non ᐅ, sed P; vs. 4 non T, sed Σ; vs. 7 litteram, quae est post ∧ A T ᐅ, accipi posse refert A; post eam in margine cerni vestigium lineae directae; vs. 8 rimam mediam esse inter O et Π. Haec igitur lucramur: vs. 4 αἰ ζα[λ--], vs. 7 λατραι[όμενον]. — Vs. 2 αἰ μὰ 'πίο[τοι]? cf. n. 112.

110 Vs. 4 τά τ' ἄ(λ)λ(α) καί. Vss. 9. 10 verte: imprecatione tenetur eo quod hic scriptum est; cf. add. n. 119 vs. 14 [τ]οῖ ταῦτα γεγραμ(μ)ένοι τὠπιάρω.

111 In imagine vs. 4 med. imae litterarum partes sic erant exprimendae: ι κ ι i. e. I K A.

112 Huic titulo nec non aliis Eleis operam dedit Comparetti, Academia dei Lincei, anno CCLXXVIII (1880—1881); cuius placita quum hic repetere non conducat, ex ipsius libello lectores, si libet, cognoscant. Purgoldio teste lineis tenuissime incisis ita usus est aerarius, ut aliorum versuum litterae ex eis pendeant, aliorum litterae in eis insistant; littera O non pistillo est impressa, sed scalpello incisa. Vs. 7 AIΣΕΤIΣ; vs. 8 post VO fractura hastam directam comitari videtur; ibid. fin. AV··AK; vs. 9 ante I∧ et infra ᐩ in frusto minutissimo, quod in imagine non accurate delineatum est, servata est linea procumbens \, quae de nulla littera nisi de V potest reliqua esse; post ∧ verisimile est fracturam in lineam obliquam incidisse; deinde ante K in fractura hasta perpendicularis servata est; inter duo omicra reliquiae litterae I offeruntur; post alterum O angulus sinister litterae Γ; in dextro lacunae margine hasta; tum ∧. Haec igitur ineunte versu nono dispecta sunt: \I∧/ IKFOIO ΓI∧A+; itaque conicio: [τ]ῦ 'ν [αἰε]ί κ' ἔοι ὁ πίναξ ἱαρὸς 'Ολυμπίαι, hic in omne tempus tabula sacra esto Olympiae.

112a Titulus *Eleus* in saxo calcario concharum in lapidem mutatarum pleno, lat. 0.34 m., alt. ad dextram 0.37 m., ad sinistram 0.42 m., crass. 0.17—0.20 m., scriptus litteris late et profunde incisis. Illud saxum repertum est a. 1880 a Purgoldio in vico, qui appellatur Koskina et in valle Cladei fluminis dimidiae horae itinere ab Olympia situs est. Ibi muro domus quatuor annis ante aedificatae erat inditum; sed unde arcessitum esset, incolae nesciebant; postmodo in museum Olympicum delatum est. Margo superior, cuius cursum obliquum versus primus comitatur, antiquus videtur esse; a caeteris partibus saxum recenti tempore ab operis circumcisum esse dicitur. Edidit Purgold, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 179. Apographum eius repeto, insuper adhibens ectypum bene expressum, quod eius in tanta lapidis asperitate fieri potuit.

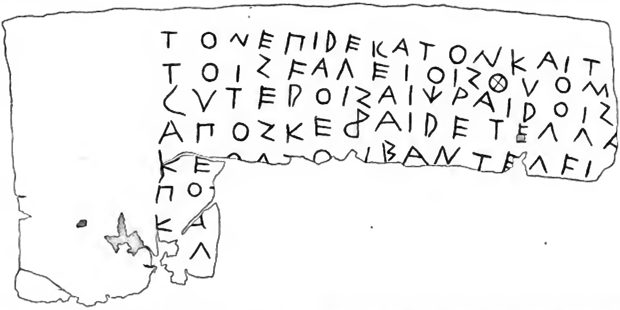
Notae Purgoldii. Vs. 1. Linea directa, quae est secundum litteram Π, Purgold dubitat an fortuito ictu orta sit. Vs. 4. In littera prima supra ad laevam potius lapidem laesum quam hastam directam ultra ansam superiorem productam esse iudicat. Ibidem elementum tertium laesum illud quidem infra, sed satis certum esse affirmat.

Var. lect. Vs. 4 fin. Ansam medium litterae E ad apographum Purgoldianum, in quo deest, ex ectypo addidi.

Quod nulla littera dissecta est maximeque ad sinistram omnes litterae ex ordine collocatae a margine paribus intervallis distant, id noluerim mero casui tribuere, praesertim quum opinio condicionis lacerae nihil iuvet ad titulum intellegendum. Quamobrem nusquam nisi infra titulum truncatum esse ratus lego: ῥιπὶρ ἐγὼ Ξενϝάρ[ης]. Interdicit igitur Xenvares, ne quis rem quandam patentem tamquam vacuam arripiat. Quid autem fuerit illa ῥιπίρ, incertus animo pendeo; credam fuisse magnum follem fabri aut carbonarii; varia congessit Hesychius: ῥιπίρ· ῥιπίς, τὸ πλέγμα, ἢ ἐκ σχοίνων πέτασος· 'Αττικοὶ δὲ ῥιπίδα, ᾧ τὸ πῦρ καίουσι· καὶ τρεπίζειν οὕτω λέγουσι, et ibid. ῥιπίον· τοῦ σπίλους τὸ ἀκρωτήλιον.

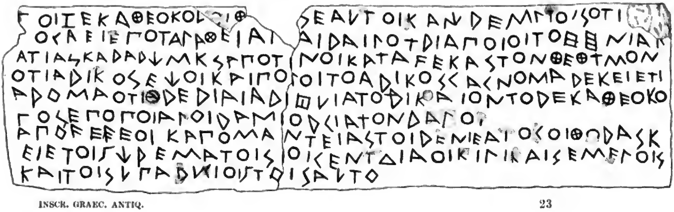
113 Quod in Ahrensii interpretatione dubitationi obnoxium erat μή pro μά usurpatum, eam offensionem iam sustulit fragmentum tituli n. 119 in his Addendis editum. Itaque illud μή δάμοι iam magis arridet.

113*a* Lamina aenea 0.204 m. long., 0.097 m. alt., reperta Olympiae a palaestra ad meridiem versus; fracta est ita, ut sospes manserit margo superior, margo sinister, forsitan angulus sinister inferior. Litterae profunde et distincte exaratae nusquam loci dubitationem admittunt. Ex Purgoldii apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 77.

Vs. 1 τῶν ἐπιδεκάτων καὶ τ-. Vs. 2 τοῖς ϝαλείοις θυομ[εν-]. Vs. 3 [ἐγ]γυτέροις, αἰ χρεῖ(δ)οι i. e. χρῄζοι. Vs. 4. Initium versus ut intellegi nequeat, efficitur signo septimo in Elea litteratura nondum noto; ea quae sequuntur, forsan accipienda sunt in hunc modum: αἰ δὲ τέλλα[νδιε-] i. e. τῶ ἀλλ- vel τοῖ ἀλλ-. Vs. 5. Quamquam tertio loco semicirculum certum esse Purgold disertis verbis testatur, tamen Kirchhoffii lectio κα[κττ]ε[ν]θαν τελ[ε]ί[αν] ad reliquas litteras tam egregie convenit, ut aerarium aut aliquo modo errasse aut mirae cuidam libidini morigeratum litteram ϙ incidisse putem. In littera septima N Purgold praeter tertiam lineolam agnovit secundam: ⋖.

113*b* Lamina aenea solida, 0.298 m. longitudine, altitudine ubi est maxima 0.082 m., ubi minima 0.08 m., effossa Olympiae a Leonidaeo in orientem versus. Marginem antiquum praeter paucas particulas fractas fere undique esse servatum inde videtur posse colligi, quod figurae ornatus causa in latere postico incisae, quae titulo putantur esse antiquiores, supra perfectae et ad finem perductae sunt, et quod versus primus et ultimus sunt incolumes, et quod ad sinistram omnes litterae a margine tantundem distant, et quod ad dextram vs. 5 et vs. 8 ultimae litterae artius sunt collocatae, ut locus sufficeret. In medio fere tabula est infracta; litterae neque ita aequaliter neque profunde incisae ex parte difficiles sunt cognitu. Versus quintus duobus foraminibus interrumpitur, quorum alterum etiam nunc capite plano clavi impletur, alterum apertum est. Ea foramina aetate titulo antecedere assentior Purgoldio; nam aerarius quum in eo, quod est ad sinistram, caput clavi etiam tum haerens invenisset, in eo ipso partem litterae A — si apographum recte interpretor — exaravit; neque minus alterius foraminis, quod est apertum, videtur rationem habuisse litteris K et A circa id collocatis; accedit quod Purgoldio auctore margo incisa ansa superiore litterae K introrsum flexus est et quod hoc foramen in media quadam figura ornamentorum terebratum est proportione diligenter observata (cf. add. n. 116). Ectypo et Purgoldii apographo usus edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 78 sqq.; cf. Purgold, ibid. p. 91 sqq.; Buecheler, mus. Rhen. XXXVI a. 1881 p. 620 sq., Comparetti, the journal of Hellenic studies II a. 1881 p. 365 sqq.

Notae Purgoldii. Vs. 1. Litterae ⊦ linea inferior obliqua quamvis perspicua sit videtur esse fortuita, superest autem vestigium lineae fastigatae descendentis a capite litterae. Vs. 4. Litterae, quae sunt duodecima et tertia decima a fine retro numerati, haud facile dignoscuntur; nec non earum, quae sequuntur, aliquot difficiles. Vs. 6. Extremae litterae magno labore leguntur, ultima incerta est; post illam nihil videtur intercidisse. Vs. 7. Post litteram nonam I lineae et puncta nullo ordine posita casu potius videntur esse orta quam consilio incisa; in littera N, quae est inter E et I, tertia linea est obscura; litterae decem extremae tam evanidae sunt, ut certo confidere apographo non liceat. Vs. 8. In fractura de littera I parum constat, praesertim quum solito propior litteram O sit; mox littera ⟨ minus perspicua est, ansae obliquae inter se non videntur tangere; deinde supra litteram I vestigium incertum lineae aequae; litterae ΔIA paene oblitteratae sunt. Vs. 9. Post fracturam litterae I et V et T parum clarae, litterae O quasi umbra superest; post eam spatium videtur esse vacuum.

-τοι ζέ κα Θεοκόλοι Θ . . . (.) . ε αὐτοῖ καὶ χρημ(ά)τεσς, ὅτι [αὐ]-
[τ]ῶ γαῖ εἴη ποτ' ἀλάθεια[ν]. αἰ δ' ἀ(del. I)λ(λ)οτρία πο(λ)εῖτο, (πε)ν(τ)ακ-
ατίας κα δαρχμ(ά)ς ἀποτίνοι κατὰ ϝίκαστον Ϟίϑ(del. T)μ(ι)ον (?).
ὅ τι ἀδίκως ἔχοι καὶ πολοῖτο ἀδίκως γᾶ(ς). γνώμα δέ κ' εἴη τε-
αρσμιάν. τὰ δὲ δί(κ)αια δίφυια. τὸ δίκαιον τόδε κα Θεοκό-
λος ἐπωπῷ, ἁ λῷ (?) δαμιοργία. τὸν δ' ἀλ(λ)ο(τρίαν πολέοντα)
ἀποϝη(λ)έοι κ' ἀπὸ μαντείας. τοὶ δὲ — — — κ'
εἴη τοῖς χρημάτεσς (τ)οῖ(ς) ἐν τ(α)ῖ (ϝ)οικί(α)ι καὶ — —
καὶ τοῖς ὑπαδυγίοις ταῖς αὐτῶ.

Pertinet haec lex, quantum in titulo difficillimo cognoscitur, ad terram dei compluribus hominibus collocatam; atque inde a versu secundo statuitur, quid sit faciendum, si quis partem ab alio conductam occupaverit et coluerit. Vs. 1. Desideratur initium tituli in altera tabula perscriptum; litteras primas ⁻OI malim addicere optativo quam articulo. Vss. 2 et 5 Kirchhoff γά i. e. γᾶ. Vs. 2 ΠΟΙΟΙΤΟ, vs. 4 ΠΟΛΟΙΤΟ; ambigitur, utrum verbum sit corrigendum; ego id malui corruptum iudicare, quod priore loco legitur, fisus titulo add. n. 117; quamquam in nostro titulo utrubique exspectari debebat πελέοιτο. Vs. 3 Ϟίϑμιον mensura agri? Vs. 4. Diiudicatio penes hieromnamm esto; τίαρ- i. q. τῶ ἱαρ-. Versus 5 sqq. intricati quatenus resolvi possent, dubitanter periclitatus sum. Vs. 5. Si quis iniuste obtinebit et colet terram alienam, non modo multa quingentarum drachmarum ab eo exigetur, sed etiam vectigalia legitima, quae cultori agri sacri imposita sunt, iniusto cultori solvenda erunt duplicia. Vss. 5. 6. Hoc vectigal curato (ἐπωπῶν) theocolus, ut placebit damiurgiae (?); an ἐπ(ι)π(ο)εῖ imponito? Vs. 6 ἁ λῷ i. q. ᾗ Θέλοι, ὅπως ἂν Θέλῃ? cf. λωτέων add. n. 119. Vs. 6 fin. Kirchhoff: τὸν δᾶ[μ]ο[ν], quem interpretatur δημότην. Finem huius versus cum initio sequentis si placet coniungere, quid causae fuerit, cur tantum spatium maneret vacuum, equidem nequeo explicare. Desunt fortasse quaedam, quum scriba ex textu, qui ei imitandus propositus erat, aut male scripto aut vetustate corroso se illa describere posse desperaverit; eundem saepius non intellexisse quid exararet, testimonio sunt menda plurima et ineptissima. Neque quisquam postea hoc exemplar in templo ritu sollemni suspensum explere aut corrigere curavit. Vs. 7 ἀποϝηλέοι, cf. n. 117 n. 118. Vs. 7 sqq. τοὶ δὲ κτλ. Sententiam magna, ut par est, cum dubitatione propono hanc: iniusto conductori securitas (?) esto bonis, quae in eius domo sunt, — — et iumentis eius. Vs. 8 fin. Kirchhoff: ἢ μέλοις. Vs. 9 ὑπαδυγίοις i. q. ὑποζυγίοις.

113c Lamina aenea, 0.518 m. long., 0.075—0.08 m. alt., c. 0.002 m. crass., reperta Olympiae a Leonidaeo ad orientem versus, ab omnibus partibus integra. Litterae docta manu et profundo incisae et bene conservatae sunt; tabula prope marginem superiorem quatuor foraminibus terebrata est, prope inferiorem octo foraminibus. Ex Purgoldii apographo edidit Kirchhoff, arch. Zeit. XXXIX a. 1881 p. 81 sqq.; cf Buecheler, mus. Rhen. XXXVI a. 1881 p. 621 sq.; Comparetti, the journal of Hellenic studies II a. 1881 p. 373 sqq.

(*Textum vide pag. 179.*)

Nota Purgoldii. Obscurae sed nihilosecius certae sunt vs. 1 littera octava a fine E, vs. 1 litterae sextae a fine P linea superior, vs. 1 litterae quartae a fine N linea tertia, vs. 1 littera tertia a fine E, vs. 2 littera septima a fine E, vs. 2 littera quinta a fine E, vs. 3 littera septima a fine E.

κὰ Θεαρὸς εἴη. αἰ δ' ἰϐσιέοι ἐν τίαρεῖ ϐοῖ κα Θοάδ(δ)οι καὶ κοθάρσι τελείοι καὶ τὸν (τοῖ) Θεαρὸν (-ῶν) ἐντ-
αγχταν. αἰ δέ τις πὰρ τὸ γράφος δικάδ(δ)οι, ἀτελής κ' εἴη ἁ δίκα. ἁ δέ κα ϝράτρα ἁ δαμοσία τελεία εἴ-
η δικάδ(δ)ωσα. τῶν δέ κα γραφέων, ὅ τι δοκέοι καλ(λ)ιτέρως ἔχην πὸ(τ) τὸν Θ(ε)όν, ἐξαγρέων κα(ὶ) ἐ-
νποιῶν σὺν ϐωλαῖ (π)εντακατίων ἀϝλανέως καὶ δάμοι πληθύοντι δῖνα κῷ· κῷ δέ κα (ἰ)ν τρίτ-
ον, αἴ τι ἐνποιεῖ αἴτ' ἐξαγρέοι.

Prior pars legis scripta videtur fuisse in altera tabula cum hac ita clavulis coniuncta, ut illius inferior pars huius partem superiorem tegeret; hanc ob causam in ea tabula, quae servata est, supra esse opus marginem latiorem vacuum scriba ad scribendum aggrediens non statim secum reputavit. Vs. 1 ἰϐσιέοι, cf. n. 115 ἐνεϐίο[ι], ut alterutro loco hoc verbum, quod quid sonet ignoratur, male scriptum esse videatur. Ibid. τίαρεῖ i. q. τοῖ ἱαρεῖ. Ibid. quid sibi velit verbum Θοάδ(δ)ην (Θοάζειν), parum liquet; neque expedit comparare -οαδε- n. 115. Vs. 2 ἐνταγχταν obscurum. Vs. 2 ἁ δέ κα κτλ., hoc enuntiatum, qua sunt gravi atque rudi lingua vetustissimae leges, ea re non concinit cum superiore, quod pro voce γράφος substituitur ϝράτρα atque ipsa lex pro indice indicans inducitur. Vs. 3 καλ(λ)ιτέρως i. q. κάλλιον; in lectione κ' ἀλιτηρῶς, quam Kirchhoff proposuit et idem altera praelata reiecit, et κά offensioni est, quamquam in titulo Locrensi (n. 322) similis licentia occurrit, et populus, qui haec scivit, potuit ille quidem concedere pulcriora ad religionem posse reperiri, non potuit concedere fortasse impietatem in hoc ipso recentissimo populiscito inesse. Ibid. ἐξαγρέων i. q. ἐξαιρῶν. Vs. 4. In adverbio ἀϝλανέως haud scio an eadem stirps agnoscenda sit atque in adiectivis πολλῆς ἀλής; cf. Hesych. ἀλανέως· ὁλοσχερῶς, Ταραντῖνοι; senatu igitur opus est pleno, concione frequenti. Ibid. δῖνα i. q. ὁ δεῖνα, ὁ βουλόμενος. Ibid. κῷ (pro κοῷ) vel κοῖ (pro κοεῖ) descendit a verbo κοάω vel κοέω, cui animadvertendi et reperiendi notio subest (cf. Ahrens, dial. II p. 86 not.); si quis in optativo bis contracto offendit, licet κοῖ conferre cum formis brevissimis ἔκσιεν κέν κάν. Kirchhoff: διναίοι (δινά)κοι.